

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

M. AKYÜZ
VÂRİS

7. OĞUL

VÂRİS

7.0GUL

M.ARYÜZ

SELEF'İN HALEF'İ

Ulter'in üvey oğulları Yunanistan'ın bilindik infazcılar-
ıydı. Bu infazcılar, uyuşturucu baronluğu, kaçakçılık
karteli, yasa dışı bilindik ya da bilinmeyen kişilerin infaz iş-
lerini yapar, arkalarında ise en ufak bir iz bırakmadan sırta
kadem basarlardı. İş verenlerin bildiği ama işlerinden daha
önemli bulmadığı şey ise; bu infazcılar Ulter'a onlara işve-
renlerin tüm gizli sırlarının ve çalışma ağlarındaki derin gizli
bilgilerin olduğu düzinelerce belge ve kaseti de görevlerinin
sonunda götürür, babalarının ellerini, onlara ekmek sağlayan
adamlara karşı sarsılmaz derecede güçlendirirlerdi. Öyle ki
Ulter sadece birkaç sene içinde adı bile korku salan bir düzine
mafya liderinin, tek korktuğu kişi olup çıkmıştı. İnfazcı oğul-
ları ise eğer tanışmış olsanız bile asla tanımadığınız o soğuk
belli belirsiz hayaletlerdi.

İnfazcıların nasıl göründükleri, isimleri, boyları ya da cüs-
seleri tahmin dahi yürütülemeyen bir bilinmezlikten başka
bir şey değildi. Bilinmezlik, işini şansa bırakmayan o mafya
babalarının en nefret ettiği, varlıkları için tehlike arz eden
bir durum olduğundan Ulter, namı korku salan o adamların
hepsinin istemsizce, gönlünü hoş tutmak zorunda oldukları
yegâne kişi oluvermişti, bu da Ulter'ı Avrupa'nın kayıtlarda
gözükmeyen en zengin ve yenilmez kişisi yapmıştı.

Ulter, işleyişini zekice kurguladığı örgütsel yapılanmanın lideri olarak görülse de yedi tekinsiz casusun bağlı olduğu tek isimdi. Gücünü bilinmezlikten ve yetiştirdiklerinden alıyordu.

Yani, gizlilik ve oğullar Ulter'in her şeyiydi.

Lakin seneler sonra her şey tam da Ulter'in istediği gibi sorunsuz giderken adamlarından biri büyük bir hata yaptı.

Bir kadınla bir haftadan fazla görüşmeleri babaları tarafından yasaklanmıştı ama zekâsı ve hüneri ile diğer kardeşlerini dahi zaman zaman kıskandıran birinci oğul, bir kadına âşık oldu ve Ulter'dan gizli beş ay boyunca kadınla görüşmeye devam etti. Yedi kişiden oluşan zalimliği nam salmış infaz grubunun içlerinden Ulter'in gözde oğullarından olan Yuhan âşık olduğu kadın yüzünden ifşa edildi, sonucu ise işkence edilerek öldürülmek oldu.

Yuhan bulunduğunda, cesedini; saçını kazıdıktan sonra kafa derisine kazınmış infazcı dövmesinden tespit edilebilmişti. Bedeninin sadece kafa tası sağlamdı. İri cüssesinden geriye preslenmiş bir et ve kemik yığınının başka bir şey kalmamış olsa da Ulter birinci oğlunun kaybını vakur bir tutumla karşılamıştı ne de olsa intikam onun için bir amaç değil her zaman amaca giden bir araç olmuştu.

Yine de Ulter, ilk başarısızlığını vermiş olsa da zengin ve yenilmez olduğu hâlâ su götürmez bir gerçektir, lakin onun için paradan daha önemli bir şey vardı...

Ulter'in asıl önem verdiği, inşa etmek için saçlarını ağarttığı, elini defalarca kez kana buladığı ve yine kendi kanıyla yıkanıp ölümü değil de ayakta kalmayı seçerek kazandığı yegâne şey zarar görmüştü. *Namı...*

Kır saçları, bir koyun yünü misali sıktı ve o başının altında neler dönüyordu bir tek Ulter'in kendi biliyordu. Yine de olduğu yaştan büyük görünmesine neden olan, yüzündeki oturmuş çizgiler kederden değildi, o kederini öfkeye, öfkesini de

devasa bir oyuna çevirmişti. Alaycı ama tehlikeli kahkahalarından doğma sadist yanı biliyordu ki, insanların ondan korkmasını sağlayan mutlak başarı ve şahsına duyulan bilinmezliğin getirdiği karanlık bir kere sarsılırsa arkası gelir, onu tehdit olarak gören tüm dostları silahını kafasına dayayıp sıkın ilk düşman olmak için sıraya girerdi.

Bir kere bu oyuna başlamıştı, en başından beri zihninin en ücra köşelerinde binlerce kez prova ettiği muhteşem son için planını ilmek ilmek işlemişti. Mola veremezdi, ne namından ne de zaferle gelecek ödülünden vazgeçmeyecekti. Yuhan bir hata yapmış neticesinde de bedelini ödemişti. Şimdi oyuna daha kuvvetli ve görkemi Ulter'a yaraşır o taşıyı sürecekti.

Fikri bile, onu heyecanlandırmaya, avuç içlerini ısıtmaya yetiyordu. Kanın sıcaklığını ve zaferle kazanacağı gücün getireceği o sarsılmaz kudreti bedenini kuşatan damarlarında hissediyordu.

Tattığı tüm zevklerden daha öte bir haz dalgası sarıyordu Ulter'ı. Duyduğu hiçbir çılgılık duymayı beklediği kadar mutlu etmemişti onu. Bir akşam üstü, yarı pişmiş etini kesip beyaz porselen tabağı kan kırmızısı ile boyanırken, dudaklarında soğuk bir gülümseme vardı.

Ve Ulter, oğulları içinden, vârisi olarak nitelendirdiği; duygusuz, zalim ve yakışıklılığı Yunan tanrılarının efsanevi güzellerini bile sönük bırakacak 7. oğlunu, hareket planındaki vurucu ve en güzel hamlesini yapmak için seçti. Oğluna biçtiği görev onun için yerine getirilmesi oldukça kolay, bir nevi çocuk oyuncağı olan eğlenceli bir kurmacadan ibaretti.

Yine o gece, Ulter'ın ağzındaki kan tadı yerini viskisinin keskin dokunuşuna terk etmeden önce, Marcus'u New York'dan Yunanistan açıklarındaki adasına çağırdı.

Görevin tanımı çok basitti. Yuhan'ın görevini tamamla ve Ulter'ın intikamını al.

NEW YORK

Biçer döverin dişlileri İsa'nın çarmıha gerildiği gibi sürül-
müş tarlanın tam ortasındaki bedeni dört bir uzvundan
zemine mihlanmış adamın ayaklarına doğru yürüyordu. Bil-
mem kaç milyon dolarlık özel üretim takım elbisesi parçalan-
mış, üstü başı kan içinde olan kurban karanlık gecede dişlile-
rin altında parçalanan taşlardan ve yoğun motor seslerini takip
eden çarklardan başka bir ses işitmiyordu. Öyle ki korkuyla
gümbürdeyen kalbi ve sert nefes seslerini bile duymuyordu.
Yumruğun nereden geldiğini göremeyecek kadar sersemleme-
sine neden olan ilk darbenin ardından bayılmıştı ve kurumuş
kanın yapıştırdığı kirpiklerini güçlkle birbirinden ayırmı-
yordu. Görüntü pusluydu. Üzerine usul usul yürüyen biçerden
beyhude bir panik hâliyle kaçmaya çalışsa da iki yandan top-
rağa gömülü direklere bağlı ellerini saran çelik, tenini aşındır-
maktan başka işe yaramamıştı.

Tekrar bağırdı, öyle ki sesi, kendi çığlığının tahmin ettiği ses
tellerinin neredeyse yırtılmak üzere olduğunun sinyalini verir-
cesine boğuk ve tarazlı çıkmıştı.

“Yardım! Yardım edin... Biri yardım etsin!”

Kurbanın bağırtısı tiz bir inleme ile solarken, çaresiz yaka-
rışı, bir hayvanın boğazlanırken ki son çirpinişlerini anımsattı
infazcıya.

Biçerdöver bu yakarışı bekliyormuşçasına o an durdu. Adam derin bir nefes alırken gözyaşları firar etmiş, yüzündeki öbeklenmiş kuru kanı parlatmıştı, kırık burnu ve parçalanmış elmacık kemikleri başını her kıpırdattığında harabiyetini belli edercesine künt¹ bir ağrıya sızlıyordu “Teşekkür ederim, Tanrım teşekkür ederim.” diye inledi. Biçerdöverin sesinin kesilmesiyle toprak zeminde tek bir kişinin ayak sesleri belirginleşti. Gerilmiş kollarından başını kaldırabildiği kadar kaldırdı kurban ve ona yaklaşan sesin sahibini görmeye çalıştı.

Gördüğü kişi, henüz kendine gelen bilincine ikinci bir şok dalgası yaşattı.

Hayır! dedi kurban kendi kendine. *HAYIR!*

“Sen?” diye sordu dehşete düşmüş hâlde. Onu bu hâle getiren kişi gülümsedi, çok tanıdık bir yüz ürkütücü yabancı bir ifadeyle gecede bir cellat edasıyla salınıyordu. Eğer bu bakışlar gecenin içinde tanıdık olduğu bu yüze aitse, çabuk gerçekleşen bir ölüm, sadece beklemediği bir merhamet olurdu. Hıyanet ve nefret birbirine karışırken “Clark?” diye sordu tekrar kurban. Clark ağır hareketlerini zerre esnetmeden birkaç soğuk adımla tepesinde bitti, üzerinde güzel bir gri cepkenli takım ve ellerinde siyah deri eldivenler vardı. Her zamanki gibi tertipli ve olabildiğince göz kamaştırıcı görünüyordu. Ne bir katil ne de bir dolandırıcı gibi değil de onu tanıyan insana güven vadeden düzgün iş insanı görüntüsü, yüzündeki ifadesi hariç yerli yerindeydi.

Kurban başını biraz daha kaldırdı ve inanamayan gözlerle ortağına baktı.

Bu gözleri, o ölüm saçan bakışları kesinlikle tanımiyordu. O bakışlar öyle yabancıydı ki damarlarındaki kan ağırlaşarak dondu.

¹Delici, vurucu ağrı

Gözleri uzun zamandır muhasebesini tutan o yakışıklı ortağının gözleri değildi. Çok kısa bir an asla izlemediği fantastik dizilerden birinde olabilecek bir senaryo çok kısa uğradı kurbanın zihnine. Clark'ın bedeni şeytani bir varlık tarafından ele geçirilmiş olmalıydı!

Ve Yüce İsa adına, bu çok saçmaydı!

Clark, bir dizi yavaşça yere degecek kadar çömeldi ve kurbanını ilk defa görüyormuşçasına adamın yüzünü santim santim inceledi. Dudaklarında herhangi bir hissin ibaresi yoktu.

Ne acıma ne de öfke...

Kurbanın zihni korkunun getirdiği yüksek adrenalinle aydınlandığında, bir kez daha çırpındı.

Öldürülecekti, sofrasına oturttuğu, ailesine kattığı, işine ortak ettiği adam tarafından!

Acıyla inledi.

Adam ölüm gerçekliğiyle sızlayan bedeninin titremesine engel olamıyordu, güçlkle sordu "Neden?" Harfler adamın titreyen dudaklarından yalvarmalı bir isyanla döküldü.

Clark'ın gözleri karardı "Seni uyardık. Bize başka bir şans vermedin." dedi infazcı. Sesi de gözlerinin karanlığındaydı. Sözleri neredeyse dudaklarını kıpırdatmadan söylemişti. Adamın ifadesi tekrar dehşetle çarpıldı.

"Sen." dedi "Şen osun!" Clark hiçbir cevap vermeden doğruldu ve ceketinin yakalarını düzeltti. Geldiği karanlığa doğru kaybolurken adamın *dur, yapma...* diye yalvarmaları ıssız geceye karışmaya devam ediyordu. Clark sağ elini kaldırdı ve parmaklarını içe doğru kırarak işaret verdi. Biçerdöver adama doğru bu sefer daha hızlı bir şekilde yürümeye başladı. Can havliyle son bir kez daha yalvardı adam "Yalvarırım Clark, Ulter ne isterse onu yapacağım, yalvarırım." İnfazcı umursamazca gülümsedi ve cebinden çıkardığı cüzdandan Clark

Monreo isimli sahte kimliği kırıp daha sonra tamamen yok etmek üzere iç cebine yerleştirdi.

Adamın acılı çığlıkları karanlık göğsüne dolarken Marcus gecede kaybolan parlak siyah Lamborghinisine binip bir telefon açtı. Çağrıyı karşılayan kadın nefes nefeseydi, Marcus kolundaki saate bakıp dudaklarını kötü bir tat almışçasına kıvrıdı.

Buna tanık olmak istemiyordu.

“Yanlış bir saat.” dediğinde kadın yutkunup nefesine çekti düzen verdi, muhtemelen üzerine de çekti düzen veriyordu.

“Her zaman yanlış zamanları seçersin. Bitti mi?” diye sorduğunda Marcus’un gözleri karanlık gecenin içinde tepe lambası yanıp sönen biçerdöveri buldu.

“Bitti. Geliyorum.” Alma, hemen yanı başındaki adama döndü.

“Ulter, Marcus görevini tamamlamış.” Telefonun arkasında keyifli bir homurdanma duydu Marcus. Adamın sesi ne kadar uzakta da olsa her zamanki tok buyurganlığındaydı.

Ulter yeni görevini Marcus’a vereli sadece birkaç saat olmuştu, infazcı yeni görevine dek hak ettiği o küçük tatili yapabileceğini umuyordu. İzbe adasındaki sessizliği düşünerek koltuğuna yaslanmıştı ki, hayalinin bölünmesi çok ani oldu.

Ulter sanki onun zihnini okumuşçasına araya girdi.

“Tatil yok Marcus, yeni işin seni bekler.” Arkasından Alma, “Duydun değil mi?” diye sordu. Marcus boştaki eliyle kulak memesini sıvazladı. Ne zaman gergin ya da öfkelenirse yaptığı gibi.

Planının bu kadar çabuk bozulmasından hoşnut olmasa da sesi her zamanki pürüzsüzlüğündeydi.

“Daha hoş bir randevumu iptal etmeliyim o zaman.” Telefon hoparlöre alınmış olmalıydı çünkü kendi sesi ona yansımıştı. Ulter boğuk bir kahkaha attı.

Evet telefon hoparlördeydi. Neden buna tanık olmalıydı ki!

“Bu sefer ki tüm randevularından daha güzel oğlum. Jet seni havaalanında bekliyor.”

Alma inlediğinde Marcus ağzında kötü bir tat belirmişçesine yüzünü buruşturarak telefonu kapadı.

Monreo isimli sahte kimliği kırıp daha sonra tamamen yok etmek üzere iç cebine yerleştirdi.

Adamın acılı çığlıkları karanlık göğsüne dolarken Marcus gecede kaybolan parlak siyah Lamborghinisine binip bir telefon açtı. Çağırışı karşılayan kadın nefes nefeseydi, Marcus kolundaki saate bakıp dudaklarını kötü bir tat almışçasına kıvırdı.

Buna tanık olmak istemiyordu.

“Yanlış bir saat.” dediğinde kadın yutkunup nefesine çeki düzen verdi, muhtemelen üzerine de çeki düzen veriyordu.

“Her zaman yanlış zamanları seçersin. Bitti mi?” diye sorduğunda Marcus’un gözleri karanlık gecenin içinde tepe lambası yanıp sönen biçerdöveri buldu.

“Bitti. Geliyorum.” Alma, hemen yanı başındaki adama döndü.

“Ulter, Marcus görevini tamamlamış.” Telefonun arkasında keyifli bir homurdanma duydu Marcus. Adamın sesi ne kadar uzakta da olsa her zamanki tok buyurganlığındaydı.

Ulter yeni görevini Marcus’a vereli sadece birkaç saat olmuştu, infazcı yeni görevine dek hak ettiği o küçük tatili yapabileceğini umuyordu. İzbe adasındaki sessizliği düşünerek koltuğuna yaslanmıştı ki, hayalinin bölünmesi çok ani oldu.

Ulter sanki onun zihnini okumuşçasına araya girdi.

“Tatil yok Marcus, yeni işin seni bekler.” Arkasından Alma, “Duydun değil mi?” diye sordu. Marcus boştaki eliyle kulak memesini sıvazladı. Ne zaman gergin ya da öfkelenirse yaptığı gibi.

Planının bu kadar çabuk bozulmasından hoşnut olmasa da sesi her zamanki pürüzsüzlüğündeydi.

“Daha hoş bir randevumu iptal etmeliyim o zaman.” Telefon hoparlöre alınmış olmalıydı çünkü kendi sesi ona yansımıştı. Ulter boğuk bir kahkaha attı.

7. OĞUL

*Kaderini değiştirmek için neleri feda edebilir ki insan,
Ben beni insan yapan her duyguyu
tek bir sıfat için yok ettim...*

MARCUS...

U lter'in dediği gibi; uzaktaki oğul yuvasına döndü. Adanın serin yaz havasını içime çektim. Nem kestane rengi saçlarımda dans edip tenime dokunduğunda, Ulter'in küçük beyaz sarayının üst katında uçsuz bucaksız gözüken denizi izliyordum. Ellerim lacivert takım elbisemin ceplerindeydi. Parmaklarımdaki kemikli boğumlarındaki izler birazdan Alma'nın canını sıkacak olsa da ben birini yumruklarken muşta kullanmaktan nefret ettiğim için tenimdeki yaralar veya o yaraların getirdiği izlerle bir sorun yaşamıyordum. Hasmımın etinin ve kemiklerinin nasıl ezilip kırıldığını hissetmek işten haz almamı sağlıyordu. Ve bu işte tatmin olmak demek, her şeydi! Son infazımın kurbanı bir bürokrattı. Her ne kadar oldukça işinde gücünde bir siyasetçi olarak görülse de gözlerin görmediği, kolların uzanmadığı yerlerde olmadık işlere ortaklık ediyordu. Ne yazık ki yanlış insanlarla ortaklık etmek kendi adına yaptığı kötü bir tercih olmuştu. Kokainin ana kartellerinden birinin varlığını tehlikeye atan başka bir grubun işlerinin kontrolsüzce büyümesini sağlayacak hamleyi yapamadan nefesi gırtlada son buldu. Onunla ortak olduğuma ve yakın dostu olduğuma inanmıştı. Eşini, çocuklarını hatta köşe bucak sakladığı sevgilisine kadar

kendi katiline tüm mahremiyetini elleriyle sunmuştu. Sevgilisi ile belli konularda farklı haz keşiflerini teorik ve pratik olarak tatbik ettikten sonra yanına gitmiş, durumla ilgili verdiği son kararı dudaklarından işitmiştim, sonrasında olanlar ise benim için sadece başka bir rutinler silsilesiydi. Ulter'a alınması gereken çok gizli bilgiler her zaman olurdu, işkence ise bu yüzden gerekli oluyordu ve bu seferki o ender bilgiler patronun hoşuna her zamankinden daha çok gidecekti. Aslında ona diğerleri gibi baba desem muhtemelen onu şu an ceketimin iç cebindeki flash bellekten daha mutlu edebilirdim ama ben biyolojik olan olmayan her terimden fazlası ile nefret ediyordum. Bence yakıştırmalar iş aksanında kalmalıydı. Duygusal her sıfat böyle bir işin en olmaz yanındı ve Yuhan da bunun son kanıtıydı.

Ah aptal Yuhan... Bir erkeğe göre fazlaca dolgun dudaklarımın bir kenarı istemsizce yana kıvrıldı. Haberi aldığımda ne şaşırılmış ne de üzölmüşüm, aklıma ilk gelen aramızda biyolojik unsurların örölmediğı diğör beş kardeşim olmuştu. 7 Düşman kardeşten kalan 6 sayısı sadece Ulter'ı rahatsız etse de bu gerçek diğörleri adına babalarının koltuklarına bir adım daha yaklaştıkları başka bir fırsattan ibaretti. Geri kalan beşlinin Yuhan'ın ölümünü nasıl karşıladıklarını tahmin ediyordum; sessizlik, gözlerde ince bir parıltı ve ardından gelen tiz memnun bir mırıldama, dudaklarının kulaklarına doğru belli belirsiz kıvrılması... Şimdi içlerinden biri hariç diğör hepsi dünyanın bir köşesinde babalarının onlara verdiği görevi yerine getirirken içten içe başka bir umut içindelerdi. O diğeri ise şimdi benimle burada tatlı ve sıcak bir akşam yemeğı beklemiyordu. Diğörlerinin taşıdığı arzuyu onlardan daha büyük bir iştahla beklediğini ve bunun için de umulmadık bir fırsat kolladığını gerçek adım kadar iyi biliyordum.

Ne yazık ki bu asla gerçek olmayacaktı.

7. oğlun başarısızlığı.

Dudaklarımdan gülercesine bir ses döküldü. "Hah!" "Çok beklersiniz sizi piç kuruları." diye geçirdim içimden. Piç derken ise asla kinaye yapmıyordum çünkü hepimiz piçtik! Ulter bizi küçük yaşta açlık ve sefaletten kurtarıp, yedimizi de bu adada farklı kimlikler vererek eğitti. Geldiğimiz yeri, kim olduğumuzu ne olduğumuzu unutturacak kadar zor ve zalim eğitimler almamızı sağlarken, yüzünde merhametten en ufak bir iz yoktu.

İşkence, sorgulama ve kurbanda türlü psikolojik gerilimler yaratmak, almaktan en büyük zevk aldığım tek eğitimdi. Öğrendiklerimin üzerine kendi yöntemlerimi de kattığımda tüm dünya baronları arasında Ulter'ın infazcıları namının yanında bir nam daha yayıldı.

Ulter'ın 7. Oğlu.

Son infazımın maktulünün de dediği gibi; sen o'sun. Evet ben oyum. Bir insan okuyucusu, bir dost, romantik bir sevgili, bir patron belki de bir işçi... ve aslında en beklenmedik infazcı. Ben kurbanımın o an, en çok ihtiyaç duyduğu şey olmakta iyiydim ve çok daha iyi olduğum; yine sonunda ölümü beklenen kılan o zalim cellattım.

Nitekim her zaman beklenen olan, beklenmeyen olmaktan daha hızlı kabul görürdü. İşleyiş düşünüldüğü kadar kaotik değil, aslında trajik şekilde basitti.

İnsanların ihtiyaç duydukları herhangi bir şey ol, boşluğu doldur, hayatında yer edin ve onu savunmasız bıraktığından emin olduktan sonra indir. İşte benim mekanizmam böyle çalışıyordu.

Yeni kurgumun hareket planını zihnimde oynatırken, taze görevimle ilgili bir takım heyecanlı fikirler düşünüyordum ki, kafamın içinde filizlenen küçük eğlence, mermerde yankılanan tıkırtı sesleriyle solarak son buldu.

Sesi zihnimde hemen ayırdım, sivri burunlu en az on santim olan sıfır platform stiletolar. Gelen elbette Alma'ydı, yürüyüşü hafifçe aksıyordu. Omuriliğinde yeni yeni ortaya

çıkan skolyoz ilerlemiş olmalıydı. Eğer duyularınızı tek bir yere odaklarsanız, sesler, ufak tefek izler büyük bilgiler verebilirdi. O yüzden şimdilik edindiğim gereksiz bilgileri bir gün lazım olabilir diye zihnimde bir kenara yazarken, Alma'nın topuklularının zeminde çıkardığı o ritmik tıngırdamanın farkında değilmişçesine dinlemeye devam ettim, *evet kesinlikle omuriliğinde sıkıntısı vardı*, topukluların sesi arkamdaki devasa salondan yankılanmaya başladığında silkelenerek tekrar saatime baktım. Bürokrat dostumun doğum günü hediyesi bir Rolexdi. O an yelkovanın akrepten daha çok parladığını fark ettim ve saat vaktini parlayarak haykırdı. Dün onu aradığımda saat gece on biri gösteriyordu. Şimdi ise üzerinden bir satten biraz fazla geçmişti. Yani işi biteli çok olmamıştı... Alma kendisine sadık bir seks partneri olmayı bir sağkol olmaktan daha çok yakıştırmıyordu ama Ulter'ı her şekilde memnun etmeyi başarması yerini sağlamlaştırıyordu. O an kafamın içi muhtemel hikâye ile doldu: *Alma güçlkle Ulter'ın önünde eğilirken - Zihnime ilişen görüntüyü çar çabuk defettim.*

Tek kelimeyle iğrenç! Bazen her şeyin bu kadar farkında olmak hoş değildi.

Topuk sesleri hemen ardımda son bulduğunda, Alma'nın ince bedeninin varlığı boş geceyi bozdu.

"Marcus, tekrar hoş geldin. Seni karşılayamadım." Tüm bedenimi yavaşça ona çevirdim. Soğuk ve özgüvenli bakışlar, biraz evvel yoğun bir seksten çıkmamışçasına dinç bir vücut... Ya da Ulter'ın eski enerjisi yoktu veya skolyozundan² dolayı pozisyon değişikliğine gitmişlerdi her neyse...

"Saçlarını değiştirmişsin." Saçları hep aynı boydaydı. Simsiyah düz teller kulak memesi hizasında dümdüz bir kesimle, ortadan ayrılmış olurdu. Bu sefer yandan ayırmıştı. Bir kaşı havalandı.

² Omurganın sağa ya da sola doğru eğilmesidir.

“Yine oldukça dikkatlisin.” Koyu gözleri ile baştan aşağı takımımı süzdü. Birkaç sert adımla hemen önümde bitip sivri parmaklarını zaten düzgün olan yakamı düzeltmek için kuşaşın üzerinde gezdirdi. Fiziksel temastan nefret ettiğimi biliyordu, bu davranışı aramızdaki sessiz gerilime heyecan katıp o gerilimi canlı tutmak adına yapılmış zorlama bir hareketti. Ona müdahale etmediğim ya da çekip gitmediğim için bakışlarını yüzüme kaldırdı. Dudaklarımdaki gülümsemeyi görünce kaşlarını çatı.

“Sen iyi misin?”

“Seninle oyun oynamayacağım Alma, enerjini patronuna sakla.”

Ne demek istediğimi anladı. Onunla istediği gibi seks yapıp ihtiyar patronunun nahifliğini aratmayacaktım. Ilık nefesini gülümseyerek verirken geriledi yine de sorgulayan bakışlarını üstüne vazife olmayan şekilde üzerimde tutmaya devam ediyordu.

“Karşı karşıya olmak, üst üste olmaktan daha çok dikkatini çekiyorsa eğer.” Omuzlarını silkti. “Öyle olsun.”

“Patronun iş tanımına oğullarını da memnun etmeni falan mı ekledi?” diye sorarken Alma’nın yanından geçip altın varaklı görkemli beyaz kadife koltukların donattığı salona girdim. Ulter kendini yıkılmış Roma’nın son imparatoru olarak görürdü. Hatta bazen buna o kadar inanırdı ki atalarının soyunun Sezar’a dayandığı konusunda kanıtları olduğundan falan bahsederdi yine o bahislerin konuşulduğu geceler genelde patronun kafasının, seks partnerinden daha güzel olduğu geceler olurdu.

Topukların sesi beni takip etti ve karşımdaki başka bir tekli koltuğa yerleşti. Bacaklarını davetkarca üst üste atarken, şehvetle sırtını arkasına doğru yaylandırdı.

23 yıl sonra doğduğum topraklara, son görevim için geri döndüm. Ulter bu son görevi de başarıyla tamamladığımda yerine geçeceğimin teminatını yazılı bir belgeyle verdi. Ben onun yerine geçecek o da tüm dünyayı saran karanlığın tek kralı olacaktı bunun içinse ihtiyacı olan en önemli koltuğu onun için boşaltmalıydım.

İstanbul, onu son gördüğüm İstanbul değildi. Terkedilmiş bir sevgili gibi gelişmiş, ışıklandırılmıştı. Daha göz alıcıydı ama içi de bir o kadar karanlık ve bilinmezliklerle doluydu. *Tam bir eski sevgili... Olay şuydu ki, ben hiçbir zaman gerçek bir sevgili olmamıştım!*

Hiçbir şey aynı değildi. Ben artık 7 yaşında aç ve sefil değildim. Dövülüp dilencilik yaptırılamazdım. Şehir de aynı kokmuyordu ama denizin rüzgârı, martıların sesiyle bana o yaşlardaki adımları fısıldıyordu. Gözlerimi sıkı sıkı yumup rezidansın camını kapatıp, masama geri döndüm ve sıradaki kurbanımın ihtiyacı olan o kişinin kimliğini parmaklarımın arasına aldım.

TC. VATANDAŞI

ONUR BARAN

DOĞUM TARİHİ: 7 TEMMUZ 1992

DOĞUM YERİ: ANKARA

KAN GRUBU: O RH (-)

GÜLÜMSEDİM, BİR KISMI DOĞRU, ÇOĞU KISMI İSE KOCA BİR YALANDI...

PARAVAN

*İçinde olduğun aydınlığa aldanma
Çünkü bazen ışığın kendisi karanlığa paravandır...*

AHSEN...

“Allah’ın adını verdim.” diye bir kere daha yalvardı Selin, Akolumu çekiştirerek. Gerçekten de pes etmeyi bilmiyordu ve ısrarı her ne kadar amansız derecede boğucu bir hâl alıyor olsa da, ona sonsuza dek tahammül edebileceğimi biliyordum. O benim en yakın arkadaşım. Bikkın bir nefesle gözlerimi devirdim.

“Gidip kafaları çekmeye Allah’ın adını veriyorsun.” diye söylendim isteksizce. Parlatıcıyı boca ettiği pembe kalın alt dudağını çocuk gibi büzdü.

“Kafamı dağıtmaya ihtiyacım var Ahsen, ne kadar zaman oldu hâlâ ne aradı ne sordu.” *Şu karaktersiz ex sorunları...*

Sesi gerçekten hüznünlüydü ve neredeyse aylardır, tüm o yakın arkadaşlığın getirdiği birinci derecede teselli görevini yerine getirmek için Pars’ın sabrının sınırlarını oldukça zorlamıştım. İnatçı bakışlarımın kırıldığını görünce Selin’in çimen yeşili gözleri üzerine güneş doğmuşçasına ısındı.

Derin bir iç çekmeyle kollarımı önümde kavuşturdum ve boş amfi salonunu yılgın gözlerle süzdüm. Salon ağır ağır doluyordu.

“Pars’ı ne yapacağız?” diye sordum.

Sırtını arkasına yasladı ve başını geriye doğru eğdi. “Bak bu kız aslında mezun ama bu dersi alttan alıyor.” Gözlerimi tekrar Karan’ın olduğu yere kaldırdım. Kızı tanıımıyordum ve zaten bu dersi alttan alan elli küsur kişiyi düşündüğümde bu normaldi. Selin, fısıltılar eşliğinde aldığı istihbaratları vermeyi sanki umurumdaymışçasına iştahla sürdürdü.

“Kaçtır yürüyor Karan’a. Allah var hoş kız, fiziği falan...”
Sonra hafifçe başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı.

“Yani diyorum ki-“

“Karan ile ilgilenmiyorum.” diye kestirip attığımda bile sesim temkinli sayılacak kadar yumuşaktı.

Onunla tartışmak istemiyordum, etrafına olan bu ilginin sebebini zihnini meşgul tutma amacı taşıdığının o bilincinde olmasa da ben farkındaydım lakin yine de kendi özel hayatımı yakın arkadaşım için bile olsa harcamamalıyım.

Eğer Selin, beni içine düştüğüm saçma duruma soktuğu o gevezeliği daha sağlıklı düşünceler içinde olduğu bir zaman diliminde yapsaydı oldukça farklı bir tepki ile karşılaşırđı. Lakin yaşadığı aşk acısı onu çoğu durumdan muaf ettiriyordu ve lanet olası vicdanım yakın arkadaşımı fazlasıyla tolere etmem için oldukça elverişli bir duyarlılığa sahipti. Gözlerim amfiye tırmanan merdivenlere kaydı. Karan, kumral arkadaşını geride bırakmış, yüzünde güzel sayılacak, çarpık bir tebessüm ve tek omzuna attığı sırt çantasıyla yanımıza geliyordu.

“Selam güzeller.” derken tebessümü tüm o gamzelerini ortaya çıkaracak derecede büyük bir gülümsemeye döndü. Benden kibar bir gülümsemeden başka bir yanıt alamayınca çantasını benim yanıma değil hemen önümdeki Selin’in yanına bıraktığında içimde sıkışan havayı burnumdan yavaşça dışarı verdim. Selin’in Karan’a *ondan hoşlandığımı* söylediğini öğrendiğimden beri Karan’a en azından vücut dilimle öyle olmadığını ifadeye etmeye çalışmak, açıkça söylemekten daha kolaydı çünkü çocuk gelip de bana *benden hoşlanıyormuşsun*

ne hoş gibi ya da ona benzer bir cümle kurmamıştı. Hâlâ düşündükçe kızarıyordum, hayatımda uzun zamandır kimse olmamıştı ve yakın arkadaşımın dahi beni dışarıdan acınılası bir bekar gibi görüyor olma ihtimali midemdeki asidin boğazıma tırmanmasına neden olurken Karan ve Selin koyu ve keyifli bir sohbet tutturmuş gidiyorlardı.

Birini hoş bulmak ve bunu açıkça ifade etmek neden bizim toplumumuzda bu kadar kaosa neden oluyordu bazen gerçekten anlamakta güçlük çekiyordum. Mesela bu sabah Pars, özel tasarım takımlarından birini giymişti ve Selin ona gayet etkileyici görüldüğünü söylediğinde açıkça teşekkür edecek bir nezaket örneği göstermese de *-ki canım ağabeyim tüm zorbalığına rağmen dışarıdan oldukça centilmen olarak tanınır-* yine de en azından hafiften dudaklarını kıvrımayı başarmıştı. Ne yani şimdi Selin abimle mi flörtleşiyordu. *Tabii ki hayır!* Ben de sadece ama sadece Karan için *hoş birisi* demiştim! Ve ayrıca birini sadece yakışıklı ya da güzel olduğu için değil, bazen zekâsı, düşünce tarzı ve yaşayış şekli hoşunuza gittiği için de *hoş* bulabilirdiniz.

Herkesin bir fetişi olurdu bence ve bu tüm o hoş bulduğunuz şeylerin üstüne çıkardı. Sizi etkileyecek bir takım özellikler mesela... Selin'inki esmer ten, atletik bir vücut, zarif eller ve hafif bir aksandı. Son sevgilisi ise bunların hepsinin vücut bulmuş hâliydi. Üstüne zengin bir yatırımcıydı da. Erhard, Alman kökenli bir aileden geliyordu. Selin onunla Pars ile yapmak üzere oldukları ortak bir iş nedeniyle, yani benim aracılığımla tanışmıştı. Hâlâ arkadaşımın acı çektiği bu ilişki de büyük payım olduğu için ciddi suçluluk duyuyordum. Birkaç aydır süren yarı düzenli yarı düzensiz ama Selin'in kendisini tüm uyarılarıma rağmen fazlasıyla kaptırdığı bir ilişkileri vardı ve sonunda beklenen oldu. Adam tek bir mesajla, doğru düzgün bir veda etme tenezzülünde bile bulunmadan sırra kadem bastı ki Pars bile onun nerede olduğunu bilmiyordu. Pars bile

diyorum çünkü ağabeyimin adının iş dergilerinde çıktığı gibi başarılı bir iş insanından çok, karanlık gecelerdeki büyük masaların başında oturan esrarengiz bir adam olduğunu, yanımızda böyle rahatça oturan Karan bilmiyordu sadece.

Selin arkasına neşeyle döndüğünde düşüncelerim buharlanıp uçtu, at kuyruğu yaptığı sarı uzun saçları bir daire çizip çıplak koluna çarptı, bir an fark ettim ki sıcak havaya rağmen fazla giyiniktim. Şortumun üzerine dökülen oversize kapüşonlunun içinde pamuk tarlasına gizlenen pembe bir tavşan gibi göründüğümü düşünerek yanaklarımın içini kemirmeye başladım. Selin'i ısıtmıştım ama ne dediğini pek algılayabildiğimi söyleyemezdim. Selin yüzüne attığım anlamsız bakışları görünce rimelli kirpiklerini yeniden kırpıştırıp sözlerini yineledi. "Akşama Karan da geliyor, ailesi Datça'daymış yani eğlenceye onların havuz başında devam edeceğiz harika değil mi?"

Selin'in neşeyle verdiği habere sevinmiş gibi yapmak için çabaladım. Ama yaptığım sadece bana beklentiyle bakan ikiliye uzun süre nefesimi tutarak boş boş bakmak oldu.

"Ahsen?"

"Selin!" sesini tonlamamdan Karan anlamasa da Selin emrivakisinden hoşlanmadığımı anlayıp bakışlarını kaçırdı.

"Ahsen?" yeniden adım çınladı ama bu sefer hitap Selin'den değildi. Gözlerim hemen yanındaki Karan'a kaydı. Ve işte bu çocuğu hoş bulmama neden olan, benim fetişim; tüm o belirgin gamzelerini ortaya çıkarmıştı.

"Karan." Bronzlaşmış cildi beklentiyle parıldıyordu. Koyu gözlerini üzerime kırpmadan sabitlemişti ve ona bakmam için zorluyordu. Gerçekten hoş bir çocuktü. Yüzündeki sahici tebessüme karşılık hayır yanıtını vermek kabalık olurdu. Bana bakarken parlayan hareleri ise içimde kol gezen gerginliği hafifletmişti. İlle de sevgili olmamız gerekmiyordu değil mi? Sadece takılabildik ve belki zamanla gerçekten de ondan hoşlanabilirdim...

Kendi kendime mantıklı onlarca neden sıralamaya başladım ve içten içe üzerimde olan yoğun baskının yükünü hafifletme arzusu taşıdığımı biliyordum. Bunu ise daha amiyane şöyle tanımlamak mümkündü; hayatta kalma içgüdüğü. *Yaşamaya çalışmak; özgürce, hesapsızca...*

Tekrar Karan'a baktım. Gamzeleri erkeksi yüzünde yerli yerindeydi.

Aslında ikimizde takılmak için müsaittik ama yine de tuhaf bir his nedensiz, adı olmayan bir dürtü beni geri durmam için prangalıyor gibiydi. *Final sınavında mutlak doğru olan şıkkı işaret eden işlem de yanlışlık yok da sanki şıklar yanlış gibi karmaşık bir his!*

Sanırım böyle hissetmemin sebebi Pars'tı. Onun bitmek bilmeyen kontrolcülüğü, kaygıları ve kötü işlerinden doğan düşmanları! Son bir aydır yanımıza diktiği her korumanın bir şekilde kovulmasını sağladığımı hatırlayınca tiz bir zafer içime doldu ve tatmin duygusu boğazımı gıcıkladı. Sevgili abim tepemize yeni bir gözcü atanmadan biraz olsun özgürce eğlenebilirdik ama Selin ve Karan'a hemen tamam diyerek erken teslim olmuş görünmek de istemiyordum...

İki arada kalmak diye buna denirdi.

Gözlerim tekrar Selin'i buldu. Son günlerde gittikçe solgunlaşmış, yediği çikolatalardan ödem yapmış ve uykusuz görünüyordu hoş yine de çok güzeldi. Benim o çok üşendiğim makyajı yapmış, dar jeanına girmeyi başarmış ve o kendine çok yakışan saks mavisi büstiyerine şiş göğüslerini sıkıştırmıştı. Regli yakın mı diye düşünmeye başlamıştım ki aklıma periyodlarımızın aynı zamanda olduğu geldi ve benimki bir hafta önce bitmişti. Stres regl düzenini bozacak kadar arkadaşımı mahvetmişti. O an yeniden Erhard'a içten içe lanetler ve hakaretler etmeye başlamıştım ki Selin "E artık bir cevap ver." diye çıkıştı.

Abimi ve kızgın siyaha yakın koyu harelerini düşünerek derin bir iç çektim ve arkama yaslanıp bacaklarımı uzattım. "İyi ama Pars'ı sen hâlledeceksin." dediğimde ellerini gırpıp telefonunu almak için taşlı çantasına yöneldi. Karan ise hâlâ gözlerini ayırmadan bana bakıyordu, tatsızca gülümsedim ve karşılığında gamzelerini tüm gösterişiyle ortaya çıkaracak şekilde kocaman gülümseyerek, flörtöz bir şekilde göz kırptı. *İşte şimdi o gamzelerle çeldiği aklımı anında pişman etmişti.*

Şimdiye kadar yalnız olmamın üç sebebi vardı;

1. Yılışık erkekler
2. Flörtöz erkekler.

Ne yazık ki genelde bu ikisi ana yemekte ilk servis edilen çorba ve kaşığı kadar ayrılmaz ikililerdi.

3. Ki en önemlisi; Pars Tuna, namı diğer Köprü Kralı.

"Final projen bitti mi?"

"Çoktan."

"Dosyanı teslim ettin mi?"

Bezgince solumamak için içimde biriken havanın ciğerlerimi sıkıştırmasına izin verirken sesim olabildiğince sakindi.

"Ettim."

"O pembe tutamları ne zaman boyayacaksın, dikkat çekiyor?"

Saçlarımdaki tutamların iktidarına bir baş kaldırı olduğunu biliyordu ve abim ne kadar beni çileden çıkarsa da sevdiklerine karşı hiçbir zaman kırıcı, yakıp döken bir diktatör olmamıştı. Yine de *saçıma karışamazsın* diyerek isyanımı açık tutmamakta fayda görüyordum, onun yerine hülyalı bir iç çekişle sanki ilk defa görüyormuş gibi saçlarımdaki pembe tutamlara bakıp dudaklarımı büzdüm.

“Sıkıldığımda yeniden boyarım ama bu mor veya mavi olabilir, belki de fıstık yeşili.”

Asla fıstık yeşili olmazdı.

Onu görmesem de sırtımdaki gözlerinin baskı yaptığını hissediyordum.

“Dikkat çekmen, korumaların işini zorlaştırıyor.” diye söylendiğinde cevap vermedim ama o beni sıkıştırmaya devam etmeye kararlı görünüyordu.

İçimden *hangi korumaların?* diye sordum kendi kendime. Dudaklarımın pis bir sırtışıla kıvrılmaması için gayret ederken, son kovdurduğum adamların sayısı uzunca bir liste oluşturdu zihnimde.

“Senden istediğim son istatistikleri çıkardın mı?”

Pars ise sorularıyla bana nefes aldırmamaya yeminli gibiydi.

“Dün akşam mailine attım ve çıktıları da çalışma odandaki masanın üzerinde birer örnek olarak duruyor.” dedim hâlâ sakinliğimi koruyabiliyor olmama şaşırarak.

Omzumun üzerinden bakıp eklerken kendimle gurur duyuyordum.

“Yatak odana da bırakmamı istersen?”

Koyu gözleri kısılrken karardı ve daha da aksileşmemesi için çenemi kapatarak önüme döndüm.

Nefes alışverişleri isteksizliğini hissettirecek biçimde ağırlaştığında, oturduğum aynanın karşısında eyelinerımın kuyruklarını eşitlemeye çalışma girişimlerine başladım. Pars beni stres altına aldığı için biri diğerinden belirgin derecede uzundu. Muhtemelen kendi ruh hâlini de yansıttığı huzursuz sıfatının altında yatan, daimi sevgilisi Derin ile yaşadıkları son gerilimdi ama onları tanıyorsam aralarındaki tatsızlık uzun sürmez abimin kalemle çizilmiş gibi duran simetrik yakışıklı yüzü yeniden monotonlaşacak derecede ifadesizleşirdi.

En azından artık somurtuyor ve hayatı bana daha az derecede zindan ediyor olurdu.

“Mezun olabilecek notlara sahip misin, malum son sınavların.” diye sordu bu seferde.

Notlarımdan da şu ana kadar sorduğu diğer tüm sorulardan yana da bir bilinmezlik çekmiyordu. Pekâlâ notlarımın iyi olduğunu biliyordu, bir dünya para döktüğü okula sırf üzerimde adımın yazılı olduğu bir diploma ve normal bir hayat geçirebilmek için gidiyordum. Çalışkan ya da çok başarılı bir öğrenci olmasam da, berbat değildim ve aslında kendime dahi söylemekte zorlansam da bugün teslim ettiğim proje ödevimle son finalimi de vermiş olacağım için hüzünlüydüm. Pars’ın sorusu benim derin düşüncelerim ve eyeliner eşitleme çabam arasında havada kaldı.

Onu duymazdan gelerek yüzümü neredeyse yapıştırdığım aynadan uzaklaştırdım ve başımı sağa sola çevirdim. Gri dumanlı göz makyajımı mahvetmeden, eyelinerımı düzeltmeyi başardığım için aynamda kendime gülümseyip göz kırptım. Hafif nude tonlardaki glossu ailemizde irsî olan dolgun dudaklarıma sürüp dudaklarımı birbirine bastırarak glosun⁴ eşit dağılarak homojen bir görüntü yakalaması için, onları birbirine sürtmeye başladım.

Pars bıkkın bir homurdanmayla “Liseden değil üniversiteden mezun oluyorsun Ahsen.” diye söylendiğinde işim bitmişti. Jilet gibi düzleştirdiğim saçlarımı ortadan ikiye ayırıp, çıplak omuzlarımın arkasından salmıştım. Yavaşça ayağa kalkıp mini siyah ve dar elbisemin toplanan eteğini düzeltirken Pars ellerini önünde kovuşturmuş, yaslandığı yerden yaydığı buram buram negatifliği ile elbisemi inceliyordu. Burnu açık topuklularımın üzerinde ona döndüm.

⁴ Dudak parlaticısı

“Üniversiteden mezun olduktan sonra o senin pis işlerine paravan ettiğin şirketi yöneteceğim.” Cümlelerimi tıpkı bana bunu söylediği geceki gibi kelimelerin üzerine basura basura söylediğimde bir kaşı sertçe havalandı.

“O yüzden bırak da o öldürücü derecede sıkkın hayatıma başlamadan önce biraz tadını çıkarayım.” Kollarını çözdü ve yaslandığı yerden usulca doğrulup ellerini siyah takım elbisesinin pantolonunun cebine soktu.

“Alkol yok.”

Yanağımın içini ısırarak “Gittiğimiz yer bir gece kulübü.” dedim isyan eden bir sesle ve tabii ki umursamadı. Gözlerini kıstığında siyah gür kirpikleri bir oka dönüşüp üzerime fırlamak üzereymişcesine titreşti.

“Alkol aldığımda kendinden geçiyorsun Ahsen.” Sakin sesinin aksine mimiklerindeki o kendine has sert uyanıyı görmezden gelerek tatlı tatlı gülümsedim ve parmağımı kaldırıp küçük bir işareti yaparak boynumu büktüm.

“Bir bardak kokteyl.” Ne içtiğimi ne kadar içtiğimi içinde ne olduğunu kesinlikle bir şekilde öğrenirdi ve eğer öğrendikleri hoşuna gitmezse, barmenden mekân sahibine kadar Allah yardımcıları olsundu...

“Peki madem.” Çıkmak için kapıya yöneldiğinde çok çabuk ikna olduğunu düşünmüştüm ki abim sanki önemsiz bir şeyi hatırlamışçasına geniş omuzlarının üzerinden bana döndü. Gözlerinde sinsice yanan o zafer parıltısı vardı!

“Yarın senin yeni güvenlik ekibi ve lideri işe başlıyor.” O küçük gülümsemem çarçabuk soldu ve içimi gecenin geri kalanını kasvetle geçirmeme neden olacak bir sıkıntı kapladı. Yenisinin hemen bu yakınlarda geleceğini tahmin etmiyordum. Genelde yeni güvenlik amirinin işe başlaması iki üç hafta kadar sürerdi ve Pars’ın cümlesindeki o ayrıntı tüm omuriliğimi bir yay gibi gerdi. *Güvenlik ekibi ve lideri...* Bu sefer gelen kişi

işini şansa bırakmayan türden görünüyordu ve içimdeki kötücül bir ses bana *artık kafestesin küçük kuş bu senin son özgür gecen!* diye fısıldadı. Özgürlüğümün avuçlarımın arasında can çekiştiğini hissederek yutkundum. *Bilmem kaçınıcı yakın koruma...* Midemin guruldamasına kadar duyacak bir gölge daha! Pars'a ısrarla dünyadaki kötülüklerin benim peşimde olmadığını anlatmış olsam da o kendi bulaştığı karanlığın bir gün bana ulaşacağından emindi. Bense kendimi tüm o bilinmezlikten irak tutmaya yeminliydim. Abimin kendini saklamak için bir paravan olarak kullandığı aile şirketini yönetecektim. Sadece ama sadece yasalara uygun belgelerin altında imzam olacaktı. Normal bir hayat sürecektim ve bunda Pars'a rağmen ısrarcıydim. İçimde filizlenen baş kaldırmayı ifademden uzak tutmaya çalışarak omuzlarımı kaldırdım. Pars bir değil başıma bin kişi de yığsa, onlardan kurtulacaktım. Yeni elemanın kovulması için canla başla uğraşmam gerekecekse de yapacaktım. Eh iyi madem... Omuzlarımı silkip pişkin pişkin sıırıttım. Pars da anında aynı gülümseme ile karşılık verdiğinde yeni ekip lideri daha ortada olmadan savaş süngümü kırmıştı.

Pars'ın ifadesinden okuduğum şey; yeni yakın korumamın hiç de kolay lokma olmadığıydı. Muhtemelen adamı benim kurnazlıklarım hakkında uyarcaktı belki de uyarmıştı. Belki de adam benden daha kurnazdı ama elbette insandı. Uyumak, yemek yemek, tualete gitmek gibi zaruri ihtiyaçları olacaktı ki, ihtiyaçlar boşluklar yaratırdı ve ben boşlukları hep değerlendirirdim.

Yüz yüze olduğun gerçeklerden kaçmak isteyeceksin. Onlara sırtını dönecek ve sanki hiç var olmamışlar gibi yaşamaya çalışacaksın.

Çünkü bazen gerçek kabullenilemeyecek kadar zorba ve zalimdir.

Sonra çok kısa bir an, her şey tam da istediğin gibi olacak. Bir rüya gibi, tadını zihninde bırakan, ardında sızısı kalan ince ama keskin bir mutluluk...

Ama iş bu ya o kaçtım sandığın gerçek seni, en savunmasız ve beklemediğin anında yakalayacak, çünkü hep yakalar!

İşte zalimin oyununun güzelliği de buradadır;

Kader arkandan değil de bizzat yüzüne gülerken, oyunbazlardan olan hilekâr bir kedi gibi mırıldanır. Şimdi nasıl kaçacaksın küçük tavşan?

AHSEN...

“Madem son rahat gecemiz, o zaman fon dip sisss, fon dip.” Selin bilmem kaçınıcı tekila bardağını kan kırmızısına boyadığı dudaklarından çenesine, çenesinden göğsüne akıtacak şekilde tepesine dikip sarhoşluğunu taçlandırduğunda, Karan hâlâ oldukça kendinde görünüyordu. Mütemadiyen takıldığımız arkadaş grubumuzun çoğu dans pistinde kendinden geçerken, Pars’ın pis bir sırıtışla verdiği son haber eğlence mi gölgelemeye devam ediyordu.

Karan gömleğinin yakasını düzeltip, oturduğu yerden kalkmaya çalışan Selin’e yardım etmek için centilmence ayağa kalktı ve uzanıp arkadaşımın ellerinden tuttuğunda Selin’in geriye doğru sendelemesiyle, kısa süren komik bir mücadele yaşandı ama nihayetinde güçlkle de olsa ayakta kalmayı başardılar. Selin’in kahkahası hepimize bulaşırken sersem bir şekilde çantasını koluna atıp “Gidip işeyeceğim, gelmek ister misin?” diye bağırdı. Aşağıdaki dans pistinden sıyrılıp masamıza doğru insanları aşarak ilerlemeye çalışan Çiçek “Ben geliyorum.” diyerek merdivenlerin ortasında Selin’i yakalayıp koluna girdi. Kahkahalar içinde düşe kalka, yarı karanlık koridorda birine doğru ilerlediler. Kafamı torununu ayıplayan

tutucu aile büyükleri edasında sallayarak önümde hâlâ yarısı dolu olan kokteyl bardağına uzandım.

"Abini bir kere gördüm, o kadar da baskıcı birine benzemiyordu." Gümbürdeyen müzik ve durmadan dönen ışıklardan Karan'ın nefesinin sıcaklığı tenime çarpacak kadar yaklaştığını fark edememiştim. İrkilince kokteylimin bir kısmı bacağıma döküldü ve Karan masanın üzerinden aldığı peçeteyi uzatıp güldü.

"Korkuttum mu, affedersin." Gülümseyerek başımı salladım ve ıslanan tenimi kurularken "İnsan neden son dönemini burada bitirip, Oxford diplomasından feragat eder anlamıyorum." dediğimde yapmak istediğim, konuyu benim dışıma çekmek olsa da aslında gerçekten merak ediyordum. Karan, babası ultra zengin bir yatırımcı olmasına rağmen, ailesinin servetine güvenmiyor olmalıydı. Oxford'a girecek kadar çalışkan ve üç buçuk yılını başarıyla tamamlayacak kadar azimli biriyse neden onca çaba verdiği diplomasından vazgeçmişti ki...

"Annem hasta ve durumu gittikçe ciddileşiyor. Sadece onunla olmak istedim." Karan'ın olabildiğince rahat telaffuz ettiği cümleler, göğsümün ortasına tüm ağırlığıyla çöktüğünde, merakımdan dolayı utançtan kızaracak kadar pişman olmuşum.

"Çok özür dilerim." dediğimde göz göze geldik, midem tepe raklak olacak kadar yakınımdaydı.

"Dileme." dedi. Sesindeki otorite şu ana kadar gördüğüm çocukla bağdaşmayacak bir zıtlık yaratıyordu. Ilık nefesine eşlik eden parfümünün ve alkolün kokusu yüzüme çarparken tek yapabildiğim yutkunmak olmuştu ki, uzanıp yüzüme düşen saçlarımı omzumdan geriye attı. Gözleri saçlarımın pembe tutamlarına kaydığında, eski neşesi çok çabuk yerine döndü.

"Bu pembeler çok hoş." dediğinde alayla kıkırdayıp "Pars'ı sinir ediyor." diyerek memnuniyetle gülümsedim. Kaşları merakla çatıldı.

“Abini sinir etmek için mi saçlarının altını pembeye boyadın.” Başımı sallayarak onu onaylarken, Pars’ın son emrivakisi hafızamda yeniden canlandı ve masadaki tekilalardan birini alıp tepeme diktim. Alkol boğazıma zift dökmüş gibi bedenimi kastı. Dilim uyuşurken boğazımdan çıkan seslerin bana ait olmamasını dilemişim ki Karan küçük bir kahkaha attı. Takdir edercesine homurdandığında kulaklarım alkolün acısıyla zonkluyordu ve bir bardak da kendi alıp tepesine dikti. Benim suratım tüm çizgilerine kadar kırışırken Karan alkole oldukça alışık görünüyordu. Oxford kazanan bir öğrenciden beklenmedik bir alışkanlık daha...

“Aslında olmak istemediğin bir yerdesin.” dediğinde alkol damarlarımda vızıldamaya kısa bir ara verdi.

“Kim olmak istediği yerdeki?” diye sordum hiç düşünmeden. Hayatın kimseye isteklerini altın tepside sunduğunu düşünmüyordum, parmaklarıyla kolumun arkasını okşayıp kulağıma eğildi.

“Ben!” diye yanıtladı Karan, aslında bir sorudan çok tespit olan sözlerimi. Çok yakındı, öyle yakındı ki sadece birkaç santim daha yaklaşması dudaklarının tenime değmesi demekti, panik hızla tırmanırken Çiçeğin adımı bağırmasıyla Karan’dan uzaklaşarak ayağa kalktım.

“Ahsen, koş. Selin, selin...” Çiçeğin alkol ve heyecanla dolanan dilinden daha anlamlı birkaç söz daha çıkmasını beklemeden yerimden fırladım. Hızlı adımlarla, kalabalığı yararken insanların sinirli homurdanmalarını duymazdan gelerek tuvaletlerin olduğu loş koridora girdim.

Selin elindeki taşlı çantası ile duvara sıkıştırdığı bir adama saldırıyordu.

“Seni sapık, aşağılık pezevenk...” Adam neredeyse Selin’in ayaklarında topuklu ayakkabılarının olmadığı hâli kadardı ve elleriyle bedenini değil de sırf özenle şekillendirilmiş saçını

koruyor gibi görünüyordu. Gözlerim hızla arkadaşımı tara-
dı, sarı saçları darmadağındı, metalik lacivert mini elbisesi de
yerli yerindeydi. Koluna girerek "Neler oluyor?" diye sordum
ama beni dirseğiyle iterek adama saldırmaya ve küfürler etme-
ye devam etti. Sarhoştı ve öfkeden deliye dönmüştü.

"Selin kendine gel." diye omzuna dokunmuştum ki adam
daha fazla darp edilmeye katlanamayıp Selin'in kollarını tutup
onu hareketsiz kıldı. Kirli sakalları, sivri çenesine doğru uzamı-
yordu, loş ışıktaki görebildiğim adam sarışın, orta boylarda fakat
neredeyse hemen arkamdaki erkekler tuvaleti kadar kalıplıydı.

"Bana bak kızım, senin sarhoş saçmalıklarınla uğraşacak
vaktim yok." diye bağırdı. Adamın arkadaşımın koluna men-
gene gibi yapışmış elinin bileğine sarılıp onu çektiğimde, yeşi-
le çalan çakıllı gözleri hışım ile bana döndü.

"Tamam bir yanlış anlaşılma oldu sanırım, lütfen arkada-
şımı bırakır mısınız?" Kızıl ışıktaki parıldayan tehditkâr bakış-
larla beni baştan aşağı süzdü ve dudakları mide bulandırıcı bir
imayla kıvrıldı.

"Bırakmazsam ne olur?"

Selin, adamın ellerinin arasında debelenip "Popoma şaplak
atın seni orospu çocuğu, ne yanlış anlaşılması." diye bağır-
dığı anda adam bezgin gözlerle Selin'e döndü. Sert nefes alış-
verişleri kızgın bir boğayı andırıyordu. Koridora baktım, ha-
rika! Bu kadar kalabalık bir mekânda kimsenin işeyesi yoktu
demek.

Çiçek, fal taşı gibi açılmış gözleriyle olup biteni izlerken
ardımızdaki kapı kadar işlevsizdi. Ne müdahale edip bu pis-
liği kendine bulaştırmak istiyordu ne de kaçıp gidecek kadar
umursamazdı. Ne yapacağını bilmememin şokunda bir adama
bir bize bakarken pislik herif "İnan arkadaşını görünce o şap-
lağı sana harcadığım için üzüldüm." deyiverdi ve Selin adamın
yüzüne tüm kuvvetiyle tükürdü.

Dişlerimin arasında "Beyefendi!" diye uyarırcasına tısladım ve adamın bileğini var gücümle kavrayıp Selin'i bırakması için aşağı doğru indirdim.

"Terbiyesizleşmeyin." dediğimde adam Selin'i nihayet bıraktı ama o midemi bulandıran bakışlarını üzerime öyle bir yapıştırmıştı ki başka bir yere bakamıyordum.

Alt dudağını iştahla yalayıp, ellerini belindeki kemere yerleştirdi "Hayatımda gördüğüm en ilginç gözler." Yüzüme doğru eğildiğinde ondan korkmadığımı anlasın diye çenemi dikip bir kaşımı kaldırdım. "Ne o gri mi?" diye sorduğunda Selin "Ebenin amı artık." diyerek koluma girdi ve beni adamdan uzağa çekti.

Adam önümüze geçip gitmememiz için bizi engellediğinde Çiçek'e başımla işaret ettim. Gidip birilerini getirse iyi olurdu. Sonunda Çiçek'in harekete geçebilmesine henüz sevinmeden adam pişkin pişkin "Ebemin böyle amı olsa bilirdim." dediğinde Selin çantasını havaya kaldırarak öne doğru atıldı ama adam umursamazca başını geriye atıp ellerini beline yerleştirerek yolumuzu kapadı ve bizi koridora resmen hapsetti.

"Canın yansın istemiyorsan önümüzden çekil." diye adamı tüm soğuk kanlılığımla uyardım ama söylediğim her şey onu tahrik ediyormuşçasına, sarkıntılığının dozajını artırmaktan geri kalmıyordu.

"Küçük bir patroniçe ha!" dedi üzerimize doğru bir adım atarak. Yerimden zerrece esnemenin boş gözlerle adamı süzdüm. "Emin ol bebeğim sana bu gece patronun kim olduğunu her şekilde göstereceğim." Sözlerindeki ima kasma isteği uyandırır da omuzlarımı dik tutmaya devam ettim. İçimde beliren öfkenin ateşi karşımdaki şerefsizi yakıp kül etmek için tenime baskı yapıyordu. Adama doğru küçük bir adım atıp gülümsediğimde, kısa bir an bocaladı ve tam dudakları yeniden kıvrılacak olmuştuk ki, çenesine bileğimi incitme pahasına var gücümle sağlam bir yumruk geçirdim. Selin keyifle küçük

bir sarhoş kahkahası atarken tacizci pislik sersemleyerek geri-
lese de düşmemişti. Eliyle muhtemelen bileğimden daha çok
zonklayan çenesini tutuyordu. Selin'in kahkahası adamı biraz
daha kışkırttığına aşağılık tacizci homurdanarak doğrulmaya
çalışıyordu.

"Seni sürtük." dedi kanlı dişlerinin arasından, şaşkın ve ar-
tık yeni yeni algıladığı farkındalıkla daha öfkeliydi. Parmakla-
rım ve bileğim sızlarken adam yere tükürdü, köpüklü sıvı kan
içindeydi, kanı gördüğünde yeniden küfrederek sendeledi,
üzerimize atılmak için doğrulduğu an Karan, birden ortaya
çıktı ve adamı omuzlarından yakalayıp duvara fırlattı. Adi sa-
pık daha ne olduğunu anlamadan Karan adamın üzerine çıkıp
onu yumruklamaya başlamıştı ki koridora doluşan arkadaş
grubumuz ve aslında mekânın sahibi olduğunu fark ettiğimiz
tacizci pisliğin korumaları arasında büyük bir arbede başladı.

Curcuna öyle bir boyuta ulaştı ki, kim kiminle mücadele
ediyor karışmıştı, kavganın sebebi bizken Karan bizi bir şekil-
de o hengameden ayırıp dışarı çekti. Açık havaya apar topar
ulaştırdığımızda hiçbirimizde sıyrık dahi olmaması bir mucize
olsa da sağ bileğimin sızısı her geçen dakika kötü bir şişlikle
beraber artıyordu.

Selin, yüksek topukluların üzerinde sallanırken bir kolunu
zar zor geçirdiği ceketine sarılıp mekânın ilerisindeki kaldı-
rımın kenarına yığıldı. Kahkahalarla gülüyor, kahkahaları-
nın arasına emsalsiz küfürler yerleştirmeyi de ihmal etmiyor-
du. İstemsizce yükselen kahkahalarım onunkilere karışmaya
başladığında ikimiz de gerçekliğin algısını yitirmiş gibiydik.
Sinirlerim alabildiğince bozuktu, ben hayatın sakin kıyısında
kalmaya çalışırken uçan kuştan düşen pislik bile bana yapışı-
yordu. Başımı sağa sola sallarken gözlerim nemlenmeye başla-
mıştı. Selin kahkahalarının arasında zar zor nefes alarak "İşte
Köprü Kralı'nın kardeşi, o nasıl kroşeydi ama, piç kurusu ne
olduğunu şaştı!" Kolunu havaya kaldırıp, boşlukta beceriksiz

bir yumruk sallarken Karan, Selin'i kolundan tutup kaldırmaya çalışıyordu. Gözü geride kalan mekânın kapısında olsa da neşeliydi.

"Hemen toz olalım buradan, hadi!" dedi Karan, sesinde belli belirsiz bir uyarı vardı. Selin geriye düşerken, Karan da sendeledi, karnım artık gülmekten ağrımaya başlamıştı. Karan ise aramızda mantıklı davranan tek kişiydi, ileriye park ettiği arabasına bizi bindirmek için çabalıyordu. Nihayet Karan'ın arabasına binerken mekânın korumalarının bize eşlik eden diğer arkadaşlarımızı da yaka paça dışarı attığını gördük. Hepsi olabildiğince sarhoş ve tuhaf biçimde aşırı eğlenmiş görünüyordu. Hepimizin kaosu dans etmekten daha eğlenceli buluyor oluşu neden bir grup olduğumuzu açıklıyordu.

Karan mekânın önünden kaçarcasına tam gaz geçerken, Selin sonuna kadar açtığı camdan dışarı çıkıp mekânın kapısındaki adamlara orta parmak çekerek küfrediyordu. Bacaklarına sarılıp onu içeri çekmesem az daha düşecekti. Geceye devam edecek o enerjiyi kendimde bulamıyordum ama bir yandan da eve şiş bir bilek ile erkenden gitmenin bana nasıl geri döneceğini biliyordum. Pars bu mekânın altını üstüne getirir ve uzun bir süre boyunca AVM'de bile tuvalete tek başıma gidemezdim. Pars'tan başka bir gecenin iznini *-bu olaylardan haberi olmadığı taktirde tabii-* koparsam bile yakın korumam aldığım her nefese müdahale edecek, kirpiğim dökülse rimeлим aksa Pars'a haber uçuracaktı. O yüzden aynı yarı sarhoş ekiple soluğu Karan'ın evinde aldık.

Evin olduğu sitenin dışında bir güvenlik kulübesi vardı ve arazi yüksek duvarlarla çevriliydi. Karan, orta yaşların çok üzerinde kırçilli saçları olan bir adamla selamlaşıp siyah spor arabasını evin geniş açık garajına sürdüğünde vakit neredeyse gece yarısını geçmiş ve Pars hâlâ aramamıştı.

İki katlı çoğu cam olan yapının mimarisi bile içerinin klasik bir tasarımdan çok uzak olduğunu haykırıyordu. Geniş

ve yeşil bir bahçesi, sol kanatta da büyükçe bir havuz vardı. Işıklandırılması göz yormuyordu ve ev buram buram sükkünet kokuyordu. Karan bizi buraya getirmese burada birinin yaşadığına ihtimal vermezdim. Öylesine muntazam bir düzen hakimdi. Nitekim çok geçmeden yarım kalan gecenin gürültüsü havuz başını sardı, birkaç kişi üstü başıyla havuza atlamıştı. Karan beni mutfağa sürükleyip buzluktan bir jel akü çıkardığında Selin, midesinin kötü olduğunu söyleyerek Karan'ın üst katta tarif ettiği banyolardan birine gitmek için yanımızdan ayrıldı. Bunu yaparken aklından geçenin bizi yalnız bırakmak olduğunu düşünüyordum.

Ya da gerçekten yine midesi kötüydü ama arkadaşımın beni baş göz etme çabasını da düşündüğümde aklımda beliren ilk ihtimalin gerçekliği ağır basıyordu.

Bahçeden yansıyan ışık ve havuzdan gelen seslere eşlik eden müzikten başka ses yoktu. Yüksek taburelerden birine yerleşirken, Karan elinde bir bardak kırmızı şarap ve buz aküsüyle tam yanımdaki tabureye oturup bedenini bana çevirdi. Alkol hâlâ kanımda ince ince gezerek beni mahzunlaştırıyordu. Sessiz ve itaatkâr görüntüm ise Karan'ı memnun etmiş gibiydi.

"Sağlam bir sağ kroşe ha!" dedi gülerek ve elimi alıp, dizinin üzerine koydu. Aküyü bileğimin etrafına sardığında önümüzdeki yüksek tezgahdaki şarabı yan gözlerle süzdüm. Ağrımı hafifletse de ertesi sabah beni mahvederdi, asla alkole dirençli bir yapım yoktu ve sabah olana kadar da beni benlikten çıkarırdı, lakin susamışlık hissi ağır basınca boştaki elimle bardağa uzanıp büyük bir yudum aldım.

Bardağın içindeki sıvıyı döndürürken gülümsedim "Sen de fena sayılmazdın." Yarı şaşkınlık yarı alayla gözlerini gözlerime dikip güldü.

"Sağ ol ya!" sahte sitemine kıkırdayıp bir büyük yudum daha aldığımda alkol etkisini iyiden iyiye göstermeye başlıyordu. Aküyü bileğimde tutan ellerinin tutuşunu değiştirdiğinde,

bileğim sızladı ve acıyla yüzümü buruşturdum. Karan'ın dudaklarından benim acımı yansıtan bir mırıldanma döküldü ve tabureden atladı "Gidip ağrı kesici bir jel, krem falan var mı bakayım, alkol aldığın için ağrı kesici alamazsın." Daha ben ağzımı açıp itiraz etme fırsatı bulmadan, hızla gözden kaybolduğunda kadehi dudaklarıma kaldırarak, şarabın dibini yeni edindiğim o cesaretle gördüğüm an, pişmanlık alkolden daha çabuk sarıldı bedenime. Çünkü daha şimdiden damarlarım altında, tuhaflık derecesinde aşırılık gösteren hisler inceden vızıldamaya başlamıştı.

Boğazımla beraber tenimin her bir yanını kaplayan sıcaklık, tatlı tatlı gıdıklıyordu. İçimi tarifi belirsiz bir coşku kapladığında tabureden atlayıp coşkulu seslerin anbean yükseldiği havuz başına ilerledim. Birileriyle dans ettim, ağız dolusu kahkahalar atıp şarkı söylemeye başladım, ta ki tüm alkol damarlarımı en karanlık ve kuytu köşelerine sarana kadar... Ortamdaki her cisim hareketlenmeye başladı, köklü ağaçlar bile! Herkesin yüzü bir farklı görünüyordu, puslu ve nemliydi... Etrafımdaki her şey dönüyor, duruyor yeniden dönüyordu ki ayaklarımın altında bir boşluk belirdi ardından suyun sesi ve ağzımdan boğazıma dolan klorlu suyla, artık bilincim kontrolden çok uzaktaydı...

Beynim sıvılaşmış irileşerek, kafatasımı aşmaya çalışıyordu. Başımın arkasında, içinde dünyadaki tüm su kaynaklarını çekmişçesine ağırlaşan bir sünger vardı sanki. Azıcık kıpırdasam dalgalanıyor ve yığıldığı yere baskı yapıyordu. Kilolarca ağırlığın altındaymışçasına ezilen vücudumu kontrol edecek gücü arayarak, hareket etmeye çalıştım ama kılımı bile oynatamayacak kadar hâlsizdim. Kulak zarım içerdeki basınçla sızlıyordu, midem kaynıyor, kafamın içindeki süngerin ağırlığı yerini keskinleştirerek gözlerimi sulandırıyor. Ağzımın içi boğazımı acıtacak kadar kurumuştur. Zihnim ağrıyla aydınlanırken acılı

bir inilti kuru dudaklarımdan güçlükle döküldü. Yakınlarda kör dişleri olan bir testere, kalın bir ağacın gövdesini zorluyormuşçasına ardı arkası kesilmeyen lanet bir sesle, ağrımı tırmandırmaktan başka işe yaramıyordu.

Yakınlarda bir orman mı katlediliyor diye düşünürken, zihnim karanlıkta ışıldadı.

O anlık aydınlanma birdenbire tüm ağrımın üzerine, büyük bir pişmanlık dalgasıyla yerleştiğinde gözlerimi hızla açıp panikle etrafıma bakındım. Bilmediğim bir odada büyük çift kişilik bir yatakta yatıyordum. Hızla yanıma baktım ve gördüğüm boşluk bir an da olsa içimi rahatlattığında, beni uyandıran o sesin olduğu yere döndüm. Telefonum el çantamın içinde isyan ederek debeleniyordu... *Kahretsın!*

Yataktan panikle doğruldum ve sersem bedenim güçlükle dengesini bulurken, yatağın içinde bile sağa sola çarparak çantama ulaşabildiğimde, Pars'ın daha işitmediğim azarı kulağlarımda çınlamaya başlamıştı. El kadar portföy çantanın içindeki telefonu bulmam sanki asırlar sürmüştü. Telefonu açmamla, daha hoparlörü kulağıma götürmeden ahizeden yayılan bağırmanın odayı doldurması beni ezen tüm o ağırlarımı hiç var olmamışçasına unutturdu!

Hayalimdeki Pars'ın sesi kesinlikle daha insafliydi.

“Olduğun yerden sakın kıpırdama.” Pars'ın öfkesinin sıcaklığı telefonun dokunmatik ekranından tenime çarpmışçasına telefonu yüzümden uzaklaştırıp derin bir nefes aldım.

“Sorun yok.” Sesim zavallı derecede kısık ve Pars'ı delirtcek kadar kaygısız çıktığında abim var gücüyle telefonun diğer ucundan saldırmaya devam etti. Öfkeyle haykırdığı tüm cümleler anlaşılmaz derecede birbirine girerken, üzerimde hissettiğim boşlukla beyaz örtüyü hızla üstümden kaldırıp yana ittim. Sağ bileğim bandajlıydı ve üzerimde beyaz, bacaklarımı en azından kalçamın altına kadar kapatacak büyüklükte bir erkek gömleği vardı. Sadece gömlek! İç çamaşırlarımın yokluğunu

fark etmem ile mideme pis bir krampın yerleşmesi aynı anda olmuştu. Çarşafı tamamen açığa çıkardığımda, Pars'ın sözlerini artık işitmiyordum. Yataktaki serili çarşaf bembeyaz ve dümdüzdü, ıslaklığın ya da parlak sıvının verdiği bir leke de yoktu, derin bir nefes alarak gözlerimi yumduğumda Pars yeniden bağırdı.

“Kahretsin! Duyuyor musun beni Ahsen Tuna?” Ever soy adım da devreye girdiğine göre durum gerçekten ciddiydi.

“Duydum.” diye bağırdım. Lakin zaten abime ona bu gece arkadaşlarımla olacağımı söylemiştim. Ben yataktan yavaşça doğrulurken Pars bir şeyler söylüyordu ama arkasındaki cürcunanın arasında boğulan sesinden onu işitsem de sözlerini tam olarak algılayamıyordum. Yeni aydınlanan gecenin, soğuk ışığının süzüldüğü devasa pencereleri örten tül perdenin çaprazındaki boy aynasına doğru Pars’a “Bağırmasan ve daha sakin bir yerde konuşsan anlaşılır olacaksın.” diye sitem edecek oldum ama ağzımın payını çok çabuk aldım.

“Sana sakın olduğun yerden kıpırdama dedim!” diye sağır edecek kadar yüksek sesle bağırdığında aynada yeni kurumuş biçimsiz saçlarım, yüzümde her yerime dağılmış maskara ve eyelinerim ile Halka filminde kuyudan tırmanan o kızla bakışıyordum.

Tek kelime ile berbat...

Fısıltıdan farksız bir sesle yeniden “Duydum.” diye yanıtladım abimi ama o tüm haşmetini gözlerimin önünde hayal edebilecek türden olan vahşi öfkesiyle kükremeye devam ediyordu.

O an tekli beyaz koltuktaki koyu renk iç çamaşırlarım ve kıyafetlerim ile göz göze geldim ve utanç dalgası yeniden bedenimi sardı. İç çamaşırlarıma uzanmak için eğildiğimde, yeni doğan sabahı aniden korkutucu bir karanlığa çevirecek şiddetli sesler her yeri sardı, kendimi ani bir refleksle duvar kenarına attım. Silah sesleri ve korkulu bağrışmalar ardı ardına

yükselirken tepemdeki cam ona isabet eden kurşunla patladı... Panik bedenimi ele geçirmişti, gözlerim sonuna dek açılmış, kalp atışlarımın hızı midemi bulandırmaya başlamıştı! Ellerimde sıkı sıkıya tuttuğum telefonda işittiğim sesle duvarın dibinde iyice küçülüp telefonu yeniden kulağıma götürdüm.

"Ahsen, Ahsen diyorum iyi misin.... Ahsennnnnn!" Pars ilk defa sesinde duyduğum panik ve korku ile haykırıyordu bu sefer.

"İ-i-iyim. Burada abi burada biri- birileri var." Titreyen sesim ağlamaklıydı. Abim pis işler yapardı, dedemden babama babamdan da ona kalan gizliliği önemli işler ama ben çok uzun bir zamandır o işlerin bu yüzüne hiç tanıklık etmemiştim. Pars bana asla işlerini ve o işlerin getirdiği pislği bulaştırmazdı. Belinde ağır ve dolu silahlarla oturdukları masalara konuk olmamıştım ve olmayı da asla istemiyordum. Abimin el uzanmayan mabedi ben ve babaannemdi! Sanırım şimdiye kadar.

"Sakin ol güzelim, sakın ol, birazdan seni oradan çıkaracağız." Pars'ın, o bir kelimesi ile güven temini veren tok sesinden iz yoktu. Bunu fark etmemle yutkundum ve gözyaşlarım istemsizce süzölmeye başladığında aklımda birden arkadaşlarım belirdi, bu çığlıklar hangisine aitti: Çiçek, Selin? Kalbim göğsümün içinde acıyla sıkıştı. Telefonun şarj uyarısı ile gözlerimi sımsıkı yumup derin bir nefes aldım. Cesarete hiç olmadığı kadar ihtiyacım vardı ve aksi gibi silah sesleri tepemde vızıldırıyordu... Odanın diğer ucuna emekleyerek ilerleyip yerle bir olmuş pencerelerin açısından çıktığımda telefon birden ani ve zamansız bir sessizliğe gömüldü. Küfrederek telefonu fırlattım ve silah seslerinin kesilmesiyle son bir gayretle hareketlendim. İki büklüm bir şekilde kapıya koşup kendimi dışarıya atmamla beraber bedenime iri kolların sarılması aynı anda oldu. Vücudumu sertçe çevirdi, sırtımı göğsüne yaslayıp, kollarıyla beni hareketsiz kıldığında pis bir nefes başımın hemen

arkasında, saçlarımın arasında esti. Pisliğin sesini kulaklarımın içinde hissettim.

“Sana patronun kim olduğunu göstereceğime söz vermiş-tim değil mi, geciktiğim için kusura bakma.” dedi. Debele-nip durduğum için beni güçlkle zapt ediyor bu da sesini parçalıyordu.

Pars’ın düşmanlarından birini beklerken, kendi yarattığım hasmımın pis nefesi tenime değiyordu. Ani şaşkınlığım hızla öfkeye dönerken var gücümle bağırdım. “Neye bulaştığından asla haberin yok seni adi orospu çocuğu!”

Ne tür bir manyağa çatmıştık da bizi aramaya çıkmıştı diye merak ediyordum ve bu manyağın böyle bir zahmete girme-si bile duyduğum korkunun boyutunu artırıyordu. Kendimi uzun süre sonra ilk kez çaresiz ve aciz hissediyordum! Kerpe-ten misali bedenime sarılan kollar zalimdi ve her temas hafı-zamı sildirmemi istetecek kadar da iğrençti. Pars’ın gözlerimi devirip kulak asmadığım uyarıları, kulaklarımda çınlayıp ru-humu başka bir pişmanlıkla kırbaçlıyordu.

Tüm gücümle çırpınsam da, adam bedenimi kendi bedeni-ne öyle bir yapıştırmıştı ki, ağa saplanmış bir balıktan farkım yoktu ve lanet olsundu ki en az o balık kadar çıplaktım!

“Seni aşağılık, bırak beni, piç herif!” diye bağırdım, yerine getirilmeyecek bir isyan olduğunu bilsem de bedenimi demin kaçtığım odaya sürüklerken bırakması için bağırıma devam ettim. Göğsümü duvara yaslayıp, kendini tamamen sırtıma yasladığında, kalçalarıma değen bacakları midemi baş edeme-yeceğim şekilde bulandırmaya başlamıştı.

“Aslına bakarsan.” dedi kendini bedenime sürterek. “Sa-nırım dün geceki elbisenin içinde daha ateşli görünüyordun küçük sürtüğüm ama bu da olur!” diye ekledi. Deli gibi çırpınıp bir boşluk aradığımın farkındaydı, hareketliliğim onun da hareketlerini kısıtlıyordu ama yine de gömleğin altındaki çıplak tenimin farkında ve sabırsızdı. Bir sürü duygu birbiri

ile yarışmaya başladı. Pişmanlık; neden içmiştim ki neden eve dönmemişim... Öfke; bu herifi parçalara ayırıp her parçasını köpeklerle yem etmek istiyordum ve yine bu adi heriften ve yine onun gibi olan her zorbadan ölümüne nefret ediyordum... Midemdeki acı su ağzıma tırmanırken, kalbim güm-bürdüyordu. Diğerleri nerede ve ne durumdalar?

Bağırdım "Selin, Karan?" bedenimi tekrar sertçe duvara çarptı. Boğazımdan kopan hırıltılar onu korkutmuyor aksine tahrik ediyordu. Nefesi ensemdeydi, sapıklığının verdiği coşkuyla bir an boş bulunup burnunu saçlarıma gömdü. Başımı hızla geriye atıp burnuna sertçe vurdum. Boğuk bir iniltiyle hafifçe sendeledi, başımı eğdim, kolu ağız hizama geldiğinde dişlerimi aç bir kurt gibi kollarına geçirdim. Başka bir acılı iniltiyle yeniden sendelediği an kollarından kurtulmayı başarmıştım. Pars beni işlerine bulaştırmazdı evet ama bunu kabul etmek zorunda kaldığıma inanamasam da iyi ki o zoraki koştugu savunma derslerini almıştım. Şimdi nefret ettiğim o derslere minnettarlık duyuyordum. Yerdeki büyük cam parçalarından birine uzanıp sivri tarafını saplamaya hazır bir şekilde elimde çevirdim. Nefret dolu hırslı gözlerle üzerime yürüyen adamın doğru açığa girmesini bekledim. Bileğimi ve ellerimi saran kalın bandaja güvenerek cam parçasını sıkıca kavradım ve aramızdaki mesafe hızla azalmaya başladığında camı savurdum. Usta bir çeviklikle geriye zıpladı. Dışarıdan gelen çığlık sesleri dikkatimi dağıttığında kolumu kavrayıp büktü ve camı elimden alıp yüzüme tüm dünyanın etrafında döndüğünü düşündürecek sert bir tokat attı. Ağzımın içine yayılan kanı öksürerek tükürürken yerde iki büklümdüm ve o kadar sarsılmıştım ki yeniden ayağa kalkmak için hazır değildim. Öfkem canımın acısının önüne öyle bir geçiyordu ki tek düşündüğüm bu adamı ellerimle öldürmekti. Saçlarımı eline dolayıp başımı kaldırdığında, kötü bir kâbusun pençesinde olduğuma inanmak istiyordum.

Histerik bir kahkaha kanın boyadığı dudaklarımın arasından döküldü. "Seni öldürecek." Adi herif sözlerimi boş bir tehdit olarak algılamış olacak ki tutuşunu sıklaştırdı. Sonumun nasıl olacağını çok kere düşünmüştüm. Ailemin ölümünden sonra babaannem ve dedemle büyürken sık sık düşündüğüm o şey hep kendi sonumdu. Afallamıştım tek düşünmek istediğim bu şeyin sona ermesiydi ve eğer birazdan başıma gelebilecek şeyleri kavrayabilirsem hıçkırıklara boğulurdum. Babam bir mafya çatışmasına kurban giderken yanında annemi de götürmüştü. Zalim ve soğuk bir kış gecesi, silah sesleri hâlâ kulağımdaydı, dedemin adamları zamanında gelmeseydi belki çoktan ölmüş olurdum ama şimdi beni kurtarmaya gelen kimse yoktu. Pars her ne kadar beni böyle bir ölümden uzak tutmaya çalışsa da artık vahşet burnumun dibinde soluyordu.

Birkaç silah sesi dışarıda patladığında, saçlarımı saran eller bir anlığına gevşedi. Tereddüt ettiğini beni hışımla ayağa kaldırıp belindeki silahı başıma dayayarak, rehin alındığımda anladım.

Pars yetişmişti!

Kalp atışlarım yeniden canlanırken, heyecanla gülümsedim ve dilimi saran kan tadını da artık almıyordum. Şerefsiz silahının emniyetini açtı ve soğuk namluyu sırtıma bastırırken sesindeki o özgüvenin yerinde yeller esiyordu.

"Yürü!"

Beni yavaşça yürütmeye başladığında koridora çıkan yüksek tırabzanlı merdivenin aşağısındaki geniş holde tanımadığım takım elbiseli adamlar, arkamdaki piç kurusunun adamlarını yere sermişti. Yerdekilere birkaç gece kulübündeki korumalardı. Gözlerim arkadaşlarımı aradı ama cam duvarların arkasında birkaç takım elbiseli koruma görevlileri ile güvende olduklarını gördüğümde, bir sevinç gözyaşı usulca kendini bıraktı. Ortadaki beyaz hol kan içindeydi ve tüm o vahşetin ortasında, sadece kestane saçlarını gördüğüm, geniş

omuzları buradan bile dikkat çeken yabancı başını ağırca kaldırıp bize baktı.

Kan damarlarımda durdu, sıcak viski renginde olan hareketlerin yaydığı soğuk bakışlar ve ifadesiz bir yüz... Bir robot gibi ağır ve kurulmuş hareketlerle bize çıkan koridora yöneldi. Hareketleri muntazam derecede yavaş, kendinden emin ve acelesizdi. Attığı her adımda evren ağırlaşıyor, dünya dönüşünü ağır çekime alıyordu. Gözlerini gözlerimden ayırmadan merdivenleri bir bir adımlarken, bakışları kontrol bende diye haykıırıyordu. *Buranın da dünyanın da kontrolü bende.* Yüzünde tek bir tüy yoktu, yeni tıraş olmuş bir masa başı çalışanı kadar özenliydi ve açılı elmacıkları, sert kare çenesi, belirgin dudakları ile sarsıcı derecede iyi görünüyordu. Öfkeli değildi aksine sükûnet içindeydi lakin suratında öyle bir ifade vardı ki bunun arkamdaki adamı dehşete düşürdüğünü yüzünü görmesem de hissediyordum.

O bize doğru adım attıkça arkamdaki beni biraz daha geri letiyordu, önümdeki adam ne kadar sakin ise arkamdaki bir o kadar panik içerisindeydi.

Kavisi belirgin kaşlarının altındaki tilki gözleri ile tam karşımdaydı ve hâlâ arkamdakine bir an olsun bakmamıştı. Sanki tehdit eden arkamdaki değil de bendim... Koyu lacivert takım elbisesi ve siyah cepkenini tamamlayan kravatı ile uyumlu deri eldivenlerin sardığı, elinde vücudunun bir parçası gibi duran silahı vardı.

Silahına baktığımı anladığında dudakları tehditkarca kıvrılır gibi oldu. Arkamdaki adam "Buradan çıkmama izin vermezsen kız ölür." diye korku ve acizlikle soluduğunda karşımdakinin gözleri hâlâ adamı bulmamıştı.

"İyi misiniz?" Olabildiğince kendine has sert sesine aykırı bir yumuşaklıkla sorduğu soruya sadece başımı aşağı yukarı sallayarak cevap verdiğimde dudaklarını kıvrıp gülümsedi. O

hafif gülümsemeyle yanağında oluşan çukurlar bir bir meydana çıktı.

Bakışlarını ağırca ardımdaki adama kaldırdı ve tüm o gülümseme bir anda hiç var olmamışçasına kayboldu. Öyle aşağılarçasına baktı ki adamın eriyip yok olmak istediğine eminim, şahsen bana öyle baksa çoktan yok olmuştum.

“Bana bir sayı söyle.” diye emretti korkunç bir şekilde gözlerini koyulaştırarak.

Ardımdaki pisliğin beni saran iri kolu titredi. “Ne- ne saçmalıyorsun sen be?” diye soludu, sesi de nefesi gibi anbean soluyordu.

“Bana bırakıyorsun öyleyse.” dedi, takım elbiseli yabancı. Boştaki elinin işaret parmağını dudaklarında gezdirip parmaklarını şaklattı. “7” dedi usulca kaldırdığı koyu renk kaşlarının altındaki bala çalan hareleri parladı.

“Kız ölür diyorum sen anlamıyor musun?” dediği an bir silah patladı ve arkamdaki adam sağ bacağına acıyla eğildiğinde yabancı beni hızla çekip arkasına aldı. Tutuşu öyle kuvvetliydi ve bedenimi sadece bir tutuşla öyle iyi kontrol etmişti ki, ne sendelemiş ne de bir yere çarpmıştım.

Aramızdaki kısa rüzgâr akımı, genzimdeki kan kokusunu unutturan bir koku estirdi. Hem çok tanıdık hem de ürpertici bir yabancılıkla...

Her şey birkaç salise içinde olmuştu ve ben ne ara silahını doğrultup ateş ettiğini anlamamıştım bile, silahın patlama sesi hâlâ kulağымda çınlarken bir el silah sesi daha duydum. Pisliği bu sefer de silah tutan elinden vurmuştu ve aynı şeyi beş kere seri bir akışla, bir ritüeli yerine getirircesine tamamladı yabancı.

Adamı tam altı kere tüm uzuvlarından vurduktan sonra son kurşunu bacak arasına sıktı. Ne gözlerini kırpmış ne de bir mimiğini açık etmişti. Adamın bağırması, yalvarması ve en

sonunda acıya dayanamayıp bayılması bile umurunda olmadı. Yabancıнын odaklandığı kafasındaki sayının tamamlanması gibiydi. İşini bitirdikten sonra ceketini çıkarıp şok içinde olan bedenime sardı ve beni kucakladığında sadece bir kere daha gözlerime bakıp başını kaldırdı. Tutuşu güvenli ve çabasızdı, iş yemeğindeymişçesine bir özgüvenle konuştu.

“Bu arada ben yeni koruma ekibinizin lideri, Onur Baran efendim memnun oldum.”

“Bileğindeki kaslarda incinme var, bir güne toparlar bir de iç dudakta ufak bir yarık...” Pars’ın hususi cerrahî muayenesini bitirip çantasını toplarken, Pars koyu gözlerini sanki bir röntgen cihazıymış da yanlış, eksik ya da bir kusur arıyormuşçasına üzerimde gezdiriyordu. Elleri belinde, kemerinin üzerindeydi. Gömleğinden kravatına kadar siyahlar içindeydi, kuzguni siyah saçları da görüntüsüne eklendiğinde bir zebaniden farkı yoktu üstelik kemerinin arka tarafından görünen silahın kabzasıyla hemen tepemde oldukça korkutucu görünüyordu.

Ona bakmamaya gayret ederek doktora döndüğümde yeniden, “Bir hastaneye gitmek istemediğinden emin misin?” diye sordu Pars. Sesi tatmin edemediği öfkesi yüzünden hâlâ olabildiğince saldırgandı.

“Bir daha sorarsan kendimi şu camdan atarım.” diye odadaki pencereleri başımla işaret ettim. Selin, suçlu ve üzgün gözlerini kırıştırarak koluma girdi “Biraz uyumak ister misin?”

Ellilerinde olmasına rağmen oldukça genç ve dinamik görünen Zamir Bey’e hitap ederek “Uyku için verebileceğiniz bir şeyler var mı?” diye sorduğumda bana gözlüklerinin üzerinden baktı. Top ve kırçılmış sakalını okşarken kısa bir an düşündü, hünerli ellerinin her hareketi zarif görünüyordu “Alkol hâlâ bünyenizde dolaşırken bence bir uyku ilacı almamalısınız

ama size kullanabileceğiniz birkaç ağrı kesici ve kas gevşetici bıraktım.” dediğinde dudaklarımı birbirine bastırarak kafamı salladım. Destek almadan uyuyamazdım, tüm o dehşet anları sadece bir saat kadar geride kalmışken, rahat bir uyku sadece hayaldi.

Pars’a dönerek “Karan nasıl?” diye sordum.

Omuzlarını bıkkınca silkti. “Kolunda ufak bir sıyrık var.” Sonra bornozun içindeki bedenimi kısıtı hiddetli gözlerle süzerek “Onun yerine alnının tam ortasında daha isabetli bir deliği tercih ederdim ama.” dediğinde “Pars!” diye onu uyardım ama beni duymazdan gelerek Zamir Bey’e döndü ve teşekkürlerini sunarak, doktoru odamın kapısına kadar geçirdi. Zamir Bey’in ardından Pars bir süre kapanan kapının ardında sessizce dikildi, bunun neye işaret ettiğini merak eden Selin ile göz göze geldiğimde, parmaklarını sıkarak gülümsemeye çalıştım. Pars bedenini yavaşça ikimize doğru çevirdi ve ellerini yeniden kemerinin üzerine yerleştirip öne doğru eğildi.

Tehditkâr ve sakın bir sesle “Aklınızdan ne geçiyordu sizin?” diye sordu.

Selin tez canlılığına kurban giderek “Sadece eğlenmek istemiştik.” dediğinde onu uyarmak için geç kalmıştım. Artık Pars saatlerce bizi azarlayabilirdi.

“Ah öyle mi, bir mekânın sahibi ve korumalarıyla birbirini-ze giriyorsunuz sonra da gidip hiçbir şey olmamış gibi eğlen-çenize devam ediyorsunuz.”

“Adam bizi taciz etti.” Selin elini sıkarak onu uyarmama rağmen ısrarla haklılığını savunmak istiyordu, *iyi madem* ateş hattına girmeyecek kadar yorgundum zaten.

“Elbette adama dersini vermekle iyi ettiniz ama yapmanız gereken hemen beni ya da abini aramaktı.” Ardından işaret parmağını Selin ile benim aramda gezdirdi. “İşler bu duruma gelmeden önce!” dedi sanki karşısında akıldan yoksun iki

varlık duruyormuşçasına kelimelerin üzerine bastırarak. Selin gözlerini devirdi.

“Abim şu an Los Angeles'ta.”

“New York.” diye düzeltti Pars.

“Bak işte, sen benden daha çok iletişim hâlindesin kendisiyle. Her neyse yani onu aramak anlamsız olurdu ve bence seni de rahatsız etmek en az abimi aramak kadar anlamsızdı, nihayetinde üstesinden geldik değil mi?” Selin boynunu kendinden gurur duyarcasına dikleştirildiğinde, Pars parmaklarıyla burun kökünü sıkıyordu.

“Bizi biraz Ahsen ile yalnız bırakır mısın Selin!” bir ricadan çok emir olan sözlerine yeşil gözlerini sinsice kısarak karşılık verdi ve yerinden usulca doğrulup odadan çıktığında artık abimle baş başaydık.

“Beni yalnız mı azarlamak istiyorsun?” diye yorgun sesim ve düşmüş omuzlarımın arasında masumane bakışlar eşliğinde mırıldanmamla Pars'ın hızla yanı başımda bitip, başımı gövdesine yaslaması bir oldu. Sanırım abimin öfkesiyle, endişesinden daha kolay başa çıkardım. Kalbimi kaplayan sıcaklık yüzüme tırmandığında, gözlerimi sıkıca yumup kollarımı bacaklarına sardım. Eğilip ıslak saçlarımın arasına bir öpücük kondurdu. Bunu en son sanırım annemle babamın öldüğü gece yapmıştı, kalbim tekleli...

“Bir daha bana bunu yaşatma.” diye fısıldadığında gözlerim yanmaya başlamıştı. Yutkundum ve başımı salladım. İri avcunu yüzümde gezdirip çenemi kaldırdı. Koyu gözlerinde karanlık ama yürek burkan bir ateşle bakıyordu “Neden Derin ile evlenmediğimi sormuştun, onu da senin gibi bir hedef yapmak istemediğimi şimdi anlıyor musun?” diye sorduğunda ona verecek herhangi bir cevap bulamadım.

“Tek ailem sensin ve baş belası beni kimsesiz bırakmaya hakkın yok.” dediğinde artık gözyaşlarımla mücadele etmeyi

bıraktım ve sessizce süzölmelerine izin verdim. Pars güzel sözler söylemeyi becerebilen biri değildi aksine duygularını öylesine ustaca gizlerdi ki dilinin kilidini kırmak her seferinde çok zor olurdu ama şimdi çok nadir bir an paylaşıyorduk. Öyle ki çok da uzun sürmedi "Bu arada." dedi ve başparmağı ile göz yaşımı silip o duygulu ifadesini bıçak gibi suratından silerek "Neden üzerinde sadece bir erkek gömleği olduğunu açıklamak için beş saniye var."

Sesi birkaç saniye önceki tehditkâr tınısına çok çabuk dönüşünce; gözlerimi devirip, burnumu çektim. Başımı gövdesinden ayırırken "Ben senin ilişkine, hayatına burnumu sokmuyorum." dedim.

"Bir ilişkin yok Ahsen, sarhoşlukla bir anlık hata yapmanı istemiyorum o kadar." diye çıktı.

Ellerini cebine sokup odanın ortasına ilerlerken "Havuza düştüm ve evet sarhoştum, kimseyle birlikte olmadım ve eğer detay istiyorsan üzerimi de Selin değiştirmiş, başka soru?" dedim.

Bana inanan bakışları rahatlamış görünmüyordu sadece bildiklerini söyleterek bana yapıp yapmamam gerekenleri hatırlatıyordu. Her ne kadar iki ayrı sevgi pıtırıkları olmasak da beni o kadar iyi tanıyordu ki, bazen bundan rahatsızlık duyuyordum.

"Güzel, bu akşam Atlas dönüyor, yemeği burada yeriz nasılsa Selin de burada."

"Karan'ı görmem gerek." dediğimde yüzünde açıkça okunan bir hoşnutsuzluk belirdi.

"Aşağıda." İnanamayarak ayağa fırladım.

"Burada mı tedavi oldu?"

"Ne yapsaydım, Karan'a gereksizce açılan adli soruşturma-
da ifadesini mi ezberletseydik." Hızla dolabıma yönelirken ak-
lıma gelen şeyle titredim ve yavaşça Pars'a döndüm.

"Güvenlik vardı girişte?" Bir şey söylemesine gerek kalma-
dan ifadesinden okuduğum acı gerçek kalbimin hüznüyle kap-
lanmasıyla olduğum yere çakılıp kalmıştım. "Kendini suçlama,
o adam o gece intikam almayı aklına koymuştu, Karan'ı yine
de bulurdu ve yeni güvenlik ekibin zamanında yetişmeseydi
o güzel yüzlü çocuk bir sıyrıkla biraz zor kurtulurdu." dedi ve
sanki öylesine bir haber vermişçesine odadan çıkıp gitti.

Demesi kolaydı, *kendini suçlama...* Pars ölümlere alışmıştı,
fedailerinin onun için ölmelerine ya da hasımlarını öldürme-
ye, silahlara, kavgaya, kana... İçine doğduğum hayatı çoktan
kabullensem de, normal bir yaşamı elimden geldiğince tat-
maya ve o sakinliği sürdürmeye gayret etmiştim lakin yakıcı
gerçek gün gibi ortadaydı. Ne kadar kaçmak istesem de, bela
sanki bana aitmişçesine gelip beni buluyordu. O karanlık ha-
yat bir şekilde tıpkı Pars gibi beni de içine dâhil etmeye kararlı
bir manyetik delik açmış ve çekimini üzerime yoğunlaştırmış
tek tek askerlerini gönderiyordu. Eğer yetişemeselerdi ne olur-
du diye düşünmek istemiyordum. Acizliğim aklıma geldikçe
kendimi diri diri toprağa gömmek, hücrelerime kadar ayrı-
şarak yok olmak istiyordum ki, o pisliğin tenime dokunan
ellerinin ağırlığı ruhumu hırpalamaya devam ediyordu şimdi
ise üzerine eklenen vicdan yükümü saymıyordum bile. Du-
varlar üzerime geliyor, bir el boğazımı sıkıyordu... Pencereme
ilerleyip camı açtım ve gözlerimi kapatıp, temiz yaz havasını
içime çektim. Sabah güneşi sanki sakin ve mutlu bir geceden
doğmuşçasına sıcak ve pasparlaktı. Kuşlar ötüyor, hafif esen
rüzgâr ağaçların yeşil yapraklarını okşuyordu, her şey birkaç
saat önce birileri ölmemişçesine doğal akışında alabildiğin-
ce güzel ve sıradan görünüyordu. Gözlerimin önünde uzun

uzadıya büyüyen arazi kendimi ıssız bir ormanın ortasındaki kalede, kuleye hapsedilen o prensesli hikâyelerdeki gibi erişilmez hissettirmeliydi ama ben sadece bugün üzerime yapışan o ağırlığın altında eziliyordum. Üç sığara bölünen ve bir olup beni aşan bir ağırlık.

Zayıflık! Suçluluk! Korku!

Büyük babamın, Osmanlı döneminden kalma vezir sarayından döndürdüğü evimiz, kocaman bir arazinin tam ortasındaydı. Yüksek duvarların çoğu eski mimari gibi görünse de estetiği bozulmadan güçlendirilmişti. Lakin duvarların ardı ve yapıya yapılan eklemelerle modern mimarinin yükselişine de hızlı bir geçiş yapıyordunuz.

Buraya ailem öldürüldüğünde, sekiz yaşındayken getirilmiştim. Hayal meyal değil her şeyi sanki üzerinden on beş yıl geçmemiş de daha dün yaşanmışçasına bir canlılık ile hatırlıyordum. Pars o zamanlar on sekiz yaşındaydı ve hayatımın on beş yılını, sekiz yıllık hayatımı geçirdiğim o eski evimin önünden dahi geçmeden yaşadım. Aileme mezar olan evimin... Büyük babamın isteği ile liseyi son seneye kadar İngiltere okusam da insan yaşadıklarını beraberinde taşıyordu ve geçmişin kederi beni kilometrelere, farklı enlem ve boylamlara rağmen bırakmadı. Ta ki ait olduğum yere dönene kadar. Büyük babam öldüğünde Pars beni İstanbul'a geri getirtmişti ve o günden beri burada olmayı eskiye nazaran daha çok sevmiştim çünkü o buzdan yontma dedeciğim kalın duvarları dahi titretecek gaddarlığını da alıp, bu hayattan göçüp gitmişti. Şu an yetmiş iki yaşında alzheimer hastası babaannem Suzan Hanım ile geçmişe dair oynadığımız oyunların içinde ara sıra sıcak sevgi yumağını tadan küçük bir çocuk oluyordum. Onun da geçmişe uğrayan zihni, şu anda olmaktan daha mutlu gibiydi. Nitekim anlık döndüğü gerçeklikle hastalığının ve acı dolu hatıralarla yüzleşince hepimizi korkutacak krizler geçiriyordu.

İki gencecik evladını toprağa vermiş, kocası tarafından belki onlarca kez aldatılmış, yok sayılmış, yine de bir şekilde ayakta kalmayı başarmıştı.

Şimdi olduğum yerden izlediğim o devasa arazi, tıpkı yaşadığım yirmi üç yıllık hayatım gibiydi! Bomboş, ıssız ve aslında sakın görüntüsünün aksine bilinmezliklerle dolu. İçimde büyüyen boğucu sıkıntıyla izlediğim huzurlu görüntünün beni biraz olsun rahatlatmasını beklerken bir şey hissettim. İzlenme hissinin getirdiği tuhaf soğuk bir ürperti. Bakışlarımı, üzerimde hissettiğim gözlere çevirdiğimde bir an göz göze geldik... Başını eğerek küçük bir selam vereceğini düşünmüştüm ki o beni görmezden gelerek yönünü hemen yanındaki adama çevirdi. Bunu o kadar seri ve umursamaz bir şekilde yaptı ki bir an acaba beni gerçekten görmedi mi diyerek şüphe edecek olsam da görmüştü, emindim! Göz göze gelmiştik! Şaşkınlıkla omuzlarımı silkerek ona bakmaya devam ettim. Bu nasıl bir kabalıktı!

Gözlerim hemen yanı başındaki adama kaydı. Abimin danışmanı ve tüm ailenin koruma ekibinin en başındaki kişi Ahmet amca ile konuşuyordu. Muhtemelen Ahmet amca ona işleyişi anlatıyordu. Bu eve hatta şirketlere, kurye olarak bile girseniz kesinlikle Ahmet amcanın kontrolünden geçerdiniz. Kaldı ki tüm çalışanları kendisi titiz bir araştırma ile işe alırdı, bu adamı ne ara inceledi de kabul etti diye ilk kez bir çalışana karşı merak duymaya başladım, tabii bu meraka adamın buradan dahi hissettiğim kabalığının da katkısı vardı. Onu daha önce hiç görmemiştim şayet görsem böyle bir yüzü asla unutmazdım. Yeni yakın korumam, sanki film setine giderken yanlışlıkla bizim araziye girmişçesine üzerine tanımlanan görevle rezat duruyordu ama yine bu adam, hemen gözlerimin önünde, olabilecek en ürkütücü soğukkanlılıkla, bir adamı defalarca kere vurmuştu. Üstelik bunu yaparken gözlerini dahi

kırpmamıştı. Güneşin altında parıldayan kestane rengi saçları gür ve bakımlıydı, beyaz gömleğinin kollarını sıvamıştı, pazıları gömleğine rağmen buradan bile seçiliyordu. Kravatı dümdüz bir şekilde cepkeninin içine iniyor, siyah ayakkabıları kutusundan yeni çıkarılmışçasına parlıyordu. Adamı bu şekilde alıp bir vitrine koysak asla sırtmazdı yine bir yakın korumadan çok şirketin herhangi bir pozisyonunda CEO olarak çalışsa bu imajıyla bile çok sorunu çözebilir duruyordu. Ama gelin görün ki bu adam artık ben nereye gidersem gideyim yeni gölgem olacaktı ve bu gölge rahatsız edici derecede dikkat çekiciydi.

Kapım çalınca pencereyi aralık bırakarak arkamı döndüm, Selin neredeyse gözlerinden ateşler çıkardığı bir öfkeyle sertçe soluyordu.

“Duydun mu, Atlas Bey haşmetmeapları akşam dönüyormuş.”

Tekrar dolabıma yönelirken “Abilerimizden ince davranışlar beklememeyi öğrenmemiz lazım Selin.” dediğimde seçtiğim kot şortumun üzerine siyah spor bir büstiyer arıyordum.

“Ne zaman döneceğini haber vermek bir incelik değil.” Sesindeki hüsrana kayıtsız kalmamak için banyonun kapısında, kucağımda kıyafetlerimi tutarak ona döndüm. Yanında giyinebilirdim ne de olsa birkaç saat evvel her yerimi görmemiş miydi? Kafamdaki o iğrenç anları silmeye çalışarak Selin’e odaklandım. Hâlâ dün geceki kıyafetleriyle idi ve benden daha berbat görünüyordu.

“Duş alıp, dolaptan bir şeyler seçsene. Sonra da Karan’ın yanına ineriz.” Dudaklarını büküp üzerindeki kılcalıklara baktığımda küçük ve sevimli bir kız çocuğu gibi görünüyordu.

“Şu ara ödemliyim, lanet olası adet döngüm yine şaştı, tek bir mesajla terk edilince böyle oluyor yani sisciğim senin kıyafetlerin bana olmaz.” Lise sondan bu yana birbirimizin sisiydik. İngiltere’den geldiğim o son seneyi zaten oturmuş arkadaş

gruplarından dışlanarak geçirmediysem bu Selin'in sayesindeydi. Her zaman en popüler olan ve daima arkadaş olunmak istenecek eğlenceli partilerin mimarı o kızdı Selin. Güzel, bakımlı, zengin ve her ne kadar benim kadar iyi aile çocuğu görünse de ailesi başka karanlık işler yapan o gizemli prenses... O zamanlar hafif bozulmuş aksanımla yapılan şakalara karşılık olarak birbirimize inatla sistar derdik ve seneler birbiri arkasında devrildikçe o kelime sis'e dönmüştü. Hayatımın nadir güzel anılarından çıkıp gülümsedim.

"Bir şeyler buluruz, ayrıca hâlâ çok güzelsin o sevimsiz dönsün de ne kaybetmiş görsün." Tatsızca gülümseyerek karşılık verdiğinde yeniden dolabıma yöneldim ve Selin'le beraber ona olabilecek bir elbise seçtik. Görünen o ki en yakın arkadaşım değil bir gece en az on gece daha çılgın partiler yapsa da yaşadığı kalp kırıklığını kolayca içinden söküp atamayacaktı.

Ben üzerimi giyinip, Zamir Bey'in verdiği merhemleri sürerken Selin duşunu almış, onun için seçtiğimiz kare yaka spor kesim kırmızı triko elbiseyi giymişti. Ayakkabı numaralarımız yakındı, beyaz bez spor ayakkabılarını giymiş aynanın karşısında saçlarını düzleştiriyordu. O kesinlikle olan bitenle her zaman benden daha iyi başa çıkıyordu. Şayet bu yönüne hayrandım. Makyaj masasındaki fondöteni alıp bana döndüğünde onu durdurdum.

"Ne yapıyorsun?" Kaşlarını çatı. "Yüzündeki morluğu kapatacağım."

Elini yavaşça uzaklaştırırken "Gerek yok, öyle kalsın." dediğimde kötü bir şekilde renk değiştiren yanağımı aynaya doğru çevirdi.

"Bak bakim gerek var mı, yok mu? Karan seni böyle görsün ister misin?" Sıkkin bir nefesi usulca verip umursamazca

omuzlarımı silktim. Yanağımın nasıl görüldüğü ya da beni beğenip beğenmemesi umurumda değildi. "Şimdiye kadar benimle ilgili gördüğü en kötü şey olmaz." diye yanıtladım onu. Selin fondöteni usulca bırakıp, ellerimi avcunun arasına aldı.

"Ne gördü ki, ben kendini son ana kadar savunan güçlü bir kadın gördüğünü düşünüyorum." İç çekmekten başka bir cevap veremedim. Selin sessizliğimden hoşlandı ve bir kaşını imayla kaldırıp "Göğüslerini meydana çıkarmanın ben değil de o olmasını istiyorduysan o başka tabii."

Gözlerimi devirip eline vurdum. Utançtan kıpkırmızı olduğuma emindim. "Aklın fikrin çöpçatanlıkta sen iktisat diplomasından vazgeçip televizyonda bir program mı sunsan hani şu evlilik üzerine olanlardan."

Omuzlarını silkip gülümsedi "Müge Anlı'ya çıkıp beni tek mesajla terk eden eski sevgilimi bulmayı düşünmüyor değilim malum ne Atlas ne de Pars bana bu konuda yardımcı olmaya istekli değiller."

"Tülay'ım geri dön Tülaaaay."

Yaptığım taklide ağız dolusu gülüp omzuma vurduktan sonra yeniden fondötene uzandı. Ve yanağıma tüy kadar yumuşak hareketlerle dağıtmaya başladı.

"Yeni koruman rüştünü ispat etti ama Ahmet amca yine de adama karşı temkinli duruyor." dediğinde tüm kaslarım sertleşti. O adamla ilgili beni rahatsız eden şeyler vardı, belki de o şekilde tanıştığımız içindi belki de soğukkanlılıkla birini öldürmesiydi ama bir şeydi...

"Onur Baran." diye mırıldandım.

"Seksi, göz kamaştıracak kadar yakışıklı ve..." Onu tamamladım "Tekinsiz..."

Selin sertçe başını sallayarak inkâr etti, "Ah hayır dedi, gamzeli."

Sesim istemsizce yüksek çıkmaya başladığında sözcükler ağzımdan ardı arkası gelmeyen şekilde süratle döküldü.

“Adam sanki araba sürüyormuşçasına bir rahatlıkla adamı yedi yerinden vurdu, kurşun sesleri benim beynimi delerken o gözlerini bile kırpmadı.” Yeşil gözlerini kapattığı morluktan çekip gözlerime baktı.

“O siktiğimin evladı az daha sana-” Yerimden rahatsızca kıpırdandım ve gözlerimi ondan kaçırıp aynaya bakarken Selin’in sözünü kestim. Öyle ki o kelimeyi işitmek dahi kanımı kaynatıp midemi asitle doldurmaya yetiyordu.

“Şu konuyu kapatabilir miyiz?”

“Olur kapatalım ama haberin olsun yeni korumana herkes abayı yakmış durumda, en çok da Çiçek, lakap bile taktı.”

Umursamazca sordum. “Neymiş, yeni baş belası mı?” Güldü. “Hayır, Superman⁵ diyor.”

Kaşlarım çatıldı. “Ah ne hoş ondan olsa olsa Shrek⁶ olur, yeşil, ayarsız bir dev olan...”

Selin cümlemin içinden yine lafları cımbızla çekip sesine o imalı tınıyı kattı.

“Hoş biri evet.”

Dilimi dişlerimin arasında ezerken, “Ona hoş demedim.” diye isyan ettim.

“Evet sen Karan’ı beğeniyordun değil mi? O da kahramanca davrandı ama ne yalan söyleyeyim çocuk şok geçirdi.” Selin hâlâ konunun emniyetli yerinde kalmaya çalışıyor olsa da ben gerçeklikle kötü bir şekilde yüzleşmiştim.

“Hepimiz geçirdik.” dediğimde, yüzünü ekşitti...

“Yok ben geçirmedi, mide bulantım silah seslerinden daha kötüydü.” Bir an Selin ile ilgili tüm o bozuk parçalar

⁵ Kurgusal karakter

⁶ Animasyon karakteri

zihnimde ısıldadı ve yanaklarımda fırçayı gezdirdiği elini yakaladım.

“Selin, sen hamile olabilir misin?”

Selin’in tüm dikkati, donmuş bir vaziyette yüzümdeydi. Nefes alıp vermeyi dahi unutmuş görünüyordu. Derin bir uykudan uyanıyormuşçasına zümrüt yeşili gözlerini kapatıp titrerken kısa bir nefes alıp gözlerini açtı.

“Olamam.” dediğinde sesinde iddiasının keskinliğine ters düşen şüphenin kırıklığı vardı, kaşlarım usulca havalandı.

“Emin misin?” Kaçamak ama temkinli bir bakış atıp masadaki pudrayı aldı, kapağını açtı, fırçayı normalden uzun süre malzemenin üzerinde gezdirdi, bakışları sanki düşünceleri çok başka bir yerdeymişçesine dalgınlaşmıştı. Kurumuş dudaklarını diliyle ıslattı ve “Sanırım bilmenin tek bir yolu var.” diyerek sıkıntıyla iç çekti.

Karan, omzuna sabitlenmiş sargılı koluyla, boydan boya cam duvarı ve büyük bahçeyi ardında bırakan uzun beyaz süslü kanepede, hemen çaprazındaki teklisine yerleşmiş babaannemin göz hapsinde oturuyordu. Yüzünde acı ya da ağrıya dair bir iz yoktu. Önündeki asimetrik beyaz cam masada büyükçe bir kupadan yarısı duran kahvenin kokusu burnuma çalındığında göz göze geldik. Bizi salonun girişinde görür görmez ayaklandı ve ifadesiz yüzü dizginlenmiş bir sevinçle ısıldadı. Büyük adımlarla bana doğru gelirken sanki koca salonda ikimizden başka hiç kimse yokmuşçasına gözlerini yüzümden çekmiyordu. Suçluluğun ağırlığı altında ezilmemeye çalışarak zorla gülümsedim, sadece “İyi olmana çok sevindim.” diyebilmeyi başardığımda sesimdeki vicdan azabının ağzımda bıraktığı tat yutmak istemeyeceğim türdendi ve o dünya umurunda

değilmişçesine gamzelerini açığa çıkararak tüm samimiyetiyle gülümsedi.

“Ben de sevindim, iyi olmana.” Sesi tarazlıydı. Suçluluk ve yetersizlik hissinin getirdiği çekimser tınıyı dudaklarından işittiğimde o kötücül hislerin sadece beni alıkoymadığını anlamıştım. Tek koluyla bana sarıldığında babaannem kır, kıvırcık kısa saçlı başını kaldırarak gri gözlerle bize baktı. Boğazını tiz bir öksürmeyle temizleyip, saçları kadar beyaz ve en az kendi kadar süslü bastonunu yere vurmaya başladı.

“Metin, baban kız arkadaşlarını buraya getirdiğini görme-sin, ortalarda dolanmayın ve kızları sakın ola aşağı indireyim deme.” Karan babaannemin durumunu çoktan anlamış olacak ki dönüp ona gülümserken, kolunu sırtımdan geçirip belime sarmıştı.

“Olur efendim onları aşağı indirmem.” dediğinde gözleri-me yüklenen duyguların ağırlığını saklamadan teşekkür eder-cesine ona baktım. Dudaklarının kenarı kıvrılırken gözleri derinleşti. Babaannem bastonuna dayanarak güçlkle doğrul-du, beni ve Selin’i boydan boya süzerek yanımıza yaklaştı ve Karan’ın kulağına eğilip “Koyu saçlı olanı sevdim, bununla evlen, çocukların güzel olur.” Selin dudağını bükerek “Aşk ol-sun Suzan Hanım ben çirkin miyim?” diye sorduğunda baba-annem ona dönüp “Senin kocan nerede, kaçırdın demi ada-mı?” dedi azarlarcasına. Selin babaannemin koluna narince girerek kulağına eğildi.

“Kayıplara karıştı şerefsiz bana biraz akıl verin de onu bula-yım.” dedi. Babaannemin yüzü sanki ona yöneltilen bir konu üzerinde ihtisas yapmış öğrenci misali aydınlandı, Selin’in koluna dolanan elini kavrayıp şefkatle ona doğru fısıldadı. “Ah yavrum, hepsi aynı bunların, alayının gözü dışarda ah o boyu posu batasica kocamı tutabilsem ben tutardım.” Selin

doğrulup bana göz kırptı ve babaannem ile erkeklere saya söve büyük salondan dışarı çıktılar.

Başımı onların arkasından sağa sola sallarken hissettiğim sadece boşluktu, gittikçe büyüyen bir boşluk. "Gittikçe kötüleşiyor, idare ettiğin için teşekkürler." Karan, kolunu belimden sanki bunu yapmak istemiyormuşçasına yavaşça çekerken, evin düzenli yardımcılarından Yeliz Hanım, seri bir hareketle iki fincan kahve ve atıştırmalıkları taşıdığı tepsiyle salona girdi. "Pars Bey kahvesini içsin ayılsın dediği için kahve getirdim efendim ama başka arzunuz varsa."

"Hayır, teşekkürler." Zoraki bir gülümsemeyi dudaklarıma yerleştirdim ve Karan'ı takip ederek babaannemin daha demin boşalttığı tekli koltuğa oturdum.

"Kolun acıyor mu?" Kahveye uzandım ve sıcak fincanı ellerimin arasına alıp iyice kavradım. Isı tenimi kavurmaya başladığında "Hayır gayet iyiyim." dedi kelimelerin üzerine bastırarak. Kafasını kaldırıp salonu süzdü ve yavaşça arkasına baktığında havuzun olduğu bahçede her ne gördüyse rahatsızca kıpırdanıp önüne döndü. Bakışlarımı onun baktığı yere kaldırdım. Pars havuzun diğer tarafında adının Onur olduğunu söyleyen yeni korumama sertçe bir şeyler anlatıyordu. Onur, Pars'ın diğer tüm adamlarının aksine sakin, donuk yüzü ve rahat duruşuyla onu dinliyordu. Baş emir alıyormuş gibi eğik değildi, yüzünde yine herhangi bir ifadeyi yansıtacak en ufak bir kıpırdanma yoktu.

Karan kahvesine uzanıp büyük bir yudum alırken deminki gördüklerinden gerildiği her hâlimden okunuyordu. "Pars canını sıkacak bir şey mi dedi?" soruma karşılık yavaşça arkasına yaslandı ve tatsızca gülümsedi. "Abinin önemli biri olduğunu duymuştum ama işin aslında..." Derin bir iç çekerken onu tamamladım "Bu kadar esrarengiz birini beklemiyor muydun?" Karan dudaklarını yanlış şeyler söylediğini kabul edercesine

birbirine bastırduğunda gülümsedim. Kahveden küçük bir yudum aldım ama sıcak sıvı dudaklarımın iç tarafındaki küçük yarığı sızlatığında hızlıca yutup bardağı masaya bıraktım.

“Kimin bodrumunda küçük bir hastane var diye düşünüyorum.”

“Polise ifade vermekten hoşlanmayan karanlık adamların vardır.” Bunu o kadar olağanca söylemiştim ki Karan’ın şaşkın bakışları beni rahatlığıma pişman etti.

“Senin gördüğün o bodrumun bir katı.” Karan’ın gözünü benim hayatıma dair açmanın tam zamanıydı, o düzgün bir çocuktu aydınlık bir gelecek vadediyordu, sanırım biz takılmak için bile uygun değildik ve bunu çok geç olmadan anlasa iyi olurdu. Yutkundum ve devam ettim.

“Senin gördüğün orta kattı, onun altında bir garaj var ve yine aynı katın içinde bir orduya yetecek kadar silahın olduğu cephanelik ve o tıbbi katın üzerinde yani bu katta korumaların kaldığı büyükçe bir bölme... Tabii orası buradan ayrı ama bağlantılı ayrı bir bina gibi düşünebiliriz.” Bana uzun süre boş gözlerle baktıktan sonra “Abinin çok düşmanı mı var?” diye soran gözlerini gözlerime kaldırdı. Sadece başımı salladım. Karan tekrar arkasına dönüp cam duvarın arkasındaki takım elbiseli korumalara baktı.

“Oldukça çok.” derken de normal şeyler konuşuyormuşçasına gülümsedim ve odadaki hava birdenbire çarpıcı biçimde değişti. Öyle ki pencerelerden içeri süzülen ışık bile kırılmış, aydınlık salonda tuhaf bir kasvet belirmişti.

Arkamda hissettiğim rüzgârın yeni tanışık olduğum kokusuyla irkilirken, ayak sesleri işitmediğim için kısa bir an şüpheye düşsem de sanki atmosferin bile havasını ağırlaştıran varlığın yakınımda olduğuna emin olarak irkildim. Karan gözlerini arkamdaki adama diktiğinde yavaşça arkama döndüm.

Yakın korumam duvarın dibinde elleri önünde kulağında ana bir göndericiye bağlı sağ kulaklığı ve donuk gözleri ile bir heykel gibi dikiliyordu. Ona bakışımızı bildiği hâlde göz ucuyla dahi bize bakmıyordu. O an gözlerim önünde bağlı tuttuğu ellerine kaydı. İri, kemikli... Boğumlarındaki hafif morluklar bugünden değil de daha eskiden kalma gibiydi. Karan öksürerek boğazını temizlediğinde ona döndüm.

“Sanırım yalnız kalmamız istenmiyor.” dedi fısıltıya benzer bir sesle.

Ağzımın içini ısırduğmda o sinsî yara yeniden sızladı.

“Kusura bakma lütfen.”

Karan gülümsemeye çalışarak öne eğilse de bakışları sıcaktı.

“Benim gözümü korkutmaya çalışsan da Ahsen, karanlığı senin için aydınlığa çevirebilirim, pek romantik bir giriş olmasa da.” Bu sefer sahiden gülümsedi ve o tatlı çukurlar bir bir ortaya çıktı. Sözlerini zihninde tarttığı derin gözlerinden anlaşılıyordu.

“Eğer sen istemezsen anlarım ama içinde olduğun şartlar nedeniyle beni istemezsen bunu anlamamı bekleme, sana karşı hislerim var ve senin de bana karşı boş olmadığına inanarak.” Sargılı koluna bakıp gülümsedi. “Daha fazlasını göze aldığımı bilmeni istiyorum.” Dudaklarım acıyla kıvrıldı. Tüm o yürek okşayan sözlerine güzel şeyler söyleyerek karşılık vermek istesem de hemen ardımda karabasan gibi dikilen adamın varlığı tüm benim kasılmasına neden oluyordu. Karan rahatsızlığını anlamış olacak ki yakın korumama kaçamak bir bakış atıp usulca ayağa kalkınca ben de kalktım.

“Söylemem gerek ki abin her ne kadar esrarengiz bir adam olsa da oldukça iyi bir ev sahibi ve evimin durumuyla da ilgilendiğini söyledi.” Etrafına bakınarak dibime kadar geldi ve elini çıplak koluma koyup sıvazladı.

"Pars'ı göremiyorum lütfen teşekkürlerimi ilet." Eğilip yanağıma küçük bir buse kondurduğunda korumamın kıpırdandığını hissettim. Karan kulağıma fısıldarken tüm tüylerim diken dikendi. "Sana söylediklerimi düşün Ahsen, bu kaosu yaşamak zorunda değilsin." dedi ve yavaşça çekilip kendine has bir şekilde göz kırptı.

Adının Onur olduğunu söyleyen yeni gölgem beni evin içinde kendince belirlediği güvenli bir mesafede Karan'ı geçirene kadar takip etti. Bana kodlanmış bir robot gibiydi o an aklımdan geçen gidip Pars'a evin içinde bu saçmalığa devam etmeyeceğimi söylemek olsa da onun çoktan şirkete gitmek için evden ayrıldığını biliyordum. Karan gittikten sonra öfkeli adımlarımı yere vura vura odama çıkmayı düşünürken vazgeçip salona döndüm. Karan gitmiş olsa da, Onur hâlâ yakınımdaydı. Hâlâ dibimde oluşu da evin içinde neyi benim için tehdit gördüğü konusunda zihnimde tuhaf sorular doğmasına neden oluyordu. Yerini bellemiş kedi misali dikildiği köşesine gidip karşısına geçtim ama o bana değil de ifadesiz dümdüz bir suratla tam karşısına bakıyordu.

Tıpkı bir robot gibi!

"Gerçekten mi?" diye sordum sitemle.

Gözünü bile kırpmadan "Bir sorun mu var efendim?" diye başka bir soru yöneltti. O her zamanki sert, boğuk ve ben buradayım, patron aslında benim diyen baskın sesiyle... Yılgın bir nefesi seslice verip boynumu dikleştirsem de hâlâ ondan kısıydım. Bu adamın gözlerine bakmak için en az on santim olan topuklularımdan giymem gerekiyordu.

Hayır 13 cm, belki 20 ve ben uzun boylu kızlar kategorisinde yer alan bir boy ölçüsüne sahip olduğumu düşünüyordum.

"Sürekli böyle ensemden mi olacaksın?" diye sordum.

“Aldığım emir o yönde efendim.” dedi. Dudaklarımdan acılı bir inilti döküldü.

“Ben öyle bir emir vermedim.” diye çıktım ve o hâlâ ısrarla karşıya bakıyordu.

“Pars Bey verdi efendim.” Tekdüze cevapları ve esnemeyen sesi sinirlerimi anbenan tırmandırıyordu.

“Pars’tan değil benden emir alacaksın, koruduğun benim, o değil.” Gözlerini yavaşça indirdi ve gözlerimin ta içine baktı. Bir an nefesim boğazıma takıldı. Bakışları sertti, gözlerinde hem binlerce ima vardı hem de hiçbir şey yoktu.

“Bunu Ahmet Bey ile konuşmanız gerek Ahsen Hanım, ben bu doğrultuda emir aldım.” O an nefesinin sıcaklığı tenime değdiğinde aramızdaki mesafenin yakınlığı, tüm vücudumdaki travmalarımın yerini hatırlattı. Ondandır yayılan ısı ne kadar yakıcıysa sesindeki mesafenin verdiği soğukluk da bıçak kadar keskindi. Kokusu sık ağaçlarla dolu bir ormanın yaz serinliğindeki gibiydi. Serin, canlı ama bir o kadar kendine has. Silkelendim.

“Peki madem! O zaman onunla konuşurum.” Hiçbir şey söylemeden bakışlarını yeniden karşısındaki duvara kaldırdığında, “Bu rahat ve kendini bilmiş tavırların işlemiyor haberin olsun.” dedim ve bir kaşı hafifçe kalktı, gözleri yine yavaşça beni buldu. “Çabalama yani.” diyerek bende kaşlarımı kaldırıp alaycı bir şekilde gülümsedim.

Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi ve birdenbire sanki hiç var olmamışçasına kayboldu. “Üzüldüm, desenize tüm çabam boşa gitti.” Bunu öyle bir ifadeyle söyledi ki açık açık *kendini bu kadar önemsemen acınası* dese, daha yerli yerinde olurdu. Sesindeki tınıdan, gözlerindeki imaya kadar haykırdığı buydu şayet.

Sıkıntılı bir nefesi gözlerimi kapatarak verdim ve alışkanlık gereği ellerim ceplerime gitti. "Telefonunuzu mu arıyorsunuz?" dedi bana bakmadan.

"Evet, kim aldı eşyalarımı."

"Çocuklar Yeliz Hanım'a verdiler." O an aklıma telefonum dışında, kıyafetlerim ve beni şu an ayak parmaklarıma kadar kızartan iç çamaşırlarım geldiğinde yutkundum. Aklıma gelen şeyleri, ifademden okuduğunda gözleri kısıldı. Gözlerinde o eğlendiğini belli eden pırıldamaya daha fazla katlanamayacağıma karar verip hızla arkamı dönüp Yeliz Hanım'ı bulmak için mutfığa yöneldim. Şükür ki bu sefer beni takip etmedi, güzel demek ki sınırlar belliydi. Lakin şu da can sıkıcı bir gerçektir ki evde yabancı biri varsa kendi evimin içinde de huzur bulamayacaktım.

Ve beni asıl rahatsız eden şey çok başkaydı, yeni gölgem işe henüz başlayan birisi için her şeye fazla hakimdi. Şimdiye kadar yakın korumalığımı yapan herkes ilk haftalarda oldukça bocalamıştı. Bende hepsinin o yeni yetmeliklerini kendi aleyhime kullanmış, daha ikinci haftalarında Pars'ı onların işlerinde yetersiz oldukları konusunda ikna ederek kovulmalarını sağlamış olabilirdim. Ancak bu adam zaten kendisini daha ilk saatlerde ispatlamıştı ve içimden bir ses bu seferki kolay lokma değil Ahsen diyordu...

Bu seferki, şimdiye kadar tanıdığım kimse gibi değil!

Elimdeki cihazı evirip çevirirken düşüncelerimi silkelerek kafamın içinden uzaklaştırdım ve nasıl olduğunu asla hatırlamadığım bir şekilde ekranı tuzla buz olmuş telefonuma karşın derin bir iç çekmiştim ki Selin yeniden odama geldi.

"Aaaa ne olmuş ona öyle ya..." diye ciyakladı.

"Hatırlamıyorum." diye mırıldandım. Elimdeki telefon kırık ekranından unutmak istediğim o anı bana tekrar tekrar seyrettiriyor gibiydi. Selin dişlerinin arasındaki sakızı

şapırdatarak çiğnediğinde ona döndüm. Ne zaman stres altında olsa o da benim gibi sakız çiğnerdi.

Yakın arkadaşlığın yazılı olmayan kuralları; zevkleriniz ortak, alışkanlıklarınız birbirinize bulaşırdı ve eğer biriniz erkekler konusunda güvenilmez tercihler yapıyorsa ötekî de aynı yoldan giderdi. *Allah korusun!* Erhard'ı düşününce ürpererek silkelendim.

"Hani bana?" diye sordum, gülümsedi ve ellerinin arasındaki paketi uzattı.

"Hem de karpuzlu." Sakızı büyükçe bir balon yapıp patlattı.

Sakızla ağızımın içinde oynamaya başladığımda, yaram yeniden sızladı ama şekerli karpuz tadı acıyı katlanabilir kılıyordu.

Selin "Dert etme içindekileri kurtarırısın." diyerek başıyla telefonu işaret ederken yanıma oturdu.

"Keşke mesele içindekileri kurtarmak kadar kolay olsa."

"Sorun ne?" Merak ve şefkatle bakan çimen yeşili gözlerine baktım.

"Karan benden hoşlandığını söyledi ve diyor ki." Başımla bir daire çizip etrafı işaret ederken sarkastik⁷ sarkastik güldüm. "Bu kaosu yaşamak zorunda değilsin." Selin'in dudakları alay edencesine kıvrıldı.

"Hele bakın paşama, tamam adamlara direndi ama ışık görmüş tavşan gibi de kaldı uzun bir süre, o gördükleri bu hayata dair sadece devede kulaktı." İç çekti. "Mermi ile beraber yürek de yedi herhâlde, bunları Pars'a anlatsın ve ayrıca sisciğim, Erhard'da aynı şeyleri söylerdi, seni de alıp uzağa gideceğim tüm bu pis işlerden uzakta yaşayacağız falan falan." Erhard'ı taklit ederken komik görünse de gülememiştim. Çünkü o adamın adının bile arkadaşımın canını yaktığını gözlerinden

⁷ Alaycı

görebiliyordum. Selin ellerini iki yana *bak nerede işte yok dercesine* açtı, hüznün dalgaları yine güzel yüzünü gölgelemişti.

"Hani paşamız, orrada yok."

"Kendini kaptırma diyorsun yani?" diye sordum. Kısa bir an sessizce gözlerime baktı ve elini teselli vermek istercesine omzuma koydu.

"Karan için seni sürekli dürtten bendim." Omzunu silkip gülümsese de gözlerinde ciddiyet vardı. "Güzel bir üniversite aşkı yaşa istedim." Gözlerini devirdi. "Malum lise de."

"Aman." dedim sertçe uyarırcasına. "Sakin lise deme bana." Güldü.

"Yani sen de benim kadar mutlu ol ve normal bir ilişki tat istemiştin." Alt dudaklarını büzdü, yavru bir köpek gibi bakıyordu.

"Ama sanırım bizler için bu çok da mümkün değil." dedi buruk bir ifadeyle ve eğilip yanağıma küçük bir öpücük kondurdu.

Selin'in söylediklerinde haklı olmamasını dilesem de öyle olduğunu biliyordum. Bu gerçek ise kalbimi inceden sızlatıyor, hayallerimin üzerine kara bulutlar olup çöküyordu. Normal bir flört, belki de gerçek bir aşk bizler için daima uzakta kalacak ve hiç limana gelmeyecek gemiydi. Yine de ben o geminin içinde olmak istiyordum, beni ben olarak gören ve Ahsen'i Ahsen olduğu için seven bir adamı düşlemek bile üşüyen ruhumu ısıtıyordu.

"Bu arada." dedi Selin imayla. "Dedenin çok çapkın olduğunu biliyor muydun?"

Gözlerimi devirdim, Allah affetsin, rahmet eder mi bilmem onu hiç sevmezdim. "Dedem Roma'nın karanlık bilinmeyen tarihi gibi bir adamdı."

görebiliyordum. Selin ellerini iki yana *bak neredede işte yok dercesine* açtı, hüzün dalgaları yine güzel yüzünü gölgelemişti.

"Hani paşamız, ortada yok."

"Kendini kaptırma diyorsun yani?" diye sordum. Kısa bir an sessizce gözlerime baktı ve elini teselli vermek istercesine omzuma koydu.

"Karan için seni sürekli dürten bendim." Omzunu silkip gülümsese de gözlerinde ciddiyet vardı. "Güzel bir üniversite aşkı yaşa istedim." Gözlerini devirdi. "Malum lise de."

"Aman." dedim sertçe uyarırcasına. "Sakın lise deme bana."

Güldü.

"Yani sen de benim kadar mutlu ol ve normal bir ilişki tat istemiştin." Alt dudaklarını büzdü, yavru bir köpek gibi bakıyordu.

"Ama sanırım bizler için bu çok da mümkün değil." dedi buruk bir ifadeyle ve eğilip yanağıma küçük bir öpücük kondurdu.

Selin'in söylediklerinde haklı olmamasını dilesem de öyle olduğunu biliyordum. Bu gerçek ise kalbimi inceden sızlatıyor, hayallerimin üzerine kara bulutlar olup çöküyordu. Normal bir flört, belki de gerçek bir aşk bizler için daima uzakta kalacak ve hiç limana gelmeyecek gemiydi. Yine de ben o geminin içinde olmak istiyordum, beni ben olarak gören ve Ahsen'i Ahsen olduğu için seven bir adamı düşlemek bile üşüyen ruhumu ısıtıyordu.

"Bu arada." dedi Selin imayla. "Dedenin çok çapkın olduğunu biliyor muydun?"

Gözlerimi devirdim, Allah affetsin, rahmet eder mi bilmem onu hiç sevmezdim. "Dedem Roma'nın karanlık bilinmeyen tarihi gibi bir adamdı."

"Suzan Sultan dedenin bir gayrı meşru oğlu olduğunu söyledi." Gözlerimi belerttim. Doktoru babaannemin geçmiş zamandaki sanrılarını da bir gerçek gibi anlatabileceğinden bahsetmişti.

"Bir amcamız olsa bilirdim." Selin burnunu kırıstırdı. "Doğru bir amcanız olsa bunca zenginliğe sırtını dönecek kadar aptal olmazdı." Selin'i başımla onayladım.

"Evet, Pars'ı ve beni çoktan öldürmüş ve tüm servete de konmuştu." dedim ve korkutucu şekilde gözlerimi açtım, Selin omuzlarını titreterek ürperdi.

"Gidip tatlı şeyler yiyelim yoksa karamsarlıktan öleceğiz, canım kek istiyor yapalım mı?" diye sordu bir anda kapıldığı neşeli bir tavırla. İstemsizce kıkırdadım. Selin'in aniden değişen ruh hâli bazen oldukça kurtarıcı ve de eğlenceli olabiliyordu. "Yeliz Hanım'a söylesene yapsın." Ayağa fırlarken kafasını sağa sola salladı.

"Kız kıza mutfak macerası, bol tarçın ve havuçlu." dedi, canı çektiği her hâlimden belliydi ve sabahtan beri bir şey yemediğimiz düşünülürse, çay ve kek harika olabilirdi.

Yavaşça doğrulurken "O zaman sen kendine tarçın ve havuçlu yap, bende kakaolu."

"Ah, affedersin tarçına alerjin olduğunu hep unutuyorum." dediğinde dudaklarımı kıvırdım. Tarçın benim için bu dünyadaki ikinci belaydı.

"Hadi gel mutfağa inelim eğer yoksa da -olmadığına eminim- biri bize gidip tarçın alsın."

Tarçının kokusu bile nefes alışverişlerimi güçleştiriyordu ve o yüzden Pars evin herhangi bir yerinde bir dal çubuk tarçın olmasını dahi yasakladığı günün sabahında anafilaksi şoku yüzünden ölümün eşiğinden dönmüştüm. Lakin arkadaşımın

bin yılda bir canı bir şeyler istemişti ve onu geri çevirmeye de hiç niyetli değildim. Yeliz Hanım da bu konuda aksini kabul etmeyeceğimi anladığında çocuklardan birini tarçın almaya gönderdi, Selin kekine neredeyse paketin hepsini boca ettiği için ardından Pars'ın suç unsuru sayacağı tarçın paketini yok etmek kolay olmuştu.

Selin kendine kocaman bir dilim tarçınlı kek kestğinde bende yeni pişen kekimi fırından çıkardım ve tezgâha bıraktım. Bu evde dile getirilmemiş bir kural vardı, babaannem sağlıklı bir bilinç içindeyken mutfağa girerse kimse ayak altında dolaşmazdı, bu zamanla Pars'a ve bana da geçti. Ne zamanki Suzan Sultan fırında o meşhur somonlarını yakmaya başladı o zaman anlamıştık ki babaannemin hafızası ciddi düzeyde geriliyordu. O vakit gelene kadar hayatımda ne denli büyük bir yeri olduğunu anlamadığım babaannem zamanla hepimize yabancılaştı, bu hastalığın en can acıtan yeri ise babaannemin kendine de yabancılaşmasıydı. Şu an dedemle evliydi, babam lise ya da üniversite zamanlarında olmalıydı, yarın nerede ve ne zamanda olacağını yaşayıp görecektik, ailemizin tek büyüğünün bizi kedere boğan eriyişine biraz daha şahit olacaktık.

Babaannemi düşünmek onu çağırmaşçasına bastonunun sesiyle mutfağı doldurdu.

Suzan Sultan "Ahsen akşama nişanlının ailesi geliyor sen hâlâ burada evcilik mi oynuyorsun?" diye çıktığında aslında benden değil de halamdan bahsediyordu. Babamdan sadece birkaç yaş büyük olan ve kötü bir kazada ölen halamdan... Babamın benim adımla verdiği o güzelliği dillere destan olan halam... Yutkundum ve gülümseyerek arkama döndüm.

"Annecim misafirler için bir şeyler hazırlıyorduk." Kafasını sallarken ayıplayan bakışlarla tezgâhı süzmeye başladı. Her an bastonu ile bize saldırarak gibi duruyordu.

“Yapa yapa sadece kek mi yaptınız, hele sen bir de oturmuş homodi gırtlak ikramlıklarımı yiyorsun.” dedi sertçe. Selin’in keki boğazına takıldı ve öksürmeye başladı. Bir bardak aldım ve hızla yarısını doldurup arkadaşşıma uzatırken “Annecim sen yorulma istersen.” diyerek babaannemi rahatlatmaya çalıştım ama bugün Suzan Sultan’ın ısrarcılığı üzerindeydi.

Çenesini dikti ve “Nişanlın geldi bile, içeride seni bekliyor.” dediğinde bakışlarında gerçek bir sitem yüklüydü ve ben sadece kibarca gülümsedim.

“Siz sohbet edin annecim ben de size kek getireyim o zaman.” dediğimde artık kaşlarını da çatıp bastonunu havaya kaldırıp bana doğru salladı.

“Çay da koy ve çabuk ol çocuğu ağaç ettin.” dedi ve bastonunu sertçe yere indirip mutfığı seri adımlarla terk ettiğinde Selin ile göz göze geldik.

“Nişanlın mı? “diye sorduğunda kafamı sağa sola salladım. “Gene kim bilir kimi yakaladı, geçenlerde Ahmet amcayı dedem sanıp elleriyle kurabiye yedirmişti.” Selin derin bir nefes alarak titredi.

“O da neydi, dövecek sandım.”

Tekrar tezgâha döndüm ve yaptığım keki dilimlemeye başladım. “İnan dövedebilirdi.” Rahatlamışçasına nefesimi verirken “Ucuz yırttık.” diye ekledim.

“Cidden kek mi servis edeceksin?” diye sordu Selin, ben kekleri tabaklara yerleştirirken. Dudaklarımı birbirine bastırarak kafamı salladım. “Eğer karşı çıkarsak kriz geçiriyor, doktoru ona eşlik edin dedi.” Selin omuzlarını düşürdü. “E iyi madem ben de çayları koyayım.” Kıkırdadı “Nişanlın tavşan kanı mı içer açık mı?” diye sorduğunda uyarırcasına çıkıştım. “Seliiiiin!”

“Umarım yakışıklıdır.”

“Selin dedim ama!”

Birkaç saat evvel Karan'ın oturduğu yerde yakın korumamı kendi oturduğum yerde de babaannemi görmek neredeyse elimdeki tabakları düşürmeme neden olacaktı. Ayak seslerimin bıçak gibi kesilmesiyle babaannem arkasını döndü.

“Gulyabani gibi dikilme, nişanlını ilk defa mı görüyorsun.” Dudaklarımı güçlkle kıvırdım ve ağır adımlarla ortalarında duran büyük sehpayı ilerleyip tepsiyi bıraktım.

Gerçekten de inanılmaz bir gün oluyordu, bir yakın korumama hizmet etmediğim kalmıştı ki şimdi de onu yapıyordum. Tek kelime ile mükemmel bir işçi iş veren ilişkisi...

Babaannem büyük bir mutlulukla Onur'a döndü. “Çok hamarat sayılmaz ama güzeldir.” dedi gözünü kırparak. “Zekidir, bir gördüğünü de bir daha unutmaz, sen de maşallah...” dedi uzatarak ve Onur'u baştan sona süzdü. Korumama bakamıyordum, tüm sırt kaslarım taş kesilmiş, omurgam bir yay gibi gerilmişti.

Gözlerim onda değildi ama gülümsediğini fark etmiştim. “E hadisene.” dedi babaannem ve önündeki tabaklardan birini alıp, kekini yemeye başladığında Onur da uzanıp tabağını aldı ama yemiyordu. Babaannem yerinde rahatsızca kıpırdanıp bana başıyla işaret ettiğinde bakışlarımı Onur'a çevirip, zoraki bir gülümsemeyle “Yesene hayatım.” dedim uyarıcasına. Öyle ki kelimeler dişlerimin arasından sertçe çıkmış ve babaannemin bastonunu ayak bileğimle buluşturmuştu. Ben her ne kadar yer yarılrsa da yok olsam diye düşünsem de karşımdaki adam keyiften dört köşeydi. Oturunca şişen kasları yüzünden takımı üzerinde gerilmişti ve öyle dik oturuyordu ki buradan ona bir kurşun sıksam bana döneceğinden neredeyse emindim.

“Çikolatalı aslında sen seversin.” dedim bir kaşımı sorarcasına kaldırarak. En nihayetinde lütfederek bir dilim alıp

ağına attığında, kaşları çatıldı. Dudağını şaşırmasına büzdüğünde babaannem "Kötü olduysa söyle şimdiden sizin eve aşçı aramaya başlayalım da zayıflama oğlum." dedi.

Onur gülümsedi. O belirgin dudakları sahiden mi gülümsüyordu ya da numara mı yapıyordu anlayamamıştım.

"Hayır efendim aksine çok güzel olmuş." dediğinde oyun oynuyor gibi değildi. Gerçekten beğenmişti ve ifadesinden anlaşıyordu ki beğenmeyi beklemiyordu. *Kısa günün kârı, Iron Man "görünümlü Shrek"i gülümsettik. Çiçeğin aksine bu adam bu ukalalık ve çelikten kaslarıyla olsa olsa Iron Man olurdu lakin içinde kaba saba bir dev yattığına da bahse girerdim. Ya da her ne haltsa, ben neden bu adamı bir Marvel kahramanı ya da en sevdiğim animasyonun başkarakteri yapıyordum ki belki de kötü adam, evet evet, kötü uzaylı pis, huysuz herif neydi ya adı...*

"Değil mi Ahsen?" diye sordu babaannem.

"Ne değil mi?" dediğimde Suzan Sultan o *adam döven* bakışlarıyla bakıp "Düğünü diyorum, Çırağan'da mı yapsak." Ben ne diyeceğimi bilemez hâlde kapıya bakındım. Selin nerede kalmıştı ki. Babaannem yeniden beni bastonu ile dürtcekken Onur "Ahsen kır düğünü istiyor efendim, eğer sizin de izniniz olursa." dedi ve bakışlarım aniden ona döndü.

Göz gözeydik ve adımı sesinde duymanın şaşkınlığı içindeydim. *A hiç bu kadar kalın gelmemiştik kulağıma ve h harfinin akabinde esen Sen'in bu kadar melodik oluşu! Silkelendim. Kır düğünü mü demişti o, nefret ederdim, ya yağmur yağarsa ya gelinliğim çamur olursa, ya topuklularım toprağa bata çıka yürürken düşersem...* İfademi okumuşçasına yüz kasları kasılıp gevşedi.

"Ama Ahsen kır düğünlerinden nefret eder." dedi babaannem ve inanmayan gözlerle bana döndü. Bocalamış görünüyordu, zihnini karıştırıyor, anı ve anılarını bağdaştırmaya

* Kurgusal karakter

" Animasyon karakteri

çalışıyordu. Eğer kafasındaki senaryo gerçekte uyuşmazsa böyle oluyordu işte!

“Kır düğünü mü istiyorsun?” diye sordu tekrar. Sahici bir mutlulukla gülümsedim, uzanıp eline dokundum ve nihayet Yeliz Hanım, Selin’in hazırladığı çay tepsileriyle salona girdiğinde “Selin nerede?” diye sordum. “Midesi kötüymüş efendim.” dedi Yeliz Hanım ve şu an salondaki alakasız oturuş düzenine bakarak kısa bir an düşündü. Gözleri yeniden beni bulduğunda “Annem yorulmuş Yeliz Hanım ona eşlik eder misiniz odasında dinlensin.” dedim. Babaannem yavaş yavaş hafızasındaki boşluğa düştüğünü belli edercesine sessizleşmişti. Gözleri dalmış ve her an uyuyacak gibi duruyordu. Çok geçmeden Yeliz Hanım babaanneme bir şeyler mırıldanarak onu yerinden kaldırdı ve salondan çıkardı. Hışımın karşımdaki demir adama döndüm.

Sahi kötü adama ne olmuştu...

“Kır düğünlerinden nefret ederim.” dediğimde gülümsedi ve yanağındaki gamzeler bir bir ortaya çıktı. Tabağı ağır bir hareketle masaya bırakırken “Aklımda tutarım.” diye ekledi ve ayağa kalkarken koltukta benim şimdiye dek fark etmediğim paketi de ellerine aldı. Başımı ona kaldırdığımda arka devasa camdan vuran öğlen güneşiyle dev gibi görünüyordu. *Kaba yeşil dev...* Dudaklarım hayalimle istemsizce kıvrıldığında kaşları çatıldı ve suratımı hemen ifadesizleştirip ayağa kalktım.

“Babaannemin aklındaki senaryoya uymazsan durum onun için kötüleşiyor, çıkarımlarda bulunmamalısın. Bırak da o yönlendirsin.” Kısa bir an düşündü.

“Peki efendim.” dedi ama o efendim bir efendim değildi, öylesine otorite tanımayan ama hadi gönlün hoş olsun diye söylenen bir efendimdi. Neydi bunun derdi... Ellerindeki kutyuyu bana uzattı ama almadığımda “Yeni telefonunuz ve...”

dedi siyah kutunun kapağını açarak. "Takip durum bilekliği-niz." Kaşlarım sertçe çatıldı.

"Ne, ne, ne?"

"Takip durum bilekliği, gps, acil alarm düğmesi ve hayati ritimlerin bildirisini yapan bir..." Sözünü sertçe kestim. "Ne olduğunu biliyorum." dediğimde sükûnet koruyordu.

"Ben o denli büyük bir tehlikede falan değilim bu sabah olanlar tamamen bir gece kulübü kavgasından sonra olan öylesine..." Bu seferde Onur, olduğu konuma aykırı bir çıkışla sözlerimi kesti.

"Siz birkaç saat önce kiminle kavga ettiğinizi ve kimin ölümünde büyük bir rol oynadığınızı biliyor musunuz?" diye sordu bir kaşı havadaydı, gözleri hem yargılıyor hem de mahkûm ediyordu. Tok ve kalın sesi ise ürkmeme neden oluyordu yine de boynumu dikleştirip gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Patron bendim değil mi? Ama neden oymuş gibi hissediyordum...

"Hayır bilmiyorum." dedim sertçe.

"Han Salihoglu." dedi bir çırpıda bu isim bana bir şeyler çağrıştırmalı gibi bakıyordu ama beklediği olmamış olacak ki kutuyu önümdeki sehpa bırakıp, zarif görünümlü çelik bilekliği kutudan alıp yanıma gelirken anlatmaya başladı.

"Salihogulları'nın en küçük oğlu." Bilekliğin kilini açtı ve sol bileğimi kaldırıp bilekliği koluma taktı. Bense sanki başkahramanının ben olmadığım bir filmi izliyor gibiydim. Coğrafyası berbat olan bir sınav öğrencisine tek tek bölgeleri ve özelliklerini anlatan sabırlı bir öğretmen gibi anlatıyordu. Ağır ağır...

"Salihogulları ise aslında kaçakçılık yapan ama kamoyunun tekstil firmaları sahibi olduğunu sandığı bir..."

"Pars gibi mi?" diye sordum.

Gözleri gözlerimi bulduğunda başını salladı. “Evet abiniz gibi, abiniz Köprü Kralı ve bu adamların işlerini sürdürmeleri için abinize ihtiyaçları var. Biz birkaç saat önce masadaki önemli bir adamın oğlunu öldürdük.” Yutkundum.

Abimin önemli bir adam olduğunu biliyordum ama hiçbir zaman ne denli bir boyutta olduğunu sorgulamamıştım. O da uzak durmak istediğimi anlamışçasına anlatmamıştı.

Suçluluk her zerremi kötü huylu bir karabasan gibi sararken “Pars’ın başı dertte mi?” diye sordum, cılız bir sesle.

“Hayır.” Sesi tok ve kendinden emindi ama ben yine de rahatlamamıştım.

“Ne masası dedin?” diye tekrarladığımda inanmaz gözlerle yüzüme baktı.

“Bilmiyorum, gerçekten de.” dediğimde alnı kırıştı. Bilekliğin işlemeli bir taş gibi duran kristal düğmesine uzunca bastığında kristalde mavi bir ışık yanıp söndü.

“Abiniz Asya ve Avrupa’yı bağlayan köprünün kralı, yani.” Tekrar gözlerime baktı. “Bu hat üzerinde havadan, karadan ya da denizden ne taşırsanız taşıyın önce Pars beyden izin almalı ona ödemenizi yapmalısınız.” dedi. Ağzım neredeyse bir karış açıldı. Pekâlâ, Pars’ın normal şeyler yapmadığını biliyordum ve evet o namının nereden geldiğini öğrenmek istemediğim için sorgulamamıştım ama hayatımıza daha bu sabah dâhil olan korumamın söyledikleri akıl uçurtan cinstendi. Şaşkınlığım ilgisini çekmiş olacak ki aralıklı dudaklarına bakıyordu sonra sanki bir an arada kaldı ve kendine engel olamayıp elini kaldırıp çenemi hafif bir dokunuşla kaldırdığında ağzım kapanmış olsa da tenime değen parmaklarının varlığını onlar orada değilken bile hissediyordum.

Sesimi güçlkle bularak “Bu kulağa neden bu kadar kötü geliyor?” diye sordum, dehşete düşmüştüm. Söylediğim şey, küçük bir çocuğun beklenmedik sorusu gibi yankılanmıştı

sanırım çünkü robotumuz beni ikincil bir şaşkınlığa uğratarak küçük bir kahkaha attı ve kendi adıma üzülen söylemeliyim ki gerçekten etkileyici gülüyordu.

Kendine gel Ahsen!

“Güç aslında korkutucudur Ahsen Hanım.” Yeniden gülümsedi. “Bence korumalarınızı kaçırmaya çalışmak yerine iş birliği yapmalısınız, çünkü aslında sandığınızdan çok daha büyük bir işin parçasısınız.” dedi ve yeniden gözlerini bileğime taktığı cihaza indirip son ayarları yapmaya başladı.

“Ben hiçbir şeyin parçası değilim.” dedim dirençli bir inkâr ile. Gözlerini tekrar gözlerime kaldırdı, demin gülen hatta ve hatta kahkaha atan suratında en ufak bir ifade yoktu. Kristal düğmeyle beraber bileğimi de göz hizama kaldırdı. Parmaklarının değdiği tenimden tüm bedenime bir ürperti yayıldı ama bunu saklamayı başararak gözlerimi bilekliğe tuttum.

“Eğer bu düğmeye üç kere üst üste basarsanız koruma ekibiniz alarma geçer, yani tehlikedeyim demek.” dediğinde alaycı bir şekilde gülümsedim.

“Zaten hep yanımda olmayacak mısın ne gerek var ki?”

“Ahmet Bey Pars Bey’le konuştu, eğer bilekliği takarsanız emirleri direkt sizden alabilirim?”

Heyecanla haykırdım “Gerçekten mi?” Başını evet anlamında salladı ve birkaç adım geriye gitti, asla yüzüme bakmıyordu, tenime değen çelikten daha katı bakışlarını bileğimde gezdirip, resmi bir hareketle başını eğerek selam verdi ve o ifadesiz sert yüzüyle hızla salondan ayrıldı.

SİLİK BİR GÖLGE

*Belki artık bir gölgem yoktu ama nabzımın
aralıklarını takip eden biri arkamda olmasa bile
varlığı ile tüm evreni doldurmayı başarıyordu.*

AHSEN...

Bilekliğime alışmak yeni telefonuma alışmaktan daha kolay olmuştu. Nitekim ben eşyalarına fazlaca alışan onlarla Selin'in dediğine göre gereksiz bağ kuran bir insandım, öyle ki aynı markanın yeni modeli olmasına rağmen elimdeki cihaz beni mutlu etmiyordu. Ö yüzden ki çok fazla kurcalamadan uzun varaklı konsolun üzerine bıraktım. Vakit kendini sanki yaşananları unutabileyim diye hızla devirmişti. Akşam çökmüş, nemin boğup sıcaklığın kavurduğu havayı tatlı bir serinlik ele almıştı.

Örme taşlarla döşeli zeminin yapımında kullanılan taşlar, evin girişinde birbirine geçen oval şekiller yaratıyordu. Arabalar o girişe eriştiklerinde teker sesleri, yardımcılar bilgi vermeye fırsat bile bulamadan gelenlerin haberini veriyordu. Şimdi de, saray odalarını andıran yemek salonuna gelen araçların kalın ve geniş tekerlerinin zeminle etkileşime girerek çıkardığı seslerinden Pars ve Atlas'ın geldiğini düşünerek, oturduğum tekli koltuktan ağırca ayağa kalktım. Ana girişe açılan büyük daire alana inen merdivenlerden bıkkın gözlerle ağır ağır inen babaanneme gülümsedim. Yeliz Hanım'ın kolundaydı ve

bastonunu yere öyle sert vuruyordu ki burada olmak istemediği her hâlden belliydi.

“Gene o kadının yanından geliyorsa, bu sefer onu boşarım Ahsen.” dedi bana gözlerini kısarak. Evet benî yine halam sanıyordu. Yeliz Hanım kapının hemen yanında duran ondan daha genç olan kadına başıyla işaret verdi, kadın başını ağırca eğip kaldırdı ve kapıyı seri bir hareketle açıp, o ifadesiz yüzü, ensesindeki gergin siyah topuzuyla bir asker gibi dikilmeye başladı. İşe yeni girmiş olmalıydı, onu daha önce gördüğümü sanmıyordum. Son zamanlarda hızlı bir personel değişimi yaşıyorduk ve bu bana onca olandan sonra sadece şunu düşündürüyordu: *Tehdit altında mıydık?*

Kapıdan ilk giren Pars oldu. Sabah üzerindeki takımla değildi aynı renk ama daha klasik bir kesim giyiyordu. Hemen ardından Atlas, o her zaman ki eğlenceli yüz ifadesiyle içeri girip abimi geçti ve bana göz kırpıp babaannemin eline uzandı.

“Suzan Sultan, böyle bir güzelliği görmeden geçen her anıma şu an bir kere daha pişman oldum.” diyerek babaannemin parmaklarının boğumuna küçük bir buse kondurdu. Babaannem genç bir kız gibi mahcubiyetle kıkırdayıp elini ağırca çekerken, Selin de yanımıza gelmiş benim hemen arkamda yemek salonunun girişinde bekliyordu. Arkamda kalsa bile memnuniyet içinde olmayan ifadesini seçebiliyordum.

Atlas aynı eğlenceli yüzüyle bana dönerken “Pembe saçlar ha!” dedi sesinde sahici bir neşeyle. Dudakları beğendiğini gösterircesine kıvrılırken, yeşil gözleri parıldadı. Selin’in erkek versiyonuydu ve bu da onu göz alıcı derecede yakışıklı yapıyordu. Saçımı abartılı bir hareketle savurduğumda tekrar gülümseyip gözlerini saçlarımdan çekip yüzüme baktı.

“Neden daha erken haber vermedin ki geleceğini.” dediğimde sarılmıştık. Abimden çok daha sıcaktı, yine onun aksine temasta bulunmayı ve konuşmayı severdi. Belki de Pars

kadar karanlıkta olmadığı için aydınlık yanını rahat gösterebiliyordu. Atlas'ın omuzlarının üzerinden Pars'a baktım. *Bu karşılama seramonisi bittin artık* diyen bakışlarına vücut dîli de eşlik ederek ellerini yine kemerine koymuştu. Daha bu sabah o duygusal anı bu sert suratlı adamla yaşadığıma inanamayarak bakışlarımı Atlas'a çevirdim, bedenlen ayrılışak da bir eli belimdeydi.

"Geleceğimi söylediğimde" dedi ve arkamdaki Selin'e manalı gözlerle bakarak ekledi. "Baskın yapamıyorum ve baskın yapamadığımda da siz küçük yaramaz kızların neler karıştırdığını öğrenmek için geç kalıyorum." dedi.

Selin arkadan bıkkın bir nefesi gürültüyle verip "Ben de seni gördüğüme çok sevindim abiciğim." dedi sözlerinin aksini haykıran bir sesle.

Selin'in Erhard ile olan ilişkisi Atlas ile aralarını açmıştı ve zaten iyi olmayan ilişkileri, aralarındaki tüm o sınırdaki iletişimin kopmasına neden olmuştu. Selin kısa bir süre önce resmen hem erkek arkadaşı hem de abisi tarafından terk edilmişti ama bu akşam Atlas'ın ona karşı daha ılımlı gözlerle baktığı da dikkatimden kaçmamıştı.

Erhard'ın ani kayboluşu en azından Atlas'ı memnun etmiş gibiydi.

Atlas bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra derin bir nefes alarak, Selin'e pis pis sırttı çünkü Pars kapının önünde heyula gibi dikilmekten sıkılıp homurdanarak salonun yolunu tutmuştu bile. Herkes masadaki yerlerini alırken masanın iki başköşesinin birinde Pars diğerinde de babaannem oturuyordu. Pars'ın sağında Atlas, Atlas'ın yanında Selin ve abimin solunda da ben vardım. Abimin gözleri bilekliğime takıldığında dudağının bir kenarı sinsice kıvrıldı. Bileğimi masanın üzerine kaldırarak salladım.

“Çok beğendi isen sana da alalım.” dediğimde tüm dişlerini göstererek sırttı. Tüm sinir bozan tavırlarına rağmen Pars’ın ilk defa bu konudaki rahatsızlığıma anlayış göstererek, bileklik olayını yaratmasından dolayı mutluydum.

“Yeni modeller bunlar.” dedi Atlas, elindeki gümüş işlemeli parlak çatalla bileğimi gösterirken. Selin omzunu silkip “Sürekli ensesinde birinin olmasından iyi.” dediğinde Pars’ın kaşları çatıldı. Su kadehine uzanıp küçük bir yudum alırken bardağın üzerinden bana baktı.

“Onur’un fikri, benim pek hoşuma gitmedi ama eğer bir aksilik yaşanırsa bu sefer korumanı işten atmakla kalmam.” dediğinde gözlerim büyüdü ve boğazımda sert bir yumru oluştu.

“Ne demeye çalışıyorsun Pars?” diye sorduğumda Atlas kırdadı ve sert bakışlarım süratle ona dönünce bana göz kırpıp çatallıyla boğaz kesme hareketi yaptığında Selin ile şaşkın bakışlarımız buluştu. Biz Selin ile güvenli bölgede, tedbirli bir sessizliğin içinde kalırken Pars ve Atlas koyu bir sohbe başladı. Onlar güle eğlene yemeklerini yemeye devam ederlerken biz iki bahtsız yakın arkadaş bıkkınca tabağımızdaki yemeklerimizi didikliyor, ara ara göz göze geldiğimizde abilerimize bakıp burunlarımızı memnuniyetsizce kıvrıyorduk.

Lakin aramızda hepimizden daha sessiz birisi vardı ki, yemek masası da bir hayalet olsa varlığını kesinlikle onun varlığından fazla hissederdik. En nihayetinde sessizliğini bozduğunda ise hepimizin yüreğini ağzına getirdi.

Babaannem yemeğin sonlarına doğru, şömineyi takip eden duvarın açıldığı terasın olduğu yöne bakıp birdenbire “Kim var orada?” diye bağırdığında Pars hariç hepimiz sandalyelerimizle geriye sıçradık. Uzun beyaz parlak tüllerin akşam serinliğinde uçuştuğu teras kapısı açıktı ve o teras başka bir büyük bahçeye açılıyordu. Tüm bakışlar gayriihtiyari terasa döndü

ve Ahmet amca balkondan çıkıp yüzünde samimi bir gülümsemeyle krem mermer zeminlerin donattığı salonun ortasına kadar gelip "Benim efendim." diye olağan üstü bir sakinlikle yaptı. Babaannem öfkeyle homurdanmaya başlamıştı.

"Senden hayırlı bir iş çıkar mı, sanmam!" Ahmet amca tebessümünü bozmadan başını eğip "Siz ne dersiniz o sultanım." dedi itaatkar bir sesle ve Ahmet amca'yı kocası sanan babaannem homurdanarak yemeğine döndüğünde "Bir şey mi var?" diye sordu Pars, tatlılar servis edilmeye başlamıştı.

Ahmet amca "Hikmet Salihoglu haber göndermişler Pars Bey sizlerle görüşmek istiyorlar." dedi.

Kulaklarımda çınlayan isim damarlarımdaki kanın akışını ağırlaştırdı. *Salihoglu mu?* Pars'a baktım ama o önündeki tatlıya bakıyordu, bakışlarımı çevirdim ve Atlas ile göz göze geldik. O eğlenceli ifadesinin yerinde yeller esiyordu. Yeşil hareleri kararmıştı ve yüzüme o kadar donuk bakıyordu ki üşüdüğümü hissettim. Pars tatlısını kesip ağzına büyük bir lokma attı ve ağır hareketlerle çiğnemeye başladı. Lokmasını yuttuktan sonra kadehine uzandı ve suyunu bitirip dizlerinin üzerindeki örtüyü masaya bıraktı.

"Mesajımız gayet açıktı aslında." dedi iç çekerek.

Ahmet amca "Bazen birkaç kere tekrarlamak gerekebiliyor." diyerek gülümsedi. Babacan ve içten bir adamdı, nerede ve kimle konuştuğunu bilmesem asla onun belinde ve koltuk altı kılıflarında silah taşıdığına inanmazdım.

Pars "O zaman bir mesaj daha iletelim ama bu seferkinin geri bildirimini almak istemiyorum." dedi.

Ahmet amcanın yüzündeki gülümseme büyüdü başını hızla eğip kaldırırken "Anladım efendim, tekrar afiyet olsun." dedi ve seri bir şekilde salondan terasa çıkıp gözden kayboldu.

“Neler oluyor?” Sesim istemsizce yüksek çıkmıştı. Pars alt dudağını önemsiz bir şeyden bahsedercesine kıvrıp “Bilmen icap etmiyor.” dediğinde sandalyemi sertçe geriye itip bedenimi tamamen ona çevirdim.

“Han Salihoğlu?” diye sorarcasına baktım gözlerine.

“Ateşi bol olsun.” Atlas’ın sözlerini umursamadan sürdürdüm. “Bilmem icap ediyor, o adam öldü ve bunun sonuçları neler oldu bilmek istiyorum.”

Pars dirseklerini masaya dayadı ve parmaklarını birbirine geçirip bir süre beni izledi. Bir karara varmış olacak ki “O adam bir hata yaptı ve şimdi tüm ailesiyle beraber sonuçlarını ödüyorlar.” dediğinde yutkundum.

“Ailesi?” diye sorduğumda Atlas “Abisi, babası, annesi, karısı...” Selin şaşkınlıkla bağırdı “Ha bir de evli miymiş?” dedi.

Atlas gözlerini benden ayırmadan “Bir ailenin soy adını taşıyorsan o soy adı ile getirdiği her şeyi kabul de etmek gerekir.”

Kulaklarım inceden uğulduyordu. O adi sapığın karısını düşündüm, zaten ona en büyük ceza böyle bir adamın eşi olmaktı bir de şimdi o pisliğin yaptıklarının sonucuna mı katlanıyordu... Selin duygularıma tercüman olarak “Kabul etmezlerse ne olur o kadıncağızın haberi bile yoktur o pisliğin yediği halatlardan.” dedi. Atlas alayla kıkırdayıp onaylamaz biçimde başını sallarken Pars’la bakışlarımız buluştu, o da kendi arkadaşının söylediklerine katılıyor görünüyordu.

“Elbette biliyordu, olduğun yeri kabul etmemek, kendinle yanındaki herkesi tehlikeye atmak demek. Eğer o adi şeref-siz ailesinden aldığı soy adının bilincinde bir hayat sürseydi şimdi kimsenin başı bu kadar ağrımazdı.” Atlas’ın sözleri beni oturduğum yere âdeta çiviledi. O cümleler sanki o adam için değil de benim için sarf edilmişti. Pars’la yeniden göz göze geldiğimizde koyu gözlerini benim grilerimden çekmedi o zaman anladım ki evet, abim de benim soy adımızdan kaçtığını

düşünüyordu. Beni karanlığından uzak tutsa da korunmamı istemişti ve ben ısrarla reddetmişim şimdiyse bir ay sonra şirketin yönetim kurulu başkanı koltuğuna ben geçecektim, ondan istediğim sadece bir aydı... Lakin bu akşam geldiğim noktada Pars'ın başından beri ne kadar haklı olduğunu görüyorum ve bundan nefret ediyordum.

Unutmaya çalıştığım tüm o acizliğime dair hatıralar zihnimi sil baştan döerken omuriliğimden aşağı akan ter damlacıklarının varlığını unutmak için sırtımı sandalyenin sırtına yaslayıp, masadaki su dolu kadehime uzandım. Han denen herifin pis nefesini enseme duymuşçasına ürpermişim. Kalbim yeniden boğazıma tırmanırken masada Pars ve Atlas kendi içinde Selin ve babaannem de kendi aralarında bir sohbetle döndüler. Bu masadaki herkes olan bitene benden daha iyi uyum sağlıyordu, normal akışa dönemeyen bir tek bendim. Yine de o sırada kimsenin benimle ilgilenememesine şükrederek ağzıma aldığım suyu güçlkle yuttum. Panik damarlarımda kötü hatıralarımla yükselirken sandalyeden yavaşça kalkıp kimseye bakmadan "Ben biraz yorgunum, Selin okulda görüşürüz." dediğimde bana gülümseyen birkaç yüz gördüm, ağızlarını oynattılar ama sesler bir uğultudan başka bir şey değildi.

Hızla merdivenlere yöneldim, bir an önce yorganın altına girip tüm bu saçmalığı üzerimden atana kadar çıkmayacaktım. Merdivenler ilk defa gözüme uçsuz bucaksız görünüyordu. Derin bir nefes alarak birkaç basamak tırmandım ama bu sefer yüksek kristal avizeden yansıyan ışıklar dans etmeye gözlerimin önünde titremeye başladığında, tırabzanlara tutunup kendimi var gücümle kalan basamakları çıkmaya zorladım. Ben bir basamak çıktıkça merdivenler beş basamak büyüyordu, kalbim göğsümü delicesine dövüyor, midem karnımın içinde taklalar atıyordu. Alnımdan merdivendeki bordo halıya damlayan bir damla terle eğilip derin nefesler almaya çalıştım ama

ne kadar soluk alsam da ciğerlerime hava yetmiyordu. Parmaklarımın titremesi ellerime hatta kollarıma dek ulaşmıştı ve tırabzanları tutmakta zorlanıyordum. Bir uçurumdan aşağı sallanıyordum ve parmaklarım yorulmuştu, bırakırsam düşeceğimi biliyordum, başım aşağıda sallanırken merdivenleri koşan birini gördüm, görüntü puslandı ve ellerim tırabzandan kayarken yer ayaklarımın altından çekildi. Düşeceğimi kabullenerek gözlerimi sıkı sıkı yumdum ama bedenim çarpmadı, canım acımadı, havadaydım ama uçmuyordum. Göz kapaklarımın üzerindeki kilolarca ağırlıktan daha kuvvetli bedenime sarılan kolların sahibine bakmak için son bir gayretle gözlerimi araladım. Kurumuş dudaklarımdan adını mırıldandım.

“Onur.” Bakışları sert, ifadesi endişeliydi ama hepsini örten bir esrarla kaşlarını çatmıştı.

“Efendim.” dedi. Sanırım bilincimin bulanıklığı yüzünden ses tonu ilk defa bu kadar yumuşak çalınmıştı kulağıma, yine de içimi ısıttı ve kalbimi sardı. Duyduğum son şeydi...

GEÇMİŞ

ABD-New York/Clark Monreo

MARCUS...

Benim inancımda, her yalan günah değildi. Bazıları söylenmeli, bazı insanlar aldatılmalı bazı şeytanları gardiyanları yönetmeliydi. Çünkü cehennemin ateşi en çok kendine layık bir günahkâr gördüğünde heyecanlanıyordu... Ben bir cehennem gardiyanıydım ve şeytanlarımı çok iyi tanıyor onları arzu eden ateşi en iyi ben harlıyordum!

“Clark.” dedi New York’un en gözde sözü dinlenir bürokratı George. Sesi günlerdir yaşadığı stresin yoğunluğuyla hem gergin hem de yorgundu. Benimle tanışmadan hemen önceki o kendine sonsuz güven duyan duruşundan eser yoktu. Gözlerindeki sinsi ışık sönmek üzere olsa da hâlâ onu kurtaracak başka bir numara aradığını belli edercesine içinde olduğumuz odanın dört köşesinde geziniyordu. İfademe takındığım endişesine ortak bir şekilde sıkıntıyla iç çektim.

“Efendi George.”

“Ne yapacağım ben.” diye inledi soru sormaktan çok isyani bir tavırla. İşaret parmağımı dudaklarımda gezdirirken düşünüyormuşçasına gözlerimi önümdeki sehpanın üzerindeki yarı dolu viski bardağında gezdirdim. Sırtımı dikleştirirken

“Bence istediklerini onlara ver, en azından tüm bu pislik ortaya dökülmez ve adının saygınlığını korumaya devam edersin.” dedi. Başını kederle sallayarak beni onayladı. Çalışma masasının üzerinde yeni bitirdiği viski bardağını yeniden doldurdu ve tepesine dikti.

Kravatı gevşemiş, saçı başı dağılmıştı. Ağlamakla gülmek arasında bir ses çıkarırken masasının üzerindeki çocuklarının resmine baktı ve en çok birinin üzerinde oyalandı. *Amelia...* Kızına ayrı bir düşkünlüğü vardı, derslerinde çok başarılıydı ve eğer babasının ölümünü metanetle atlatabilirse üniversite için iyi bir okula gidebilirdi.

“Amelia!” diye fısıldadı ve ekledi “Eğer adım kirlenirse tüm hayalleri çöp olur.” Birdenbire sinirle ellerini masaya vurdu ve ardından hırsla saçlarını karıştırırken “O orospu çocuğu Ulter tüm o bilgilere nasıl ulaştı, o piçten benim sonumu getirmesini isteyen de kim?” Arkamı yaslanırken onun kederini paylaşan bir ifadeyle viski bardağıma uzandım ve büyük bir yudum alırken sordum “Şüphelendiğin birisi var mı?” bakışları karardı. “Juliaaaaa.” dedi boğuk bir sesle. Biraz evvel önüme diz çöken sevgilisi...

Gülümsememi kendime sakladım, demek ki George sandığım kadar aptal değildi, onu rezil edecek belgelere ulaşmamı sevgilisi sağlamıştı ama Ulter’a asıl lazım olanların yerini George’dan başkası bilmiyordu. İçimden *hadi çıkar artık şunu* diye geçirirken plazanın en üst katındaki ofisini gözlerimle tarıyordum. Buralarda mıydı? Burnumuzun dibinde!

George “O orospunun parmağı olduğuna eminim son zamanlarda çok soru sormaya başlamıştı.” Dudaklarımın kenarını kıvrarak “Milyon dolarlar döktüğün bir orospu ama senin için belli yerlerini daralttıracak kadar da düşünceli.” derken bir kaşım havalanmıştı. Bardağını tekrar doldurdu ve tekrar

bardağın dibini görürken öfkeyle homurdandı "O orospunun işini bitireceğim, bu gece."

Saatime baktım ve sıkıntıyla solurken başımı geriye atıp berbat hâldeki suratına baktım. "Vaktin doluyor." dediğimde yavaşça doğruldu, alkolün etkisiyle sendeledi ve çalışma masasının kenarlarını kavrayarak kısa ve keskin nefesler alıp vermeye başladı. Birkaç saniye duruşunu düzeltmek için kendiyile çaba verdikten sonra çift kanatlı deri döşemeli kapının hemen yanındaki kiraplığa doğru yürürken birden açısını değiştirdi ve hemen köşede lüzumsuz bir ayrıntı gibi duran mini bara yönelip raftaki şişeleri tek tek indirdi. Bir plağı kaldırdı ve mavi yuvarlak bir göz tarayıcısı açığa çıktı. Gözünü tarayıcının hizasına getirdiğinde mavi bir ışık dalgası gözlerini yalayıp geçti ve mini bar bülteni bir *CLİKKK* sesiyle geriye doğru kayd. Bülteni itti ve arkada üç kişinin yan yana rahatça sığabileceği Çelik duvarlı bir kasa açıldı.

Ceketimin iç cebindeki telefonum titrediğinde gözlerimi George'dan ayırmadan telefonu çıkarıp ekrana baktım. Açılmamış iki mesaj vardı. J ve A. Amelia ve Julia... İsimlerinin birbiri ile uyumuyla dudaklarım iğretiyle kıvrıldı. Önce J'ye dokundum. Aynadaki çıplak yansımasının fotoğraflayarak altına "Seni bekliyorum." yazmıştı. Mesajı silip bir sonraki cevap bekleyen o mesaj kutucuğuna dokundum. "Babama ulaşamıyoruz Clark, akşam bülteninde kendisiyle ilgili çirkin şeyler söyleniyor ve bunlar bizi endişelendiriyor, lütfen mesajımı alır almaz bana dön."

Bu hikâyede yanan tatlı Amelia olmuştu. George'un ölümünün üzerine düşülmemesi adına yaptığı tüm o pislikler elindekini bana vermesine rağmen her yere servis edilecekti zaten ve bu da arkasında bıraktığı ailesinin de sonu demekti. *Ne demişler kurunun yanında yanan yaşın dumanı göz yakmaz...*

Amelia'nın bahsettiği akşam bülteninin konusunu biliyordum. Bu saygın bürokratin neyle suçlandığını! George'un aldığı ganiyle rüşvetin sadece küçücük bir parçasını birtakım haber kanallarına sızdırmıştım. Bu bile onu bu kadar mahvetmeye yetmişken tamamı açığa çıktığında yüzünün hâlini görmeyi çok istedim ama ne yazık ki bu pek mümkün olmayacaktı ve o artık yaptığı tüm gayri ahlaki işlerin açığa çıkmasından deli gibi korktuğu için, benim tarafımdan olmasa bile kendisini acımasız başka katillere öldürtecek olan o flash belleği açığa çıkarmıştı işte...

Ağır ve sendeleyeyen adımlarla bana doğru yürürken flashı avucunun içinde, boynundaki bir ilmeği tutar gibi tutuyordu. Yavaşça doğruldum ve çökmüş omuzlarına baktım. Teselli edercesine koluna vurduğumda acıyla gülümsedi ve "İyi ki varsın." dedi. "Sen olmasan tüm bunlarla başa çıkamazdım!" Kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. İşte buraya kadar...

"Bana flaş için ulaşacaklarını söylediler." dediğinde ellerimi önümde bağlayarak başımı yana doğru eğdim, yüzüne baktım ve ilk defa gerçekten gülümsedim. Karanlık sesime yumruğumu eklemekten önce son kez George, Clark'a baktı. Son birkaç aydır her sırrını paylaştığı, elindeki hariç her şeyini düşünmeden emanet ettiği en yakın dostuna...

"Merhaba George!" Ve onu anında yere serecek o yumruğu suratına yediğinde daha şimdiden elmacık kemiği ve burnu kırılmıştı. *Ah hadi ama* diye iç geçirirken sitem edercesine soludum, hemen bayılmıştı ve bu hiç zevk vermiyordu.

Yarı açık gözlerine doğru eğildim ve gözleri tamamen kapanmadan ekledim.

"O zaman 7. Oğulla tanış artık."

SİYAH

*Çocukken renkleri severdim, benim olmamalarına rağmen
En eski hatıramda lekelenmiş bir renkle,
başka bir renk armağan edildi bana
Hiçbir şeyi olmayan biri için çok şeydi o SİYAH renk...
Siyahı giydim, siyahı benimsedim onu sevdim...
Ben siyah oldum, en karanlıktan daha karanlık oldum,
gecenin içinde kayıp bir andım,
Bir gölge, bir arkadaş, bir ortak oldum, hepsi koca bir yalandı
Ben aslında infazcıyım, katil ve hain olandım
Sadece siyaha sadıktım çünkü siyah bendim!*

MARCUS...

Pembe... Bana sıkıntı çıkaracağını daha o pembe tutamları ilk gördüğümde anlamıştım. İşe başlayalı 24 saat olmadan ikinci kez kollarımdaydı, gözlerime bakmasından ve temas kurmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyordum. Dikbaşı, alaycı ve inadına küçük bir kız çocuğu gibi davranmakta ısrarcı olması şımarık biri olduğunu düşündürmüştü ama ben insan okumakta iyiydim... Saçındaki pembe tutamları ve tüm o aksi tavırları ile hem kaçıyor hem de onları kendine paravan yapıyordu. Derinlerde yatan Ahsen'i tanımak istemiyordum, bana vakit kaybettirmesine izin vermemek için durum takip bilekliği fikrini onlara sevdirmiştim lakin o etten duvarlarla örülü evinin içinde bile başını derde sokacak bir potansiyele sahipti.

Nabzının hızla arttığını söyleyen bir bildirim aldığım da nerede olduğunu sordum, abisi ile yemeklerdi ve durumunu fark edeceklerini düşünerek önemsememeye çalıştım ama o hareket etmeye başladı ve nabzı da giderek tırmanmaya... Eve girdiğimde merdivenlerden aşağı yuvarlanmak üzereydi ve tecrübelerime dayanarak rahatlıkla söyleyebilirim ki o yükseklikten yuvarlansa en iyi ihtimalle birkaç uzvunu kırar en kötü ihtimalle de kafatasını kırıp beyin kanamasından ölebilirdi ki bu daha yüksek bir olasılıktı.

Onu yakaladım, teni kendi teriyle sırlıslıkladı, rengi solmuştu ve yanağındaki morluk sürdüğü pahalı kapatıcıya rağmen belli oluyordu ve bir his beni dürttü. *Yabancı olduğum, rahatsız bir his.* O hissin üzerini hemen örttüm. Onu birinci kez kurtardığımda çok eski bir anı, unuttuğumu sandığım ve unutmak için kendimi parça parça ettiğim o anı yerini belli etmiş, beni bir savaşın içinde beklenmedik şekilde gafil avlamıştı üstelik bunun bu kadar çabuk olması kafamın içindeki tehlike çanlarını aktive ediyordu.

Beyaz kumaşın kanla bulanıp, gökyüzünün gürleyerek yağdırdığı yağmurun altında parçalanmış o beyaz elbisenin pembeye döndüğü bir anı...

O lanet anıyı hemen savuşturdum ve asıl işimi kendime hatırlattım. 7. *Oğul sen bir infazcısın ve görevin Köprü Kralı'nın elindekilerini alıp öldürmek...*

Kalıplı bedenime bastırduğım zayıf vücudu bir serçenininki kadar narindi. Öyle ki kalp atışlarını kendi göğsümde hissediyordum. Kapalı gözlerini aralayıp kaşlarını kırdı, onlara verdiğim uydurma adımı sorarcasına mırıldandığında ilk defa bir tereddüt duydum ve sebebi canımı sıktı.

Sorgulanmak... Bakışları, sesi şüphe doluydu! İnsan en çok bilinci bulanıkken düşüncelerini açık eder, kendi farkında değilse bile bilinç daima uyanıktır ve sürekli kayıt tutar.

Adımı bana yakıştırmıyordu, onu ikinci kez kurtarmama rağmen minnet duymuyordu aksine içten içe benden kuşkulanıyordu, kafasının içinde yakın koruması ile ilgili bir şeyleri örtüştüremiyordu.

Hem bu dünyaya ait olmak istemiyor hem de bu dünyanın ona getirdiği şüpheciliği kenara bırakamıyordu. Ulter resimleri önüme dizdiğinde kız sadece benim için bir paravan olacaktı, uçarı ve eğlenceye düşkün birini idare edip yönlendirmek çocuk oynacağı olurdu lakin kız beklediğim gibi çıkmamıştı.

Narin olabilirdi ama asla saf, kandırılmaya müsait kendime paravan kılacağım o kişi değildi.

Planımı zihnimde tartıp birkaç yeri değiştirmeye karar verdiğimde, korumakla görevli olduğum Ahsen Tuna'yı aile doktorları ve Pars Tuna ile odasında bırakıp çıkmıştım. Orada kalmama gerek yoktu neyi olduğunu biliyordum. *Trauma sonrası stres bozukluğu...* İçinde olduğu dünyaya bu kadar yabancı olup, fark etmiyor olsa da izlerini taşıyor olması ironikti.

En azından abisinin gözünde artı bir puan daha aldığım için sinsi bir haz duyarak bana tahsis edilmiş daireye döndüm ve cep bilgisayarımı çıkarıp Alma'ya bir mesaj gönderdim.

'Ahsen Tuna hakkında daha ayrıntılı bilgiler istiyorum.'

Kısa süre sonra mesajımı gördü, kullandığım sistem Ulter'ın özel tasarlattığı ve izi sürülemez bir yazılımdı. Bir tür online mesajlaşma programı gibi görünse de işleyişi farklıydı. Ekranda üç nokta yanıp sönmeye başladı.

Alma;

"Bilmen gereken her şey dosya hâlinde sana sunuldu zaten?"

Onun derinliklerini görmek istiyordum, bu yaptığım tamamen kendimle çelişmekti ve Alma şu an resmen eski model demode cep bilgisayarından bunu yüzüme haykırıyordu. Dışlerimi gıcırdattım.

Marcus;

"*Seninle sohbet etmiyorum, isteğimi sorgulayacak yerde durmuyorsun?*" Mesajı gördü ama bir süre hiçbir şey yazmadı. Ekranı bakan boş gözlerini hayal etmek zor değildi.

Alma;

'Yarın gece elinde olur.'

Marcus;

'Bir saatin var!'

Görüldü... Ve bir saat olmadan ekranda bir ileti belirdi. Açılmayı bekleyen o dosyanın başlığı ile bir süre baktık.

A. TUNA

AHSEN...

Alkol, stres, travma, uykusuzluk... Yaşayabileceğim tüm kötülükleri bir gecede yaşamışçasına sancıyan bir ruhla ve sızlayan bir bedenle kuş tüyü yorganın altında uykuma devam etmek istiyordum. Üç gündür yaptığım gibi! Taşikardimi düzelterip, kaslarımı gevşetecek herhangi bir ilaç yerine keşke unutmamı sağlayacak bir şeyler verseydi Zamir Bey... Tüm o bastırduğım kâbusumun üzerine eklenen suçluluk duygusu ile baş edememiştim. Hem Pars'a karşı hem de o adi herifin ailesine karşı aşamadığım bir vicdan yükünün altına girmiştim. Ya güçlü olan Pars değil de Han denilen adam olsaydı o zaman ne olurdu diye düşünmeden de edemiyordum. Günlerdir bu ihtimal üzerinde, zihnimde onlarca kötü sonla biten senaryo dönüp duruyordu. Kişi sayısının bir elin beş parmağını geçmez ailem benim yüzümden acı çekecekti. Bu gerçek kendimi tokatlamak istememe neden olurken bir karara vardım. Üç günün sonunda bir karar verdim. Madem her ne kadar bir perde görevi görecek olsam da öyle kolayca aşılamayacak çelikten bir perde olacaktım, kurşun geçirmeyecek üzerime düşeni

yapıp ailemi koruyacaktım. Tabii önce bu yorganın altından çıkıp hayata karışmam gerekiyordu.

Pars sabah erken saatlerde beni kontrol ettikten sonra yalında benim başına geçeceğim şirkete gitmişti. Ahmet amca da onunla gitmiş olacağı için bu istediğimi yerine getirebilecek tek kişiyi bulmam gerekiyordu. Hızlıca üzerimi giyinip Yeliz Hanım'ın odama bıraktığı kahvaltılıklardan ağzıma attıktan sonra odadan dışarı fırladım. Odamdan çıkmadığım için onu sadece camımın ardında bahçede görmüştüm ve yakın korumam her zamanki kabalığı ile her göz göze gelmemizde yönünü başka tarafa çevirmişti. Şimdi ise ne bahçede ne de spor salonunda yoktu, bilekliğimin kristal düğmesine üç kere basmaya karar verdiğimde devasa ormana açılan arka bahçedeydim. Üç kere tuşa bastım. Çok geçmeden arkamda hissettiğim varlığı dudaklarımı istemsizce kıvırmama neden oldu. Bir hayalet gibi sessizce hareket etse de bir şekilde varlığını duyumsamak tuhaftı. Topuklarımın üzerinde arkamı, yüzümdeki o pek de samimi sayılmayan gülümsemeyle döndüğümde sert bakışları ile karşılaştım. Bir kaşı havalanmıştı.

"Tüm sistemi alarm duruma geçirmek yerine beni aramalıydınız." dedi cebindeki telefonu çıkarıp yüzüme tutarken ekledi "Cep telefonuyla!" Sesinde uyarıcı bir eda vardı. Biri gerçekten bu adama kimin patron olduğunu hatırlatmalıydı. Omuzlarımı silkip, kollarımı önümde bağladım ve başımı hafifçe yana yatırdım.

"Benden daha önemli bir işiniz mi var?" diye sorduğumda birkaç takım elbiseli korumanın koşturduğunu gördüm. Onur başını onlara hiç çevirmeden kolunu kaldırıp yumruğunu sıkıp açtı ve herkes çil yavrusu misali dağıldı. Tüm bu ekip ne ara onun kontrolüne girdi diye anlık bir merakla kapılmıştım. Düşüncelerimi bölen tok sesi olabildiğince sakindi.

“Elbette en önemli işimiz sizsiniz.” derken bu sefer de yüzüne küçümser bir ifade takıp büyük bir adımla yaklaştı ve kafasını eğip gözlerimin ta içine baktığında kollarım istemsizce çözülmüştü.

“Bir sorun mu var?” diye sordu kafasını kaldırmadan etrafa bakarak.

Kolumu kaldırıp birkaç gün önce benim gözüme soktuğu bilekliği burnuna kadar kaldırdım. “Hiç öyle bu zimbırtı çalışıyor mu denemek istedim.”

Derin bir nefes alırken gözleri kapandı ve kaşları sertçe havalandı tam arkasını dönüp gidecekti ki onu durdurdum. “Bekle.” dediğimde olduğu yerde kaldı. Sonsuza kadar onunla itişebilirdim ama sırası değildi.

“Beni eğitmeni istiyorum.” dedim bir çırpıda nasıl ustaca silah kullandığına ve çevikliğine şahit olmuştum. Yarısı kadar olsam yeterdi. Kaşları çatıldı ve şaşkınlıkla “NE?” diye sordu. Gülümsedim ve kollarımı tekrar önümde kavuşturup başımı iyice geriye atıp çenemi diktim.

“Hiçbir şey bilmiyor değilim merak etme sadece daha iyi olmak istiyorum.” Dilini dolgun dudaklarının üzerinde gezdirirken omuzlarını dikleştirdi ve ellerini belindeki kemerin üzerine koyup dalga geçercesine kıkırdadı.

“Bakın Ahsen Hanım.” dedi ciddi olmaya çalışarak, sinirlerim her hareketinde milim milim gerilirken ifademi düz tutmaya çalışmakta zorlanıyordum.

Hadsiz... Pis kaba dev!

“Benim işim güvenliğinizi sağlamak size hocalık etmek değil.” dedi. Onu iyi anlamam gerektiğini düşündüren bakışlarla bakıyordu.

"Benim çalışanımsın ve beni eğitmeni istiyorum." Başını sağa sola sallayıp arkamda yükselen ormana kısa bir bakış atıp tekrar bana döndü.

"Evet çalışanınızım ve iş tanımım belli o yüzden üzgünüm ama sizi eğitmeyeceğim."

Omuzlarımı silkip dudağımı büzdüm "İyi madem beni bekde dışarı çıkacağız." Bu kadar çabuk kabullenmemi şaşırtmış olacak ki gözleri kısıldı. Koluna çarparak geçmek istedim ama ciddi bir şekilde sarsılınca beni belimden yakalayıp düzeltti ve aynı hızla ellerini bedenimden çektiğinde gözlerimi yeniden yüzüne diktim. Gözlerini uzağa dikip sanki ben yanımdan çoktan gitmişim gibi karşısına bakıyordu ve bu yok sayılma artık canımı sıkmaya başlamıştı. Tüm bu son olanlarla beraber aklıma nedensiz bir şüphe düştü. *Yakın korumam benimle temas etmekten kaçınıyor muydu? Sahi ne demişti Pars, bileklik onun fikriydi ve beni eğitmek de istemiyordu, yakın korumam bendem uzak mı durmaya çalışıyordu... Komik ama tuhaftı da. Başımı sertçe sallayıp varsayımımı kuruntum olarak değerlendirip aklımdan savuşturdum ve indiğim hızda merdivenleri çıktım.*

Kısa, dar şort ve spor sutyeni olan takımlarımdan birini seçip üzerime giydim. Saçlarımı tepemde atkuyruğu yaptım ve üzerime bol krem uzun bir tişört geçirip, beyaz spor ayakkabılarımı giydim. Merdivenleri seke seke inip ana kapıdan dışarı çıktığımda çoktan hazır olan Porsche'n yolcu kapısında hazır ol da bekliyordu. Hemen ardındaki Range Rover'da hazırды demek ki bundan sonra bir de arkamızda escort olacaktı. Siyah Range'in yanında bekleyen iki korumaya bakmaya çalışarak arabamın şoför koltuğuna yürüdüğümü gören Onur'un gözleri yeniden kısıldı. Dün penceremden onu gördüğümde yüzü traşlıydı, bir gecede belirginleşen sakallarım kesmemiş aksine şekil vermiş, bu da ona sanki mümkünmüşçesine daha sert bir hava katmıştı. Adam zaten bakışları ile kan

donduruyordu. Elimi arabanın üzerinden uzattığımda karşı çıkmasını bekliyordum, böylece onunla tartışabilir sınırlarını kendi gözlerimle görürdüm ama o gülümseyerek avucundaki anahtarı ellerimin içine bırakıp yolcu koltuğuna yerleşti.

Onur bakışlarını bir an bile bana çevirmeden dümdüz önüne bakıyordu. Arabanın gazını köklediğimde bile arkasına yapışmadı, araba bir ok gibi fırladı ama o zaten bunu bekliyormuşçasına gülümsemekle yetindiğinde gaza biraz daha yüklendim. Ne viraj alırken ne de sert bir dönemece girdiğimizde yüzünde bir mimik oynamadı. Sakin tavrı sinir bozuyordu. Karan'ın bir sohbet arasında ara sıra gittiğini söylediği alt katı olimpik havuz olan ve bir katı da dövüş sanatları kulübü olan büyük salonun önüne geldiğimde sertçe durdum ama Onur'un saçı bile dalgalanmadı. Arabadan akışkan bir hareketle indi ve kapımı açtı.

Salona girdiğimde neredeyse eni boyu iki katım olan, spor atletli iri bir adam karşıladı beni. Yüzü vücudunun aksine yumuşak ve sevimliydi.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?" diye memnun bir sesle bize doğru adımlarken gözleri beni baştan aşağı süzüyordu. Kocaman bir gülümsemeyle elimi uzattım.

"Merhaba ben Karan'ın arkadaşıyım. Karan Şahin." dediğimde adamın yüzündeki gülümseme büyüdü, tahmini 30-35 yaşlarındaydı. Kasları şişkin kollarındaki mavi belirgin damarlı elini bana uzattığında inceldi. Elimi sıkıca kavradı ama tutuşu can yakacak kadar sert değil aksine yumuşaktı.

"Ah! Hoş geldin, Murat ben." dedi. Tekrar gülümsedim ve kendimi tanıttım.

"Ben de Ahsen."

"Evet Ahsen." dedi elini ağırca çekerken "Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sorduğunda gözü hemen arkamdaki

Onur'a takıldı ve onu inceleyen bakışlarını çekinmeden üzerinde gezdirmeye başladı.

"Ben zaten savunma sanatlarında dersler almıştım ama geliştirmek istiyorum." Başımı hafifçe yana çevirip "Etrafımdakiler her zaman yeterli olamayabiliyor." dediğimde Murat'ın dudağının bir kenarı belirgin bir şekilde kıvrıldı ve kahve gözleri parıldadı. Onur ise durduğu yerde yine zerrece esnemeden dikiliyordu. Derin ve alay dolu nefesi dudaklarından üflendiğinde ise istemsizce gülümsedim.

Murat'ın saçları kısaca tıraşlanmıştı ama muhtemelen hızlı uzayan bir yapısı vardı. Koyu bir tabaka saç şeklini açık ediyordu. Bir adım geri gitti ve sağ kolunu karnına yaslayıp sol kolunu üzerinde kırdı ve işaret parmağını dudaklarında gezdirirken, gözleriyle beni tartmaya başladı. Kısa bir süre sonra dudaklarının arasından "Immm..." diye bir ses döküldü ve elini ağırca indirdi.

"Normalde bu saate özel bir dersim vardı ama öğrencim rahatsızmış. Zaten onu tanıyorsun: Karan." dedi.

Dudaklarımı zoraki bir şekilde kıyırdım. Evet, rahatsızdı ama rahatsız demek az kalıyordu. Benim yüzümden vurulmuştu, işte tam da bu sebeple buradaydım.

Beni ezen suçluluk duygusuna bir daha yenilmek istemiyordum. Sessizliğim bozulmayınca Murat "Ne kadar iyi olduğuna bir bakalım." diyerek ringe doğru yürümeye başladığında, telefonumu ve spor çantamı Onur'un eline tutuşturup Murat'ın arkasından seğirttim. Salon birkaç etaba ayrılmıştı, yürüyüş bantlarının olduğu bir alan cam bir duvarın arkasında kalıyordu, duvarın bu tarafında ağırlık çalışanlar için ciddi bir alan ve göz dolduran siyah dambıllar vardı. Daha adını tam hatırlayamadığım vücut geliştirme araçları yan yana uzanıyordu. Hepsi yepyeni ve parlaktı. Duvarlarda kaslı adam silüetleri

vardı ve bir duvarın ortasında metalik dikkat çeken harflerle bir cümle yazıyordu.

"Kelebek gibi uçarım, arı gibi sokarım." M. Ali... İstemsizce kıkırdadığımda Murat ringe çıkmış ve koruma halatlarından bana doğru eğilmişti.

"Kelebek ha!" dediğimde o da güldü ve başını iki yana salladı.

"Muhammed Ali." diye açıkladı ve eğlenir bir ifadeyle ekledi. "Ben arıyım." Bir kaşını kaldırmış sözlerine tepkimi tartmaya çalışıyordu. Dudaklarımı büzdüm ve bana uzattığı elini tutarak ringe çıktım.

"Kelebek sen oluyorsun." dedi ve atkuyruğumdan firar etmiş saçımı kulağımın arkasına atarken gözleri pembe saç tutamlarıma takıldı.

"Daha önce pembe bir kelebek eğitmedim." dedi ve birkaç adım geriye çekilerek "Biraz ısınalım ki kelebek incinmesin." diyerek kollarını esnetmeye başladı.

Normal şartlarda bu laubaliliğe izin vermezdim ama şu an karşımdaki adamın edindiği rahatlığı ona ben vermiştim. Nedeniz bir şekilde yakın korumamı beni reddettiği için pişman etmek istiyor hatta bunun için yanıp tutuşuyordum. Murat'ın ısınma hareketlerini tekrar ederken göz ucuyla Onur'a baktım. Göz bebekleri mihlanmış gibi üzerimdeydi ama yüzünde herhangi bir duyguya dair en ufak bir kıvrılma yoktu. Kaçamak bakışımı hemen yakaladı, gözleri belli belirsiz kısıldı. Kulaklığı, lacivert takımı, beyaz gömleği ve ayakkabıları ile bir iş yemeğine gidecekmiş gibi duruyordu. Bulunduğumuz ortam düşünüldüğünde bu görüntüsünün yarattığı tezatlık komikti. Üzerimdeki oversize tişörtü çıkardığımda Murat'ın birkaç saniyelğine nefes almayı unuttuğunu görebiliyordum ama zaten buraya gelenlerin çok da farklı şeyler giydiğini düşünmüyordum. Uzun ve salaş bir tişört ile terlemeye niyetim yoktu, Onur'a tekrar

bakacak oldum ama bir kaşını sertçe kaldırdığını görünce, bakışlarından ürpererek hızla Murat'a döndüm ve kısa bir süre birlikte onun gösterdiği ısınma hareketlerini yaptık.

"Savunma aldıysan sana saldırmam gerek." Murat'ın sesi yumuşak ama yine tuhaf biçimde heyecanlıydı. İlk defa bunu yapmadığı her hâlimden belli olsa da içten içe pişmanlık duymaya başlamıştım. Çenesiyle Onur'u işaret ederek "Sıkıntı çıkmasın." dedi.

Gülümsedim, bu noktadan sonra geri dönemezdim, omuzlarımı silktim "Seni korumadığı için sıkıntı çıkmaz." dediğimde küçük bir kahkaha atıp dudakları ile 0000 yaptı.

Saldırı pozisyonu aldığı anda savunma pozisyonuna geçtim. Beni koluyla kafeslemeye çalıştığında hızla kollarından sıyrıldım ve iri bedeni beklemediği şekilde boşluğa düştüğü için sendeledi. Gözlerinde takdir edici bir parıltıyla bana döndü "Kelebek?" dedi sorarcasına takdirane bir sesle. Bir süre vurkaç taktiği üzerinde gidip geldik ve en sonunda benim beklemediğim bir şekilde sağıma doğru atıldığında sola kaydım ama o ani bir manevrayla kendini sola çekip beni belimden yakaladı ve yere yatırıp üzerime çıktı.

Yüzüme doğru hafifçe eğilerek "Antenlerini açık tut kelebek." dediğinde bacaklarımı hızla kaldırıp boynuna geçirdim ve bu sefer zorlansam da ben onu aşağı çekip üzerine geçtim.

Nefes nefese "Haklısınız Arı Bey ama bence siz kanatlarınıza fazla güvenmeyin, malum keleklerin kanatları daha büyük olur." dediğimde kıkırdayıp sert bir hareket yaptı ve ben kalçamın üzerine geri düşerken o seri bir şekilde ayaklandı. Ellerini çırparak tekrar pozisyon alırken ekledi "Sen de haklısın, keleklerin göz alıcılığına aldanmamak gerek." deyip göz kıptı ve ani bir şekilde saldırdı, bu sefer biraz daha zor olsa da yine manevrasından kurtuldum. Birkaç kere de saldır ve savun

yaptıktan sonra “Şimdi sen saldır.” dedi ve etrafımda turlayıp karşımda birkaç adım geride olacak şekilde önümde durdu.

Ellerimi yumruk yaptım ve ona vurmaya hazırlanmışken uyarıcı tok bir ses tüm dikkatimi aşağıya etti.

“Eğer o şekilde ona vurursanız bileğinizi incitirsiniz.”

Murat ile aynı anda bakışlarımız Onur’a döndü. Sıkılmış ve izlediklerinden memnun olmamış görünüyordu. Murat kaşlarını çatarak hâlâ yumruk yapılı elime ve bileğimin açısına baktı. Başın sağa sola sallayarak “Hayır, doğru bir açı.” diye karşı çıktı.

Onur hâlâ elinde tuttuğu telefonumla sol ayak bileğimi işaret etti. “Sol ayak bileği, dışa dönük, sana vurduğunda karşılık versen de vermesen de ayak bileğinin üzerinde ters dönecek.”

Hepimiz sol ayak bileğime baktık ve istemsizce duruşumu düzeltirken aklıma yakın zamandaki o kâbus olmasını dilediğim olay geldi. Han denen adama saldırdığımda çok çabuk devrilmişim ama duruşumu anımsayamıyordum. Kafamı salladım ve o anıyı zihnimden defedip ana odaklandım. Murat istemeye istemeye Onur’un söylediklerini kabul ederek “Ayakların bana dönük olsun.” dedi ve saldırıma odaklandı.

Yine atağa geçecekken bu sefer de “Boynunuzu neden o kadar kırılıyorsunuz.” diye araya girdi Onur ve yine Murat ile benim anlamsız bakışlarımıza maruz kaldı. Yüzü öyle onaylamazdı ki sabahtan beri yaptığım her şeyin yanlış olduğunu düşünmeye başlamıştım. Murat işine bu kadar müdahil olunmasından hoşlanmadığını belli edercesine burnundan sert bir nefes verdi ve ellerini beline koyarak aşağıda olan Onur’a meydan okuyan bakışlarla “Çok biliyorsan gelsene, uzun zamandır bu kadar bilgili -bilgili derken dalga geçtiği her hâlden belliydi- biriyle kapışmamıştım.” dedi. Onur gülercesine bir nefes verip “Eğer eğittiğin kişilerle kapışmışsan muhtemelen bu kadar bilgili değillerdir.” dediğinde iki çam yarması

adam arasındaki elektriklenmenin tırmanmasına izin vermemek için ağzımı açtım ama Murat benden önce davrandı ve üzerindeki askıyı çıkarıp sertçe bir köşeye fırlattı. Avcu yukarı dönük, aynı anda kaldırdığı parmaklarıyla Onur'a *gel gel* hareketi yaptı ve ringde seçtiği bir köşeye ilerledi.

"Bu çok yersiz bir gösteri." diye ortaya konuştum ama Onur elinde tuttuğu eşyaları bir spor aletinin üzerine bırakmış ve ceketini çoktan çıkarıp eşyalarımın üzerine koymuştu. Gömleğinin kollarını katlarken çok önemli bir iş yapıyormuşçasına özenli ve sakın davranıyordu.

"Sizi eğitmemi istememiş miydiniz?" diye sordu.

"İstemiştim ama." Sözlerimi yarıda kesti ve ringe doğru ilerleyip tek seferde yukarı çıktı. Gözleri bana değmiyordu "Öyleyse izlemekle başlayın." dediğinde Murat alayla güldü. Onur'un yüzü ifadesiz gözleri ise o sabah Han denen adamı vurmadan hemen önceki gibi yanıyordu.

Onur hasmı bellediği kişiye tehlike ve acı vadediyordu üstelik bundan da ince bir haz aldığı her hâlimden okunuyordu. Bir kere daha patron olanın kendi olduğunu söze getirmese bile bir şekilde in ringden aşağı diyen bakışlarına daha fazla tahammül etmemek için aşağı atladım ve içten içe Murat'ın onu bir güzel benzetmesini dileyerek ellerimi önümde bağladım. Sırtımı bir ağırlık mekanizmasının gövdesine dayayıp onları izlemeye koyuldum.

Murat ne bir öğrencisine ne de bir arkadaşına saldırır gibi saldırmadı. Sanki üzerine yüksek bahis yatırılmış bir yarışın oyuncusuydu, kazanmaktan başka şansı yokmuşçasına bir hırsla atak yapmaya başladı. Onur olabildiğince sakın bir hareketle yumruğunu ve kolunu kavrayıp onu gerisin geri, kendini zerre incitmeden sertçe savurdu. Murat çok çabuk toparlandı ama Onur ondan daha hızlıydı, Murat ona arkadan atılırken gövdesini hızla döndü, Murat'ı ensesinden yakaladı

ve karnına dizini sertçe geçirip bu sefer de karşı halatlara doğru onu savurdu. Ne çaba harcıyor ne de yoruluyordu. Gömleği hâlâ belindeki deri kemerin altındaydı. Nefes alışverişleri bile sıklaşmamıştı ama Murat maraton koşmuşçasına hızlı ve sert soluyordu. Teni kızarmış, alnı terlemişti. Onur bir an dönüp bana baktı ve resmen gözleri ile *"Eğitilmek için bula bula bunu mu buldun?"* diye sorarcasına baktı. Başımı Murat'a çevirdiğimde omuzlarını silktili, en azından rakibine toparlanacak zaman tanıyacak kadar centilmen diye düşünmüştüm ki Murat'ın tekrar harekete geçmesiyle demin dizini geçirdiği karnına tek ve sert bir yumruk daha indirdi. Murat iki büküm olmuş, darbenin şokuyla nefesi kesilmişti ki bu sefer de sırtına dirseğini geçirdi ve etrafında dönüp onu kavradı, havalandırdı ve yere fırlattı... Tüm bunlar birkaç saniye içinde gerçekleşirken kocaman açılmış ağzım ve inanmaz gözlerle olup biteni izlerken, Murat'ın dudaklarından dökülen acılı sesle ringe koştum. Onur tekrar Murat'a atılacak olduğunda bağırdım. Suçluluk hissinden kaçmak isterken bir yenisiyle gözlerim nemlenmişti bile...

"Dur tamam ne yapıyorsun!" Titremesine rağmen yüksek çıkan sessim onu duraksatsa da elleri hâlâ sıkı sıkıya kapalıydı. Gözlerini Murat'ın kırışan yüzünden ayırmazken bakışlarında ne merhametten ne de vicdandan en ufak bir iz yoktu. Zangır zangır titreyen bacaklarıma rağmen ringe yeniden tırmanıp Murat'a yetişmiştim.

"İyi misin?" diye sorduğumda sadece gözlerini açıp kapattı. Konuşabilecek gibi değildi, fazlaca acı çektiği yüzündeki çizgilerden belliydi ve nefes alırken ara ara karnını tutarak öksürüyordu. Ateş saçan gözlerimi Onur'a çevirdim.

"Cidden buna gerek var mıydı?" diye bağırdığımda bana bakmadı, yumruğunu açmış ve sanki yemek masasından

kalkıyormuşçasına rahat bir edaya katladığı kollarını açıp düğmelerine odaklandı.

"Bence de yoktu." dedi umursamazca. Ringden bir çırpıda atladı ve ceketine yönelirken ekledi. "Sonuçta kelebekler veya arılar bir yırtıcı ile baş edemez."

Ceketini giydi, bana baktığında, bir an çok kısa bir an gözlerinin şaşkınlık ve öfke dolu gözlerimi bulmasıyla, miski rengi gözlerinde bir ışık yanıp söndü. Adı ya da tanımı olmayan o kıvılcım sanki Onur'un çok derinlerinde, onun bile varlığından emin olmadığı birine ait gibiydi. Sonra o gözleri yerde yatan Murat'ın üzerindeki ellerime indiğinde yeniden karanlık bakışları, sert ifadesinin üzerinden ateşler saçmaya başladı. Sağ eliyle ceketinin önünü tutuyordu, başını hafifçe salladı, selamını verdi ve önünü ilikledi. Bir görevi başarıyla yerine getirmişçesine öne çıkardığı göğsü ve kendinden emin bakışlarıyla bana güven değil aksine verdiği korkuydu ve bu his her yanıma çepeçevre sardı. Bu adam bir korumadan daha çok yok edici olmalıydı...

"Sizi dışarıda bekliyorum Ahsen Hanım." dedi. Arkasını dönüp seri ve büyük adımlarla salondan bir anda çıktı.

Murat'ın birkaç arkadaşı alt kattaki olimpik havuzdan döndüklerinde artık bana ihtiyaç kalmamıştı. Girişi tamamen arka cephede olan alt kattaki havuzun, salonun bu kısmına nereden bağlandığını anlayamasam da artık yalnız olmadığım için bir nebze de olsa rahatlamıştım. Ne söylersem söyleyeyim Murat'ı bir doktora görünmeye ikna edememiştim ve birkaç dakika öncesine kadar ki o sempatik hâlimden eser yoktu aksine artık varlığımdan öyle rahatsız oluyordu ki vicdanım el verse hemen salondan çıkar bir daha da geri dönmezdim. Nitekim artık yalnız olmadığında bana dönüp dişlerinin arasından güçlkle "Bence gitsen iyi olur." dedi ve ben

salondan eşyalarımı kaçarcasına bir hızla toplayıp gözlerim gerisin geri Murat'ta kalarak dışarı çıktım. Onur arabanın ön sol tarafındaydı. Gözlerinde kendi yansımamı gördüğüm bir güneş gözlüğü vardı, kapımı açmaya tenezzül dahi etmeden şoför koltuğuna yerleştiğinde başımı kaldırıp yüksek binaların arasından görülen gökyüzüne baktım ve mırıldandım. *Şimdiye kadar tüm günahını aldığım çalışanlarımın diyetini mi ödüyorum...* Yüce Yaratan isyanımı duymuş da *evet* diye cevap verircesine yolcu koltuğunun camı tam da o an açıldı ve Onur başını hafifçe dışarı çıkararak bana baktı.

"Güneşlenmek istiyorsanız bir plaja gidelim." O an dönüp üzerime baktım her ne kadar bir spor salonunun önünde de olsam kıyafetlerim dışarı için fazla uygun değildi. Gözlerimi devirdim, hızla arabanın etrafında dolandım ve kapıyı sertçe açıp kendimi koltuğa attım. Henüz kemerimi bağlayamadan, Onur gaza öyle sert yüklendi ki, koltuğa sertçe yapışırken çığlığım da arabanın içini doldurmuştu.

"Senin sorunun ne?" Yüzünde yine en ufak bir kıpırdanma olmadı, direksiyonu sertçe kıvrıp ana yola çıktığında bu seferde kapıya yapıştım, dengemi güçlkle sağlarken yeniden bağırdım.

"Sana diyorum, hey, senin sorunun ne be!" Onur arabaların arasında makas atmaya başladığında kemerimi güçlkle de olsa takabilmişim. Yüzü donuktu, ifadesinde yaptığı sert manevralara rağmen en ufak bir kıpırdama yoktu. Gözleri önce dikiz sonra yan aynalarda dolanmaya başladığında "Takip ediyoruz." dedi soğuk bir sesle sonra da kulaklığının düğmesine basıp işaret parmağını orada tutmaya devam etti. "Atmaca'dan Kobra'ya, siyah Mercedes, 2015 model siyah, mutabık mıyız?" Onur işaret parmağını kulaklığından çekerken ben de başımı panikle eğip yan aynama baktım. Onur'un da dediği gibi siyah bir Mercedes tıpkı bizim gibi sert ve seri makaslar atarak

arkamızdan ilerliyordu. Bir an o kadar yaklaştılar ki çarpacaklarını düşünerek ellerimle kemerime sarıldım "Kim bunlar?" diye soludum hızlı nefes alışverişlerimi kontrol etmeye çalışarak.

"Birazdan öğreniriz." dedi ve bu seferde direksiyonu sertçe sola kırdı, korna ve fren seslerinin arasından ayrılan motor sesine odaklanmaya çalıştım ama panik Porsche'nin motor hızından daha hızlı bir ivmeyle göğsümde tırmanırken yeniden terlemeye başladım. Onur sanki şehir turu yapıyormuşçasına direksiyonu tek elinin avuç içinde çevirirken kaslarının kasıldığını kıyafetlerine rağmen seçebiliyordum. Başka bir zaman diliminde aslında oldukça etkileyici bir görüntü olabilecekken kaosun hızlandığı nabızlarıma bir de mide bulantısı eklenildiğinde, havayı sertçe içime çektim. O an Onur'un sağ bileğinde fark ettiğim siyah deri kayıştan bilekliğin ortasında parlak, kare şeklindeki çeliğin üzerinde ekranımsı siyah camdan yanıp sönen mavi ışıkla beraber bip bip sesi gelmeye başladı. Sesin aracın içinde yükselmesiyle, gözlerini mıhladığı yoldan bir anda bana çevirdi.

"Sakin olun, güvendesiniz." dediğinde ondaki bilekliğin benim bilekliğimle bağlı olduğunu anladım. Dehşete kapılmış yüzüm, sert ifadesini anlık da olsa yumuşatır gibi oldu ama arkadan yapılan selektörle bakışlarını yeniden önüne çevirdi ve sarı hareleri o ölüm saçan karanlığına büründü. Gözleri kısılırken bakışlarını dikiz aynasından indirmeden arabayı sport moda alıp biraz daha hızlandı. Kulaklığına parmağına koydu ve kaşlarını biraz daha çatıp duyduklarına karşın "Emin misiniz?" diye sordu. Ardından aldığı cevaptan memnun olmamış olacak ki direksiyonu avuçlarının içinde ezecek kadar sıkı, bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Arkanıza yaslanın ve gözlerinizi kapatın." Alnımda ve şakaklarımda, yüksek performansta üfleyen araç klimasına

rağmen oluşan ter damlacıkları, yüzüme oradan da boynuma doğru süzölmeye başlamıştı. Kuruyan dudaklarımı yalayıp gözlerimi sıkıca yumdum.

Onur'dan geldiğine inanmadığım sakın ve yumuşak bir sesle "Lunaparka gittiniz mi hiç?" diye sordu. Yutkundum ve hızlı nefes alışverişlerimin arasından "Çok eskiden." Derin bir nefesi titreyerek içime çektim ve devam ettim. "Giderdim." Tekrar yutkunduğumda boğazımda oluşan ağrıyla beraber titremeye başladım. Dizlerimi ellerimle sıkarak kendimi dizginlemeye çalışırken, Onur'un iri eli sol elimi kavradı. Sıcak, sert ama bir o kadar kollayıcı, kuvvetli ve insanın hücrelerine hükmeden bir tutuşu vardı.

"Şimdi beraber bir lunaparktayız." Sesi hâlâ tüm bu kaosa rağmen sakın ve yumuşacıktı. Tam da bu yüzden bir an kendimi tatlı bir rüya ile kötü bir kâbus arasındaki o ince arafta kalmış sansam da, tutuşu sıklaştığında gerçeklik tüm bedenimi sarsarak uzuvlarımı titretti. Gülümsediğini nefesini verişinden anladım. Gözlerimden akan bir damla yaş, ter damlalarımaya karışarak çeneme süzöldüğünde tekrar güldü.

"Ben de sizi bu hızlı trene binmeye ikna eden kötü arkadaşım." Dediklerine odaklanmaya çalıştım ve kendimi eski güzel anılarıma odakladım.

Pars ile hızlı trendeydik ve ben yine çok korkmuş ama ona inat olsun diye onunla binmiş ve daha turun yarısında ağlamaya başlamıştım. Ve o her seferinde sanki inadımın suçlusu kendisiymiş gibi indiğimizde bana özür olarak beş tane pamuk şeker alırdı.

Mavi ve beyaz renk olanlardan...

Onur sanki anımı kafamın içinde görmüşçesine elimi sıktı "Bu trenden indiğimizde size pembe pamuk şekerlerden de alırsınız." dediğinde hıçkırarak ağlamaya başladım. Elimi tekrar sıkarken "Pembe pamuk şekerleri?" dedi sorarcasına ve ekledi

“Yoksa sevmez misiniz?” Ağlamam şiddetlenirken başımı hızla sağa sola salladım. “Pembeden nefret ederim.” diye itiraf ettiğimde araba bir sert dönüş daha yaptı ama ellerini ellerimden hiç çekmemişti.

“Saçlarınızın altındaki tutamlar pembe değilse ben renk körüyüm.” diyerek güldüğünde burnumu gâkerek bende güldüm.

“Onu gözümün önünde tutuyorum, böylece olmak istemediğim şeyi hatırlatıyorum kendime.” dedim. Motor büyük bir gürültüyle bağırdı ve bir viraja girmiş olmalıydık ki bedenim Onur’un olduğu yere doğru kaymıştı.

“O zaman pamuk şekeri yok.” dediğinde yeniden başımı salladım.

“Beyaz, sarı ya da mavi olanlardan alınız.”

“Hani gözümüzün önünde tutuyorduk?” diye sordu.

“Pembe bir şey yersem kusarım.” diye başka bir sırrımı açık ettim. Dudaklarının arasından “Immmm...” diye eğlenceli bir ses çıkardı. Sesinde belirgin olmayan bir yumuşaklık daha vardı. Sanki keşifleri öyle özel ve şaşırtıcıydı ki, sözlerimi zihnine mühürlediğini düşündürüyordu. Ama yüzünü görmediğim için emin olamıyordum her şey karmakarışık olmuş kafamın içinde kendiliğinden ürettiğim varsayımlar da olabilirdi ki şu an her tür saçmalığı düşünecek kadar berbat bir hâldeydim.

“O zaman pembe olmayan bir pamuk şekeri.” diye mırıldandığında hâlâ zihnine not ediyor gibiydi.

“Atmaca, Şile yolunda, şimdilik gözcü atlatıldı, Kobra ne durumdasın.”

Sessizlik, sakın nefes alışverişleri ve artık daha ehli olan motor dişlileri...

“Kobra gözcüyü takipte kal.” dediğinde gözlerimi yavaşça araladım, elimin üzerindeki eli gözüme çarpan ilk şeydi.

Onun elinin arasında kaybolan elime baktım, onun teninden daha açık olan tenime, nasırlı ve sert boğumların altındaki zarif ve kırılğan hatlarıma... Tüm bedenimin o an onun elinden yayılan sıcaklıkla ısındığını hissediyordum. Daha bir saat önce neredeyse bir adamı öldürecek olan eli, şimdi beni korumak için buradaydı. Ölümün ensemdeki varlığını şimdiye dek üçüncü duyuşumdu. İlkinde anne ve babamı kaybetmişim, ikincide kendimi koruyabileceğime olan güvenimi ve sanırım şimdi de pamuk ipliğine bağlı olan sınırlı özgürlüğümü kaybetmişim... Tenim kendi gözyaşım ve terimle sıırsıklamdı, elimi elinin altından çekmek şu an ruhuma yapacağım zorbalıktan başka bir şey olmazdı. Kuvvetli tutuşu itiraf etmek istemesem de iyi hissettiriyordu. Gözleri yüzüme değdiğinde, gözlerimin ellerimizde olduğunu gördü ve elini yavaşça çektiğinde, ürpererek titredim. Onur hızla elini direksiyona çekip yeniden dikiz aynasına baktı. Önümdeki yol bir kıvrılıp düzleşiyordu. Sağ tarafımda yükselen ağaclar solumuzda, falezli repelerden yer yer deniz görünüyordu. *Ve ne yazık ki direksiyonu değil elimi tutsun istiyordum.* İsteğimi bastırdım ve hâlâ tenimin üzerinde hissettiğim güçlü varlığını unutmaya çalıştım.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Abiniz Salıhoğulları ile hesabını artık tamamen kapatacak ve hesap kapanana kadar sizi güvenli bir noktada tutacağım.”

“O arkamızdakiler?” diye sordum.

“Dün geceki operasyon başarısız oldu.” Parça parça verdiği bilgiler canımı sıkmaya başlamıştı.

“Yani?” dedim sertçe.

“Yanisi Ahsen Hanım, Hikmet Bey oğlunun canı karşılığında can istiyor, aynı acıyı abinizin de tatmasını istediği için sizin peşinizde.”

“Ama dün akşam Pars, Ahmet amcaya.”

"Dün akşam Hikmet Bey ve ailesine dair bulunan tek şey yarım bırakılmış bir akşam yemeği masasıydı, adam ailesini çoktan yurt dışına çıkarmış."

Başımı sertçe salladım. "Bu Pars'ı durdurmaz." Gülümsedi ve bakışlarını yavaşça bana çevirdi. "İşte o yüzden tehlikeli, sonunda kaybedeceğinin farkında ve çoktan kaybetmiş olduğunu kabul ederek saldırıya geçti."

"Belki de-" dedim heyecanla "Belki de Pars ailesine dokunmayacağının sözünü verirse vazgeçer, gidip istediği ülkede ailesi ile yaşayabilir." Onur bana inanmaz gözlerle baktı ve alt dudağında dilini gezdirerek "Bu hayatın içinde doğup büyüdüünüz, bu işlere bu kadar yabancı olmanız normal değil." dedi onaylamaz bir baş hareketi ile.

"Pembeden nefret ediyorum, karın üzerine yayılan kanın renginin nasıl pembeleştiğini saniye saniyesine hatırlıyorum, bu hayattan nefret ediyorum çünkü bu hayatın neler getireceğini tahmin etmek zor değil." Yutkundum, yaşlar tekrar gözlerime sıralanırken başımı cama çevirip dışarı baktım. "Ben sadece tüm bunların olmadığı bir yaşam için hâlâ saçma bir umuda tutunuyorum." Elimin tersi ile firar eden birkaç damlayı sertçe sildim. "Suçluluk duymadan, vicdan yükünün altında ezilmeden devam etmek istiyorum, bunun için güçlü olmak istiyorum. Madem kaçamıyorum en azından Pars'ın başına bir de ben dert olmayım, değer verdiğim insanlar beni korumak isterken yaralanmasınlar istiyorum." bir nefes aldım. "Bu adamların güç ve intikam uğruna her şeyi yapabileceğini biliyorum." derken başımı ona çevirdiğim an zaten bana dönük olan gözleriyle karşılaştım. Yutkundum.

"O son damla kanda akıp gitmeden pes etmeyecek kadar gözü dönmüş olduklarını biliyorum ama bunun sebebi olmak istemiyorum." Bakışlarında ilk defa gördüğüm bir derinlik

tenime nüfuz etti ve sanki bunu fark etmişçesine başını sertçe çevirip bir kaşını havalandırdı.

“Sevgilinizin teklifini değerlendirmelisiniz.” dediğinde kaşlarım çatıldı.

“Sevgilim?”

“Dünkü yaralanan kişi-“ Omzunun üzerinden hafifçe başını çevirip hatırlatmak istercesine “Omzundan!” diye belirtti. Karan’dan bahsediyordu ve o hatırlatana dek Karan’ı arayıp nasıl olduğunu sormadığım için mahcubiyet duymaya başladım.

“Karan mı?” diye sordum ama cevap vermedi. “Sevgilim değil.” diye açıkladım ama yine cevap vermedi.

Bunu neden açıklama gereği duyuyorsun ki Ahsen...

“Pembeden ben de nefret ederim.” dediğinde istemsizce gülümsedim.

“Senin gibi birinden sadece siyahı sevmesini beklerim.” dediğimde olduğu yerde rahatsızca kıpırdandı ve kaşlarını çatıp rüm dikkatini yola verdi.

“Neden öyle beklersiniz?” diye sorduğunda sesi çok kısık ama derin çıkmıştı. Alt dudağımı büzüp omzumu silktim.

“Bilmem, bir his.” diye açıkladığımda omuzları gerildi.

“Yanılıyor muyum?” diye sordum gözlerimi ondan ayırmadan. Çıkık âdem elması belli belirsiz inip kalktı. Elini kulağın memesine götürdü ve parmakları ile sıvazladı. Gerilmişti, onun hakkındaki tutarlı olduğunu düşündüğüm varsayımlar... Onu rahatsız ediyordu.

“Yanılmıyorsunuz.” dedi. Sesi hislerimi doğruluyordu. Duyduğu rahatsızlık elle tutulur gözle görülür derecede netti.

“Benden rahatsız oluyorsun, neden?” diye sordum birdenbire. Yine rahatsız bir şekilde güldü ve yanaklarındaki derin çukurlar ışıldadı.

Parmağıyla havada bir daire çizip "Sağlarınız yüzünden," dediğinde at kuyruğunu avcuma alıp göz hizasına getirdim. Pembe tutamlar âdeta göz kırptığında dudaklarımı bastırarak mırıldandım, dudaklarımda acılı bir tebessüm vardı.

"Sırf pembe tutamlar yüzünden yani," dediğimde alayla dudaklarını kıvrıp gaza yüklendi ve araç yeniden atağa kalktı. "Siz benim işverenimsiniz Ahsen Hanım, sizi korumak için ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyorum." Düraksadı ve sakın parlak harelerini gözlerime çevirerek ekledi. "Daha fazlasını değil." Keskin bir dönüşle birlikte aniden ciddileştiğinde bu konuşmayı uzatmamam gerektiğine dair verdiği uyarıyı çoktan almıştım.

SİZİ SADECE KORUYORUM! diyordu. Sanırım elimi tuttuğu için ve paniklemiş zihnimle ortaya döktüğüm sırların koyduğu mesafeye zarar vereceğini düşünüyor ve bunu da asla istemediğini bu şekilde belli ediyordu. Bunu önemsememeliydim. Lakin son bakışıyla sarf ettiği son cümlesi incitmişti, belki de üst üste olan bunca şey beni tahminimden daha fazla hassaslaştırmıştı. Kendimle ilgili o kadar karmakarışıkım ki bu fiziki yorgunluktan çok daha eziciydi. Göz kapaklarım ağırlaştığında başımı daha fazla dik tutamadım ve cama yaslayıp akan ağaçları sessizce izlemeye başladım.

Uyandığımda koltuğum yatırılmıştı, üzerime de buram buram kokusunu bulaştırdığı ceketini örtmüştü ve ben bunların hiçbirini hissetmemiştim. Muhtemelen arabayı durdurmuştu da çünkü dursa kesinlikle uyanırdım. Onur sessiz ve pür dikkat arabayı sürerken çokça vakit geçmiş olmalıydı, öğlen güneşi arkamızda batmaya hazırlanıyordu. Ceketinden buruma dolan kokusu artık yabancı gelmiyordu, bilinçaltıma çoktan kendini ispat etmiş olmalıydı ki dün gece yatağımda uyuduğumdan çok daha verimli bir uyku uyumuştum. Koltuğu yavaşça doğrulturken, Onur solumuzda yükselen orman

yoluna girdi. Mahmurlaşmış sesimle “Nereye?” diye sordum. Beyaz gömleğinin kollarını yine katlamıştı ve kumaş şişkin kaslarının üzerinde gergindi. Belindeki silahın siyah kabzası gözlerime ilişene kadar bir an onun daha bu sabah birini gâdarca darp ettiğini unutmuştum.

Tekdüze bir sesle cevap verdi. “Koruma evlerinden birine.” Kaşlarım çatıldı. “Koruma evi mi?” Başını salladı “Evet, koruma, saklama, gizleme ya da tecrit etme artık nasıl nitelendirerseniz.” dedi. Uykum tamamen açılmış o tatlı uykunun etkisinden tamamen çıkmışım. “Pars’ın böyle evleri olduğunu bilmiyordum.” dediğimde dudaklarının kenarı kıvrıldı.

“Pars Bey’in değil.” dedi.

“Kimin?” diye sordum.

Yüzüme kısa bir bakış attı. Sorularımdan bunalmış gibiydi ve artık “Benim.” dediğinde ormanın içindeydik. Yol farklı iki yöne daha ayrılıyordu ama o nereye gittiğini çok iyi biliyormuşçasına hiçbir sapağa dönmeden arabayı düz yolda ilerletiyordu.

“Nasıl senin?” diye saçma bir soru ağzımdan kaçtığında dilimi ısırdım ama o derin bir nefes aldı ki bu gerçekten de sorularımdan sıkıldığına keskin bir işaretti. Ardından da sakince açıklamaya başladı. “Herkesin bir çalışma tekniği vardır Ahsen Hanım.” Başıyla orman yolunu gösterdi. “Bu da benim, kayıta olmayan ve bulunması güç konutlar, koruduğum kişilerin genelde düşmanları çok oluyor. Saklanmaya ihtiyaç duyduklarında da onları saklıyorum.” Parmakları ile direksiyonda ritim tutmaya başladı ve ekledi “İyi saklamak korumanın birinci kuralıdır.” dedi.

“Pars’ın bundan haberi var mı?” diye sordum ve güldü. Kararan havada parıldayan beyaz dişleri görülüyordu. “O yüzden beni buldular, işimi iyi yaptığım için.” dedi. Ellerimi önümde bağlayarak arkama yaslandım.

"Daha önce kimi korudun ki?" Her ne kadar onu ırıtacak için sesimi dalgalandırsam da söylediklerine katılıyor ve işini iyi yaptığına inanıyordum.

"Bir Arap Şeyhini." dedi kısaca.

"Neden ayrıldın oradan."

"Adam öldü." diye açıkladığında güldüm.

"O zaman çok da iyi koruyamamışsın." dediğimde, dudaklarının kenarı kıvrıldı.

"Adamın cinsel performans artırıcı bir ilaç alıp kalp krizi geçirmesine engel olmalıydın mı diyorsunuz yani." Yutkundum ve başımı cama çevirip dışarı bakarken dudaklarımı dişlemeye başladım. *Bilip bilmeden neden konuşursun ki Ah Ahsen...*

Konuyu değiştirmek için "Arabistan'da falandın yani?" dedim sorarcasına.

"Hayır, New York." Kısa ve keskin cevabından sohbeti uzatmak istemediğini anlamıştım. *İyi madem...* Omuzlarımı silkip telefonumu aramaya başladım. Spor çantamı arka koltukta görünce uzandım ve fermuarını açıp telefonumu çıkardım. Açma tuşuna yöneldiğim an Onur tam da kendine koyduğu takma isimdeki atmaca gibi elime atılıp telefonu elimden aldığı anda irkilerek bağırdım.

"Ne yapıyorsun ya!" Telefonu alıp ekranını kontrol etti. Açılmadığını görünce telefonu sertçe yanına koyup "Telefon numaranız hâlâ aynı, sizi sinyalden bulsunlar istiyorsanız hiç zahmete girmeyelim ve geri dönelim." dedi uyarıcı bakışlarını yüzümde gezdirerek. Başımı salladım "Güzelce söylesen açmazdım zaten." diye çıktım. Gözleri anında kısıldı.

"Sınırları zorlama gibi bir huyunuz var, pek güven telkin etmiyorsunuz." Ağzım neredeyse bir karış açık kalmıştı.

“Bu sınırlarının zorlanmış hâli mi?” diye sordum şaşkınlıkla, başını sağa sola doğru uyarı niteliği taşıyan keskin bakışlarını yüzümden çekmeden usulca salladı.

“İnanın yakınından bile geçmedik.” Dudaklarını tehditkâr bir tebessümle kıvırdı ve bana baktı. Karanlığın içinde sadece uzunları yanan aracın farlarından yansıyan ışık huzmeleriyle parıldayan gözleri netti.

“Bence geçmeyelim de.” diye eklediğinde ise gözlerini yine hafifçe kısılmış, bal harelerini tehlike vadeden bir gölgeye bırakmıştı.

Sesim istemsizce sertleşse de onunki gibi sarsıcı değildi “Sen beni tehdit mi ediyorsun?” dedim sırtımı dikleştirerek.

“Hayır.” dedi tok ve kendinden emin sesiyle. “Sizi koruyorum.” Harflerin üzerine bastıra bastıra “SADECE.” diye ekledi. Düşüncemi onun sesinden duymak! Bu adam kabul etsin etmesin, istediği kadar kendisini saklasın ben tuhaf biçimde onu okuyabiliyordum ve bir şey boğazıma takıldı.

Gözlerimi sıkıca yumup açtım ve dişlerimin arasından “Şu sınırlarını görmekten korkmuyorum, şunu bir bil önce.” dedim. O kural tanımaz bakışları santim santim yüzümde gezmeye başladı. Her hareketi ile meydan okuyan bir hâli vardı. Dili efendim dese de gözleri efendi benim diye bağıırıyordu. Cümleleri olumlu olsa bile sesi aykırılığıyla iğneliyordu.

“Güven vermiyorum madem.” dedim ve sinsice gülümseyip gözlerimi kısıtım “Sınırlarını zorlamayacağıma da güvenme.” Gözlerini yüzümden ayırmadan direksiyonu sertçe kırdı, tekerlekler toprak yoldaki taşları sağa sola fırlatırken yeniden gaza yüklendi. Gözleri hâlâ yüzümdeydi, bakışları yüzümü yakıp, terlememe neden oluyordu ama inat ettim ve bende ona bakmayı sürdürdüm. Eğer bir ağaca bodoslama girmek istemiyorsa eninde sonunda, önüne dönmek zorundaydı. Araç biraz daha hızlandı ve aniden sertçe durduğunda oturduğum

yerde sıçradım. Sabrım artık son demlerinde bile değildi, derin bir nefesi öfkeyle içime çekip, ağzımı açmışım ki kapısını açtı ve hızla çıkıp aracın etrafından dolandı.

Kapımı açıp başını eğme tenezzülünde bile bulunmadan telefonumu uzattı. Elinden sertçe telefonumu alıp arabadan çıkarken bir adım geriye çekildiğinde gördüğüm manzarayla kaşlarım çatıldı. Arkasında yükselen ahşap görkemli evin yarattığı şaşkınlık ve sinir harbiyle ısınmış nefesim soğuk geceye ince bir buhar olup karıştı.

Bakışlarımı evden -her ne kadar sinir bozucu olsa da- beni her seferinde şaşırtmayı başaran korumama çevirdim. Gözleri gecenin içinde yeni çakılmış bir çakmak gibi yanıyordu, o alevleri saklamak istiyor ama başaramıyor gibi bir hâli vardı. Tam karşısına dikilip gözlerinin içine baktım, onun benim grilerimi nasıl gördüğünü merak ediyordum, düşüncelerimi kendime saklayarak, sertçe kaşlarımı çattım.

“Senden hiç ama hiç hazzetmiyorum.” dediğimde bakışlarından karanlık bir eğlence hızlıca geçip kayboldu. Dudaklarını birbirine bastırduğunda gözlerimi inatla o dolgun dudaklarına diktim. *Hadi bi de gül!* diye meydan okurcasına ellerim belimi buldu ama o ne güldü ne de bir şey söyledi! Arabayı kilitledi ve yanıma geçip elini belime değdirmeden arkama aldı. “Acıkmış olmalısınız.” dedi. Kollarımı yanlarıma bırakarak gözlerimi devirdim, doğru benim ondan hoşlanıp hoşlanmamamın bir önemi yoktu ne de olsa Pars’ın onayını almış Ahmet amcanın sıkı inceleme ritüelinden geçmişti. Ben kim oluyordum ki...

Öne doğru bir adım attı ve beni o an fark ettiğim demir parmaklıklı bahçe kapısına yönlendirdi. Çakıl taşların betona dökülerek oluşturduğu yol karanlık zeminde parılıyordu. Dikkatli adımlarla ağırca ilerlerken Onur önüme geçti ve duvarın üzerinde seçilemeyen bir plağı kaydırıp bir tuş takımını

ortaya çıkardı. Seri tuşlamalar yaptı ve tuş takımının üzerindeki kırmızı ışık maviye döndüğünde arkadaki ağaçların arasında güçlkle seçilen iki katlı ahşap evin bahçesini çevreleyen ışıkların hepsi yandı. Karanlıkta küçücük duran ev birden kocaman bir yapıya dönüşse de ağaçların içinde saklanmaya devam eden bir baykuş gibi görünüyordu. Kapıyı açıp bana evin verandasına giden yolu açtığında ona bakmadan hızla geçip, kalın çelik kapıya yürüdüm. Arkamdan kapıyı kapattı ve hızla yanıma gelip kapının yanındaki başka bir plağı kaldırdı, kendi telefonunu açığa çıkardığı manyetik okuyucuya tuttuğunda çelik kapı kendi ağırlığına aykırı küçük bir *klik* sesiyle açıldı.

Evin kokusu, ormanın kokusuyla karışmıştı ve arkamdaki adamın kokusunu andırıyordu lakin daha hafifti ve onunki kadar sıcak bir dokunuşu yoktu. Yine de ev ne kadar iş amaçlı döşenmiş ve ıssız bir yerde olsa da bir şekilde sahibine benziyordu.

Bir korumanın olamayacak kadar lüks eşyalar ile bezeli bir orman evindeydik. Soluk kiremit rengi taş örme şöminenin iki yanında yükselen sütunların üzerinde uzunca parlak fil dişi mermer uzanıyordu. Şömine yanmaya hazır odunlarla doluydu. Hemen karşısındaki taş rengi L koltuğun yastıkları kabarık ve püsküllüydü. Arkada Amerikan bir mutfak bir ada tezgâh ve yüksek bar sandalyeleri vardı. Düz ekran televizyon bir giriş ile üç basamak aşağıda kalan bağımsız mini bir salonun çaprazında maun konsolun üzerinde asılıydı. Konsolun üzerinde bir sürü ters kadeh ve viski bardağı ile cam kapakların arkasındaki içkiler her an tüketilmeye hazır bir davetkârlıkla sıralanmışlardı. Mutfak ile L koltuğun ortasındaki boşluktan yukarı çıkan ahşap merdivenler yeni cilalanmış gibi parılıyordu. Bir otel odası olamayacak kadar samimi ama içinde düzenli bir hayatın yaşanmadığını gösterecek kadar da soğuk ve sessiz bir yerdi.

Onur ada tezgâhın az önündeki yuvarlak mermer masadaki sandalyenin sırtına ceketini asıp başka bir duvara yöneldi ve bir alarm sistemi olduğu her hâlimden belli olan sistemi tek bir tuşla aktive edip, mutfığa yöneldi. Bana yüzünü bile dönmeden “Üst katta iki yatak odası var sizinki sol taraftaki, yemek hazır olana kadar duş almak isterseniz, temiz kıyafetlerde dolaplarda mevcut.” dedi. Buzdolabından bir şeyler çıkarıyordu. Çekimser bakışlarla yukarı çıkan merdivene baktım. “Kıyafetlerin bana olacağını-” Sorum havada kaldı.

“Sizi korumaya başladığım gün, sizin ölçülerinize uyan kıyafetler konaklama ihtimali olan tüm evlerdeki odalarınızın dolaplarına yerleştirildi, tıpkı sevdiğiniz yiyeceklerin buz dolabına yerleştirilmesi gibi, başka ihtiyaçlarınız da düşünülerek size tahsis edilen odadaki çekmece ve dolaplara dolduruldu.” Duraksadı ve bana dönerek sırtını tezgâha yasladığında ellerinin arasında uzun çeliğinin parladığı keskin bir bıçak vardı. Kaslarım istemsizce gerildi, tehlikeli bir hayaletin ürpertisi etrafı sarmış gibiydi tekrar keskin metale baktım lakin elleri bıçaktan daha tehlikeli görünüyordu. O bıçakla neler yapabileceğini düşünmek dahi istemeyerek zihnimi silkeledim.

Dudaklarımın arasından ciğerimdeki havayı üfleyerek etrafa bir kez daha baktım.

“Daha önce sana normal olmadığını söyleyen oldu mu?” diye sordum.

Dudakları hafifçe gerildi ama tebessümünü sakladı.

“Çok...” Ukala bakışlarına karşın çenemi kaldırdım.

Kaslarım ilgiyle havalanırken kollarımı önümde bağladım ve sırtımı şöminenin yüksek sütunlarından birine yasladım.

“Açsana biraz, çok ne mesela? Çok kaba, çok ukala, çok-”

Bıçağı hemen yanına bırakıp elleriyle beraber kalçasını tezgâha yaslayıp bir ayağını diğerinin önüne attı. Gerilen

gömleğinin düğmeleri kopacak gibi duruyordu ve gözlerimi yüzünde tutmakta zorlanıyordum.

“Çok yakışıklı, çok başarılı ve çok güçlü...” Son kelimesindeki imayla gözleri kısıldı ve yine o sesindeki mana boğazımı kuruttu. Başımı umutsuz bir vaka olduğunu gösterircesine sallayarak, bedenimi sütundan ayırdım.

“Pars ile konuşmak istiyorum.” dediğimde telefonunu çıkardı ve doğrulup birkaç adım ilerleyerek bana uzattı, ardından o manalı bakışlarını kısa bir an kızaran yanaklarımda gezdirip tezgâha dönerken bende merdivenlere yöneldim ve telefonun kilit ekranını kaydırdım. Ana ekran bir şifre ne de parmak izi istemeden açıldı. Kişilerimde ise sadece dört kişi vardı.

Ahmet Bey

Ahsen Hanım

Pars Bey

Kobra

Kobra, Range Rover’ı süren diğer korumaydı. Demek ki bu telefonu iş telefonu olarak kullanıyordu, muhtemelen aile ve arkadaşlarının numaralarının olduğu farklı bir telefonu daha vardı lakin elinde hiç başka bir cihaz görmemiştim. Onur’un hayatına daha fazla kafa yormanın gereksiz olduğunu kendime hatırlatarak Pars’ı aradım ve telefonu kulağıma götürürken üst kata çıkmıştım.

“Onur.” dedi Pars. Sesi gergin ve otoriterdi.

“Benim.” dediğimde derin bir nefes aldı.

“İyi misin?” İç çektim.

“Bu çam yarması ile bir dağ başında olmasam daha iyi olabilirdim.” dediğimde kısaca güldü.

“O çam yarması şimdiye kadar işe aldıklarımızın içinde en iyisi çıktı.” dedi ve ardından “Tabii ki senden sonra Ahmet.” diye eklediğinde Ahmet amcanın Pars’a sitem eden bakışlarını

hayal etmek zor olmamıştı. Burukça gülümsedim ve üst katı incelemeye devam ettim. Uzun krem bir puf, altıap zemine yakışır bordo sade bir kilim ve yan yana iki ayır odaya açılan kapılar, merdivenin karşısında ise küçük oval bir pencere ve tabii dışında parmaklıklar vardı. Sol kapıya yöneldim.

“O adam ile sorununu çözebilecek misin?” diye sordum. Pars hiç tereddüt etmeden “Evet hem de kökünden.” deyip duraksadı. “Birkaç saat içinde en kötü ihtimalle de yarın akşam ama üç günü bulmayacak.” dediğinde şaşkınlıkla “Üç mü?” diye bağırdım.

“Ahsen göz önünde olmamalısın.” diye kesin bir dille isyanımın önü kesildiğinde odanın lambasını yakacak düğmeyi sonunda el yordamıyla bulmuştum.

Yenilgiyi kabul eden yılgın sesimle “Peki.” dedim ve Pars’ın telefonun ucunda olduğunu unutacak kadar şok bir hâlde olduğum yerde kalakaldım. Ahizeden duyduğum son sese sadece usulen “Sonra görüşürüz.” dedim. Telefonu kapattığımda sırtımı duvara dayayıp odayı baştan sona süzdüm. Eğer ışınlanma bulunmadıysa gördüklerim beni dehşete düşürürdü ki sanırım o dehşetin eşiğindeydim. Evdeki odamın neredeyse birebir aynısıydı. Eşyaların konumlandırılması, yatak örtüm, makyaj masam, boy aynam, hatta yatak örtüm... Sadece daha dar bir alandaydı ve pencerenin konumu farklıydı ve duvarda tablolar yoktu. Buna rağmen benzerlik korkunçtu. Hızla dolaba adımladım, evde giyinme odamın dışında yatak odamın içindeki dolabımla aynıydı sadece daha az kapaklıydı. Hızlıca açıp içindekilere baktım, tarzıma yakın birkaç parça... Hızla dolabın kapağını kapattım ve makyaj masasına dönüp çekmeceleri karıştırmaya başladım. Hepsi tercih ettiğim markanın daha jelatini üzerinde olan ürünleriydi. Çekmeceleri karıştırmaya devam ettim, tarak, saç maşası, saç kremi, ped, evet yine kullandığım markanın kullandığım boyu... *Tanrım!*

Çekmeceleri öylece bıraktım ve odaya bağlı banyoya girdim. Bir jakuzi, duş başlığı, duş jelleri, lifler...

Gözlerimi sıkıca yumup başımı sertçe salladım *evet ben son birkaç gündür bir kâbusun pençesindeydim, aslında şu an o sıkıcı istatistik 4 dersinde, amfide arka sırada uyukluyordum evet, tüm bunlar sadece aşırı gerçekçi bir kâbustan başka bir şey değil Ahsen, derin nefes al, evet evet, üç deyince uyanacaksın, bir, iki, üç...* Gözlerimi açtım hayır her şey gerçektir. Kendimi yeniden odaya attım ve yatağın baş ucundaki komodini açtım. Bir paket sakız kutusu göz kırptı, *karpuzlu...*

Düşünün hiç tanımadığınız bir adam size tam bedeninizde iç çamaşırı ve ped alıyordu!

Yatağın ucunda oturup başımı ellerimin arasına alarak dirseklerimi diz kapaklarıma dayadım. Midemde beliren rahatsız his sadece açlıktan değildi. Başımı eğip yeniden komodine baktım ve içinde karpuzlu sakızın olduğu çekmecenin gözlerime ilişmesiyle inleyerek kendimi yatağa atıp inledim.

"Aman Allah'ım..." Yan tarafıma doğru yüzüstü yuvarlanıp yüzümü yastığa gömerken tuhaf homurtular ile içimde sıkışan havayı isyanla serbest bırakıyordum ki odamın kapısı çaldı.

"Ahsen Hanım iyi misiniz?"

Hızla toplanıp yeniden yatağın ucuna otururken saçımı düzeltiyordum ki kapı hafifçe açıldı ve Onur önünde mavi bir mutfak önlüğü ile kapı eşiğinde belirdi.

Omuzlarımı silkerken nefes alışverişlerimi de düzene sokmaya çalışıyordum.

"İyiyim." dedim tekdüze bir sesle. Kavisli kaşlarından biri sertçe havalandı.

"İnliyordunuz." İnkâr edercesine sertçe başımı salladım ama kıpkırmızı kesildiğimi yanan yanaklarımdan biliyordum. Bacaklarımdan arasına sıkıştırdığım elimle pencereyi gösterdim.

"Baykuş sanırım!"

Onur'un diğer kaşı da havalanırken gözleri muzur bir ifadeyle kısıldı.

"Aman Allah'ım diyecek kadar konuşabilen bir baykuş sanırım."

"Hı!" Yüzümü buruşturarak başımı sallıyordum ki Onur'un yüz ifadesi ile aklımda belirenler çılgınlık atmama neden olacak cinsten bir utançla üzerime yığıldı.

"İnliyordunuz?"

"Aman Allah'ım diyerek."

Nefes nefeseydim, kızarmıştım ve ellerim bacaklarımın arasındaydı- Kahretsin!

Hızla ayağa kalkıp ellerimi açtım sanki düşündüğünü yapmadığımı ispat etmek istercesine. Parmaklarıma kısa bir an bakıp gözlerini yeniden yüzüme sabitledi.

"Sadece işte, odaların benzerliği falan-" Etrafa telaşla baksam da üzerime mıhladığı sarımtırak hareleri kor gibi yakıyordu ve yanan sadece artık gözlerinin değdiği yer değildi ki pes edip içimde biriken sıkışık havayı sertçe serbest bırakırken omuzlarımı da düşürdüm.

Neyi, kime, neden ispat ediyordum ki!

"İzin verirsen!" dedim başımla banyoyu göstererek "Duş alacağım."

Gözleri iyice kısıldı, dudağının tek tarafı kıvrıldı ve başını hafifçe yana eğdi.

"Tabii, rahatlayın..." dediğinde göğsümün ortasına yumruk yemişçesine kalakaldım. Onur omzunun üzerinden son kez utanç dolu ifademe bir göz atıp çıkarken eriyip yok olmak istiyordum.

Sıcak suyun altına girdiğimde, birbiri ile yarışan düşüncelerim, paniği yeniden hücrelerime davet ediyordu. Biraz önce

yaşadığım utanç ise paniğime benzin dökmekten başka bir şeye yaramıyordu. İlk defa su beni rahatlatmıyor aksine duş başlığından akan su bir şelalenin altındaymışçasına tenimi sızlatıyordu.

Sözleri kulaklarımda çınladı.

"Tabii rahatlayın!"

İsyan edercesine mırıldanarak duş jelini hızla her yerime sürerken bu seferde kendi sözlerim kulaklarımda çınladı.

"Baykuş sanırım!"

Sana da baykuşuna da evine de, çok güçlü... Kaşlarım trajik şeye tanık olmuşçasına kıvrıldığında içsel sesimle zihnime saçtığım küfürlerle beraber suyu kapattım ve banyondan çarçabuk çıktım, havluya sarılıp dolaba yürüdüm. Düşünmeyecektim, demin olanlar olmamış gibi davranacaktım, eğer utandığımı gösterirsem onu haklı çıkarırdım. Dizlerimin iki karış üzerinde biten bol mint bir sweatshirt ile kısa lacivert bir şortla beyaz spor ayakkabıları giydim. Saçımı dipleri hafif nemli kalacak şekilde kurutup tepemde alelade bir topuz yaptığımda midem açlıkla guruldadı. Yüzümü memnuniyetsizlikle buruşturarak odadan çıktığımda üst kara gelen enfes koku ile ifadem hemen değişti. Görünen o ki Onur sadece kaba kuvvet de değil başka konularda da yetenekliydi. Pars'ın hep çok donanımlı çalışanları olmuştu ama ilk defa birisi henüz bir hafta dahi dolmadan, birçok kez kendini ispat etmişti. Benim hayatımın en ince çizgilerine kadar bilgi sahibi olması her ne kadar hatırı sayılır bir rahatsızlık verse de bunu onunla yemekten önce konuşamayacak kadar açtım.

Amerikan mutfağına bakan oval masada bir kadeh, kadehin içinde su olduğu her hâlden belli berrak sıvı içinde minik bir limon dilimi, dumanı üzerinde patates püresi, ızgarada pişmiş biftek, karamelize mantar ve soğan... Tek kişilik servise merakla bakarken, duşta ne kadar kaldığımı merak ettim. En

fazla 20 dakika... Bakışlarımın masada donup kalması uzun sürünce, görüş alanımda olmayan mutfaktan Onur'un sesi geldi.

"Soğutmayın." dediğinde dudaklarımı birbirine basturarak omzumun gerisinden ona kaçamak bir bakış attım ki gözlerim orada takılı kaldı. Arkası dönük bulaşıkları makineye yerleştiriyordu, aklıma ansızın üşüşen edepsiz düşünceleri kesinlikle kinayeleri ile bizzat kendisi sokmuştu oraya. Üzerine giydiği önlüğün bel kavisinin altında kalan düğümden sarkan uçları yuvarlak kalçalarına doğru sallanıyordu. Geniş sırtı önlüğün yaptığı sıkıştırma sayesinde bütünüyle ortaya çıkmıştı, sırtında oynayan kasları bir bütünün kuvvetli çarkları gibi ahenkle hareket ediyordu ki Onur birdenbire bana dönünce bocalayarak önüme dönüp kendimi sandalyeye attım.

"Manzarayı beğendiniz mi?" diye sordu eğlenerek sesiyle.

"Ah evet, mutfakta çalışan beyleri görmek sık rastlanan bir olay değil." dedim telaşla masadaki su dolu kadehe uzanırken. İlk defa arkamda olduğu için memnundum, bir kere daha kızaran suratımı görmesini kesinlikle istemiyordum.

"Hımmm..." Sesindeki inanmaz tını içtiğim suyun boğazımda kalmasına neden olunca öksürmeye başladım, bir anda tepemde bitip hafifçe sırtıma vururken elimi ağzıma kapatıp başımı ona kaldırdım.

"Bir yudum daha içerseniz eğer-" Oturduğum yerde silkelenerik elini uzaklaştırdım ve kadehime uzanıp büyük bir yudum su aldım.

Nihayet ciğerlerim hafifleyince başımı kaldırıp hâlâ tepemde dikilen deve baktım.

"Servis tek kişilik?" dedim sorarcasına.

"Yani?"

Gözlerimi devirdim.

“Benimle ilgili her şeyi biliyorsun da yalnız yemek yemek-ten hoşlanmadığımı bilmiyor musun?” diye sorduğumda, kayıtsız bir sesle “Biliyorum.” dedi ve sözlerimi umursamadan tezgâha dönüp eline bir bez aldı ve tezgâhı silmeye başladı. O kadar özenli ve dikkatliydi ki onu böyle gören çalıştığı alan konusunda takıntıları olan usta bir aşçı olduğunu düşünürdü.

Hoşnutsuz bir sesle “Bana eşlik et.” dedim. Tezgâhı silmeyi bıraktı bezi yine büyük bir özenle katlayıp tezgâhın kenarına kuruması için astı. “Bu uygun olmaz.” dedi sesinde en ufak bir ifade olmaksızın. Sıkkin nefesimi sertçe vererek sandalyemi masaya doğru kalkmadan çektim. Etten bir dilim kesip ağzıma attım. Gerçekten çok lezzetliydi ve bu kaşlarımın çatılmasına neden oldu. “Güzel olmuş ama cidden yalnız yemekten hoşlanmıyorum ve ayrıca konuşmamız gerek o yüzden bana eşlik et.” dedim tekrar başımı arkaya çevirdiğimde onu ada tezgâha ellerini dayayıp, kısılmış gözlerle bana bakarken buldum. Hiçbir şey söylemedi, önlüğünü çıkardı, kendine hazırladığı tabağı, kadehi, çatal ve bıçağı tek eline nasıl sığdırdığını anlamadığım bir biçimde parmaklarının ve kollarının arasına alarak masaya gelip tam karşıma oturdu.

Onun masaya yerleşmesi ile rahatlamıştım, yalnız yemek yemek kendimi kimsesiz hissetmeme neden oluyor bu da ağlama isteği uyandırıyordu. Yalnız yemek zorunda kaldığım her yemeği üç beş lokmada sonlandırıyordum çünkü midemi alan kramp ile çoktan doymuş oluyorum. Sessizce yemeğimizi yerken kaçamak bakışlarımın farkında olsa da asla gözlerini gözlerime kaldırmıyordu. Benim dışımda her yere bakmıştı, arkamdaki mutfaka, pencerelere, L koltuğa, yanmayan şömineye... Yemeğin sonlarına doğru kadehimden büyük bir yudum su alarak boğazımı temizlediğimde gelecek sorulara hazır olduğunu belirtecek şekilde arkasına yaslandı ve su dolu kadehini eline aldı. Kadehi hafifçe sallayarak içindeki suyu ve

limon dilimini çeviriyor, gözlerini kendi yarattığı girdaptan ayırmıyordu. Bir bacağı diğerinin üzerindeydi, oturuşu rahat hâli kendinden emindi.

“Yukarıdaki oda.” dedim en az onun kadar rahat olmaya çalışarak. “Neredeyse evdeki ile birebir aynı.” Başını yavaşça kadehten kaldırıp gözlerini gözlerime sabitledi ve çok şükür ki bu kez bakışları bir ima barındırmıyordu.

“Şu an koruma evlerinin hepsindeki misafir odaları sizin odanızdaki eşyaların birebir aynıları ile döşeli.” diye açıkladı. Bunu öyle olağan söylemişti ki sanki tuhaf olan bu durum değil de bendim. Kaşlarım çatıldı. “Bu da mı bir çalışma tekniği?” Kadehinden küçük bir yudum su aldı ve masaya bırakırken “Hayır kişiselleştirilmiş odalar bir rutin değil.” diye yanıtladı. Yeniden arkasına yaslandı ve parmaklarını birbirinin arasına geçirip dizlerinin üzerine koydu.

“İşe başlamadan önce Ahmet Bey sizinle ilgili bilmem gereken birkaç şey anlattı, ciddi uyku sorunu çektiğiniz ve zaman zaman uyur gezerlik gösterdiğiniz ve bunu da gergin zamanlarınızda yaptığınızı anlattı.” Dilimi ısırdım ve iç sesim isyanımı dillendirdi. *Özel hayatın gizliliğine saygı mı neydi ya sahi o.* İfademden rahatsızlığımı anladı ama umursamadı.

“Uyur gezer bir hâldeyken konumuna alışkın olmadığınız bir eşyaya çarpıp yaralanma olasılığınız var.” dedi gözlerimin içine *anlıyor musun?* diye sorarak bakarken. Ne sanıyordu beni salak mı? Dişlerimin arasından “Karpuzlu sakıza kadar her şeye hakımsın.” dediğimde yüzünden belli belirsiz bir ifade geçti. Bildiği şeylerden mutluluk duyduğu belliydi.

“Ayrıca uyku sorunu çekiyorsanız, başka bir yerde başka bir yatakta hiç uyuyamazsınız.” dedi ve başını beni onaylarcasına sallayarak “Hakkınızda aktarılanları sizi korumak ve sizi gözetmek için kullanmak zorundayım, yakında şirketinizin

başına geçtiğinizde abinizin olduğu kadar ciddi bir hedef olacaksınız.” Boğazımdaki düğümü güçlkle yuttum.

O an cebimdeki telefonu çıkarıp ona doğru uzattığımda telefonunu elimden çekti ve cihazı masada bir kenara atıp bileğimi tuttu. “Bilekliğiniz nerede?” diye sordu kızgın bir şekilde. Mengene gibi yapışan parmaklarından elimi şaşkınlıkla çekerken “Duşa girerken çıkarmıştım.” dedim bocalayarak. Alt dudağını dişlerken kafasını salladı “Çıkarmayacaksınız, su geçirmez o bileklik.” dedi.

“Aynı evin içindeyiz.” diye çıktım.

“Duyarlı olduğunuz alerjenler ve panik atağınız var.” Başımı hızla sağa sola salladım.

“Bunu sevmiyorum, sürekli bana her an ölebilirmişim gibi davranmayı keser misin?” dedim ne sözlerime ne de uyarın bakışlarına aldırmadı. Bacağını indirdi ve masaya doğru hafifçe eğildi, yanan gözlerini yeniden gözlerime dikti.

Sesi sakın ama sözleri sert ve dondurucuydu.

“Her an ölebilirsiniz.”

Sözleriyle kocaman açılan gözlerimi hızla kısarak yüzümü buruşturdum.

“Ne kadar iyisin ya, sağ ol!”

Pişkin ifadesini bozmadan arkasına yaslandı.

“Her zaman.”

Yemekten sonra televizyonun olduğu salona inip koltuğa yerleştim, bir an tabağıma uzanıp kaldırmak istediğimde bana o kendine has ters bakışlarıyla bakıp tabağı yavaşça elimden almış ve tek kelime etmeden mutfığa gitmişti. Onunla ilgili her şeyin çok fazla olduğunu düşünmeye başladım. Fazla kontrolcü, fazla sert, fazla özgüvenli, fazla kaba, fazla

becerikli ve fazla yakışıklı... ve tüm bunlar beni nedensiz bir şekilde fazla düşündürüyordu. Onunla ilgili düşünmek ve hayatını merak etmek istemiyordum ama ilk defa biri hayatıma girdikten bu kadar kısa bir süre sonra dikkatimi çekmeye başlamıştı. Elinde iki büyük beyaz fincan ile salona geldi ve birini bana uzattığında gözlerimi kırıştırdım. Kahve kokmuyordu.

“Melisa çayı.” Dudaklarımı alayla kıvırdım.

“Birki çayı sevmem.” Gülümsedi bu onda nadir gördüğümü düşündüğüm sıcak bir gülümsemeydi. Tam köşedeki teki koltuğa yerleşirken “Bazı şeyleri sevmesek de kabul etmeliyiz.” Gözlerini fincanından ağırca bana kaldırırken “Çünkü faydalıdır.” diye eklediğinde güçlkle küçük bir yudum alıp, açık yeşil berrak sıvının tadına bakmadan yuttuğumda yüzümün aldığı ifade hoşuna gitmiş olacak ki kıkırdadı. Oysa Onur sanki çok lezzetli bir şey içiyormuşçasına yudumluyordu çayını. Başımın bardağını işaret ederek “Sen ne içiyorsun?” diye sorduğumda dudakları alayla kıvrıldı “Siyah çay.” Bir kaşım havalandı “Ama o uyku açmıyor mu neden içiyorsun bu saatte.”

Gözlerini bana değdirmeden “Seviyorum.” dediğinde kina-yeyle “Ama bu vakitte zararlı.” dedim. Başını geriye atıp bana baktı “Bazen de zararlı olduğu hâlde kabul edersin çünkü seviyorsundur.” deyip göz kırptığında korumamla değil de bir arkadaşımınla hatta hoşlandığım ya da hoşlanmak üzere olduğum biriyle bir randevuda gibiydim. En azından bundan öncekiler gibi kasılmıyordum Onur, her ne kadar beni bir şekilde başka hususlarda rahatsız etse de varlığı tanımlayamadığım bir biçimde rahatlatıyordu.

“Çelişiyorsun.” dedim gözlerimi ondan ayırmadan.

İç çekti ve tebessüm etti ama hiçbir şey söylemedi. Bunun bir kabulleniş olduğunu düşünürken bacaklarımın açıkta kalan yerlerinin üşüdüğünü hissederek ayaklanıp bacaklarımı topladım. “Ben şömineyi yakayım, ormanın içi akşamları

soğuk olur.” dediğinde çoktan kalkmıştı. Arkasından bakarken ne kadar yapılı olduğuna dikkat etmemek mümkün değildi. “Battaniye alırdım.” dediğimde L koltuğun üzerinden aldığı battaniye ile bana doğru geri dönmüştü bile. Elindeki bordo battaniyeyi bana uzatırken “Olsun ben yine de yakayım.” dedi ve hızla geri döndü. Onur, şömineyi harlarken bitki çayının tadı ilk anki kadar kötü gelmemeye başladı yine de bardağın dibini görmeyeceğimi bilerek bardağı ortadaki sehpaye bırakmak için doğruldum. Birden patlayan gümbürtüyle panikledim ve bardakta kalan çayı üzerime döküp ardından da yere düşürdüm. Dudaklarımın arasından kopan bir “Ah.” ile Onur koşarak hemen yanımda bitti ve ben daha ne olduğunu anlamadan üzerimdeki sweatshirtü kaldırıp başımdan çıkardı. Neyse ki sweatshirtten içeri henüz sızamayan çay tenime çok az değmişti.

“Yandınız mı?” diye sorarken gözleri vücudumda bir yanlış ararcasına hışımla geziyordu, kaşları çatılmış ve bakışları ise bu kaosu başlatan gümbürtüye öfkeliydi. Sağ göğsümün üzerindeki kızarıklığa doğru eğildiğinde sıcak nefesi çaydan daha büyük bir yanığa sebep olacak sertlikteydi. Yutkunup geri çekildim.

“Bir şey yok, soğuk su ile...” dememe kalmadan mutfığa gitti ve aynı hızla elinde bir buz aküsüyle döndü. Kapı tekrar yumruklandığında gümbürtünün sebebini anlamıştım.

“Kim?” diye sordum. Korkuyla titreyen sesime karşılık gözlerime güven veren bakışlarla baktı “Kobra, korkmayın.” dediğinde “Neden zile basmıyor?” diye sordum.

“Çünkü zil yok.” dedi düz bir ifadeyle, kaşlarım çatıldı.

Ben aküyü göğsümün üzerinde gezdirirken Onur kapıyı içeri görünmesin diye hafifçe aralayıp “İnsan gibi vursana.” diye dişlerinin arasından sitem etti.

“Özür dilerim efendim.” dedi takma adı kobra olan genç adamın sesi. Sahi gerçek adı neydi?

“Ver.” dedi Onur öfkeyle ve uzanıp korumanın ellerindeki şeyi sertçe çekip kapıyı hışımla suratına kapattığında, gözlerim Onur’un elinde tuttuğu beyaz pamuk şekerleri buldu.

Olabilecek en saçma pozisyondaydık. Bacaklarımın çoğunu açık bırakan kısa lacivert bir şort, siyah bir sutyen, elimde sağ göğsümün üzerinde tuttuğum buz aküsü... Üzerinde dar beyaz gömleği, elinde pamuk şekerler ile sert bakışlarla karşımda dikilmekte olan yakışıklı bir koruma... Resmen bir arada saçmalıklar tamlamasının vücut bulmuş hâli falandık. Her şeyi bilen o özgüvenli adam elindeki pamuk şekerleri nereye koyacağını bilemiyor gibiydi. Ben de ne diyeceğimi bilemiyordum. Teşekkür mü etmeliydim yoksa çocuk muamelesi yapıyorsun diyerek sitem mi etmeliydim? Korumadan bakıcılığa mı atandığını düşünüyordu, merak ediyordum. Ama ne bir şey sorabilmiş ne de harekete geçebilmişim, sadece yutkundum ve ağır bir hareketle buz aküsünü yavaşça tenimden kaldırıp sehpa koydum.

“Üzerinize bir şey getireyim.” diyerek pamuk şekerleri koltuğa bıraktığında aklıma ulu orta duran iç çamaşırlarım geldi ve hızla atılıp onu arkada bıraktım. “Şey ben alırım.” dedim kekeleyerek ve hızla merdivenlere yöneldiğimde aklıma zaten şimdiye kadar görmemiş olması gereken çok şeyi gördüğü geldi. Kaçar adım basamakları tırmanırken arkamdan sesini işittim.

“Banyodaki dolapta yanık kremi vardı efendim.” Sesi benimkinin aksine sakın, ifadesiz ve can sıkacak kadar öylesineydi. Bölük pörçük çıkan sesimle “Teşekkürler.” dedim ve dudaklarımdan döküldüğü ilk an pişman oldum. *Teşekkür mü Ahsen gerçekten mi Ahsen o sesinin hâli ne Ahsen???* Kendimi

odaya atıp, sırtımı kapısına dayadığımda sağ elimle sol göğsümün üzerini tutuyordum, hâlbuki yanan sağ taraftı... Fark ettim ki o ince sızı hissi tenimden değil tenimin altındaki bir organdan yayılıyordu. Dudaklarımın arasından dökülenlerse bir fısıltıdan ibaretti.

Pamuk şekerler...

Düşünmemeye çalıştım. Ben patronuydum ve o pamuk şekerleri bir şekilde istemiş olmalıydım yoksa zaten bana sadece beni koruduğunu daha birkaç saat içinde çok kez söylemişti. *Saçmalama Ahsen...* O sadece işini yapıyordu ve henüz işe başlayalı bir hafta olmamıştı bile... Açık ara saçmalıyordum, üst üste eski travmalarımı hatırlatacak şeyler yaşamıştım ve hepsinden de onun sayesinde kurtulmuştum. İçten içe minnet duyuyor olmalıydım. Evet çalışanıma işini yaptığı için minnet duyuyordum. Çünkü işini çok iyi yapıyordu... Kendime söylediğim tüm o mantıklı cümleleri bir çığ gibi altına alan tek bir görüntü kalp hızımı artırıyor olmamalıydı *iri parmaklarının arasındaki pamuk şekerler*, neyse ki bilekliği henüz takmamıştım da nabzımdan haberi yoktu. Banyoya girip musluğu açtım ve birkaç kez soğuk suyu yüzüme çarptım, usulca tenimi kurularken sıcak çayın yaktığı tenim sızladı ve Onur'un yerini söylediği kremi alıp sağ göğsümün üzerindeki kızarıklığa sürdüm.

Aşağı inmek istemiyordum ama kaçarcasına yanından ayrılıp onu orada pamuk şekerler ile bıraktığımı anımsadığımda eğer inmezsem tuhaf kaçacağını düşündüğüm için üzerime önü fermuarlı başka bir siyah sweatshirt geçirdim ve sallana sallana aşağı indim. Salonda yoktu, mutfakta da değildi, şöminenin karşısındaki mini L koltuk da boştu. Rahatlamam gerekiyordu ama ben aksini hissediyordum. Salona dönüp koltuktaki pamuk şekerlerden birini aldım ve şöminenin karşısına geçip paketi açtım. Şekeri tıpkı çocukluğumda yaptığım

gibi parmaklarımın arasında sıkıştırmamaya özen göstererek kopardım ve ağzıma attım. Eriyip yok olan şekerin bıraktığı his hâlâ aynıydı ve ben yıllar sonra yalnız başıma ciddi bir tehdit altındayken pamuk şeker yiyordum...

Boğazımda bir acı oluştu ve o acı yüzüme ardından da gözlerime tırmandı. Ne zaman ağlamaya başladım bilmiyordum, kontrol edemediğim gözyaşlarımı rahat bıraktım, ateşin sesinden başka hiçbir ses yoktu, gözyaşlarım bile görülmeyen yalnızlığım gibi sessiz sakin akarken omzumda hissettiğim batraniye ile başımı kaldırdım. Karşımda yanan şömineden daha yoğun bir ateşle yanan gözleri kısılmıştı, yüzünde hem merak hem de endişe vardı ama ikisini de çok iyi saklıyor görünüyordu. Dudaklarında belli belirsiz bir tebessümle yarısını yediğim pamuk şekere bakıp "Tadı kötü mü yoksa?" diye sorduğunda gülmek ve ağlamak arasında bir ses çıkardım ama gözyaşlarım bu gece inatçıydı. Akmaya kararlı yaşlar yanaklarımdan süzülürken koltuğu geçti ve yanıma oturup dirseklerini dizlerine dayayarak eğildi.

"Tatlar ve kokular en saklı hatıraların yegâne anahtarıdır derdi eski bir tanıdığım." dedi ondan beklemediğim yumuşacık bir sesle. Ateşin yansıyan ışığı ile aydınlanan yüzü ve sıvı altın gözleri can alıcı derecede güzel görünüyordu. Sanki bir el çizebileceği en sert ama bir o kadar da güzel olan bir erkek profili resmetmek istemiş ve bunu da kesinlikle başarmıştı. Saçları gürdü ve ateşin sarı ışığıyla kestanenin en güzel tonunda parlıyordu. Buruk bir tebessümle "Doğru söylemiş." dedim ve burnumu çektim. Gözlerini şekere çevirip bir düşün görmüşçesine kaşlarını çatı. "Onu cezalandırmamı ister misiniz?" diye sorduğunda güldüm. "Vuracak mısın yoksa?" diye sorduğumda gözlerinde karanlık bir eğlencenin ışığı yanıp söndü. Dudaklarında bastırmaya çalıştığı bir tebessümle gözlerini gözlerime kaldırdı.

"Pembe olsaydı vururdum." Seal daha serceci ama hâlâ o aşık etmek istemediği şefkati kelimeler arasında gizlice dolayıyor-
du. Küçük bir kahkaha dudaklarımdan istemolce döküldü ve saçımı sallayarak ona doğru eğildim. Amacım yalap şalap toplamış saçımdaki pembeleri göstermekti ama gözleri gözlerimi öyle bir yakalamıştı ki nefes almayı unutmuştum. Dudaklarıma indirdiği bakışları derin ve belirsizdi. Dudaklarını yüzüme biraz daha yaklaştırdı ve ılık nefesi yüzümü yalayıp tüm hücrelerimi uyuşturdu. Pek tanışık olmadığım bir arzu beni dürttü ama mantığım daha baskın çıktı ve onu öpme isteğini aklımdan savuşturduğumda parmaklarını yüzüme değdirip çenemi kavradı. Nasırlı ve kalın parmaklı elleri, sert görüntüsünün aksine zarifçe dokunuyordu. Nefesim bir kere daha keskin bir biçimde kesildiğinde vücudumun kontrolünü kaybetmiş olduğum düzlemde kalakalmıştım. Sanki dünya dönmeyi bırakmış, ekvator kutupları eritmeye başlamıştı. Kararlı tutuşu nazikti, başparmağı ile dudağımın kenarını silerken bakışlarını gözlerime kaldırdı ve bu sefer mantığım arzumu yenemedi. Ona doğru eğileceğim anda hızla kendini geri çekti, boşluğa bile düşmeden olduğum yerden dondum. Öyle afallamıştım ki o pozisyondan ne bir milim ileriye ne de geriye kıpırdayamadım. Başparmağını göz hizama indirerek "Şeker kalmış." dedi ve hızla ayağa kalkıp mutfığa yöneldi. Bu sefer kaçma sırasının ona geldiğini düşünerek dudaklarımdaki şekeri yaladım. Arzum da keşke onunla kaçsaydı diye düşünürken arkama doğru yaslandığımda kalbim ağzımda atıyor, nabzım bileklerimde sızlıyordu. Yakıcı pişmanlık ise yoldaydı. Henüz birkaç gün içinde kendimi onu öpmek isterken bulduğuma inanamayarak gözlerimi sıkıca yumdum ve tüm o anı hafızamdan silmeye çalışırken elimde hâlâ tuttuğum pamuk şekerin çubuğu bir mesaj vermek istercesine dudaklarıma battı.

Ateşin karşısında ne kadar oturdum bilmiyordum zaman kavramı Onur'un birden ortadan kaybolan varlığının getirdiği

his ile algılarımı boykot ediyor gibiydi. Geri dönsün ve tüm cesaretlili ortaya koysun mu istiyordum ya da kendi hislerimi mi yokluyordum onu da bilmiyordum. Gözlerim ağırlaşmış, ateşin ılgın sıcaklığında bedenim mahmurlaşmıştı. Kaldığım yerden kalkıp odama gidecek ve yatağın altına girip yorgunluğuma üzerime çekecek enerjinin zerresini bulamadım hücrelerimde. En sonunda kendimi koltuğa bırakım ve başımı yumuşak yatağın üzerine koyarak cenin pozisyonu aldım. Ateşe bakmak sanki Onur'un gözlerine bakmaktı ve verdiği sıcaklık bana o daha tanıştığımız ilk gün kollarını vücuduma sararak beni bedenine yasladığı günkü sıcaklığını anımsatıyordu.

Ateş söndü ve odunlar kora dönerken üzerindeki kızıl kıvılcıklar dans etmeye başladı, kaslarım giderek kendini salarken gözlerimi kapadım. Zihnim anbean kararmaya başlıyordu.

Kapalı gözlerime rağmen hâlâ ateşi görüyor gibiydim ya da gördüğüm bir çift gözdü emin değilim. Güçlülükle gözlerimi araladım, ateş titredi, harlandı dalgalandı ve sönerken göz kapaklarım acıyarak kapandı. Havaya kaldırıldım ve kollarım boşluğa düştü ama bu gerçek olamazdı yine kanatlarımın da çıkmadığına emindim. Boşlukta süzüldüm ve beni saran sıcaklığa yüzümü gömerek derince iç çektim. O koku, dipsiz bir ormanda yüksek ve iri gövdeli ağaçlar arasındaydım, temiz, erkeksi, aklıma kazınmışlığının hakkını verir cinsten. Sonra bir fısıltı duydum rüzgâr mı uğuldamıştı. Rüzgâr konuşabiliyor muydu?

"İyi uykular pembe tavşan." dedi. Mırıldandım ve bedenim sıcaklıktan güçlü kollarla koparılıp serin bir nehre bırakılırken isyan edercesine inledim.

"Üşüyorum."

Bir şey üzerimi örterken son gücümle uzandım ve kapalı gözlerime rağmen o varlığın kuvvetli ellerini yakaladım.

"Soğuk."

Bir ağırlık çöktü hemen yanıma, içinde titrediğim nehir dalgalandı ve ağırlığa kayıp yüzümü tekrar kavuştuğum sıcaklığa gömdüğümde, sırtım ve saçlarım sıcak bir şefkatle okşanmaya başladı.

Saçlarımın içine, başımın hemen üzerinden yayılan ısı ise ruhumu okşuyordu.

Bir rüya mıydı, rüyalar tensel hisler olamazdı ama kalbim tüm kötülöklere rağmen beklenmedik biçimde sakin ve yine yabancı ama canlı bir arzuyla doluydu.

Başımın üzerindeki sıcak rüzgâr titredi ve bir ses yine belli belirsiz kulaklarıma dokundu.

“Bu bir rüya, tatlı pembe bir tavşan, yırtıcı bir atmacadan kaçıyor.”

Mırıldandı o kadar sessizdi ki, nefes alışverişlerimin sesi sıcak rüzgârın sesinden yüksekti.

“Kaçmalı ve saklanmalısın yoksa seni yakalarım.”

“Yakalamamam lazım!”

Uyandığımda asıl odamın birebir kopyası olan o odadaydım. Hatırladığım en son şey şöminenin karşısında elimdeki pamuk şekerle L koltukta oturduğumdu. Beni buraya kadar taşımış ve gördüğüm kadarıyla ayakkabılarımla sweatshirtümü çıkarıp üzerime yorganı çekmişti. Melisa çayının alkolden daha etkili olduğunu bunca sene sonra fark etmemin nedeni sonunda inat etmeden o çayı denemem olmuştu. Dinlenmiş ve daha iyi hissediyordum, komodinin üzerindeki dijital saate baktım.

11:35

Selin olsa muhtemelen *camış mısın be yavrum* derdi ki sonuna kadar da haklı olurdu lakin uyuduğum en kaliteli uykulardan biriydi öyle ki rüya bile görmüştüm. Hafızamda bölük

pörçük parçalar hâlinde kalan rüyanın verdiği o his uyanma-
ma rağmen devam ediyordu. Tam hatırlayamasam da yem-
yeşil bir ormanın içinde pembe bir tavşanı takip ediyordum,
o kadar tatlı ve küçüktü ki büyüğü bir varlık gibiydi, tavşan
ormanın derinliklerine doğru kaybolurken onu takip ettim
sonra tüm o yeşil orman birden karardı, sis ağaçların üzerine
düşerek ormana girerken bir yırtıcının sesini duydum. Tam o
anda pembe tavşan durdu ve kulaklarını dikerek bana baktı.
Telefonumu açabilsem kesinlikle bu rüyanın tabirlerine bakar-
dım. Aklıma daha sonra bu rüyamın yorumuna bakacağımı
kazıyarak yataktan kalktım ve banyoya gittim.

Dün akşam muhtemelen uyuya kalmadan önce yaşanan o
son anlar hafızama çok çabuk üşüştü, duşumu alırken ağzımın
içinde hâlâ pamuk şekerinin tadı vardı. Vücudumu kurula-
yıp bornozumu giydim ve aynanın karşısına geçip dişlerimi
uzun uzun fırçaladım. Lakin aynanın karşısında köpürttüğüm
dişlerimi izlerken aklıma tekrar tekrar o an gelmeye devam
ediyordu. Tenime çarpan ılık nefesi, yağmur ormanlarının de-
rinliklerinden gelen cezbedici bir koku ve mütemadiyen düz
duran o dolgun dudakları...

Pars gibi parfüm tutkunu bir abiniz varsa -ki tutkusunun
sebebi Derin'in nefret ettiği alkol ve sigara kokusunu sakla-
maktı- neredeyse piyasadaki tüm o kokulara hakim olurdunuz
ama Onur'un kokusu daha önce hiç duymadığım bir kokuy-
du. Hem binlerce esans karışmış gibi karmaşık hem de hiç el
değmemişçesine duru ve çekici. Sandal ağaçları, yağmur or-
manları, ender baharatlar... Sanırım şu gerçektir, parfümler her
tende farklı bir yansımaya bürünüyor, bir ara ne kullandı-
ğın sorsam acaba ne düşünür diye merak ettim.

Kendi düşüncelerimden ürpererek silkelendim ve ayna-
daki ağzı köpüklü aptal görüntümle bakiştık. Stockholm

sendromu¹⁰ falan mıydı bu? Onda alıkonulmam falan gerekiyordu değil mi?..

Dişimi fırçalamayı kestim ve köpüğü ağzımın içinden sert bir gargaranın ardından tükürdüm. Ellerimi lavabonun iki yanına dayayarak gözlerimi sıkıca kapadım. *Saçmalıyordum. Sadece her ihtiyacım olduğunda yanımdaydı, duyduğum şey ...evet minnettarlık... sadece büyük bir minnettarlıktı. Hem ne kadar vahşi ve gaddar olduğuna da şahit olmuş dehşete düşmüştüm, evet kesinlikle ona karşı duyduğum şey minnettarlıktı. Dehşet verici derecede gaddar, kaba, ukala, üstelik korumam olan birine ilgi falan duymuyordum.* Derin bir nefes aldım ve havlunun içindeki saçlarımı, sardığım havludan kurtarıp fön makinesini çalıştırdım. O an bilekliğim aşağı doğru kaydığında, onu sabaha doğru, soğuk ışık odama süzülürken, bileğime taktığı anı hatırladım ve bu karnımda tuhaf bir kıpırdanmaya neden oldu. Fön makinesini soğuk kurutma moduna alıp seviyesini artırdım. *Hâlâ saçmalıyorsun Ahsen...*

Lakin makinenin üflediği soğuk hava bana dün akşamki üşüme hissimi ve bedenime sarılan sıcaklığı, duyduğumu samsam da rüyamın parçası olduğuna emin olduğum anıları hatırlatınca silkelenerek makineyi kapattım. Banyoda geçirdiğim zamanın düşüncelerimi ehlileştirmedigine karar vererek hızla odama döndüm. Bornozumun üzerine dökülen uzun saçlarım tam kurumamış, kendi dalgalarıyla sırtıma dökülüyordu. Dışarıdan gelen kuş seslerini daha iyi duyabilmek için cama ilerledim, tülü çektim ve pencereyi açıp, temiz havayı içime çektim. Orman yüksek bir duvarın ardından yükseliyordu, yeşilin binbir tonu, temiz yaz havası, ağaçların ve toprağın birbirine karışan kokusu ile sanki tüm o kargaşayı geride bırakmıştık. Aşağıdaki ağaçların arasından işittiğim sesle bakışlarım oraya

¹⁰ Rehinerin kendini rehİN alan kişiye duygusal olarak bağlanması.

döndü. Beyaz kısa kollu bir tişört, siyah bir eşofman altı, koyu renk koşu ayakkabıları ve koyu kestane dağılmış saçlar...

Telefondaydı, yüzü her zamanki gibi olabildiğince ciddiye di, derin gamzeleri ifadesizlikle örtülüydü. Gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmişçesine başını ağırca kaldırdı ve gözlerini gözlerime kilitledi. Dudaklarından okuduğum tek şey “Elbette efendim.” oldu ve kulağından telefonundan indirip gözlerini benden çekmeden konuşmayı sonlandırdı ve telefonu cebine soktu. Üzerine yapışan ince tişörtü altındaki hatları belirgin kasları ortaya çıkarıyor, kollarını saran ağzları pazılarına dar geliyordu. V yakası derin olmamasına rağmen boyun çukurunu sertçe vurguluyordu. Alnına düşen nemli saçlarından ve kıyafetlerinden anladığım sporunu yeni bitirmiş olduğuydu. Bana bakan gözleri onu incelediğimi fark edince kısıldı başını çevirip o an fark ettiğim havuz başındaki masaya baktı. Hazır bir kahvaltılık masası vardı ve masada bu sefer iki değil üç tabak vardı. Kaşlarım merakla havalandı ve tekrar ona döndüğünde, deminki durduğu yerde yeşil ve sık çimlerden başka bir şey yoktu...

Hızla dolabıma döndüm ve çamaşırlarımın ardından elime geçen spor mini triko siyah bir elbiseyi üzerime geçirip aşağı indim. L koltukta görmeyi en beklemediğim o kişiyi gördüğümünden emin olmaya çalışarak ilerliyordum, alnım kırıştı ve kaşlarım iyice birbirine yaklaştı.

“Çiçek?”

Mini krem eteğini düzelterek doğruldu “Ah, Ahsen seni çok merak ettik.” *Ettik?* Omuzlarımı tutarak topuklarında yükseldi, fazla samimi bir sıcaklıkla sarıldığında burnuma dolan pahalı parfümünün kokusu boş midemi bulandırmıştı. Omuzları kayık yaka pembe tişörtü, omuz hizasında biten yarısının açık sarı olduğu ombreli kumral saçları, ela gözlerini çerçevelediği ışıltılı makyajı ile gece kulübüne gittiğimiz o

geceden daha güzel ve özenmiş görünüyordu. Zaten kaldırtığı burnunun ucuna sürdüğü highliter¹¹ ben buradayım diye bağıırıyordu öyle ki gözlerimi gözlerine güçlükle kaldırırken şaşkınlığımı tınısından saklayamadığım sesimle sordum.

“Ne yapıyorsun burada?”

Soruma arkamda kalan mutfaktan elinde koca bir tabakla çıkmakta olan Selin cevap verdi. “D n sana ulaşamayınca bir şeylerin ters gittiğini anladım, Atlas olanları anlattığında  i ek bana gelmişti, e bizde seni yalnız bırakmak istemediğimiz için Pars’a biraz baskı yaptık.” Tabağı havaya kaldırıp gülümsedi “Ve ta daaam işte buradayız sisciğim, bak sana menemen yaptım.” diyerek tabağı indirdi ve hızlı adımlarla yanıma gelip yanaklarıma dudağındaki tüm o pembe ruhunu bulaştırdı.

“Ne o surat ya.” dedi yeşil gözlerini sitemle yüzümde gezdirerek.

“Sen burada sıkılma, kendi kendine evham yapma diye geldik, istemiyorsan gidelim.” dediğinde çiçeğin beklenti dolu bakışlarıyla karşılaştım. Dudağıma zoraki bir gülümseme yerleştirip Selin’in koluna dokunurken “Başımın belada olduğunu bildiğiniz hâlde buraya gelmeniz sizin de başınızı belaya sokmaz mı?” diye kırık bir sesle soluduğumda  i ek heyecanlı bir gülümsemeyle koluma girdi. Ayağındaki topuklular neredeyse on santimdi ve ancak Selin’in boyuna yaklaşmıştı. Hep minyon tatlı ve rahat düz tabanlı ayakkabılar tercih eden bir kızdı. Dağ başındaki orman evi için seçtiği burnu açık krem topukluları sanki ona ait değil gibilerdi. Kulağıma doğru “Bence Süpermen bizi korur.” diye fısıldadığında alnım şüpheyle kırıştı.

“Superman?” dedim şüpheyle, kıkırdayıp beni bahçeye doğru çekerken yeniden kulağıma fısıldayarak “şu yeni kişisel koruman.” dedi hayranlık duyduğu; sesinin, nefesinin hatta

¹¹ Cilde parlaklık veren bir aydınlatıcı.

kolumu tutuşundaki parmaklarının sıcakından bile okunuyordu. Yutkundum ve sanki ateşten yeni alınmış bir marşmellov boğazımı yakarak mideme indi. "Onur'muş adı." dediğinde dudaklarımı ısırıp dişlerimle çekiştirdim. *Dün gece az daha onun dudaklarına değecek dudaklarımı...*

"Onur değil mi?" diye sordu tekrar Çiçek ve ona bakmadan başımı sallayarak onay verdiğimde, kıkırdayarak "Bizi gördüğüne pek memnun olmasa da Pars'ın emri olduğunu duyduğunda bizi kabul etmek zorunda kaldı, spor yapıyordu." Sesli bir şekilde yutkundum ve ekledi "Bahçede." dedi yüzüme doğru soluyarak. "Gördüğüm en yakışıklı adam olabilir." Göz ucuyla üzerindeki pembe tişörte baktığımda dudaklarımın kenarları istemsizce kıvrıldı. Çiçeğin kulağına doğru eğilirken Selin bizden önce masaya yerleşmişti.

"Duyduğuma göre pembeyi çok seviyormuş." dedim hiç düşünmeden. Çiçek ışıldayan elalarıyla, bahçeyi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle tarayarak masaya oturduğunda Onur görünürde yoktu.

Çiçek lavaboya gideceğini söyleyerek masadan kalktığında, kahvaltı faslı çoktan bitmişti. Zaten oturduğumuzdan beri Onur ortalarda olmadığından onu bulmak için bir bahane düşünüp duruyor, sürekli olarak etrafına bakınarak kıpırdanıyordu. Nihayet bizi Selin ile yalnız bıraktığında zaten dün olanları birkaç kez baştan sona konuşmuştuk. Çiçek her seferinde Onur'un nasıl beni *kahramanca* kurtardığına dair bir milyon tane soru sormuş her seferinde baygın baygın bakan hayranlık dolu gözlerini kırıştırmıştı. Benzer ve gelir geçer cevaplar versem de pes etmeyen ısrarının sonunda Selin onu açıkça tersleyerek susturmuştu.

Selin uzanıp elime usulca dokunduğunda bakışlarımı hâlâ yansı dolu olan portakal suyundan yüzüne kaldırdım. Endişeli ve yorgun görünüyordu.

Yeşil gözlerinden içime sızan sıcacık bir şefkatle "İyi misin?" diye sordu. Başımı sağa sola sallayarak masaya doğru eğildim.

"Pars buraya gelmenize nasıl izin verdi?" dertleşmekten ziyade ihtiyacım olan merakımın giderilmesiydi. Selin'in o sıcak ifadesi yerini tatsız bir burun kıvrıma bıraktı.

"Telefonlarımızı aldı ve yolda üç sefer araç değiştik en sonunda Kobra mıdır, piton mudur, engerek midir nedir o bizi buraya getirdi."

"Onur'un ekibinden." dedim arkamı yaslanırken. Selin duyulmaması gereken bir gizi açık etmek istemiyorcasına masaya doğru eğilip bana baktı "Aslında." dedi ve sağa sola bakıp yeniden bana döndüğünde "Şu şeyi bugün şey edelim." dediğinde merakla "Neyi?" diye sordum.

"Şey işte." dedi kelimeleri ağzının içinde geveleyerek.

Başımı sallarken "Ne işte?" diye fısıldadım sabırsızca.

"Hamilelik testi be."

"Yapmadın mı daha?" diye sorduğumda başını sağa sola salladı.

Omuzları düşerken "Tek başıma cesaret edemedim." diyerek suçüstü yapılmış bir çocuk gibi boynunu büktü. Masanın altından eline uzandım ve parmaklarını avuçlarımın arasına alıp sıktım.

"Burada kalsana." dediğimde gözlerini devirip bezgince demin Çiçeğin içeri girdiği kapıya baktı. "Şunun, korumanın dikkatini dağıtmasına izin vermesek iyi olur." dediğinde alayla güldüm. "Onun dikkatini o kıyafetlerle zor dağıtır." diye mırıldandığımda bana o kısılmış *hadi ama seni kötü kız diyen*

bakışlarını atıp, sorarcasına kafasını şakacı bir kınamayla sallarken cık cıkladı. Bu sefer ben ona doğru eğilerek fısıldadım.

"Pembeden nefret ediyor." dediğim an Selin'in gözleri sa-
lanındaki o pembe tutamlara kaydı. Omuzlarımı dikleştirir-
ken arkama yaslandım ve ellerimi önümde bağladım. "Benim
onun dikkatini çekmeme gerek yok, buna mecbur neticede iş-
bu." Sesim beni bile irite edici derece savunurcasına çıktığında
Selin'in kaşları çatıldı. O ben bu işleri bilirim bakışını takınıp
"Şimdi neyi neden açıkladın onu bir açıkla." dediğinde ma-
sadaki portakal suyuma uzanıp büyük bir yudum aldım ve
kafamı sert bir şekilde salladım.

"Açıklanacak bir şey yok, bu arada Karan ile konuştu mu
nasılmış?" diye sordum. Selin bana bir süre sessiz ama imalı
gözleriyle bakıp "İyiymiş." dedi ve sıkkın bir nefesi sertçe de-
şarı verdi.

Seni sordu. Tabii peşinde o herifin babasının adamları
olduğunu, işin kan davasına döndüğünü ve seni abinin sak-
ladığını diyemedim. Elini havada sallayıp "Çocuğun ailesi
düzgün, ne senin ne benim ne de Çiçeğinki gibi yüz kızar-
tan şeylerle uğraşmıyorlar, tabii biz de dışarıdan bakınca pek
bir düzgünüz." Kulağını çekiştirip, dudaklarını büzerek tiz bir
öpücük sesinin ardından parmaklarını tahtaya vurup "Maşal-
lah diyelim." dediğinde güldüm. Bazen Selin'in içinde baba-
annemin bir kopyasının yaşadığını düşünürdüm ki şu an o
anlardan birindeydik.

"Yani demem o ki sisciğim, şirketin başına geçince bu ço-
cukla evlen kendine temiz bir sayfa aç ve rahat rahat üre, yok
çoluk çocuğum öldürülür mü, yok topuğuma sıkırlar mı, yok
kocam başka karılarla fışırır mıiiii... Hiç derdin olmaz. Pa-
da arkada ne sik yiyorsa yesin." Kendi kendini öfkelen-dirmeyi
her seferinde başaran bir mizacı vardı. Neyse ki yine kendi
kendini de sakinleştirebiliyordu. Buruk bir gülümsemenin

ardından "Karan'ın yerinde olsam bir daha beni görmek istemezdim." diye mırıldandım.

"Deli misin, çocuk sana baya âşık." Gözlerimi devirdim.

"Abartma, hoşlanıyor tamam, anlık duygu seli ile de farklı bir cesarete büründü, evet tatlı ve her kadının duymak isteyeceği şeyler ama." Duraksadım ve üzerine bastıra bastıra "Arkası dolu değil." dedim. Selin bir kaşını kaldırmış, kenara kıvırdığı dudağıyla lafımı bitirmemi bekliyordu.

"Sisciğim arkası dolu ya da boş, sevgili abilerimizle ve hemen dibinde gezen adamlarının bellerinde taşıdıkları dolu silahları düşününce ne senden ne de benden sonu mutlu biten bir aşk hikayesi çıkmayacak gibi zaten." Alt dudağını büküp ellerini masaya koydu, yeni yapılmış tırnakları pembeydi...

"En olmadı alırsız bir kedi, iki köpek, üç inek yaşar gideriz dert etme." dedi ve ayağa kalkıp kulağıma eğildi.

Basenlerini göstererek "Hazır Çiçek ortada yokken odana gidip şu lanet testi yapalım da, bu şişkinliğimin sebebinin alkol ve çikolatadan olduğu kesinleşsin." Beraber minyatür bir kopya olan odamın yolunu tuttuk.

Selin kopyalanmış odamı görünce kısa bir an tam da odanın ortasında, boynuna düşmüş çenesi, kocaman açılmış gözleri ile donakaldı.

"Bu ne tür bir simülasyon?" diye sorabildiğinde komodinin çekmecesindeki karpuzlu sakızı çıkarıp paketi havada salladım ve yatağın üzerine attım.

"Kullandığım pede kadar almış."

Selin birkaç küçük adımla yatağa yaklaşıp, sanki parlama-ya hazır bir el bombasına bakarcasına karpuzlu sakız paketine baktı.

"Bu manyaklığın sebebi ne?"

Bir çırpıda açıkladım. "Uyur gezerliğim!"

Selin havaya kalkmış kaşlarıyla sırtını düzleştirirken dudaklarını da büzmüştü.

“Herife bak işini asla şansa bırakmıyor. Sana söyleyeyim bu diğerleri gibi değil.”

Başımı sallarken iç çektim ve Selin’in kolundaki çantasını gösterdim.

“Hadi şu testi yapalım.”

İki yan yana dümdüz belirgin kırmızı çizgiler... Şaşkınlıktan donmuş bir vaziyette Selin’in elindeki test çubuğuna bakıyorduk. Gözlerimi çubuktan kaldıramıyordum.

“Hamilesin.” diye fısıldadım.

“Şu pakerin arkasına bir daha baksana çift çizgi mi pozitif tek çizgi mi, bence çift çizgi negatif.” Söylediklerine inanmak istediği sesinin her tınısından belli olsa da ikimiz de çok iyi biliyorduk ki Selin hamileydi. Yine de paketi alıp arkasına dikkatle baktım ve onun da görmesi için göz hizasına getirdim. “Hamilesin.” dedim kelimelere bastıra bastıra, fısıltım hâlâ yerli yerindeydi sanki durumu sesli dile getirdiğimizde Selin’in başına gelebilecekleri önlüyorduk. Selin çubuğu tuvalet kağıdından uzun uzun sertçe kopardığı kâğıda sardı ve hızla odaya dönüp yukarı çıkarken yanımıza aldığımız çantasının içine sakladı. Sessiz adımlarla onu izlerken dişlerimle dudaklarıma saldırıyordum. Yatağın ayak ucuna oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

“Onu artık kesinlikle bulmam lazım.” diye mırıldandığında önüne çöküp ellerimi dizlerine koydum. Her an ağlayacak hatta hıçkırıklara boğulacak gibi duruyor ama yine de bununla çok iyi baş ediyordu.

“Daha önce çok uğraştık Selin.” dedim şefkat yüklü yumuşak bir sesle. Birazdan söyleyeceklerimi söylemek

istemiyordum ama birinin gerçeklerin altını çizmesi gerekiyordu. "Onu bulamadık." Sağ gözünden bir damla yaş hızla yanaklarına süzüldü, elinin tersi ile yüzünü sertçe silip burnunu çekti ve gözlerini gözlerime dikip kaşlarını kaldırdı.

"Onu bulmak zorundayım Ahsen." Acılı bir tebessümle dudaklarım kıvrılırken elini ellerimin arasına aldım.

"Sence ne kadarlık?" diye sorduğumda sol gözünden de bir damla yaş firar etti.

"Dikkat ediyorduk." Gözlerini kapatıp başını salladı. "İnişli çıkışlı sonu belirsiz bir ilişkiye ben de güvenmiyordum ama güvenmek istiyordum, tekrar ayrılmamızdan sonra yeniden onunla birlikte olmayacağımıza emindim ama son bir kez diyerek buluştuk." Gözyaşları artık durmadan akıyordu. Kalbim en yakın arkadaşımın kalbinin kırıklığı ile sızlarken benim de gözlerim nemlenmeye başlamıştı. Burnunu çekti ve "O tamamen kaybolmadan önce, arabada... Bir anda oldu." diye eklediğinde Erhard'ı en son ne zaman gördüğümü anımsamaya çalıştım. Bir ya da bir buçuk ay mı olmuştu... Hâli bir tuhaftı, tedirgindi ve izlendiğini düşünürcesine sürekli etrafını kolluyordu.

"Bir, bir buçuk ay falan." dedi emin değilmişçesine. Parmaklarını sıkıp "Ne yapmayı düşünüyorsun, eğer bulursan?" İkinci ihtimali daha düşük bir sesle dile getirdim. "Ya da bulamazsan?" diye sorduğumda kızarmış gözleriyle gözlerime baktı. Alt dudağı titreyerek "Onu çok seviyorum Ahsen, tüm o kalp kırıklıklarına rağmen çok seviyorum ve o yanımda olsun olmasın, eskide kalsa bile yaşadıklarımızı seviyorum, tek bir mesajla sırra kadem bassa bile..." dedi ve daha fazla devam edemeyerek boğazından bastıracağı küçük bir hıçkırık çıktığında boynuna sıkıca sarılıp, elimi teselli edercesine sırtında gezdirmeye başladım "Neye karar verirsen ver, yalnız değilsin." dediğinde vücudu birden kollarımın arasında kasıldı.

“Birinden bahsetmişti.” dedi kolumu tutarak hafifçe geriye doğru çekildim ve yüzüne yapışan saçlarını kulağımın arkasına aldım.

Şu doğrudu insan beyni en köşeye sıkışmış anlarda onu kurtaracak çözümleri sanki ilham o anda gelmişçesine, büyük bir çaresizliğin içinde boğulurken buluyorlardı.

“Kimden?” diye sordum heyecanla.

Gözleri kısılmış alnı kırışmıştı. “Manevi kardeşim falan demişti, New York’ta olduğunu ve adının Clark olduğunu söylemişti.” Burnunu çekip gözlerini sıkıca yumup açtı.

“Clark.” Yutkundu ve parmaklarıyla yüzünü silip ekledi.
“Clark Monreo.”

“Onu bulmalıyız !”

KORKU

*Kandan ya da yaralardan korkmamak değil mesele,
Mesele kendi kanından ve yaralarından korkmamak.*

Beni 7. Oğul yapan

*Beni tüm dünyada bu nama sahip yapan buydu,
Ne kanımdan ne bedenimde oluşacak
başka bir yaradan ne de ölümden çekiniyorum,
Ben lmn içinden kendi kanımla yıkanıp,
yaralarımı dağlayarak doğdum.*

MARCUS...

"Buranın senin odan olduğunu bilmiyordum?" dedi sesini bezeyen her harften akan yalanı duymak için eski bir FBI ajanından eğitim almasam da olurdu. Alaylı bir gülümsemeyle arkamı döndüğümde hâlâ gömleğimin düğmelerini ilikleme-miştim. Ela gözleri tüm gövde mi baştan sona talan etmeye ant işmişesine bedenimde gezerken gözlerim kısıldı.

"Yanlış geldiniz o zaman." dedim gülerek. Ona inanmadığını anlasa da manzaradan memnun olduğunu gsteriresine dudaklarını kıvırdı. "Affedersin, evet yanlış geldim." Durak-sadı ve yutkunup ekledi "Bir şey sorabilir miyim?" diye sor-duğunda sadece başımı sallayarak onu onaylarken ağır ağır gömleğimin düğmelerini iliklemeye başladım.

"Karan'ın arkadaşı Murat'ın kaburgalarını kırmışsın." dedi. *bu sırrı sadece ben biliyorum ve daha kimseye söylemedim* diyen

ifadesini anlamamış gibi kayıtsızdım, gözlerini yüzümde bir cevap ararcasına gezdirirken bir yakınlık kurmaya çalıştığı aşikârdı. Bir kaşım havalandı ve devam etmesi için sessizliğimi sürdürürken ellerimi ceplerime sokup başımı yana yatırdım.

Hadi bakalım pembenin en berbat tonu, gönder gelsin.

“Neden yaptın?” diye sorduğunda gülercesine bir nefes verip dilimi alt dudağımda gezdirdim ve bunun onu tahrik ettiğini çarpılan ifadesinde gördüm.

“Fazla özgüvenliydi.” Omuzlarımı silkip, ona doğru bir adım attığımda sertçe yutkundu, gözlerimi gözlerine dikip “Arılar düşmanını soktuğunda öleceğini bilir.” dedim ve gülümsedim. “Ama işte gel gör ki yine de kaçmak yerine o iğnelerini çıkarırlar.” Gülümsedim ve bir küçük adım daha attım. “Çok vızıldıyordu.” dedim sesimi sadece onun duyacağı kadar alçaltarak ve yine ekledim. Yüzümü yüzüne eğdim ve o arzusunu bağırarak beğeni dolu bakışlarına bakarken fısıldadım. “Başımı ağrıttı.” Artık aramızda herhâangi aşılabilecek bir mesafe yoktu. Yüzüme doğru parmak uçlarında yükseldiğinde geri çekilmedim, sesini kulağıma fısıldayarak “Canını sıkırmak istemezdim.” dediğinde kıkırdayıp belimi doğrulttum.

Hem isteğini açık etmekten çekinmeyecek kadar arzulu hem de öpüşmeyi başlatamayacak kadar korkaktı. Oysa dün gece arkadaşı isteğini saklamayarak beni bile şaşırtacak bir cesaret örneği göstermişti.

“Bir daha bana bu kadar yaklaşmayın.” Dişlerimi göstererek tehditkâr bir biçimde gülümsedim. “Canım sıkılmasın.” dedim en kalın sesimle. Tüm o yüzünü kaplayan efsunlu ifade birden evrildi ve gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldığında hâlâ gülümsüyordum.

Ahsen Tuna ne kadar iyi korunursa Pars Tuna'ya ulaşmam o kadar kolay olurdu. Bir an önce kendimi onun yakın korumalığına aldırmalıydım ama işler kızımızın çılgın gece eğlencesi yüzünden planı rayından çıkarmıştı. Birdenbire kendisini çetrefilli bir kan davasının arzu edilen kurbanı konumuna getirmeyi bir gecede başarması da takdire şayandı. Yine de bana kendimi ispat etme şansı verdiği için henüz geç kalmış sayılmazdık. Hedefim bu görevi bir an önce tamamlayıp boşa çıkmaktı ama görünen o ki tam da Ulter'in dediği gibi altı ay kadar Onur Baran olmaya devam edecektim. Bu durumu bir an önce yararına çevirmeliydim. Dikkatini çekmek istemiyordum ama tüm dikkatim onun üzerindeyken ve bana bu kadar ihtiyacı varken uzak durmak da imkansızdı. Gri gözleri tanıdığım kimse gibi hakmıyordu, dışarıya sergilediğinin aksine hem yalnız küçük bir kız çocuğunun buhranını taşıyor hem de sanki ne yaşarsa yaşasın etkilenmeyecek kadar sağlam bir yapıya sahip duruyordu. Oysa eğer ikincisi olmak ve yenilmek istemiyorsa o küçük kıza ustalıkla saklaması gerekirdi. Ve daha bana 132 saat içinde tüm o savunmasız hâlini açık etmişti. *Düşmanına...*

İşte bu tepemi attırıyordu. Gerçekten perdelerini bu kadar çabuk kaldırması canımı fena sıkıyordu. Ben onun hoşlanıp aşık olabileceği biri değildim, sadece beğendiği ve ihtiyacı olan uğınma hissini karşıladığı bir çalışanıydım. Böyle birine bu kadar açık ve savunmasız olmamalıydı. *Bence bu safı aptallıktı.* Onu omuzlarından tutup sarırmak *kendine gel senin abin mafya, kimse senin gerçek dostun ya da sevgilin olamaz* diye bağırarak istiyordum. Arkadaşlarının buraya gelerek onu düşündüğünü sanıyordu. Pembelinin derdi ben, sarışınınsa kendiyile ilgili aşamadığı bir sıkıntısı vardı ve sırf bencillikleri uğruna tüm bu koca uğraşı tehlikeye atmışlardı. İnsanları okumak benim için bir lanet değil lütuftu ta ki dün gece o gri gözlerde yanmaya hazır kıvılcımları görene dek...

Gerçek beni tanısa ki sadece bir parçasını bile gördüğünde suratının aldığı ifade hâlâ capcanlı hafızamdaydı, işte o zaman arkasına bakmadan kaçır belki de beni kendi elleriyle öldürmek isterdi. Yine de o zarif parmakların bir tetüğü çekip birini yaralayacağını düşünmek sadece *trajik biçimde komik geliyordu*.

Komodinin üzerindeki telefonum tıttı. Bir mesaj vardı. Kobra'dan.

"Tarçın Hanım'ın arkadaşlarını şehre götürmek üzere araziden ayrılıyoruz efendim." Sıkkin bir nefesi sertçe içime çekip yazmaya başladım. Pars Tuna'nın bu kendine olan güveni başımıza bir kere daha iş açmasa iyiydi.

Annaca

"Tamam, çabuk dönün."

Kobra

"Emredersiniz efendim."

Telefonumdaki, içinde bulunduğumuz geniş araziye gösteren özel bir yazılım olan uygulamaya girdim. Sınır ihlali olduğunda yeşil alan ihlal edilen alandan itibaren kırmızıya dönüp alarm hâline geçiyordu. Arazi alanı şu an yeşildi ve çevrede olağan dışı bir hareketlilik yoktu. Telefonu cebime koyarken odaya çıktım ve merdivenlere yöneldim. Mutfaktan gelen yanık kokusuyla bir kaşım sertçe havalandı. Adımlarımı hızlandırırken içimde kabaran öfkeyle kendi kendime sessizce söyleniyordum. *Yedi yirmi dört de dibinde olamam ki ama hadi bir de kendini yak şimdi. Hoş dün akşam onu da başarmıştı ya!*

Beni fark etmedi, yüzü ocağa dönük içinden duman çıkan bir tava ve tahta kaşıkla boğuşuyordu. Usulca yanına yaklaşıpken sesimi olabildiğince sakın tutarak "Ahsen Hanım acaba ne yapıyorsunuz?" diye sorduğumda terslenircesine "Makanın yanına karamelize soğan yapmaya çalışıyorum." dedi.

Bana sinirlenecek hâli yoktu, muhtemelen karamelerle olmak yerine yanmayı tercih eden soğanlara öfkeliydi, elimi tavanın kulpuna götürürken “Bırakın ben yapayım.” dedim ama tavayı sertçe çektiğinde elim havada asılı kaldı, çatılmış kaşlarla bana dönerken sertçe soluyordu.

Hayır bu bakışlardan anladığım soğanlara değil bana kızgındı.

Hadi bakalım geliyor...

“Murat’ın kaburgalarını kırmışsın.” dedi, sesinden öfke, sitem ve henüz karar veremediğim başka bir his aramızdaki soğanların dumanına karışıyordu.

İfadesiz gözlerle hâlâ yanan ocağa ve birazdan kül olacak soğanlara bakıp birkaç adım geriye giderken “Sizin adınıza geçmiş olsun çiçeği göndermemi ister misiniz?” diye sordum. O sevimli sayılacak derecede sevimsiz kıyafetleri olan arkadaşı ona olan tavrımın cezasını kendince kesecekti elbette. Ocağı kapattı ve tavayı sertçe tezgâha bırakıp karşıma dikildi.

“Senin sorunun ne?” Eğer gözlerinden ateş çıkarmayı başarabilen biri varsa o da bu kadındı. Ben bezgin keyifsiz bir nefes verirken o bağırmaya devam ediyordu. L koltuğun sırtına oturup ellerimi yanıma koydum ve başımı yana eğip onu seyretmeye başladım.

Hiç nefes almadan ağzına ne geliyorsa sayıp döküyordu, teni adrenalinden kızarmıştı ve dudaklarında çoğu kaybolmuş nemlendiricisinin yansıyan parlaklığı tüm dikkatimi dudaklarına çekiyordu. Dün gece bu koltuktan kalkmasaydım o mini triko elbisenin altında beni neyin beklediğini hatırlayarak gerildim. Onu ilk kurtardığımda üzerinde sadece bir erkek gömleği vardı. Omuriliğimi baştan aşağı sıcak bir elektrik dalgası sarıp, kaslarımı sertleştiriyordu. Dalgalı saçları çıplak omuzlarına ve koluna dolanırken araya karışan pembeleri gördüğümde kendime geldim ve omuzlarımı silktim.

Gözlerimi kırıştıtarak benden bir cevap bekleyen gri hatlerine baktım.

“Çiçek göndermiyorum o zaman?” Oflarcasına bir nefes verip kafasını geriye atıp tavana, Tanrı’dan bir medet umar gibi baktığında açıkta kalan zarif boynu ve parlak gerdanı yeniden tüm sinirlerimi germeye başlamıştı ki nihayet onu duyabildim.

“Diyorum ki.” dedi hecelerinin üzerine tek tek bastırarak “Gidip özür dileyeceksin.” İstemsiz bir kahkaha dudaklarımdan döküldüğünde sertçe ayağa kalkıp ceketimi sırtımdan çıkardım.

“Ben sadece sizi koruyorum.” dedim dün arabada yaptığımız konuşmayı ona hatırlatmak istercesine kaşlarım havalanmıştı.

“Bu ne demek?” diye sordu daha normal bir seviyedeki sesiyle. Sinirli bir gülümsemeyle ellerimi iki yana açtım “Bu şu demek, ben sizin öyle istediğiniz her şeyi yaptırabileceğiniz eski korumalarınızdan biri değilim.” dediğimde bana meydan okurcasına bir elini beline koyup o insanın dikkatini dağıtan zarif boynunu dikleştirdi “Sen benim çalışanımsın!” dedi son kelimesinin üzerine basarak ve otoriter bir duruşla ekledi “Ne dersem yapacaksın o çocuğun kaburgalarını...” Sözünü bıçak gibi kestim

“Tek bir kaburgası kırıldı.” dedim ve bana inanamayan o gözlerini dikip “Bu seni merhametli mi yapıyor?” diye sorduğunda hiç düşünmeden onu başımı sallayarak onayladım. Çenesini kaldırdı ve gayet kendinden emin bir şekilde “O zaman kovuldun.” dedi.

Dudaklarıma bir gülümseme uğrayıp geçti, ceketimi bıraktığım yerden alıp koluma astım. Tüm bunları yaparken bana geri adım atmamı arzu eden o kısılmış bakışlarıyla baktığının farkındaydım. Telefonumu çıkardım ve Pars Tuna’yı aradım.

İlk çalışında telefonu yanıtladı. Sesi endişeli ve her zamankinden daha kalındı. Üstelik nefes nefseydi ardından gelen acı dolu sesler muhtemelen can sıkıcı bir iş üzerinde olduğunu açık ediyordu.

Birilerine işkence ediyor olmalılardı ve bu ağzımı sulandırdı. Kendi görev durumumla onlarınkini kıyaslayınca içimde kötücül bir kıskançlık belirdi.

“Bir sorun mu var Onur?”

“Hayır efendim bir sorun yok. Biraz önce Ahsen Hanım beni kovdu, bulunduğumuz konuma Ahmet Bey’in ekibi gelsin. Ahsen Hanım’a eşlik etsinler.” dedim.

Pars Tuna homurdanarak “Seni kovma sebebi?” diye sordu sertçe.

Sakince “İtaatsizlik.” dedim.

Pars Tuna “Telefonu Ahsen’e ver!” diye emretti.

Telefonu ona uzattım. Bir süre ifadesiz ve rahat yüzümü izleyip tereddütle telefonu aldı ve kulağına götürdü.

“Efendim.” dediği anda benim bile duyabileceğim bir ses telefonun diğer ucundan yükseldi.

“Sen ne halt ediyorsun, çocuk mu eğliyoruz burada?”

“Pars bir dinlersen-”

“Ben bu başımızdaki belayı defedene kadar Onur senin yakın koruman, sonra baktın istemiyorsun benim ekibime o geçer sana da Ahmet’i veririm, yeter artık! Benim şu an nelerle uğraştığımla ilgili en ufak bir fikrin var mı senin ama yok nereden olacak hanımefendi lüks mağazalarda, gece kulüplerinde, ev partilerinde değil mi, az sorumluluk al, alamıyorsan da sorun çıkarma. Duydun mu beni?” anbean ifadesinin nasıl solduğunu ve gözlerinin nemlendiğine şahit olmak gibi bir arzum yoktu. Göğsümün üzerinde bir ağırlık hissettim ve bu gerçekten canımı sıkı. Güçlkle yutkundu ve sadece

“Tamam.” diyerek telefonu kulağından çekti ve gözlerime bakmadan telefonu bana uzatıp yöneldiği merdivenleri ağır ağır adımlayarak çıktı.

Ve ilk defa sebep olduğum bir hüznün yarattığı buhranla boğuluyor gibi hissederek o yukarı çıkarken arkasında salınan saçlarının pembe tutamlarını seyrediyordum.

AHSEN...

İnsan bazen aklının da kalbinin de bir tuşla kapanmasını diliyor,

Ne çok düşünmenin ne de çok kırılmanın bir çözümü yoktu çünkü,

Üstelik haksızken tutunacak bir dalda bulamıyordunuz

Ve ne ağlamak ne de yakarmak göğsümdeki ağırlığı hafifletmiyordu

Burnumu çektim ve yastığıma biraz daha gömülerek büzüştüm. Gözlerimi sımsıkı kapatsam da akmaya kararlı yaşlar bir şekilde dışarı taşmayı başarıyordu. Pars haklıydı ve haklılığı canımı sözlerinden daha fazla yakıyordu. Ona sadece yük oluyordum yine de kalbimi bu denli kırabileceğini beklememiştim, sanırım abim de benimle ilgili sabrımın son sınırlarına ulaşmıştı, tek istediğim Onur’un geri adım atması ve itaat etmesiydi ama elbette ki yapmamıştı. Korumama öfkeliydim ve bunun sebebi geri adım atmaması ya da Murar’ın kaburgalarını yahut onun söylediği gibi tek bir kaburgasını kırması değildi yalnızca. Çiçek aralarında bir şeylerin başladığını ima ederek buradan gitmişti ve bu canımı çok sıkıyordu. Üstelik bir de bana onun gibi adamların verdiği ince mesajları doğru almak gerektiği ile ilgili birtakım öğütler de sıralamıştı. Dün gece beni kibarca geri çeviren adam, bugün daha ikinci sefer gördüğü pembeli arkadaşşıma ne demiş ya da ne yapmıştı da

ona bir sinyal vermişti deli gibi merak etsem de kahretsin ki soramıyordum. Ona bir özür bile dileyemiyorken neyin hesabını neye dayandırarak soracaktım ki...

Üstelik bu hislerimi hissediyor olmak da canımı sıkan beynimi ambale eden başka bir sorundu ve bu sorun sanki gittikçe büyüyordu. Günlerce uyumak ve şu an beni mahveden tüm duygular çekip gidene kadar uyanmamak istiyordum.

Abime yük olduğumu unutmak istiyordum.

Murat'ın kaburgalarını, Onur'un nasıl kırdığını unutmak istiyordum.

Han Salihoglunu ve hâlâ enseme duyduğum pis nefesini unutmak istiyordum.

Salihoglularının kanımı dökmek istediklerini unutmak istiyordum.

Annemle babamın kurşunlandığı o geceyi ve tüm olup biteni içerisinden izlediğim dolabın basık ve boğucu kasvetini unutmak istiyordum.

Onur'u dün gece az daha öpmek üzere olduğumu ve hâlâ bunu istediğimi unutmak istiyordum...

Başımın üzerine kadar çektiğim yorgan bana o lanet dolabı hatırlattığında nefes alamadığımı fark ederek yorganı tekmeledim ama gözlerim hâlâ sıkı sıkıya kapalıydı. Cenin pozisyonumu bozmadan kendimi uyumaya zorladım. Kapı usulca tıklatıldığında hızla doğruldum ve tekrar yorganı başımın üzerine kadar çektim. Bir de ağladığımı ona gösterecek değildim, muhtemelen Pars avazı çıktığı kadar bağırdığı için kelimeleri harfi harfine duymuştu. Kapıyı tekrar bu sefer daha kuvvetli bir şekilde tıklattı.

"Ahsen Hanım?" diye seslendi, yumuşak sesinden anladığım bana acıyor olduğuydu ve bu tüm midemi kasıp kavuran bir sızıya neden oldu.

“Beni yalnız bırak.” diye bağırdım, öfkemi yansıttığım sesimle yine de titreyen harfler durumumun ne derecede berbat olduğunu gizlememe yetmemişti. Ve elbette itaatsiz korumam kapıyı açıp usulca odaya girdi ve yatağımın ayak ucuna oturdu.

“Tavayı yakmışsınız, bana bir tava borcunuz var.” dedi.

“Çık dışarı.” dedim sertçe ama sanki beni duymamış gibi devam etti.

“Soğanları ve mantarları karamelize ettim.” dedi. Yorganı başımdan sertçe atıp hızla yataktan kalktım ve koluna yapışıp onu kaldırmaya çalıştım. Zerre kıpırdamadı. Bir ıslak yüzüme bir koluna sarılı ellerime yumuşak bakışlarla bakıp tebessüm etti. Yavaşça ayağa kalktı ve bir elini belime yerleştirip bir anda nasıl yaptığını anlamadığım bir şekilde beni yatağa devirdi.

“Ders bir.” dedi ben neler olduğunu anlamaya çalışırken “Ağladığınızı birinin görmesi kötü bir şey değildir, kötü olan ani duygu değişimleriyle hızlı kararlar vermektir. Sizi birincisi değil ikincisi güçsüz gösterir.” diye söylendiğinde onu itmeye çalıştım ama çabam beyhudeydi.

Bedeni bedenimi kafeslemişti. Kalbim neredeyse ağzımda atıyordu. Yüzü hemen yüzümün önündeydi. Beyaz ütülü gömleğinin yakaları açıldı. Bir eli belimde diğer eli ise başımın ardındaydı. Altın sarısı gözleri sarı bir alevle bürünmüştü ve odanın karanlığını aydınlatmaya yetiyor gibiydi. Güçle nefes alıyordum ama bedeninin ağırlığı üzerimde değil yatağıma dayadığı dizindeydi. Nefes alamamamın sebebi bu yakınlıktı. Gözlerini gözlerime kilitleyip fısıldarcasına sordu.

“Neden ağlıyorsunuz peki?” Dolgun dudakları birazdan tenime degecek gibiydi. İlk nefesi ateşten bir kan olup ruhumu sarmalıyordu. Gülercesine bir nefes verip onu göğsünden ittim ama bir kayaya dokunmakla aynı şeydi.

“Ağlamıyorum.” dedim sertçe ve elimi yavaşça başımın ardından çekip parmaklarını her an dağılacak bir yağlı boya

tuvalindeki resmi bozmaktan korkuyormuş gibi yavaş yavaş yüzüne değdirip gözyaşlarını kulaklarına, oradan da boynuma doğru sildi. Dokunuşu sıcak ve daha fazlasını istetecek kadar tutkuluydu. Tenimi alevlendirip, buhran denizindeki ruhumu aydınlığa çağırıyordu sanki. Yutkundum ve kuruyan dudaklarımı dilimle ıslamıştım gözleri dudaklarıma kilitlendi. O an birdenbire dudaklarımdan "Çiçeğe ne dedin?" diye kelimeler dökülüyordu. Kaşları çatıldı ve gözlerini gözlerimle buluşturdu.

"Benden uzak durmasını." dedi kendinden olabildiğince emin bir şekilde. Kaşlarını havalandırırken ifademden rahatsız olmuş bir şekilde "Size ne söyledi?" diye sordu.

"Hiç." dedim ve yana kayarak bu kuvvetli çekiminden kaçmaya çalıştığım da beni kendisine daha sıkı kafesleyip başka bir kaçış hamlemi daha etkisiz kıldı. Çenemi tutarak yüzümü yüzünün hizasına getirdi.

Kokusuyla kendimden geçmek üzereydim, ellerimi boynuna dolayıp onu kendime çekmek, o dudaklarının dokunuşu ile tanışmak istiyordum. Sanki isteğimi anlamış gibi sinsice gülümsediğinde yutkundum ve derin bir nefes aldım. Avucunu yanağıma yaslayıp gözlerimi kaçırmamamı istiyormuşçasına yanan hareketlerini gri gözlerime dikti. İfadesine yerleşen duygu farklıydı, acımak ya da şefkat duymakla ilgili değildi ama neydi bilmiyordum fakat içime yerleşiyor ve beni nefessiz bırakıyordu.

"Özür dilerim." dediğinde şaşkınlıkla aralanan dudaklarımı hızla kapattım.

"Buna sebep olduğum için." dedi nemli gözlerime bakarak sonra burukça gülümsedi ve başparmağını yanağımda gezdirirken "Bir daha arkadaşlarınıza zarar vermeyeceğim." Duraksadı ve bir kaşını havalandırırken ekledi "Size zararları dokunmadıkça." dediğinde kalbimdeki tüm o kırıklık ve acı yerini tatlı bir rüzgâra bıraktı. İçimi kaplayan o coşku tüm

uzuvlarıma yerleşirken ellerimi boynuna dolayıp ensesine götürdüm ve onu kendime çektim.

Bu anı bekliyormuşçasına dudakları dudaklarımla buluştu. Bir yapbozun iki parçası gibi birbirlerine geçmiş dudaklarımız önce sakince tanışırken, yüzüme değen yakıcı nefesi, dudaklarının nemi ve belimde sertleşen dokunuşuyla sırtım yataкта yaylandı ve bedenimi bedenine daha çok ittiğimde dilini de öpüşmemize katmıştı. Boğazından kopan hırıltıyla kendine engel olmak istediğini anlamıştım ama engel olmamasını tüm kalbimle dileyerek, arzulu öpüşmesine katıldım ve dilimi Onur'un ağzının içine ittim. Bu boğazından daha büyük bir hırıltının kopmasına neden oldu ve belimdeki eliyle beni kendine çekip bedenlerimizi birbirine yapıştırdığında gömleğinin birkaç düğmesini açtım ve göğsündeki sert kas çizgilerine dokunmaya başladığımda eli kalçama kaydı ve parmaklarıyla sertçe kavradı. Dudaklarımın arasından küçük bir inilti döküldü. Nemli dudaklarını kulağıma götürüp boğazından gelen boğuk bir sesle fısıldadı.

"Bunu gerçekten istiyor musunuz?" diye sordu nefes nefese, bir eli kalçamda gezinirken, diğer elinin parmakları saçlarıma dolanmıştı. Onu sadece başımı sallayarak onayladığımda dudaklarını kulağıma sürttü ve tekrar fısıldadı.

"Duymak istiyorum." dedi yakıcı bir sesle.

"İstiyorum." dedim fısıldayarak ve gömleğinin yakalarını sertçe iki yana ayırırken kulağına "Seni istiyorum." diye mırıldandığımda boyun oyuntumdan yükselen tatmin dolu gülümseyişini duydum. Kumaşın üzerindeki eli tenimi yakarken dudakları boynumu ve gerdanımı talan ediyordu. Kalçamdaki eli bacaklarıma kaydı ve triko elbisenin altına girerek iç çamaşırıma doğru ilerlediğinde dudaklarımın arasından başka bir inleme döküldü. Kumaşın üzerinde gezinen parmakları küçük ama daha fazlasını arzu eden dokunuşlarla bacak arama

doğru ilerliyordu, nemlenmiş kumaşa dokununca boğazından yoğun ve sert bir hırıltı döküldü ve hızla geri çekilip elbisemi bacaklarımdan yukarı sıyırdı ve başımdan geçirip odanın bir köşesine sertçe fırlattı. Karanlıkta yatağımın üzerinde dizlerinin üzerindeydi, göğüslerimi saran siyah dantelli iç çamaşır takımından başka üzerimde bir şey yoktu ve ben daha onun sadece gömleğinin önünü açabilmişim. Gömleği sırtından çıkarıp usulca kenara bırakırken aç gözleri yoğun bakışlarla tenimde geziyordu. Loş karanlıkta seçebildiğim vücudunun da en az yüzü kadar gösterişli olduğuydu ve bu nefes alışverişlerimin teklemesine neden oluyordu. Kollarını başımın iki yanına dayayıp yüzüme baktı ve dilini alt dudağında gezdirirken “Yalnızca bir şartım var.” dediğinde karanlık bir sesle güldüm.

“Seninle evlenmem mi gerekiyor?” diye sorduğumda gözlerinden eğlenceli bir pırıltı geçti ve başını iki yana sallayarak “Saçlarıma dokunulmasından hoşlanmam.” dediğinde ona doğru doğruldum ve sutyenimin sadece omuz askılarını indirdim. Şu an bunu sorgulayamayacak kadar arzu doluydum. Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı ve aynı hızla üzerime eğilip yeniden dudaklarıma yapıştı.

Beni nefessiz bırakana dek yoğun bir öpüşmeyle oyalarken, elleri büyük bir ustalıkla sutyenimin kopçalarını çözmüştü. Eli göğsümü bulduğunda titredim, avucunun içine sığan göğsümü sıktı ve bundan zevk aldığını tenime değen nefesinde hissettim. Parmak uçları göğsü ucumla oynayarak onu çektiğinde nefesim kesildi. Dudakları boynuma oradan da göğüslerime indi. Bacaklarımı kaldırıp iki yana açarak arasına yerleşti. O sıcak ve nemli dudakları göğüs uçlarımdaydı. Dili ateşten yaratılmıştı ve dişlerinin değdiği yerlerden içime akan uyarılar aklımı başımdan alıyordu. Sonra bunu fark etmiş gibi hareketlerinin yoğunluğu arttı, göğüs uçlarımı sırayla ısırtıp emerek bana eziyet etmeye başladı. Ben inledikçe onun

boğazından daha büyük bir hırıltı kopuyor ve hareketleri sertleştiyordu. Bir an ellerim saçlarına gidecek oldu onun yerine kendimi dılgınleyerek omuzlarını sıktığımda başıma doğru inmeye başlamıştı. Bir anda doğruldu ve kalktığımda ne yaptığını görmek için başımı kaldırdım. Bacaklarını çekip kalçamı yatağın kenarına getirdi ve iç çamaşırını bacaklarından sıyrıp çıkardı, hareketleri oldukça usulca ve sertydi dişlerinin üzerine çöküp dudaklarını tepme noktasına dayayıp yeniden o güçlü elleriyle göğüslerimi kavradı.

Ben zevk ve ihtiyaçla inledikçe o dilini de devreye sokuyordu beni çileden çıkarıyordu. Beni dayanamayacağım bir noktaya getirdiğinde sırtımı yavaşça yatağa doğrulttum ama o sağ elini göğsümden çekti ve üzerime uzanarak dudaklarını gezdirirken yerde parmaklarını gezdirmeye başladı. Beni çölün ortasında bir kuraklıkla yanacak kadar arzuyla doldurmuştu, vücudu tümüyle onu isteyerek kıvranıyordu. Eğilip yüzüme baktı ve dudaklarıma nefesini üfleyerek "Şimdi." dedi ve bir parmağını içime ittiğinde dudaklarım aralandı, sırtım yatağın üzerine yaylandı, dudaklarımı kendi dudaklarıyla örterken iki parmağı usulca içime girip çıkıyordu. Başparmağını tepeme dayandı diğer parmaklarıyla içime girip çıkarken dudakları dudaklarımı tekrar tekrar keşfediyor, dişlerini de işin içine katarak zihinime mühürlüyordu. Hareketleri hızlandı hızlandı... Ben zirveye taşırken göğsüme eğilip ucunu ağzına aldı ve dişleriyle çekiştirmeye başladığında daha fazla dayanamadım ve zihinden boğuk bir inlemeyle sertçe aşağı indim. Haz ve şehvet damarlarımda, kalbimde ve tüm hücrelerimde çağlarken tüm bedenimi ağır ama tatlı bir yorgunluk örtmeye başladı.

Çıplak sırtımı, sıcak gövdesine dayarken yorgunum üzerime çekti. Parmakları usul usul kolumun üzerinde gezip boyuna oyuntuma tırmandı, saçlarımı hafifçe kulağımın arkasına topladı ve kulağıma eğildi.

“Makarna?” Başımı hayır anlamında sallarken boynumun altındaki pazısına yüzümü gömerek büzüştüğümde diğer elini kolumun altından geçirmişti ve o sıcak dokunuşları bu seferde hemen karnımın üzerinde geziniyordu. Bunun yanlış olduğunu, yaptığının bir başka yapmamam gereken aykırılık olduğunu bilmeme rağmen içimi dolduran muhteşem hissin tadını çıkarmaya karar vererek gülümsedim. Onur yüzünü boynuma gömüp lezzetli bir yemeğin tadına bakmışçasına derin bir nefesin ardından mırıldandı.

“Bu kadar güzel olmadığına eminim ama mantarlar da fena olmadı.” dediğinde bedenimi ona çevirip çıplak gövdesine sokulurken yüzümü yüzüne kaldırdım.

“Alternatifimin mantarlar olmasına üzüldüm.” dediğimde yüzünde hatırı sayılır sıcak bir gülümseme belirdi ve alt dudaklarını yaladığında dudaklarının gezindiği yerler yeniden beklentiyle sızladı. Boynuma kadar kızardığıma emin olarak gözlerimi kırıştırdım, biraz evvel şehvetin verdiği coşkuyla ne kadar cüretkâr olduğumu anımsadığımda ise yutkundum. Hayatımda belki de en cesur olduğum anlardan biri olabilir-di, orgazmın dışında daha tuhaf adını koymakta zorlandığım başka bir tatminkârlık daha yaşıyordum.

Onur çenemi yüzüne kaldırıp kızarmış tenime baktı “Bunun bir alternatifi olduğunu sanmıyorum.” derken ifademdeki utancın belirginliğinden eğlendiğini anlayabiliyordum. Yüzümdeki bir tutam saçı zarifçe kulağımın arkasına sıkıştırırken ifadesi ciddileşmek üzereydi. Gerçekten samimiyetle gülümsemediğini sadece birkaç kez görmüştüm onlar da çok çabuk sönüp gitmişti, bu hayatta ne yaşadı da bu ürpertici sertlik bu güzel yüzüne yerleşmişti merak ediyordum.

“Akşam oldu ve hâlâ sabahki tırtıkladığınız kahvaltıyla duruyorsunuz.” dedi, orada değildi ama doğru düzgün yemediğimi bilecek kadar beni takip etmişti. Ortalarda görünmüyorken

bile ve bu bana o an bir korumadan daha fazlası olduğunu düşündürüyordu. Kolunu yavaşça çekip doğruldu. Camdan sızan ay ışığında parıldayan kaslarını izlerken karnının sağ tarafında koltuk altı hizasının biraz önünde çapraz kabank bir yara izi gözüme ilişti. Dirseğimin üzerinde doğrularak "Bu nasıl oldu?" diye sordum. Gözlerimin olduğu yere bakıldığında yüzünde memnuniyetsiz bir ifade belirdi ve hiçbir şey söylemeden gömleğini alıp giyinmeye başladı.

"Onur?" diye soluduğumda iç çekerek "Bir koruma görevi esnasında." dedi. Bana döndü ve düğmelerini iliklerken başını hafifçe eğerek gözlerimin içine baktı "Çok fazla gizli kalmış gereken görevlerde bulundum, geçmişimi sorgulamayın ki yalan söylemek zorunda kalmayayım." dediğinde kaşlarım çatıldı, soğuk bir his kalbime yerleşti ve "Bana hiç yalan söyledin mi şimdiye kadar?" diye sordum dan diye.

Bir süre sessizce yüzüme baktığında, ifadesine yerleşen o ürpertici karanlıkla, anlık kavuştuğumu düşündüğüm o aralıkta kalmış güzel duygularım incindi. Kirpiklerimi kırıştırtırken tenimin altında bu bakışından sonra yeni yeni uyanan rahatsızlığın sebebini sordum bu sefer.

"Neden benimle gerçekten beraber olmadın?"

İlk cinsel birlikteliğim hatıralarımda bile beni geriyordu ve o zamandan bu zamana kadar ilk defa bir adam için sonuna kadar gitmeye gözü kara, aptalca bir içgüdüyle delice istekliydim. O adamın yakın korumam olması dışında daha büyük bir sorun vardı. Kendisi!

Bakışlarında en ufak bir ifade yoktu, o kadar boştu ki, katbim sanki cam parçaları arasında kalmışçasına acımaya başladı ve pişmanlık sinsi bir düşman gibi ensemin ardından pis bir sıcaklıkla yükseliyordu. Gözlerini yüzümden güçlükle çektiğini düşündürecek kadar yavaşça bakışlarını çekip kapıya yöneldi ve çıkmadan hemen önce bana tekrar bakmadan ekledi.

"Ders iki, patron olarak söz dinletmek istiyorsanız, çalışanlarınızla duygusal bağ kurmayın. Bu işi tamamlamadım çünkü gerçekten aşık olduğunuz biriyle beraber olmalısınız, ben sadece beğendiğiniz biriyim." Omuzlarını silktiler "Bir tür hizmetçi gibi düşünün." dedi ve ekledi "Sizi rahatlatmak da benim görevim ve iyi bir orgazmın çözemeyeceği bir sorun yoktur." Beni karanlık odamda, ciğerlerimde nefes almamı bile güçleştiren bir sızıyla baş başa bıraktı.

O çıkıp gittiğinde bile sesi kulaklarımda çınlıyor, beynime mihlanıyordu.

Rahatlatmak da benim görevim!

Görev!

Yatağın içinde boş bakan gözlerle ne kadar oturdum bilmiyorum. Bildiğim tek şey tenimin üzerinde hâlâ etkisini gösteren dudaklarının izini söküp atmak istediğimdi.

Onur'un son sözleri bedenime bir kamçı gibi inmişti. Ever onu beğeniyordum, gördüğüm en yakışıklı adamdı, her bir hareketi hem gizem dolu hem de hayranlık uyandırıcı bir özgüvenle bezeliydi ama ben hayatımdaki ikinci ve en güzel seksi sadece beğendiğim bir adamla yapacak kadar duygusuz ya da sadece ihtiyaçlarına düşkün biri değildim. Hakkımda böyle düşündüğünü bilerek yaptığımız o şey güzel olmaktan çok uzaktı artık ve derin bir pişmanlığın yüksek frekansı ile zihnimin uyuşmasına neden oluyordu. Aşk belki çok abartılı bir ifadeydi ama ondan hoşlanmadığımı da ona söylememiştim. Ondan deli gibi hoşlanıyordum ve bunun çok yeni farkına varmıştım. Düşlediğim sakın hayatın tam aksi bir adam olmama, ukalalığına, itaatsizliğine, bende yarattığı sinir harplarına rağmen ondan ciddi anlamda çok hoşlanıyordum. İçimi kaplayan huzursuzluğun nedeni şu soruydu: *O benim için*

VARIS

düşündüğünün aksine neden bana dokunup beni tatmin etmiş sine, aç olup olmamamı, kullandığım ped markasını bilip temin edecek, alışık olduğum yatak odası düzenini harfi harfine sürdürece kadar görev sınırlarını geniş tutan bu adam acaba beni sırf işinin bir parçası olarak gördüğü için mi...

Midem repetaklak oldu...

Beni öperken ne hissettiğini merak ediyordum ve aklıma gelen ihtimal ağzıma asit sularının dolmasına neden oluyordu.

Beni içinde zerrece bir his olmadan delicesine öperken aslında arzudan çok uzak sadece iş odaklı mıydı yani, kendimi jügle tutmuş gibi hissediyordum.

Hızla yataktan fırladım ve üzerime bir eşofman takımı geçirip, çekmecedeki kapalı telefonumu cebime attım, bu sefer abimi aramak gerekirse bunu o değil ben yapacaktım ve telefonumun sinyali de başımdaki belayı da umursamadan merdivenleri koşarak indim. Kırılmış bir onuru, zavallı bir ruhu korumanın anlamı yoktu. Tam da beklediğim gibi hazırladığı iki kişilik yemek masasında beni bekliyordu. Gözleri beni bulunca kaşları merakla çatıldı hızla ona doğru yürüyüp oturacağım sandalyenin sırtına parmaklarımı geçirip ona doğru eğildim.

“Sen sırf beni rahatlatmak için mi bana dokundun?” diye soludum öfkeyle. Kendi sesimden yükselen sözlerle bile tahammül edemeyerek sıkıca gözlerimi yumup derin bir nefes aldım tekrar ona bakarken tüm duygularımı görmezden gelerek öfkeme odaklandım. Aldığım havanın ciğerlerimi yakıyor hissediyordum. Gözleri kısıldı, başını sakince yana yatırdı ve alt dudağını büzerek *evet öyle* dercesine omuzlarını silkti. Omuriliğimden aşağı buz gibi bir su akmışçasına irkildim. harı şiddetli bir öfke uzuvlarıma dolanıp ellerimi titretirken dişlerimi sıkarak “Siktir git.” diye tısladım ve masadaki su dolu kadehi alıp yüzüne fırlatacağken birden ayağa fırlayıp bileğimi

kavradı, kadehteki su masadaki yemeklerin üzerine sıçradı ve kadeh önce masaya ardından da yere düşerek parçalara ayrıldı. Hırsla bileğimi avucundan kurtardım. Yüzüne sağlam bir tokat geçirdiğimde, yüzü hafifçe yana döndü ve gözlerini derin nefesler eşliğinde sıkıca yummaya başladı.

Demek görev adamımız öfkelenmişti!

Onu ittim ve öfkeyle bağırdım “Senin düşündüğünün aksine ben bencil bir orospu değilim.” dedim ve onu tekrar sertçe ittim, sırf nezaketen birkaç adım geri gittiğinde olduğum yerde kaldım, ona bakmak bile gözlerimin dolmasına neden olurken “Sadece daha birkaç saatin içinde hiç tanımadığı bir yabancidan etkilenip ondan hoşlanacak kadar aptalım.” Dürüstlüğü canımı sıktı ve zaten kırılmış onurumu biraz daha paramparça etti. Omuzlarımı silktim ve burukça gülümsedim. Gözlerime dizilen yaşlar yanaklarıma düştü, içimdeki öfkenin ateşi anbean tırmanıyordu, ciğerlerimin sızladığını hissediyordum yine de tüm bunları umursamadan devam ettim. “Belki de tüm o boktan anlardan beni çekip çıkardığın için senin gibi bir züppeden hoşlandığımı sanacak kadar aptalımdır, belki de Pars’a olan öfkemi dindirmek için seni kullanacak kadar aptal ama.” dedim dudaklarımı birbirine sertçe bastırarak “Bir şekilde bu demin olanlar.” dedim elimle üst katı göstererek “APTAL! Olduğumun güzel bir ispatı oldu, sikerim Salihoğullarını da kan davasını da bana derhâl arabamın anahtarlarını ver.”

İfademdeki ciddiyetin onu gerdiğini fark ettiğimde ona doğru sert bir adım attım “Bana hemen ya arabamın anahtarını verirsin ya da şu kapıdan çıkar ve o geldiğimiz yolu yürürüm.” dediğimde gözleri kısıldı, hareleri karardı, kısa bir an duraksadı ve dudaklarını birbirine bastırıp kabullenen bir sesle “Ben sizi götüreyim.” dedi ve hızla arkasını dönüp seri adımlarla üst kata çıktı, aklıma o an buraya ilk geldiğimizde aracın anahtarını şöminenin hemen üst çıkıntısının üzerindeki bir

VÂRİS

“Telefonu carplaye¹² ver.” dediğinde Onur’un sesine eşlik eden boğuk motor sesini duydum ve yeniden dikiz aynasına baktığımda mercedesin az gerisindeki motosikleti gördüm. Telefonuma bağlı ekran panelinde gezen telaşlı parmaklarımla güçlkle de olsa dediği gibi konuşmayı carplaye verdim.

“Dördüyü yak, duracağını düşünsünler.” diye emretti. Dediyini yaptım, avuçlarım ter içindeydi ve direksiyonu tutmakta zorlanıyordum. Bacaklarım hissizleşiyor, sırtımdan akan soğuk damlacıklarla beraber nefes alışverişim güçleşiyordu.

Sahi şu aptallıkla ilgili söylediklerim, kendim için evet tam bir aptaldım. Sahi ne düşünmüştüm!

“Sakin ol.” dedi buyurgan ama şefkatli bir sesle. Acılı bir sesle güldüm.

“Senden kalabalıklar ve birazdan daha kalabalık olmayacaklarının garantisi yok.” dedim.

“Bizim de yok.” diye yanıtladı beni ve ekledi “Eğer sakın olmazsanız ikimizi de öldürtürsünüz.” Sözleriyle ağız dolusu histerik bir kahkaha attım.

“Ben aptallığının cezasını er geç öderim Onur, bence sen yol yakırken kaç kurtar kendini.” dedim yarı sitemkâr yarı alaylı bir sesle. Bir an için bugünkü kalp kırıklıklarım bana tuhaf ve beklenmedik bir kabulleniş verdi. Yüksek panik anlarında yani insanlar ölüm eşiğinde demek ki bu kabullenişle metanetlerini koruyorlar diye düşündüm ve bu düşünce göz yaşlarımın arasında acı bir gülümsemeye neden oldu. Onun dediğinin aksine arabayı yavaşlatmadım yeniden gaza yükledim, kimsenin intikamına meze olmak gibi bir niyetim yoktu.

Aptallık mı! Battı balık zaten...

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı. Cevap vermedim, yolu ortadım ve gaza alabildiğince yükledim.

¹² Araç kullanırken konuşmak için kullanılan uygulama.

"YAVAŞ!" Gür sesi, panik hâlindeyken bile öz güven kokuyordu. O sırada arka planda Pars'tan bir çağrı belirdi ve Onur'u kapatıp onu yanıtladım.

"Abicim?"

Onur'daki paniğin benzeri bir panikle "Sen ne yapıyorsun Ahsen?" diye bağırdı. İç geçirdim.

"Başımın çaresine bakıyorum, sana yük olmuyorum, kimse'nin endişesi ya da zorunluluğu olmak istemiyorum." dediğimde arkamdan bir el ateş sesi yükseldi ve tamponumdan sert bir ses geldi. Kalbim birkaç saniyelğine durdu. Arabama ateş ediliyordu! Yine de içimde yükselen kabulleniş birçok duygunun üzerini soğuk bir metanetle örtüyordu. Bakışlarım aracın yan aynalarında gezdi. Mercedes'in camından bir kol dışarıda, elindeki silahı ayarlamaya çalışıyor, tekere ya da daha iyi bir ihtimalle kafama isabet ettirmeye çalışsa da arkasındaki motosikletten çekindiği için anca bu kadarını yapabiliyordu.

"Allah aşkına kendine gel." diye bağırdı bu sefer Pars. Bezgin korku dolu çaresiz bir sesle ve o sesi içimde yeni sönmüş o acılı tohumu yeniden canlandırdı. Sesim metanetliydi. "Biliyor musun?" diye sordum sakince "Aslında korkmuyorum artık." Yutkundum "Ölmekten korkmuyorum. Sanırım seni anladım abi, belki de karanlık o kadar da kötü değildir." dedim ve telefonu kapattım. Adrenalin, burnumun dibindeki son ve acı veren kalp kırıklıklarıyla üzerine eklenen geçmiş ya da geçmemiş travmalarımınla mental sağlığımı, ruhumdan önce uğurlanmış olmanın anlık güzelliğini yaşıyordum. Onur'un adı yeniden aracın ekranında belirdi, arkama baktım. Mercedes onun kendi hizasına gelmesine olanak vermiyor bir sağa bir sola kırıyordu. Kabul edelim ki hepimizin şansı yolun bu saatte boş olmasıydı. Çağrıyı karşıladım.

"Ahsen Hanım!" dedi her harfine tek tek bastırarak, nefesi sıklaşmıştı tıpkı bir saat evvel olduğu gibi.

*Yataкта, dili vücudumu gezerken, dudakları dudaklarımı ta-
an ederken ki gibi!*

"Hızınızı düşürmezseniz o virajdan uçarsınız bakın son beş kilometre." diye uyardığında hiç düşünmeden "Belki canım uçmak istiyor." dedim ve ekledim. "Bu da benden sana bir ders olsun, patronların işlerine karışılmaz."

"Kimi cezalandırıyorsunuz, beni mi abinizi mi yoksa kendinizi mi?" diye sordu sabırsızca. Sorusu ciğerlerimdeki havayı çekip aldı yeni dinen yaşlarım yeniden gözlerimin ardında peyda oldu ama onları gerisin geri bastırdım. Derin bir nefes aldım.

"O gece hastalanmıştım." Duraksadım ve güçlkle de olsa devam ettim. "Dedem babamı aramış, bizi de alıp yanlarına gitmemizi istemişti, babam ateşim çok yüksek olduğu için sabah geliriz dedi ve telefonu kapattı. O gece onların ölümünü seyrettim, sabahında bahçesinde annemle kardan adam yaptığımız o bahçede kanın kızılığı beyazı pembeye boyamıştı. Erimemesi için dua ettiğim kardan adamın eteklerine kadar hem de. Karın rengi artık beyaz değilse de duam kabul olmuştu." Dudaklarım kederle kıvrıldı. Anılarımın bu kadar canlı olmasında nefret ediyordum. Sözler ağzımdan dökülürken, hatıraların ruhuma hâlâ bu denli yük olduğunu ise şimdiye dek fark etmemiştim.

"Burnundaki havuç düşmüş olsa da annemin kardan adamın boynuna doladığı atkı yerli yerindeydi. Çocuk aklımın bana yerlere atılmış onlarca pamuk şekerlerini düşündürmesi gerekirdi ama biliyordum, tüm bahçeyi kaplayan pembeliğin sebebinin oluk oluk akan kan olduğunu- "Titrek bir nefesi güçlkle içime çektim. "Biliyordum." gözyaşlarım ılık ılık akarken dudaklarım aralandı.

"Pembeyi sevmiyorum, kardan adamları sevmiyorum." İtirafımla beraber son kez havayı içime çektim, ciğerlerim solmak

üzereydi, gaza biraz daha yüklendim “Bu hayatı sevmiyorum, bir intikam yemi ya da bir araç olmak istemiyorum. Bunun ne seninle ne de Pars’la ilgisi yok.”

“Annem.” dedi Onur sanki bu kelime ona ağır geliyormuşçasına “Üzerinde beyaz bir elbise vardı... o sabah onu son kez gördüğümde.” Nefesini duydum yeniden. “Yağmurlu bir gündü, bıçaklanıp bir kaldırım kenarına atıldığında, elbisesi kan ve yağmur yüzünden pembeye boyanmıştı.” Acıyla gülümsemediğini duydum.

“Biliyor musun, yağmurlu havalardan, pembeden ve kaldırım kenarlarından nefret ediyorum ama sana bakınca.” Duraksadı sanki söylemek istemediği çok büyük bir sırrı açıklamak zorundaymışçasına güçlkle sürdürdü sözlerini “Saçlarına dokununca, pembelerine bile! o öfke bana uğramıyor, o rengi bile bir tek sende kabul edebiliyorum.”

Güldüm “Beni vazgeçirmeye çalışıyorsun.”

“Hayır.” dedi emin bir sesle. İşte o zaman parçalar ağır ağır oturdu. Tüm o sert ve soğuk duruşuna rağmen beni ona neyin çektiğini bilmiyordum. *Yaralı ruhların birbirini tanıdıklarına dair anlatılan hikayeler gerçek miydi?*

“Sadece beğendiğim birinin sözleriyle ikna olmam.” dediğimde de o güldü.

“Beni sadece beğenmediğinizi biliyorum, o gece sizi merdivenlerde yakaladığımdan beri.” dediğinde burnumu kıvırdım.

“Yanlış, kekimi beğendiğinden beri.” dedim, ayağımı gazdan çekmeye karar vermeden hemen önce Onur’un derin bir nefes aldığını duydum.

Sadece salise sayılacak kadar kısa bir sürede, asfalt yolun şeritleriyle beraber tüm hayatım gözlerimin önünden geçmeye başlamıştı ki sesini duydum, ağır ama yalvarırcasına yükseliyordu.

“Bir anlaşma yapalım, yavaşlarsanız daha itaatkâr olmaya çalışırım.” dediğinde dışarıdan bir el ateş sesi duydum. Aracın bir şey isabet etmemiştii, gözlerim panikle aynalara döndü. Onur, arkadaki Mercedes’e ateş etmişti. Tek eliyle kontrolü sağlarken diğer elinde silahı vardı. “Fren!” diye bağırdı Onur ve ayağım direkt fren pedalına gitti ve arkamdan bir el silah sesi daha yükseldi. Araç savruldu ve direksiyon sertçe avuçlarımin arasında dönmeye başladı.

Son hatırladığım “Direksiyona asıl ve diğer tarafa kır.” diye gürlediği oldu. Son bir gayretle dediğini can havliyle yaptım. Kapıldığım sesindeki o akıl çelen tını mıydı ya da yaşama sandığımdan daha mı çok bağılıyım bilmiyordum. Şiddetli bir çarpma bedenimi tül den bir çarşaf gibi silketti. Kuvvetli bir dalga iç organlarımı geçip sırtımı koltuğa yapıştırırken, gövdemdeki kemer beni boğarcasına gerildi. Yine de öne fırlayan başım, onu tutan boynumdan bağımsızmışçasına direksiyona gömülmüştü. Hem her şeyin farkındaydım hem de hiçbir şeyin gerçekliğine erişememiştim. Dışarıda her şey çarpıcı bir hızla gerçekleşirken, aracın içinde zaman durmuş gibiydi. Sonra bir şey oldu. Her yer bir anlığına karardı. Ciğerlerimde sıkışan hava, dudaklarımin arasından firar ederken ruhum bedenime tutunmaya çalışıyor gibiydi. Gerçeklik kendini künt¹³ ve çoklu ağrılar kümesinde göstermeye başlarken alnım acıyla kırıştı. Boynumdaki ve sırtımdaki sert bir ağrıya kulaklarımda başlayan çınlama da hemen ardından geldiğinde zaman ağır çekimini bırakmıştı. Başımı, bilincimi yakalamamla buharlaşmakta olan hava yastığından kaldırıp önümdeki çatlamış camın ardından dışarı baktım. Havalanmış ön kaput, kalın bir ağaç gövdesi ve araçtan karanlığa süzülen beyaz bir duman. Aracı takla atmaktan kurtarsam da bir ağaca girmesine mani

¹³ Ağır, dayanıklı.

olamamıştım. Saçlarımın dibinden yüzüme ılık ılık süzülen sevin kokusunu iyi biliyordum. Hemen dibimde birkaç arabaya daha durmuştu ve ardı ardına patlayan silahlarla kafamı tekrar eğmeden önce dikiz aynama baktım. Onur kulağında kulaklığı, üzerine yapışmış o gergin beyaz gömleği onu en son bıraktığımdaki gibiydi. Bir ok misali dimdik tuttuğu kolunun ucundaki silahı gözünü kırpmadan ateşliyordu. Kalp atışlarım yavaş, ağır ve yorgun olsa da zihnim telaşlıydı. Yine de bedenimdeki yoğun uyuşukluk yüzünden kendimi kıpırdayamayacak kadar hâlsiz hissediyordum. Derinleşmiş nefeslerimin arasında başımı arkaya yasladım ve onu izlemeye devam ettim. Ardında başka biri belirdi, silahını yeninden doğrulttu, adrenalin bacaklarımdan gövdeme doğru tırmandığında onu uyarmak istedim ama ağzımı bile açamamıştım. Arkasında bir gözü varmışçasına kolunu zerre esnetmeden ardına döndü ve iki silah aynı anda patlarken, genişçe bir Volvo hemen yolun gerisinde bitti. Patlayan silahlar, kalın erkek sesleri havada uçuşmaya, karanlık koşuşturmalar geceyi sarmaya başladı. Onur karşısındakini çoktan yere devirmiş ve bana dönmüştü ki sol omzundaki kanın gömleğini hızla boyadığını gördüm. Göz kapaklarım ağırlaşırken, yanaklarıma süzülen yaşlar kendim için değildi.

İçimi kaplayan acıyla ona doğru koşmak istiyordum, kapım sertçe açıldığında yarı açık gözlerle beni kucağına çeken yüzü görmek için kendimi zorladım. Öfkeyle harlanan bakışları sıvı altın gibiydi, endişeyle yüzümü taradı ve gördüğünden nefret ederek homurdandı.

Yüzüme yapışan saçımı geriye atarken, parmaklarının titrediğini hissettim.

“Ders 1 neydi, kötü olan ani duygu değişimleriyle hızlı kararlar vermektir.” Boğuk ama alev alev yanan sesinden akan nefesi de sıcacıktı ve tenime değdiğinde gözlerim artık

Sol parmağındaki alyansı eldivenine rağmen seçiliyordu. Kafamı dağıtmak için "Evli misiniz?" diye sordum. Soruyla göğüs omuzları gevşedi, tekinsiz bir adamın tekinsiz bir şekilde oluşmuş yarasını sessizce dikmek onu germiştir. Gün geçtikçe artan sağlıkta şiddet olaylarını da göz önüne aldığım da Doktor beyin tedirginliğine hak verdim. Gözlerini yaramdan ayırmadan "Evet, evliyim. Aslında yeni evlendim." dedi.

"Balayında olmanız gerek miyor mu?" diye sordum, burk bir gülümsemeyle yanındaki metal tepsiye yönelip eline bir neşter aldı. "On gün evlilik izni aldım, beş günü düğüne gitti." dediğinde "Körüymüş." diyebildim. Elindeki neşteri göğüs hizama getirdi "Bu acıtacak, yaran parçalı ve kenarlarını düzeltmem için kesmem gereken yerler var son kez soruyorum uyuşturabilirim?"

Yeniden gülümsedim. "Hayır."

Omuzlarını pes edercesine silkti ve bir kaşı sertçe havalandı. "Eh iyi madem sen istedin." dedi ve yarama yöneldi. Acı belirgindi ama zaten ilk anki kadar keskin olmadığı için hâlihazırda varlığına çoktan alışmıştım. Mermi sıyırıp geçmişti, normalde buna fırsat vermeden hasmımın hakkından gelirdim ama dikkatimi dağıtıyordu. Orospu çocuklarının arabasının tekerlerini vurmalarına bile fırsat vermemeliydim ama kahresin bu onun hakkında bilmediğim tek gerçeği çok vakitsiz bir anı öğrenmişim. Ve bu birkaç salisede olsa kafamın içindeki düşünceleri tepetaklak edivermişti.

Onu kendimden uzak tutmaya çalıştıkça, iş sonunda onu kucaklamamla bitiyordu. Odasına çıkmamalıydım, içinde olduğu durumu umursamamalıydım, onu öpmemeliydim, arabasının anahtarını orada bırakmamalıydım, kaza yapmasını engellemeliydim... Amacıma hizmet edene kadar sadece onun çevresinde olmalıydım.

SADECE!

Kokusu, gözleri, sadece göz göze geldiğimizde yanan bakışları, kulağımda o beni istediğini söyleyen sesi, ellerimin altında eriyip inleyişi... İçimde bir ateş yükseldi ve onu geçiştirmek için acıya yatkındım.

"Acıyorsa?" diye sordu heyecanla Hasan. Acıyordu evet ilk defa birini deli gibi arzuluyordum ve bu canımı acıtacak kadar çok sıkıyordu. Yılın gözlerimi boş duvardan çekip diktiği orazuma baktım. "Acıyor desem mutlu olacak gibisin." Gözlerini devirdi. "Kendimi bir mafya kurgusunun içine düşmüş gibi hissediyorum." dediğinde güldüm.

Şu an kimi diktiğini bir bilse, mafya kurgusuna düşmek için Tanrı'ya duacı olurdu.

"Yoksa öyle mi?" diye sordu kocaman açılmış gözlerle. Ve yeni bir yalan daha ekledim haneme "Kötü adam ben değilim." dedim ve bir doğru da yalanımın ardından ekledim.

"Bir doğruyu birkaç yanlıştan korurken oldu." dedim omzumu göstererek. Hasan takdir edercesine dudaklarını kıvrırken, kendimin o doğru için ne denli büyük bir yanlış olduğunu düşünüyordum.

"Polis falan mısın?" diye sorduğunda "Özel korumayım." dedim. Hayretle yüzünü kırıştırdı.

"Önemli birini koruyor olmalısın o zaman, yukarıda birkaç yaralı daha var senin kadar dayanıklı değillerdi." İç geçirdim. Gözlerim yeniden boş duvara dalarken "Önemli." diye tahminini doğruladım.

"Şu kadın hasta neydi, Ahsen Tuna, onu mu koruyorsunuz?" diye sorduğunda başımı salladım. "O iyi mi?" diye sordum hemen ardından. "Kan şekeri ve tansiyonu çok düşük, bir de başında bir kesik ile kaburgalarında küçük çatlaklar var ama iyi." diye yanıtladı profesyonelce. E zaten bunları biliyordum. Dudaklarımı birbirine bastırırken başımı salladım. Onu Atlas Alsoy'un kucağına teslim ettiğim anı anımsadım

ve adamın yeşil gözlerinde gördüğüm şey tüm sinir hücrelerimi yeniden alarma geçirdi. En yakın arkadaşının kız kardeşine karşı oldukça yoğun hisler paylaşan bir adamın bakışları vardı o gözlerde.

Endişe, korku ve onu benim kollarımda görmekten duyduğu belirgin rahatsızlık.

Kuvvetli bir elin, tok ama sabırlı bir sesle kapıya temasıyla düşüncelerim bölündü. Kapı aralandı ve Ahmet Bey'in o babacan suratı belirdi. Bu adamın yüzüne baksanız asla birini vuracağını düşünmezsiniz ama bakış açınızı biraz değiştirip gözlerinizi bedeninde ve nasırlı iri ellerinde gezdirdiğinizdeyse tek düşündüğünüz şu olurdu: *Bu herifin canını sıkacağına, hayalarını sıkarak bir boxer ile kilometrelerce koş. İşte Pars Tuna'nın sağkolu emrindeki adamlarını böyle yola getirmişti, herkes ona hem saygı duyuyor hem de korkuyordu.*

"Hocam, var mı bir sorun?" Hasan kafasını salladı.

"Adamınız taş gibi mübarek, anestezisiz diktim şimdi de sarıyorum, bitti sayılır, gelebilirsiniz." dediğinde Ahmet Bey ardından kapıyı kapatıp doktorun hemen arkasına yerleşti. Gözleri bir sarılmakta olan omzuma, bir bana değiyordu. Hasan kolumu sarmayı tamamladığında, çapraz askı yapıp kolumu gövdemde tutmam gerektiğine dair şeyler anlattı. Başka bir bandajı kabul etmediğimden inadımın ne kadar keskin olduğunu deneyimlediği için ısrarcı olmayarak, almam gereken antibiyotikleri sıraladı ve bizi Ahmet Bey'le yalnız bırakarak odadan çıktı.

Bir kolu olmayan kanlı gömleğim, sargılı kolumla oturduğum yerden Ahmet Bey'e baktım. Kel ve büyük kafası, kalın kaslı gövdesi ve uzun boyuyla tam bir yakın korumaydı ama adamın yadsınamaz sıcak bakışları, konuştuğunda da ortadaki gerginliği azaltan samimi tavırları vardı. Şu an babacan modundaydı! Dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle

Hasan'ın demin kalktığı tabureyi kendisine çekip oturdu ve bir dizini taburenin ayağına koyup kollarını önünde kavuşturdu. Bu ifadeyi ve oturuşu iyi biliyordum. Yapmayı onaylamadığı bir konuşmayı usulen yapacaktı.

"Ahsen Hanım uyandı." dedi sakince ve ekledi "Anahtarı alıp, sen yukarıda bizimle konuşurken kaçtığını söyledi." Cevap vermeden sırtımı dikleştirdim.

"Seni, onun atlatma konusunda profesyonel olduğuna dair uyardığımı hatırlıyorum." dediğinde kısa bir nefes aldım ve dudaklarımı kıvrarak "Ne yalan söyleyeyim, peşinde birileri varken ve o kadar korkarken kaçabileceği aklıma gelmedi." dedim tüm samimiyetimle. Ahmet Bey anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. "Onu az çok tanımışsındır, duygularıyla hareket eder ve hâlâ içinde sürdürdüğü yaşamın koşullarını kabullenmemekte direniyor, bunun da sebebi uzun yıllar yurt dışında eğitim alması." Anladığımı göstererek kafamı ileri geri salladım. Ahmet Bey'in yanlış bildiği bir şey vardı ki, Ahsen Tuna'nın bu hayatı kabullenememesinin nedeni uzun yıllar yurt dışında olması falan değildi. Ailesinin gözlerinin önünde katledilmiş olmasıydı.

"Dikkatsiz davrandım." dedim.

"Bak Evlat." dedi ayağa kalkıp sağ omzuma elini koydu ve gözlerini yüzüme dikti. "İşinde çok iyisin, defalarca kere de bunu ispat ettin ve yine bu gece senin sayende ucuz atlatıldı." Omzuma pat pat vurup "Ama daha dikkatli olmalısın eğer ikinci kez olursa Pars Bey bunu affetmez." dediğinde yeniden başımı salladım.

Parsmış, ne de sikimde ama...

Birkaç adım geriye çekildi ve askıdaki ceketimi alıp bana uzattı. "Ahsen Hanım'ın intihara meyilli olduğunu söylemediniz." dediğimde alını kırıştı ve başını sertçe salladı. "Hayır, intihara meyilli değil, o adamlara istediğini vermemek için o

an her şeyi yapardı.” dediğinde kaşlarım çatıldı. “İnatçı olduğunu fark etmediğini söyleme. Seni görmek istedi, bir görün.” dedi ve hızla odadan çıktı.

AHSEN...

“Şunu içer misin?” dedi Atlas, elindeki meyve suyunu uzatarak. Sırtı kaldırılmış hasta yatağında kaçacak bir yer olmadığı için medet umarcasına Pars’a baktım. Pars, Atlas’a katıldığını gösterircesine kollarını bağlayarak çenesiyle bardağı işaret ettiğinde, bardağı almak için yeltendim ama kolumdaki serum iğnesi zorlanınca gülümseyerek “Tüh bak görüyor musun?” diye arkamı yaslanmışım ki Atlas yatağımın kenarına oturup bardağı büyük bir özenle dudaklarıma yaklaştırdı. Ona *gerçekten mi?* diye hayret içeren gözlerle bakıp zoraki küçük bir yudum aldım ama şeftali nektarı midemi bulandırınca yüzümü buruşturdum.

“Bitir şunu, kan şekerin yerlerde.” dediğinde burnumu kıvrıştırarak “Burada bana eziyet edeceğine gidip kardeşine bak-sana.” diye söylendim.

Atlas kafasını sağa sola sallayarak “Haberî olsa hastaneyi başımıza yıkar.” dediğinde aklıma bugünkü hâli geldi. Hamik hâliyle benim yüzümden panik yapmasını istemediğim için daha uyandığım ilk an Atlas’ın Selin’e haber vermesini engellemiştim. Başımı yastığıma yaslayarak, yorgun gözlerle Atlas’ın gözlerine baktım “Midemi bulandırıyor.” Zayıf sesim anımsıydı ve işe yaramıştı. Sikkın bir nefesle bardağı geri çekerken kapı çaldı ve Onur sanki çatışmadan çıkmamış bir dikkatle orada belirdi. Yüzünün görüş açımına girmesiyle içimde yaşamı hissi veren bir sıcaklık belirdi, kalp atışlarım zıvanadan çıkmaya meyilliydi ama heyecanımı belli etmemek için okuyucu yerden sadece gözlerimle onu takip ettim. Tüm odayı dolduran bir ağırlığı vardı, gözleri ilk bana değdi ve hemen ardından

elinde meyve suyu ile yatağın kenarında oturan Atlas'ı buldu. Bakışlarını oyalamadı ama vücudundaki gerilmeyi seçebiliyordum. Pars'a gözlerini kaldırdığında hızlı bir baş selamı verip "Ahsen Hanım beni görmek istemiş," dedi buz gibi soğuk ve kaya gibi sert bir sesle. Çatık kaşları, mesafeli ve kendine güvenen bakışlarıyla bu odada kimseye söz hakkı tanımıyor gibi dursa da bir onay bekleyen cümlesini Pars'a bırakmadan karşıladım.

"İyi misin?" dediğimde bana kısa bir bakış atıp başını salladı.

"İyiyim efendim, umarım siz de iyisinizdir." dedi buram buram resmiyet kokan bir sesle.

"Baktılar mı yarana?" diye sordu Pars.

Onur hiç düşünmeden "Baktılar efendim, sağ olun." dedi. Kısa, olağanca sert ve soğuk cevaplar vererek tüm konuşmaları keskin bir şekilde sonlandırıyor. Bana bakmamak için yoğun bir çaba verdiğini düşünüyordum, öyle ki boynundaki kasların sert çıkıntıları belirginleşmişti.

Birdenbire Pars "Ahsen arabayı kendi kaçırdığını söyledi." dedi onaylamaz ve suçlar bir sesle, sesle. Kollarını çözüp yaslandığı duvardan doğruldu. Onur, gözlerini Pars'ın üzerinden çekmeden olduğu yerde boynunu dikleştirerek abimin cümlelerinin devamını bekliyordu. Ne bir kaygı ne de bir endişenin esintisini üzerinde taşımayan bedeni kaskatıydı.

"Yine de." dedi Pars odanın içinde küçük adımlar atarken "Seni atlatmasına izin vermemeliydin." diye ekledi. Onur hiç düşünmeden "Evet efendim, beni atlatmasına izin vermemeliydim o yüzden de istediğiniz an işi bırakabilirim." dediğinde istemsizce ve panikle olduğum yerde doğrulurken inanmaz gözlerle ona baktım.

"Bu." dedim şaşkınlıkla Pars'ın ve Atlas'ın bakışları bana döndüğünde yutkundum "Benim hatam." Çekimser

sesimdeki harfler kırılıyordu. Üzerimdeki bakışları umursamadan Onur'a bakıyordum ama onun ifadesiz yüzündeki gözleri Pars'ın üzerindeydi.

Gözlerimi Pars'a çevirdim. "Sen değil misin karanlık büyük masaların başında oturan." Sesim istemsizce yüksek çıkmıştı. Pars'ın kaşları çatıldı ve Onur'un da bakışları yavaşça bana döndü.

"Sen gelseydin o zaman haklarından." dediğimde çenesindeki bir iki kas seğirdi.

"Adamı koruma altına almışlar."

Sorarcasına başımı salladım. "Eeee?" Gözlerimi Pars'ın yüzüne diktim. "Kim kimi koruma altına almış? Seni anlamıyorum Pars hem hiçbir şey anlatmıyorsun hem de dediklerinizi harfiyen yapmamı bekliyorsun."

Sıkın bir nefes alırken, gözleri ölümcül bir ifadeye büründü. "Asya kartelinin yeni kralı." dedi. Bastırdığı öfkesi boğulan hecelerinden okunuyordu. "Adamlarla büyük işler yapıyorum ve elimi kolumu bağladılar."

"Ne yani ben hep kaçacak, saklanacak mıyım?" diye düşürdüm omuzlarımı.

Atlas elini omzuma koyarak "Hayır hayatım, karşılıklı bir anlaşma yapılacak." dediğinde hiç düşünmeden "Ne zaman?" diye sordum.

Pars yeniden kollarını önünde bağlarken "Bu sabah Bulgaristan'da yeni kral kendini takdim edecek ve anlaşma da orada yapılacak." diye açıkladığında Onur'un da gözlerinin kararak kısıldığını gördüm.

Atlas'ın telefonu çalınca odadan çıkmıştı. Pars ise Ahmet amca'yı aramaya gittiğinde odada sadece Onur ve ben kalmıştık. Kozmik güçler yardım çağrımı duymuşçasına, içsel can

çekışmeme yetiştiler diye düşünüyordum. Boydan cama sağlam omzuyla yaslanmış, bir ayağını diğerinin arkasına dayamış gecenin içinde binbir renkle ışıldayan görkemli şehri izliyordu. Dalgın değildi ama dalgın olduğunu düşündürecek derin gözlerle bakıyordu.

Aramızdaki sessizlik anbean büyüyor ve aşılamaz bir duvar örüyordu. Kaburgalarındaki çatlaklar ağrı kesicilere rağmen sızlayınca "Gerçekten işi bırakacak mıydın?" diye sordum. Ayağını diğerinin yanına aldı ve duruşunu düzeltti.

Bana döndüğünde yüzünde en ufak bir ifade yoktu ve bu canımı yakıyordu.

"Seni anlayamıyorum." dedim başımı sallayarak. "Karşımda sürekli bir başkası duruyor gibi hissediyorum." Yutkundum ve gözlerimi kapatıp derin bir nefes alırken cümlelerimi toparlamaya çalıştım ama buna fırsat vermeden yatağın ayak ucuna yürüdü ve usulca yatağa oturup omuzlarını öne eğdi. Dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini birleştirdiğinden yandan gördüğüm profili düşünceli görünüyordu. Başını yavaşça bana çevirdi ve gözlerini gözlerime kenetledi. Öyle bakıyordu ki ne gözlerimi kaçırabilir ne de kırabilirdim.

"En başından bu yana Ahsen Hanım size söylediklerimde samimiydim." dedi. Sakin ama nahif olmadığını düşündüğüm bir sesle. Daha çok büyük bir öfke atağından, kendiyle yaptığı mücadeleden yorulmuş gibiydi. Sonra uzun uzun gözlerime, burnuma, dudaklarıma en son da alnımdaki küçük banda bakıp devam etti.

"Yapmam gereken sizi sadece korumaktı, sizin yapmanız gereken de buna izin vermek. Size yakın olduğumda." Bir kaşı havalandı "Yani olmamam gereken bir yakınlık içinde olduğumda." Onu titrek ve solgun bir sesle karşıladım "Duygusal?" onaylarcasına başını salladı. "İşte öyle olduğunda, yapmam gerekenleri yapamıyorum. Dikkatim dağılıyor ve sizde

bir korumanıza değil de kırgın olduğunuz bir sevgiliye davranır gibi davranarak.” Sözünü hızla kestim ve başımı salladım “Bir daha öyle yapmayacağım, anladım duygularımla hareket etmeyeceğim.” Dudaklarında acılı bir gülümseme belirdi. Ve sırtını dikleştirerek derin bir nefes aldı.

“Ben bedeninizi korurum Ahsen Hanım ama kalbinizi incitirim. Lütfen sizi sadece korumama izin verin.” dediğinde yutkundum, boğazımda bir yumru oluştu ve dudaklarımı içe çekerek onları ısırdım.

“Kabul etmelisiniz ki aramızdaki ilişki işveren işçi ilişkisini geçemez, geçmemeli!”

Hiç düşünmeden gözlerimi kırıştırdım, derin bir nefes aldım ve boynumu dikleştirdim. “Benden hoşlanıyor musun hoşlanmıyor musun?” diye sordum. Her ne kadar benim için ani bir soru olsa da Onur şaşırmadı ve tebessüm ederek başını yana düşürdü. Gözleri saçlarımdan pembe tutamlarını gezdi.

“Etkilendiğim doğru.” dedi omuzlarını silkerek, bundan rahatsızlık duyduğu öyle belliydi ki bana ne diyecek ne de söyleyecek bir şey bırakmıyordu. Bu ifadeyi biliyordum, ardına geçemeyeceğimi, hislerini yoğunlaştırıp, düşüncelerini değiştiremeyeceğini anlıyordum. Sonuçta o değil miydi, ellerini bedenimde gezdirip bunu bir hizmet olarak düşünün diyen. Yutkundum ve midemden başlayarak bedenimi esir alan o berbat hissi dizginledim.

Hüzünlü ya da acı çeker bir tavır takınmadan yüzüme samimi bir gülümseme yerleştirdim ve bunun onu nasıl şaşırttığını izledim. Alın çizgileri hafifçe belirginleştğinde gülümsemem büyüdü. Oysa içimde büyük ve kanlı bir savaş veriyordum.

“Haklısın.” dedim en kendinden emin tok sesimle ve başımı anlayışla sallayarak ekledim. “Olmaz.” Çenemle ikimizi işaret ettim. “Bizden.” dediğimde gözleri hafifçe kısılma da

rahatlamış görünüyordu. Bu canımı biraz daha yaktı ve travmatize olmuş vücudumdaki yerlere ağrılarını hatırlattı.

İnce bir nefes aldım ve tıpkı onun yaptığı gibi kendimden emin bakışlarla gözlerinin içine baktım.

“Arkadaşlığın ve korumalığın için teşekkür ederim.” Alaycı bir iç çekip “İzin istersen Pars yerine başkasını ayarlar sen de o esnada dinlenirsin.” dedim omzunu göstererek. Aslında beklediğim bu teklifi reddetmesiydi, deli gibi bunu arzuluyor ve *sizi sadece ben koruyabilirim* demesini istiyordum. Başını ağır bir hareketle salladı ve oturduğu yerden yavaşça doğrulup bana döndü. İçimdeki çatlaklar büyüdü, aralarından lavlar akmaya, acıyan yerlerimi dağlamaya başladı.

“Biraz dinlensem iyi olur, hazır bu sabah anlaşmada yapılıyorken, bir süre size yaklaşılamazlar.” dediğinde zoraki bir gülümsemeyle yumruğumu havaya kaldırıp ona göstererek ekledim.

“Birkaç günde olsa senden bir şeyler öğrendim. Haklarından gelirim.” Yüzünde içime başka ateşler salacak kadar güzel bir gülümseme belirdi. Başını sallarken o kendine has kalın sesini yumuşatarak “Peki.” dedi. Yüzüme kısa bir zaman diliminde bakacağı en derin ve bana en uzun gelen bakışlarından biriyle bakıp “Kendinize dikkat edin efendim, yakında görüşürüz.” dediğinde dudaklarımı sıkarak gülümsedim ve sadece başımı sallayabildim. Eğer ağzımı açsam hıçkırığa hıçkırığa ağladım ve artık bunu yapmak istemiyordum.

İlaçlar beni uyuştururken, ruhumu hırpalayan duygularla baş etmek daha kolaydı. Öyle ki bu gece uyku kimseye uğrayacak gibi de durmuyordu. Pars arada bir çıksa da Atlas müremadiyen odadaydı ve bu tuhaf hissettiriyordu. Bunu ondan Pars'ın istediğini düşünerek anlayışlı görünmeye çalışsam da

o yanımdayken odanın içinde bile olsa lavaboya gitmek için kalkmak eziyet oluyordu.

Arkadaşımlın abisine *kusura bakma işemem gerekiyor* diyemeyeceğim için içimde tutmaktan yorulmuştum. Neyse ki bir süre sonra Pars onu dışarı çağırdı ve ondan her ne istediysen bir daha geri gelmedi. Atlas gittikten sonra hızla lavaboya gittim, döndüğümde hemşire elinde dolu bir enjektörle beni bekliyordu, yatağa uzanırken yardımcı oldu ve ilacı koluma yeniden taktığı serumun içine kattı. Gözlerimi kapattım ve hemşirenin seruma kattığı yeni ilacın beni derin bir uykuya çekeceğini umarak ruhumu yiyip bitiren düşüncelerimin sesini susturmaya çalıştım.

Berrak bir gölün yanında uzanan yeşil taze çimler, gökyüzünü kuşatan tatlı mavilikle göl kadar berrak bulutların arasındaydım. Ekose bir örtünün üzerinde, balon kolları olan tatlı pembe bir elbiseyle, önümdeki rengarenk meyvelerden yiyordum ve içim huzurla kalbimse mutlulukla doluydu. Yanımda hissettiğim bedenden yayılan koku burnuma dolunca gülümsedim ve başımı ona doğru çevirdim. Onur elinde iki dilim kekle bana doğru geliyordu. Dizlerinin üzerinde tabağı ikimizin arasına bıraktı ve eğilip beni sakince dudaklarımdan öptü. Kalp atışlarım hızlanırken, güneşle parıldayan gözlerine baktım. Geri çekilirken gözlerime bakıp gülümsedi ve çatalla böldüğü küçük bir dilimi bana uzattı. Dilimi yavaşça kabul ederken gözleri üzerimdeydi. Ben ağzımdaki lokmayı çiğnedikçe gözlerindeki ışık karardı, dudaklarındaki gülümseme söndü. Ellerim tıkanan boğazıma doğru giderken acıyla mırıldandım "Tarçın." Medet umarcasına gözlerine baktım ama o ağır ağır boğulmamı izlerken, olabildiğince yabancı, gaddar ve merhametsizdi... İnfazını gerçekleştiren bir celladın bakışları zalim birer kurşun olup kalbime saplanırken gözyaşları içinde derin bir nefesi boğulmaktan son anda kurtulmuşçasına içime çekerek uyandım.

"İyi misin güzelim." diyerek yanımda biten bedenim kokuşunu tanıyordum. Beni kendisine çeken kollarının arasına sığınıp başımı sıcak göğsüne gömerken hâlâ güçlkle nefes alıyordum. "Gidip doktoru çağırıyorum." diyerek kalkmaya yetmediğinde ona sıkıca sarılarak, çatallanmış bir sesle "Hayır, gitme." diyebilirdim. Elleri saçlarımı ve sırtımı okşarken başımın üzerine öpücük kondurup "Kâbus mu gördün?" diye sordu Pars. Başımı sallamakla yetindiğimde beni tutuşu sıklaştı.

"Korkma, sana kimsenin zarar vermesine izin vermem." dedi, yemin eder bir kararlılıkla.

"Biliyorum." diye mırıldandım.

Sıkkin bir şekilde iç geçirdi "Bana yük değilsin, sen olsan olsan bana bir hediyesin. Sen-" dedi duraksayarak ve ekledi. "O gece seni bulduğumda, o dolabın içinde, o günden beri ben hep senin için-." Telefonuna gelen çağrı konuşmasını yarıda kestiğinde homurdanarak elini ceketinin iç cebine attı, burnumu çekerek doğruldum ama Pars'ın eli sırtımdan inmedi. Ekranda yazan ismi görünce ifadesi ciddileşti ve kaşları çatıldı. Telefonu meşgule alarak yüzünü bana çevirdi ve çenemi kavrayıp gözlerimi kendi gözlerine kaldırdı.

"Bu iki oldu Ahsen." dedi kızmak istese de dizginlediği duyguları buna izin vermek istemiyor gibiydi. "Lütfen artık beni kendinle sına." dediğinde telefonu yeniden çalmaya başladı. Dudaklarının arasından bir küfür savurdu. "Sikecem yapacağınız işi." diyerek çağrıyı yanıtladı.

"Umuyorum ki belanı sikmemem için iyi bir nedenin vardır." dediğinde karşıdan boğuk bir ses duyuldu. Konuşan kişi erkekti ve cümlelerini o kadar hızlı sıralıyordu ki olup biteni anlamam imkansızlaşıyordu. Pars'ın katı suratı çizgilendi, kaşları çatıldı ve gözleri kısıldı. Gerilen omuzları, üzerinde bir anda daralan gömleğinin esneyen düğmelerinden anlaşıyordu. Karşıdaki adam her ne kadar panikse Pars o kadar

sakin ama bir o kadar da sinirliydi. Gözlerini kapatıp öfkeli bir nefes aldı ve dudaklarını tehditkârca kıvırdı.

“Hem Asya’nın hem de Avrupa’nın ne sikim kralıysa artık, aradaki köprü benim ve ben onun tahtını tanımadan, bir çuval patatesi bile diğer tarafa geçiremez.” dedi ve ekledi. “Jet bir saate hazır olsun, birazdan çıkarım.” Telefonu kapatıp yeniden cebine koydu.

“Bir sorun mu var?” diye sordum, tedirginliğimi haykıran gözlerime *bir şey yok* dercesine baktı ama bu yeterli değildi.

Yakaran bir sesle “Pars!” diye sorduğumda derin bir nefes aldı.

“Gerçekten de bu dünyaya ait her şeyi öğrenmek istiyormusun?” diye sorduğunda ise başımı salladım. İstemekten çok daha keskin bir gerçek vardı ki zorundaydım. Eğer kendimi ve onu belaya bulaştırmamayı istiyorsam, üç maymun oyununu bırakmam gerekiyordu.

“Her bölgenin bir kralı var, Asya’nın Avrupa’nın ve buranın.” dediğinde “Köprü?” dedim ve başını onaylarcasına sallayarak devam etti. “Evet köprü, kısa bir süre önce Avrupa’yı tutan ana kartelin kralı değişti ama kimliğini hiç açık etmedi, işler eskiden olduğu gibi yürüdüğü için ne Asya’yı tutan kral ne de ben olayı bir sorun hâline getirmedik ama üç gün önce bir haber gönderildi. Asya’nın ana kartelini tutan el değişmiş ve demin aldığım habere göre karteli ele geçiren kişi Avrupa kartelini ele geçiren kişiyle aynı.” Kaşlarım çatıldı, kafamın içindeki düşünceler korku dolu o ihtimali kulaklarıma fısıldadığında istemsizce “Hedefi sen misin, yani köprüyü de mi istiyor?” diye sordum panikle. Pars koyu gözlerini gözlerime dikti ve omzumu kavrayarak güven verici bir şekilde sıktı.

“Elbette istiyor.” dedi gülümseyerek. “Çünkü herkes tek güç olmak ister, her ne kadar iki büyük bölgeye hâkim olsa da

en son söz söyleyen ben oldukça krallıklarının hiçbir anlamı yok.” dediğinde yutkundum.

“Tehlikede misin?” diye sordum, sesim korkumu yansıttıcasına kısık ve acizdi.

Yeniden gülümsedi. “Bir adım önde olduğunu sanıyor.” dedi iç çekerek. “Kim olduğunu biliyorum.” Gözlerinde karalık bir eğlencenin sinsi ışığı yanıp söndü.

“Kim?” diye mırıldandım ve Pars hiç düşünmeden “Ulter Constantinou.” dedi. İsmi hafızamda tarasam da bir sonuca ulaşamadım.

“Yunan mı?”

“Olmadığına eminim, herkes onu bu isimle tanıyor, infazcı birliğinin babası.” dedi küçümser bir ifadeyle. Pars’ın son sözleriyle bu hikâyeye çok da yabancı olmadığımı anımsadım. *İnfazcıların babası... Nerede duymuştum ki bunu...* Adamın çok gizli bir birliği vardı ve sipariş usulü işlerine gelmeyen mafya babalarını ustalıkla ortadan kaldırıyor ardında da hiçbir iz bırakmıyordu.

“Şu milleti öldürüp, arkasında iz bırakmayan?” dediğinde başını salladı.

“Herkes içten içe aslında onun yaptırdığını bilse de ispatlayamıyor ve aslında aracı olduğu için birebir düşman olarak da addedilemiyor.” dediğinde bir kaşım havalandı.

“Kiralık katil yani.” dedim tiksintiyle. Gözlerini devirdi.

“Aynı zamanda profesyonel bir hırsız.” diye ekledi. “Oğulları var ve babaları adına çalışıyor.” Kollarını arkasına alıp sırtını esnetirken “Adamı bu kadar güçlü yapan da o, oğulların kimliği belirsiz, neye benzerler ne yer ne içerler nerede yaşarlar büyük bir sır.”

Alt dudağımı büzerek “İnfazcı birliği oğulları mı?” diye sordum. Beni onaylayarak başını salladı.

“Kaç oğlu var ki bu adamın?” dediğimde Pars hiç düşünmeden yanıtladı. “Yedi.” Korkumu saklamak için alayla güldüm “Kaç karısı varmış ki?” dediğimde Pars “Hiçbirinin biyolojik oğlu olmadığına eminim. Çocukları çok küçük yaşta toplayıp eğittiği konuşuluyor.” dedi. İçimdeki ürperti anbean büyürken *yedi* diye mırıldandım.

“Yedi.” dedi Pars harflerin üzerine bastıra bastıra ve koyulaşan harelerini bana çevirdi. “En tehlikesi ve Ulter’in variscisi de en sonuncu oğlan. Yedinci oğul.” dedi.

Midemde bir ağrı belirdi. Merakla ve buruşan ifademle sordum. “Onu diğerlerinden özel kılan ne?”

“Yedinci oğul karanlık dünyanın karabasan efsanesi. Ulter’dan daha çok korkulan bir şey varsa o da yaşlı moruğun herhâangi birinin peşine yedi numarayı salması. En son-” Duraksadı ve gözlerini yüzümde gezdirdi. Bu anlatacağı hikâyeyi anlatıp anlatmamak arasında gidip geliyordu. “Anlat.” dedim başımı sallayarak. “Bilmek istediğimi söyledim.”

“En son ki infazında ünlü bir bürokratin üzerinden adam canlıken biçerdöverle geçmiş. O infazla beraber Ulter Asya’daki ana karteli de ele geçirdi.” Kocaman açılmış gözlerime bakarken ekledi. “Ama tüm dünya adamın itibar kaybından dolayı bunalıma girip intihar ettiğini düşünüyor.”

Başımı sertçe sallarken “Kimse kendisini biçerdöverin altına atmaz, ölmek istese bile.” dediğimde sanki çok normal konulardan bahsediyormuşuz gibi kafasını sağa sola yatırarak boynunu kütleletti.

“Zaten adamın cesedi kendisine ait bir fabrikanın asit kuyusundan çıktı, daha doğrusu sadece kafa tasının bir parçası.” İrkilirken gözlerimi kapattım.

“Ve sen bunlarla toplantı mı yapacaksın?” diye sordum gözlerimi açmadan. Kâbusumun devam ettiğini umarak başımı salladım. Tüm bu duyduklarım kendi aklımın uydurduğu

fazla canice deli saçmalıkları olmalıydı. Yataktan kalkıp doğrulduğunu hissettim.

Hayır, fazlasıyla uyanıktım. Bir kâbustan daha korkutucusuna uyanmıştım. Gerçekten bu hikâyede insanlar öldürülüyordu, hem de hiç normal yollarla değil!

“O kral olmadan önce ben kraldım Ahsen, o bu işin çakallıklarını bilir çünkü kendisi bir çakal.” Gözlerimi araladım ve başımı kaldırdığımda gözlerime bakıp ekledi.

“O bana benden daha önde olduğunu göstermek istiyor.” Gülümsedi ve o gülümsemesinde bir sürü anlam yatıyordu. Rahat bir ifadeyle “Bir güç gösterisi.” dedi. Sakince nefesini verirken “Bilmediği şey ise benim ondan önde olduğum.” diye ekledi.

“Ne biliyorsun ki isminden başka?” diye sordum. *Umuyordum ki her ne biliyorsa bu karşıdaki o deli adamı korkutmaya ya da geri çekilmesini sağlamaya yeterdi.*

Soğuk bir gülümsemeyle ellerini cebine soktu.

“Vârisinin adını.” dedi saatine baktı ve eğilip alnıma bir öpücük kondurdu. Yüzümü ellerinin arasına alıp gözlerimin içine baktı. “Hemen döneceğim, kendine dikkat et.” Gözlerimi kırptıştırırken ellerimi onun ellerinin üzerine koydum.

“Kendine dikkat et olur mu?” Dudaklarında tatlı bir tebessüm oluşurken başımın üzerine bir öpücük kondurdu ve gitti...

GEÇMİŞ

ABD-New York / Clark Monroe

MARCUS

“Clark.” dedi fısıltıyla Julia, arzulu ve şehvet dolu sesiyle birlikte ellerini gömleğimin üzerinde gezdiriyordu. Dudakları boynumu gezerken onu ensesinden tutup kendimden uzaklaştırdım ve yüzünü inceledim. Gecenin başından beri, kulübün loş ışıklarında bile göze nahoş görünen abartılı makyajıyla asıl sakladığı şeye baktım! Teninde neredeyse katman katman olmuş makyaj ürünlerinin üzerinde parmağımı gezdirdiğimde hızlı değişen ten rengiyle sırt kaslarım gerildi. Kaşlarım çatıldı. Onu bıraktım ve gidip uzun yemek masasının üzerindeki kutudan bir ıslak mendil çekip tekrar yanına geldim.

Çenesini tuttuğumda direndi, işaret parmağımı kaldırıp “Şşşşt!” dediğimde gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

Islak mendili yanağına bastırdığımda yüzü acıyla buruştu. dokunuşumu hafifletirip, daha nazik hareketlerle yüzünü ve göz altını sildiğimde neredeyse siyahlaşmaya başlayan morluklar bir bir açığa çıktı. Julia'nın yüzündeki tahribatı açığa çıktıkça, nefes alışverişlerim sertleşti, öfke damarlarımda gezmeye, uzuvlarım karıncalanmaya başladı.

Yüzünde açığa çıkardığım her santim, bana geçmişî hatırlattı.

“Clark.” dedi Julia yenilmişçesine kırık bir sesle. Bu sefer gözlerinde ne arzu ne de şehvet vardı. Suçlu bir çocuk gibi bakıyordu. Yaralarını açığa çıkardığım için öfkeliydi ama bu öfkesi bana değil, karşımda küçük düştüğünü sandığı için kendineydi.

Islak mendili göz hizasına kaldırıp yere bıraktım.

“Bunu neden kendine yapıyorsun Julia?” diye sordum düz bir sesle. Başını sağa sola salladı.

Uzun sarı saçlarını omuzlarından çekip ensesinden topladı, henüz 23 yaşındaydı ve neredeyse kendinden 30 yaş büyük sevgilisinden şiddet görüyordu. Oldukça güzel bir kadındı, uzun bacakları, ay kadar beyaz teni ile aklını başından alamayacağı adam yoktu. Çirkin George’un ona sağladığı imkânları düşünmezsek kendi ağzıyla herifin yatakta ne kadar korkunç olduğunu yine başka bir sarhoşluk anında anlatmıştı.

“Onu bırakırsam beni öldürür.” dedi ağlamaklı bir sesle.

“Bir sik yiyemez.” dedim sakın bir kararlılıkla. Koyu mavi gözleri umutla ışıldadı. Ellerini nereye koyacağını bilemez bir hâlde havaya kaldırdı ve en son kollarını boynuma dolayıp başını eğdi. Yüksek topukluları ile çok olmasa da en azından başını kaldırdığında gözlerimi görecektik kadar yaklaşmıştı bana. Kahverengi lenslerime baktı ve gülümsedi.

“Beni sen mi kurutacaksın?” diye sordu gülümseyerek. Bir kaşım sertçe havalandı.

“Ben bir kahraman değilim.” dedim uyarırcasına ve ekledim. “George’un sonu yakın ama sen ondan sonra da gidip tıpkı onun gibi bir sik lordu bulma.”

Alt dudağını büzüp “Ben seninle oluruz diye düşünmüşüm.” dedi. Kollarını tutup yavaşça indirdim.

“Aramızdaki birlikteliğin ne üzerine kurulu olduğunu biliyorsun.”

Aç bakışlarla bedenimi süzerken gülümsedi. "Elbette biliyorum." derken ellerini teslim olurcasına kaldırdı ve avuç içlerini göğsüme dayadı.

Koyu mavi gözlerini, lenslerimde gezdirdi. Araştıran bakışlarına eklenen gülümsemesi bilmişti. "Gözlerini ne zaman göreceğim?" diye bir çocuk gibi huysuzlandığında başımı eğdim.

"Hiçbir zaman." dedim sakince, kollarını yeniden boynuma dolayıp bedenini dans edercesine sallamaya başladı.

"Bari gerçek rengini söyle." Başımı yana eğdim.

"Sarhoş cesareti mi bu?" diye sorduğumda kıkırdayarak başını salladı.

Ensemde topladığım saçlarımdaki tokayı çekip çıkardığımda ellerini yakaladım, saçlarım omuzlarıma dökülürken, mavi gözleri büyüdü "Saçlarına dokunmayacaktım, sadece onlar açıkken daha hoş görünüyorsun." dedi tarazlı bir sesle.

Kollarını yeniden indirmesini sağlarken ondan uzaklaştım ve aynanın karşısına geçip özenle onları yeniden ensemde topladım. Top sakalımı sıvazladım ve o hünnerli parmaklarıyla gevşettiği kravatımı düzelttim. Yemek masasına dönüp, üzerine bıraktığım gözlüklerimi taktım ve Julia'ya baktım.

"Bir erkeğin himayesine girmek zorunda değilsin, ille hayatında birini istiyorsan bu sana değer veren biri olsun." Parmakımla yüzünü işaret ettim.

"Bundan da utanacak kişi sen değilsin."

Tüm yüzü kederle gölgelenirken omuzları düştü. "Benimle nasıl tanıştığını biliyor musun?" diye sorduğunda ona boş bakışlarla baktım. George bana nasıl tanıştıklarına dair bir hikâye anlatmış ben de daha ilk dakikasındaki mimiklerinden ve kullandığı abartılı dilden söylediği her bir kelimenin uydurma olduğunu anlamıştım.

Saatime baktım, buna vakit ayırmak istemiyordum ama Julia belli ki bu gece dökülmek istiyordu. Kim bilir belki içinde işe yarar şeyler çıkardı.

“Bekâret satışı sitelerini kullandın mı hiç?” diye sorduğunda çatılmış kaşlarımla gidip uzun krem koltuğa oturdum. Arkamı yaslanırken o da her zamanki gibi gidip bir bardak buzlu viski hazırlarken hikayesini anlatmayı sürdürdü.

“Paraya ihtiyacım vardı ve üstelik peşimde de takıntılı bir adam. Buradan gidip kendime yeni bir hayat kurmak istiyordum eğer bunu yapmazsam o herif bir gün beni kısıtıp istediği şeyi zorla da olsa alacaktı. En azından param olursa kaçıp buradan kurtulurum dedim.” Bardağı uzatırken gözlerime baktı. Julia’nın hikâyesi doğruduydu.

Karşımdaki tekli koltuğa ilerleyip oturdu, beli iki büklümdü. Sadece seks birlikteliği yaptığı bir adama geçmişini dökcek kadar güvenmesi acınasıydı. Anlattığı hikâyeden de işime yarar bir şey çıkmayacağı ortadaydı ama madem dertleşmeye ihtiyacı vardı o zaman tamamen ortadan kaybolmadan önce ona son bir iyilik yapabilirdim.

“Siteye fotoğraflar yükledim ve beklemeye başladım çok geçmeden o yazdı.” dediğinde kimi kastettiğini biliyordum.

“Anlaştığımızın iki katı ödeme yaptı.” dedi yutkunarak. “O gece çok nazikti, para verdiği birine göre fazlaca merhamet ve şefkat doluydu. Sonra sık sık görüşmeye başladık ona peşimdeki adamdan bahsettiğimde ertesi gün beni ona bulaştıran pisliğin öldüğünü öğrendim.” Yutkundu, nefes alışverişleri hızlandı. Başını sallarken “Hem de çok feci bir şekilde, asit kuyusuna atılmıştı.”

Boğazının derinliklerinden yansıyan titrek nefesiyle sürdürdü konuşmasını. “Bana ben yapmadım dedi ama asit kuyusunun olduğu fabrikanın ona ait olduğunu öğrendiğimde ayrılmak istediğimi söyledim. İlk defa o gün dayak yedim.”

Başını sağa sola salladı “Normalde yüzüme vurmazdı.” Yüzünü gösterirken “Bunun sebebi reglimin gecikmiş olmasıydı, korunmadığımı düşündü.” dedi. Sonra yutkundu ve başını sallayıp hikâyesinde kaldığı yere döndü “Neyse işte, sonra o kuyunun başına götürdü beni ve kuyuya bana hediye olarak aldığı köpeği canlı canlı attı.” Gözlerinde yaşlar süzülürken, omuzları titriyordu. Elinin tersi ile yüzünü silip boynunu dikleştirdi. “Onu terk edemem, bana bir yemin etti eğer onu terk etmeye kalkar, istediğinde istediği şeyleri ona yapmazsam ya da bana, bana yapmasına izin vermezsem beni santim santim o kuyuya sokacağını söyledi.”

Viskimden büyük bir yudum alırken “Benimle seks yaptığını öğrenmesinden korkmuyor musun?” diye sorduğumda başını sağa sola salladı.

“Niye bilmiyorum ama sen gidip Amelia’yla bile yatsan umurunda olmaz, sana karşı herkese olduğundan daha fazla sevgi besliyor. Bu güveni nasıl kazandın bilmiyorum ama sırf seni kaybetmemek için bile benden, en sevdiği oyuncağından vazgeçer.” dediğinde gülümsedim ve viskimin kalan kısmını da tepeme dikip oturduğum yerden ağırca doğruldum.

Julia’nın güvendiği şey George’un bana olan patolojik sevgisi ise haksız sayılmazdı. Bana kendisiyle ilgili çok fazla yüz kızartıcı sır vermişti ve bunu ona karşı kullanmayacağı en sadık arkadaşı olduğuma gönülden inanıyordu. Yanlış bir insana duyulan güven, sevgiden daha korkunçtu ve George’da da aptallığın her türlü vardı. O adamı inandırmak çok kolay olmuştu, önce çalışanlarının muhasebe hesaplarında hata yapmalarını sağlamış ardından ortaya çıkarmış ve onu milyon dolarlık zarardan kurtarmıştım. Karşılığında ise hiçbir şey almamıştım.

En sevdiği kızının, muhasebecisine yani Clark Monreo’ya duyduğu platonik hayranlık ise pastanın üzerindeki krema olmuştu. Evinin içine sızmak, tüm ailenin göz bebeği olmak, pek arzu etmediğim bir etken olsa da kabul etmeliyim ki bu işi bu kadar kısa sürede noktalamam için elimi güçlendirmişti.

Ellerimi ceplerime soktum ve yayvan yayvan gülümsedim.

“Yüzüne bir kaç krem al.” dedim kayıtsız bir sesle, ardından o korkutucu ifademi takınırken küçümser bir şekilde dudaklarımı büzdüm “Asit kuyusu çok klişe.” dedim başımı onaylamazca salladım. Ceketimin ön yakalarını düzeltirken ekledim “Ben daha yaratıcıyım.” Ona dönüp göz kırptıktan sonra beklediği tepkiyi alamadığı için hüzünlenen yüzüne bir daha bakmadan evinden çıktım.

Madem adamımız asit kuyularını bu kadar seviyordu, ona daha yaratıcı bir son hazırlama fikrini düşünürken arabama bindim. Tepemdeki aynayı indirip önce gözlüklerimi ardından kahverengi lenslerimi çıkardım. Kehribarlara kavuştuğumda gözlerimi sıkıca yumup açtım, son aldığım lensler oldukça rahatsız ediciydi ve onlara katlanmak zorunda olmaktan sıkılmıştım. Saçımdaki tokayı çıkarıp saçlarımı bıraktığımda, onlardan da ne kadar sıkıldığımı fark ettim. Bu görev biter bitmez ilk işim bu lenslerle beraber saçlardan da kurtulmak olacaktı.

AHSEN...

Elimdeki edebiyat dergisini odama, Onur'un ekibinden olan Kobra bırakmıştı. Yanında birkaç moda dergisi de vardı ama şu an buhrana sürüklenen duygularım, bu senenin yaz kreyasyonu ile ilgilenmiyordu. Herhâangi bir sayfayı öylesine açtım ve birkaç satırdan oluşan manidar sözleri birkaç kere okudum.

BİR YALNIZLIK SARMALI BEZEMİŞ ETRAFIMI
BİNLERCE KALABALIĞIN İÇİNDE, SAKLI
BİR GERÇEK VAR BENİ TÜKETEN
BİR YALAN VAR SENİ TÜKETEN
İKİSİ DE BİRBİRLERİNE YASAKLI

İçinde olduğum durumu daha iyi anlatacak kelimeleri ben bulamasam da sanki biri bulmuş ve benim için yazmıştı. Yine de kelimelerin ahenkle son bulduğu satırlar bana yeniden yalnızlığımı anımsatınca dergiyi kapatıp baş ucuma bıraktım.

Yakın korumam yoktu, Pars kendi ekibi ve Atlas ile Bulgaristan'a gitmişti, Selin'e söylememesi için de Atlas'a yemin ettirmiştim. Olabilecek en kötü duygularla beraber, birkaç çatlağın yeni yeni belirginleşen ağrısı ile baş başaydım. Yine de abimin beni kime emanet ettiğini tahmin edebiliyordum ve sesi hastane koridorunda çınladığında omuriliğimdeki gerilim hafıfledi ve yüzümde belirgin bir tebessüm oluştu.

"Çekilsene oğlum ayak altından, vay anasını ya, milyon dolarlık özel hastane de olsa lanet bir şekilde ilaç kokuyor. Midem ağrıdı, dök oğlum şu kolonyayı, bol dök, her yer mikroptur şimdi." Maze'in bağırtısı tüm hastaneyi doldurmaya yetiyordu ve sesi bile şimdiden iyi gelmeye başlamıştı. Kapı tıklatılmadan sertçe açıldı ve ünlü kumarhane patroniçesi yaz mevsimine rağmen omuzlarında asılı yılan derisi uzun ceke-tiyle belirlediğinde başımı arkama atıp gülümsedim.

"Tarçınım..." dedi şefkat dolu bir sesle, omuzlarını geriye attığında ceketi yere düşmeden arkasındaki adamı tarafından yakalandı. Bana doğru yürürken, iç kolunda sallanan çantasını arkasına doğru uzattı, ceketi yakalayan adam seri bir hareketle çantayı da aldı ve gerisin geri odadan ayrıldı. Ellilerine yaklaşmasına rağmen göstermeyen, o ürkünç mafya babalarının bile çekindiği o güzel kadın, yatağımın kenarına yerleştğinde ağırlığıyla bedenim ona doğru kayd. Ellerimi ellerinin arasına alırken koyu harelerindeki şefkat içimi ısıtıyordu. "İyi ki geldin." dediğimde kalın dudaklarını büktü ve kırmızı ruju bir an gözüme kırmızı bir gül gibi göründü.

"Abin olacak şerro daha yeni haber verdi. Bilsem gecedan gelirdim Tarçın'ım." dedi, mahcup bir ifadeyle yine de sigaradan kalınlaşmış sesi farklı bir güven hissi veriyordu. Omzunda

biten koyu renk kıvrıcık saçları spreylidi. Boynundaki altın kolçe ağır ve gösterişli duruyordu, tırnakları ise her zamanki gibi göz alıcıydı. Ellerine baktığımı görünce tırnaklarını göstermek için parmaklarını oynattı. Yeni jel tırnaklarındaki nail artlara kumarhanede oynadıkları o kartların simgeleri işlenmişti.

“Picasso’nun yeni işi, sana da yapsın. Tabii daha minnoş şeyler.” Gözleri alnımdaki banda takıldı ve iç çekti. “Hep nazar be yavrum bana geçtiğimizde söyleyeyim de Gül Sultan sana bir kurşun döksün.” Gül Sultan, Maze’in ananesiydi ve tahminime göre babaannemden büyüktü ama bu ailenin en belirgin özellikleri yaşlarına rağmen korudukları dirilikleriydi. Yüzüm suçlulukla gerildi, uzun zamandır onları ziyaret etmemiştim ve hatırladığım kadarı ile Gül teyze kansızlık yüzünden çektiği hâlsizlikten şikayetçiydi. Hoş onun yaşında birinin daha belirgin ve aşılmaz rahatsızlıkları olması gerekse de Gül teyze bastona bile ağız dolusu küfürler ederek yaşını inkâr ediyordu.

“O nasıl? Gül teyzeyi görmeyeli, uzun zaman oldu.” dediğimde Maze’in yüzünde sinsi bir gülümseme parladı.

“Müge Anlı izliyordu sabah. Adi gütt virenler, soysız küpekler, yaşlı kadını dolandırmışlaaaar.”

Başını sallayarak Gül teyzeyi taklit etmesi beni kahkahalara boğmuştu. Maze devam etti. “Yine bu tarzda sevgi dolu cümleler saydırıyordu.”

“Doktorunla konuştum, çıkabilirmişsin. Pars gelene kadar bendesin.” dediğinde dudaklarımı birbirine bastırıp “Sana yük olmak iste-” Sözümlü sertçe kesti. “Bana itiraz edemezsin, görünüşü keserim.” Burukça gülümsedim.

Maze’in bölgesi, yani evi, kumarhaneleri özerk bölgelerdi. Kumarhaneler sadece bu kalın enseli karanlık adamların oyun oynama bahanesi ile toplantılarını yapıp, meselelerini çözdükleri yerdı. Buraya kimse silahlı giremez, kimse patroniçenin mekânında kimseyi tehdit edemezdi. Maze herkesin hem sevdiği hem de çekindiği hatırı sayılır bir kadındı. Kumarhane

anası dediklerinde akla gelen ilk şey Picasso'ya yapıldığı tırmak operasyonlarıydı. Eğer biri Maze'in alanında ona saygısızlık yapacak bir şey yaparsa cezası keskindi. Ya Picasso o tırmakları çeker ve yerine Maze'in poker taşlarının resmini yapardı ya da o parmaklar suçun büyüklüğüne göre kesilirdi. Bu yuvarlak yüzlü, kalkık belirgin burunlu, eski Hollywood güzellerini anımsatan kadının böyle şeyler yaptırdığını sadece hayal edebilirdim. Ancak duyduklarımın da üstün bir uydurma yeteneğinden doğma hikayeler olmadığını da biliyordum.

Kapıya doğru bağırdığında hayal etmek fazlasıyla sönük kalmıştı. Sesi birden sertleşti "Bak oğlum buraya!" dediğinde kapı hızla açıldı ve deminki adam başı önünde içeride belirdi.

"Buyur abla." dedi, iri yarı, uzun ve yüzünde belirgin faça izi olan o adamın kalın, hırıltılı sesi bile Maze'e itaat ediyordu.

"Tarçın'ımın eşyalarını biri toplasın, sen de arabayı hazırla, çabuk!" Burnunu buruşturarak bana döndü ve bir sır veriyormuşçasına eğildi.

"Bu alkol kokusu midemi yakıyor." Hınzırca gülümsedi. "Oysa bardağın içinde ne güzel." dedi ve göz kırpıp ekledi "Şu sarışın arkadaşının adı neydi?"

"Selin mi?" diye sorduğumda omuzlarını silketti. "Atlas şerresunun kardeşi işte, güzel kalçaları olan o da gelsin ve ne diyor-sunuz siz gençler partiliyim yahu. Derin'i de ararım." Başıyla kapıdaki adamlarını işaret etti "Sıkıldım bu kılıklı heriflerden." Son sözü bağırarak söylediğinde tüm adamların hazır ola geçtiğini göz ucuyla da olsa aralık kalan kapıdan görmüştüm.

SAKLANAN

Bir piyonsanız düşman hattına geçip vezir olmaktan başka şansınız yoktur.

Kazanılmış bir ünvan, doğuştan olandan daha keskindir.

Ve yerini kazanmış bir Vezir her Şah'ı dize getirir!

MARCUS...

Gözcü paravanları, genelde Osmanlı saraylarında padişah, vezirlerin yabancı elçileri kabul ederken olup biteni dinlediği duvarın ardında, dışarıya bağlı gizli geçişleri olan odalardı. O paravanların birçoğunun erişimi hâlâ bulunamasa da bu dinleme odalarının geçmişi Roma tarihine kadar dayanıyordu. Şu an bulunduğum yerde hemen önümdeki yarım daire bir havalandırma boşluğu gibi görünen oyukluk, demir parmaklıkla sık olmayacak şekilde örülmüştü, ardındaki loş taş odayı, cilalı uzun masayı ve karşılıklı konulmuş iki sandalyeyi görüyordum.

Bulgaristan'ı ve Asya Kral'ını duyduğumda pek bir araştırma yapmama gerek kalmamıştı. Toplantının burada, Tsarevest Kalesi'nde yapılacağından emindim ve şu an burada olduğumu ne Ulter ne de başka biri bilmiyordu. Ne zamandan beri işlerime dâhil olunuyor merak ediyordum. İlk gelen Jo oldu. Dudaklarımda eğreti bir gülümseme oluştu. Buz mavisi gözleri hızla odayı gezdi, masanın ve sandalyelerin altını kontrol etti ardından hızla taş duvara yöneldi ve elleriyle uygun gördüğü

bir çıkıklığa bir dinleme cihazı yerleştirdi. Başımı sallarken gözlerimi odadan çıkana kadar Jo'dan çekmedim. Aptal herif nasıl olur da toplantı için yer belirlerken önceden gizli geçitleri var mı diye kontrol etmezdi? Sonuçta Bulgaristan'da sadece bu kale bu adamların sulh alanıydı. Ama onun aptal olması işime geliyordu, kollarımı önümde bağladım ve asıl adamları beklemeye başladım. Ahşap kapı ağırca açıldı, kır saçlı ihtiyar siyah takımlar içinde masanın soldaki ucuna yürüdü.

Gayet iyi giyinmişti, bu takımı ilk kez görüyordum. Siyah gömlek, siyah takım ama saçlarıyla uyumlu beyaz bir kravat... Bu adamı kesinlikle Alma giydiniyordu. *Beyaz kravat da ne?* Koyu kahve gözleri odada hızlıca gezdi bir an ardında olduğum demir parmaklıkla karanlık oyukta gözleri durdu. Kıstığı bakışlarıyla alnı kırıştı, belirsiz ince dudakları huzursuzlukla düz bir çizgi hâlini aldı. *Günaydın* diye geçirdim içimden. *Sana kırk kere o koca kafalı Jo'ya fazla güvenmemen gerektiğini söyledim. Ya burada Pars Tuna'nın bir adamı olsaydı. Hoş teorik olarak şu an onun adamıydım.* İçinde olduğum oyun hoşuma gidince keyifle gülümsedim. İkisine de çalışıyordum ve ikisinin de burada olduğumdan haberi yoktu.

Hadi bakalım benim şeytanlarım, gardiyanınız emrinize amade!

Kapı açıldı ve Pars Tuna içeri girdi. Ulter ağır bir hareketle ayağa kalkarken yüzünde sahici bir gülümseme vardı. Aradaki boy farklı komikti ama neyse ki Ulter yerin altında kalan parçasıyla farkı her daim katlıyordu. Ulter birkaç adım attı, Pars Tuna'da ona doğru tek ama büyük bir adım atıp tam gözlerimin önünde tokalaştılar. Pars Tuna'nın yüzü ifadeden yoksundu. Yerine geçerken ceketinin ön düğmesini açtı ve bacaklarını açarak yerine oturdu. Elini avuç içleri masaya dönük olacak şekilde, parmaklarını açarak masanın üzerine koydu: *Vücut dili kral benim, hâkim benim* diyordu. Ulter sağ bacağını sol

bacağının üzerine atıp sol kolunu sandalyenin kolçağının üzerine doğru açtı. Vücut dili: *Her yer benim, ben her yerdeyim. Senden korkmuyorum*, diyordu.

“Tahtın uğurlu mu olsun diyelim Ulter.” dedi Pars Yunanca. Ulter gülümsedi ve akıcı bir Türkçeyle “Tahtlarım. Hayırlı olsun diyebilirsin evet.” dediğinde Pars’ın bir kaşı sertçe havalandı ama ifadesini çok çabuk yüzünden sildi.

“Dilimize hakimsin ama dur... Doğru neydi senin soy ismin, CONSTANTINOÜ.” dedi küçümseyen bir sesle. “Göçmensin, Türkiye’den.”

Ulter onaylarcasına başını salladı ve ekledi “Soy ismimi telaffuzundan anladığım kadarıyla sen de Yunanca’ya hâkimsin” dediğinde Pars “Senin Türkçe’ye olduğun kadar değil.” diyerek yanıtladı onu.

“Tüm dünyayı dize getirdiğin konusuluyor Ulter.” dedi Pars takdir edermiş gibi bir sesle ama ifadesi takdirden çok uzaktı. Başını sallayıp “Ah pardon pardon.” dedi masadaki elinin parmaklarını havalandırarak “Aslında hayır senin şu yedinci veledinin dize getirdiği.” diye düzeltti cümlesini. Ulter göğsünü gererek tebessüm etti. “Vârisim.” dedi, gurur duyduğunu belli eden bir sesle ve ekledi. “Ben.” dedi ellerini iki yana açarak “Bu işleri yaparken, yerime geçecek.”

Pars masaya doğru eğildi ve başını eğerek Ulter’in yüzüne baktı. “Hâlâ başına geçmedi mi? Çok meşgul olmalısın.” Sözlerini imayla sarf ederken tekrar arkasına yaslandı. Takımı ve karanlık oda kadar siyah, gür olan saçları özenle şekillendirilmişti. Aslında her ne kadar vücut diliyle inkâr etse de Ulter’i küçümsemiyordu ve bu tehlikeliydi. Düşmanını küçümseme aptallığını gösterseydi onu alt etmek daha kolay olurdu.

Ulter elini sallayarak “Onun küçük bir işi daha var.” dediğinde Pars’ın gözleri kısıldı. Arkasına yaslanırken başparmağını dudaklarında gezdirmeye başladı. Başını hafifçe yana eğdi

ve "Sanırım o işi benim." dedi gülümseyerek ve karşılığında düşmanından benzer bir gülümseme aldı.

"Neydi, hah birinci oğlan, Yuhan mı? Başarısız olmuştu öyle değil mi?" dedi cık cıklayarak. Ulter'in dudaklarındaki gülümseme yerini korusa da gözlerindeki o sinsî ışık sönmüş yerine soğuk bir öfke yerleşmişti. Pars Tuna dirseklerini tekrar masaya dayadı ve ellerini havada kavuşturdu.

"Yanlış anlama seni takdir etmiyorum değilim, ciddi başarıydın Ulter ama kabul et hata yaptın." dedi Pars Tuna ve ekledi "Tüm bu dalavere ile birilerini yerinden edip onların yerini almayı başarı olarak görüyor olabilirsin ama ne köklü bir soy ismin var ne de bu dünyaya dair bir itiraatın. Senden korktukları için sana itaat edeceklerdir." Ellerini çözüp indirirken sıkılmışçasına etrafına bakındı. "Sana saygı duymayacaklar, sevilmeyen ve her an altı oyulan bir kral olmak..." Dudaklarını büzüp parmaklarıyla masada küçük bir ritim tuttu, gözlerinde beliren ve saklamaya gerek duymadığı bir nefret ile Ulter'a baktı "Kulağa pek de iç açıcı gelmiyor ha." dediğinde artık Ulter'ın yüzündeki gülümseme silinmişti.

Bir süre sessizce Pars Tuna'ya baktı. Sonra sanki bir uykudan uyanıyormuşçasına silkelenerek bacağına diğer bacağına üzerinden indirdi ve masaya doğru yaklaştı.

"İçinde olduğun hatta bir yerde başında durduğun tüm o karanlık dünyadaki adamların neler söyledikleri ya da bana saygı duyup duymadıklarını umursadığımı mı sanıyorsun." dedi. Konuşmanın başından bu yana sesi ilk defa daha derin ve tokdu.

Başını salladı, yüzü sakindi. "Umurumda değil, korkuyorlar mı?" dedi kısa bir gülümseme eşliğinde. Sonra hızla gülümsemesine son verip kaşlarını kaldırdı. "Korkmalılar." dedi.

Sağına soluna öylesine bakışlar atıp gözlerini karşısındaki Köprü Kralı'na çevirdi.

“Sen de korkmalısın Pars.” dedi alaycı bir sesle.

“Beni tehdit edecek konumda değilsin, istediğin kadar kendine kral de sen benim için arkadan dolanan çakaldan başka bir şey değilsin.” Anbean öfkelenen sesi soğuk taşlara çarpıyordu. Ulter gülümsedi “Hadi bir bakalım, kim ne konumdaymış.” Gözlerini kapıya kaldırıp “Jo!” diye seslendi. Jo elinde bir tablet ile içeri girdi ve tableti Pars Tuna’nın karşısına konumlandırıp bir tuşa bastı ve bir kadın sesi içeriyi doldurdu. Bir arabanın içindeydiler.

“Adres neresiydi dediniz efendim?” diye sordu adam. Zarif bir kadın sesi de hemen ardından duyuldu. “Adres söylemedim, Üsküdar’a doğru gidin ben tarif edeceğim.” dedi kadın. “Peki efendim.” dedi adam ve Jo tableti alıp odadan sessizce çıktı. Pars’ın gözleri hâlâ tabletin demin durduğu yerdeydi. Gözlerini kapattı ve kaşlarını hafifçe kaldırırken sert bir nefes verdi.

“Derin’in kılına zarar gelsin!”

“Beni öldürürsün ama önce kız ölür.” dedi Ulter olağanca sakinliğiyle.

“Sen bu kızı gözlerden irak tutuyordun değil mi hatta öyle ki son birkaç haftadır sırf hedef hâline gelmesin diye kendinden de uzak tutuyordun.” Dua edercesine avuçlarını birleştirirken arkasına yaslanıp tavana baktı. “Ah tanrım, aşk için ne fedakarlıklar.” diye mırıldandı.

Sandalyenin kolçaklarını kavrarken “Sahi ne yapacaktın, düşmanlarını...” Bir elini kaldırıp kendisini işaret etti “Ortadan kaldırdıktan sonra yarım kalan aşkınıza devam mı edecektiniz?” diye sordu yüzünü buruşturarak. Pars hiçbir cevap vermedi. Bunu beklemediği açıktı, dışarıya yalnız adam resmi ni olabildiğince iyi çizdiğini düşündüğü için bir taksicinin aslında sevgilisine bela olabileceğine zerrece ihtimal vermemişti. İzdırabı gözlerinden okunsa da ifadesi boştu.

“Yuhan boş mu durdu sanıyorsun Pars, umarım ki oğlum nihayetinde aşkın ne büyük bir aptallık olduğunu anlamıştır. Bizim gibi adamlar için zayıflığa yer yok.” dedi bilge bir öğretmen gibi ve ekledi “Vakti geldiğinde senin de krallığını alacağım ve inan bana uzun sürmeyecek. Şimdi bu kısa süre içinde yapacağımız işleri konuşalım malum biriken sevkiyatlar ve bir de kız kardeşinin yarattığı bir kan davası var.”

Pars hızla ayağa kalktı, sandalye taş zeminde eğretti bir gürültü çıkararak geriye düştü. Ellerini masaya dayadı ve Ulter’a doğru eğildi. Burun delikleri açılmış öfkeyle soluyordu.

“Sana yemin ederim.” dedi dişlerinin arasından. “O Hikmet denen piçi öldüreceğim, istediğin kadar korumana almış ol umurumda değil. Bahçemde uçan kuşa gözün değsin gözünü çıkarırım Ulter. Beni diğer asalaklarla karıştıрма. İşler eskisi gibi yürürse yürür ha yürümüyor mu?” dedi doğrulurken ve nefretle gülümsedi “Benden daha çok sen zarar edersin.” Hafifçe eğildi ve işaret parmağını Ulter’a doğru dikti. “Seni sen yapan her şeyi elinden ben alacağım ve buna o yedinci valedinden başlayacağım.” Çenesinde bir kas oynadı ve o küçük gören bakışlarıyla ekledi.

“Clark Monreo ha! Söylesene, onun da kafasının içinde roma rakamlarıyla Yuhan’a kazıdığın gibi sıralamasını belirten bir dövmesi var mı?” Birkaç adım atıp Ulter’ın yakınlarına kadar ulaştı ve eğilip hasmının gözlerinin içine baktı.

“Sana varisinin cesedini ellerimle göndereceğim Ulter.”

Kalenin altında uzanan, Orta Çağ’dan kalma kesitlerine ve yerleşim yerlerini izlediğim tepede hafif bir rüzgâr başlamıştı. Arkamda duyduğum ayak seslerinin kime ait olduğunu bildiğim için dönmeye gerek duymadan manzarayı seyretmeye devam ettim.

“Beyaz kravat mı?” diye soludum beğenmediğimi sesime yansıtarak. Elleri cebinde hemen yanımda durdu, gözlerimiz birbirimize değmiyor, manzarayı dolaşıyordu.

“Alma’nın seçimi.” dedi iç çekerek. Yüzümü buruşturdum.

“Bir daha kendin seç.” dedim buyurgan bir sesle, gülümsedi.

“Yaralanmışsın, yeni adın hastane kayıtlarına girmiş.” derken bana dönmüştü. Yavaşça gövde mi ona çevirirken “Senin koruma altına aldığın herifin adamları yaptı.” dediğimde dudaklarını mahcup bir ifadeyle kıvrıp koluma vurdu.

“İyi görünüyorsun.”

“Ne zamandır işlerime dâhil olunuyor?” diye sordum direkt konuya girerek. Pars odadan çıktığında Ulter’in şahsi numarasına bir mesaj atmış, şu an durduğumuz yere çağırmıştım. Tıpkı mesajı okuduğu andaki gibi ifadesi gerildi ve ellerini cebinden çıkarıp arkamızda uzanan uzun eski taş köprüyü gösterdi.

“Yürüyelim mi evlat?”

Herhâangi bir cevap vermeden ters bakışlarımı üzerinden çektim ve yola doğru ilerledim. Kıvrak adımlarla yanıma yetiştiğinde “Hesapta yoktu ama Pars Tuna bizimle uğraşmaya başladığı için dâhil olduk. İstedığımız dikkatinin dağılmasıydı. Hikmet zaten kıza kafayı takmış, ben adama küçük bir güvence verdim o kadar.” ded.

Hiç düşünmeden “Kız ölürse oradaki işim biter.” dedim sertçe.

“O kızı öldürtmeyeceğini biliyordum ve bir an önce o adamın gözüne girmen gerekiyordu.” dediğinde başımı sallayarak alayla güldüm.

“7. Oğulun peşinde olduğunu açık ettin, artık tüm dikkati açıldı.” Benim planlarıma dâhil olunması ya da kendi planlarını bende ayrı devreye sokması bir ilkti. Ulter ilk kez bu kadar

sabırsız ve hırslıydı. Sözlerime güldü ve o meşhur laflarından birini etti.

“Bir şeyi saklamak istiyorsan göz önüne koy.” Birkaç adımı sessizce yürüdüktan sonra ekledi. “Kardeşini korumak için yaralanan fedakâr bir korumadan kimse şüphelenmez.” Başımı onu onaylamaz bir şekilde hafifçe sallarken, güldüm.

“Benim için seçtiğin isim manidar ve tabii bir de yarattığın geçmiş.” dedim üzerine bastıra bastıra.

“Bütününüyle yalan olan ortaya çıkar ama gerçeklerle bir yalanı güzelce bezer, afiyetle yedirirsin.” Yürümeyi kesince ben de durdum ve ona döndüm.

“Kızı kendine aşık et.” dediğinde alnım kııştı ve “Ne?” diye hayretle soludum.

“Yumuşak karnı etrafındaki kadınlar, kızı kendine aşık et ki senden vazgeçemesin.” dedi. Alayla gülüp başımı geriye atım ve hemen tepemdeki bulutlu göğe baktım. *Taşak mı geçiyordu?*

“Unut bunu.” dediğimde koyu gözlerini yüzüme dikti. “Unut gitsin dedim Ulter!” Tekrar yola döndüm. Acelesiz adımlarla yaklaştı “Gerginsin.” dedi sakın bir sesle.

“Arkamdan iş çevirdiğiniz için olabilir mi, işime burnunuzu soktuğunuz için...” Güldü.

“Haberin var ki buradasın.” Gözlerimi devirdim. Köprü bir sapağa gelmişti, artık ayrılma vaktiydi.

Gözleri gözlerimi bulduğunda kısıldı. Ona doğru küçük bir adım atarken ceketimin önünü düzelttim.

“Benim kurallarına göre oynadığımız sürece sıkıntı yok.” Dudaklarıma bir tebessüm uğrayıp geçti. “Ve Ulter ben da-ima-” Cümlemi başını hafifçe sallayarak tamamladı “Yalnız oynarsın, çocukluğundaki gibi.” Gülercesine verdiği nefesle yüzü soldu.

Çocukluğuma değinerek bana beni nasıl bir sefaletten kurtardığını anımsatıyordu, bana aslında yerimi ve yerini hatırlatıyordu. Oysa buna gerek yoktu bana o yeni kimliği verirken bunu sert ve keskin bir biçimde yapmıştı zaten.

Başımı salladım "Çocukluğumdaki gibi ve sonrasında senin için yaptığım her işte olduğu gibi." dedim ve sertçe ekledim "YALNIZ." Cevap vermedi. Sonra aklına gelen bir şeyle yüzü kırıştı.

"Şu Clark Monreo." derken sözünü kestim. Yüzümde şeytani bir gülümseme belirdi.

"Bulunmamasını isteseydim zaten o ismi de bulamazlardı." Takdir edercesine gülümsedi ve kolumu sıvazlayarak çenesiyle arkamda uzanan yolu gösterdi.

"Git hadi ve şu işi bir an ewel bitir. Pars Tuna'nın her şeyini istiyorum!" Gözlerinde öncekilerden daha belirgin ve yakıcı bir arzu gördüm. Bu son iş için fazla iştahlı ve istekliydi. Öyle ki ilk defa hasmının karşısına açık açık geçmişti ama ona Pars Tuna'nın sonunu isteyen asıl teklif kimden gelmişti hiç sormamıştım tıpkı daha önceleri sormadığım gibi.

Bir ilki gerçekleştirdim ve sordum. "Pars Tuna'nın ölmesini isteyen kim?" Ulter'in alt dudağı seğirdi, avına iştahlanan bir yırtıcı gibi... Olduğu yerde hafifçe sallandı. Kısa bir an yüzüme boş boş baktı ve boğuk bir sesle sorumu yanıtladı.

"Amcası..." Bakışlarım kısıldı.

"Özel bir isteği var mı peki?" diye sorduğumda yeni Asya kartelinin kralının dudaklarında insanı ısırın sinsi bir tebessüm belirdi.

"Yapabildiğin en yaratıcı ve en acılı sonu canlandırmanı istiyor."

AHSEN...

Üsküdar'a girdikten sonra, içi küçük bir salon olan uzun siyah Rolls Royce, Kuzguncuk'a döndü. Maze'in köşküne gelmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki yolu bile unutmuşum. Yüksek demirli bahçe kapısı açıldı, araç evin sık ağaçlarla ve uzun sarmaşık bitkilerle donandığı bahçeye girdi. Ağaçların gövdelerine ve duvarlara sarılarak yükselen bitkilerin altındaki kış bahçesi, yaz için hazırды. Cam devasa bir kulübenin içinde mütevazı ahşap bir masa, pofuduk yastıklarla desteklendirilmiş sandalyeler, sarkan saksılarından aşağı süzülen rengârenk çiçeklerle oldukça davetkâr görünüyordu. Önümüzde uzayan kilit taşlarından örme yolun ardında yükselen yine yeşil tonlarındaki üç katlı ev ise tıpkı hatırladığım gibiydi. Tek farkı gelen yaz mevsiminin güzelliği ile parlıyordu. Evi de Maze gibiydi. Sıcak, samimi ve rengârenk. Ana kapıya çıkan merdivenleri adımlarken koluma girdi ve kulağıma "Gül Sultan sadece kaza yaptığını biliyor." diye fısıldadı. Başımı sallayarak onu onayladım ve ağırca açılan kapıdan içeri süzüldüm.

"İşte hayırsızların da hayırsızı." Kapıya kadar yayılıp tüm o büyük girişi dolduran tiz sese başımı kaldırdığımda Gül teyze, mütemadiyen giydiği siyah takımlarından birinin içinde, merdivenlerin ortasında dikilmiş, parılayan kehribar gözleriyle bana bakıyordu. Mahcup bir ifadeyle gülümsediğimde küçülen bakışlarıyla başını eğdi ve genelde el işi yaparken taktığı yuvarlak gözlüklerinin üzerinden kafamdaki küçük banda baktı. O mesafeden görebilmesine şaşırmıştım.

"Hafızanı kaybetmedin değil mi kız?" diye ciyaktığında Maze "Gül Sultaaan?" diye uyardı ama Gül teyze onu duymazdan gelerek yaşlı titrek elini havaya kaldırıp iki işareti yaptı.

"Bu ne söyle bakalım." dedi ciddi bir ifadeyle.

"İki." dediğimde kaşları çatıldı.

“Bu kız kafasını kötü vurmuş Muazzez.” dedi Maze’e ve ona bakmadan ekledi.

Parmaklarını kırıp salladı “Tavşan kulağı bu.” Omuzularını silktilti ve sol elinde tuttuğu bastonu sağ eline alıp ağır ağır merdivenlerden inerken söylenmeye devam etti.

“Suzan nasıl?” dedi ve sonra olduğu yerde durup tekrar bana baktı. Aslında görmeyeli baya yaşlanmış, kamburlaşmıştı. “Suzan?” dedi harflerin üzerini bastırarak, başını yana eğmiş, doğrulmayan sırtına duyduğu kızgınlığı yüzüne yerleştirmişti “Babaannen, tanıyor musun?” diye sordu. “Gayet iyi.” diye yanıtladım onu. Bastonunu yere vurarak “Ecehh, güzel olsan ne fayda, kafa gidik.” diye söylenirken, bana ters bir bakış attı ve sağ tarafta kalan büyük salona ağır ağır ilerledi.

Maze çantasını ve valizimi yardımcılarından birine verirken ananesinin arkasından hüznü gözlerle bakarak başını salladı. “Sen onun kusuruna bakma aslında bana sinirli.” dedi.

Gülümsedim “Önemli değil inan babaannem daha kötü.” diye teselli etmek istedim onu ama Maze gözlerini devirerek “O kadın hasta.” Burnuyla kendisine çok benzeyen yaşlı kadını gösterdi. “Ama bu var ya bu, bunun akli zehir.” dediğinde sırtı bize dönük Gül teyze bastonunu havaya kaldırarak bağırdı.

“Kulaklarımda zehir seni köpeğin çocuğu!” diye bağırdığında aynı anda iki büklüm olduk. Gülmemek için dudaklarımızı birbirine bastırırken Maze koluma girdi ve beni salondan geçirerek üst kata çıkan ahşap merdivenlere yönlendirdi. Biz kaçarcasına ortadan yok olurken Gül teyze Maze’e saydırmaya devam ediyordu. Merdivenlerin sonunda büyük yuvarlak bir hol belirdi. Belli aralıklarla sıralı karşılıklı kapıların aralarında kalan duvarlarda çerçevelerinin boyut boyut olduğu resimler asılıydı. Siyah beyazdan, sararanlardan, renkli olanlarına kadar büyük bir zaman çizelgesi resmedilmiş gibiydi. Başka bir merdivende sol kanattan çatı katına çıkıyordu ama hatırladığım

kadarı ile oraya bu evde yaşayanlar da pek adımını atmıyordu. Yarım yamalak hatıramda oranın Gül teyzenin kızının yani Maze'in annesine ait eşyaların olduğunu biliyordum, bu ev Maze'e onun ölen babasından kalmıştı. Annesinin hikayesini ise ne kimse anlatıyor ne de dillendiriyordu, zaten kimsede bunu Maze'e soracak cesaret yoktu. Beni sağ taraftaki bir oda-ya yönlendirdi. Oldukça mütevazı, rahat ve konforlu görünüyordu. Eski usul direkli çift kişilik bir yatak ve üzerinde dantellerinin Gül teyzenin ellerinden çıktığını düşündüğüm bir yatak örtüsü seriliydi.

"Sen yerleş, ben de Derin'i arayayım neredeymiş, kahvaltıyı bahçeye hazırlıyorum, bak odanın içinde banyo var." dedi gardırobun yanından kuytuda kalan kapıyı göstererek.

"Teşekkürler." dedim arka cebimdeki telefonuma uzanırken "Ben de tekrar Selin'i arayayım o zaman."

Gülümsedi. "Kendini evinde hisset Tarçın'ım." dedi ve odadan çıktı.

Yatağın kenarına oturdum ve mesajlaşma uygulamasına girdim. Elim istemsizce Onur'un ismine gitti. Profil resmi yoktu, görünürlüğü kapalı, durumu meşguldü. İç geçirdim. *Neden hiç şaşırmadım acaba!* Daha sonra Selin'e tıkladım. Onun profilinde ikimizin resmi vardı. En son bir saat önce çevrimiçiydi. Telefonumu neden açmadığını düşünerek mesaj yazmaya başladım.

"Ne yapıyorsun?" Hemen çevrim içi oldu. *Yazıyor...*

"Telefonunu açtın mı?" Gözlerimi devirdim. Aradığımı da görmemişti.

"Hayır şu an sana telepati yöntemi ile ulaşıyorum." Yazdım ve dil çıkaran surat emojiyi koydum. Karşılığında görünüş sallayan bir maymun çıkartması gönderdi.

“Midem berbat, bugün kadın doğuma gideceğim, bir de New York’da yaşayan birkaç arkadaşına şu Clark denen herifi soracağım.”

“Sosyal medyadan bir şey çıkmadı mı?” diye sordum.

“Hayır! Bir iki adam çıktı ama yerleşim yerleri New York değil.

Tinder’a bile baktım.

Yok, yok, yok...

Siktir eeeet... Hepsinin amına koyayım ya!

Sen nasılsın, neredesin, döndün mü, tehlike geçti mi, ne zaman görüşelim, bana gelsene...”

Midesine rağmen formunda olmasına sevinerek gülümse-dim. Onu buraya çağırmak mesele değildi ama alkol almaya-caktı ve Maze tam bir cindi. Onun hamile olduğunu anlaması beş saniye falan sürerdi.

“Ben iyiyim, yakında görüşürüz, o zaman anlatırım olanları, bu arada gelişmelerden haberdar et ve yeğenime iyi bak.” Yazıp gönderdim. Doğurmak istiyordu, korkula-rına ve yalnızlığına rağmen hamileliğinden pişmanlık duy-muyordu. Aşk sanırım böyle bir şeydi, Erdhard onu bırakıp gitmesine rağmen ondan bir parçadan vazgeçmeyecek kadar çok sevmişti. Ben olsam ne yapardım diye düşünürken Selin **“Tamam sisciğim, seviyorum seni.”** Yazdı, götünden kalpler çıkaran bir maymun çıkartması gönderdi ve çevrim dışı oldu.

Onur’a nasıl olduğunu sorsam mı diye düşündüm, ismine tıkladım ve bir süre birbirinden ayırık duran harfler kümesiyle bakıştık. Fazla ilgili bir işveren olarak mı görünürdüm ya da yakasından düşmeyen zavallı biri gibi mi? *Elbette ikincisi Ahsen.* Ana çıkış tuşuna basıp ekranı hızla kapattım ve yapmak üzere olduğum şeyden kaçarcasına banyoya girdim. Sandığımdan

büyük, oval bir küvet, büyük aynalı bir dolap ve benim için yerleştirildiğini düşündüğüm birkaç solüsyon ve jeller...

Bu görüntü bana Onur'un ormandaki koruma evini hatırlattığında, omuzlarım istemsizce düştü. Nasıl oluyordu da sadece birkaç günde içimde bu denli büyük bir boşluk oluşturacak kadar hayatımda yer edinmişti anlamamıştım. Bana yalan söylediğinin itirafını o gece gözlerinde görmeme, hislerimi küçük gördüğünü duygusuzca göstermesine ve tüm bunların üzerine aramızdaki şeyin artık o her neyse, ileriye gitmemesi gerektiğine dair kesin bir dille konuşmasına rağmen sızlayan kalbime inanamayarak küvetin kenarına oturdum ve sıcak suyu açıp, küvetin dolmasını seyrettim.

İşi dolayısı ile gösterdiği ilgi hoşuma gitmişti, her seferinde beni kurtarmış olmasıyla ona hayranlık duymaya başlamam normaldi aslında. Çok fazla anlam yüklemiş, boşlukta savrulan yalnızlığımı en yakınımındaki yanlış kişiyle doldurmaya çalışıyordum oysa o gelmeden önce Karan vardı. Tüm bu kaos dolu hayatın dışında, eğlenen, gülmeyi bilen ve hislerinden emin biri. Gördüklerine rağmen kaçmayan ve elimi tutmak isteyen biri... Galiba şu doğrudur; insan evladının fitratı yanlışla meyletmekti, benim yaptığım gibi...

Su küvetten taşmaya başladığında hızla musluğu kapattım. Düşüncelerin beni ele geçirip dalgınlık kuyusunda zihnimi boğması son zamanlarda çok sık olmaya başlamıştı ve bundan sıkılmıştım. Üzerimdekilerden hızlıca kurtuldum ve burnuma hoş gelen kokuları küvete dökerek içine girdim. Tenimi yakan sıcak su, ruhuma nüfuz ediyordu. Hem tahrip ediyor hem de iyileştiriyordu. Bu sudan önce bana dokunan dudakların izini siliyordu ve bu gerçek kalbimi sızlatırken aynı zamanda düşüncelerimi ehlileştirip onları mantıklı olmaya davet ediyordu. Birkaç saat evvel ölümü göze almıştım, kimsenin intikam oyununda harcanacak değildim ve bu fikrim asla değişmeyecekti.

Kafamı köpüklü suyun altına çekmeden önce alnımdaki su geçirmez yara bandını kontrol ettim ve derin bir nefes alarak tüm bedenimi en ufak hücrelerine kadar suyun altına soktum...

Pars planını ben hastane odasında yapmış olacaktı ki evden getirttiği valizin içinde yok yoktu. Üzerime beyaz bir kot şortla üzerinde kırmızı harflerle RELAX yazan oversize aynı renk tişörtü geçirip belimi açık bırakacak şekilde bağladım. Aynanın karşısındaki yüzüm hoşuma gitmeyince makyaj malzemelerimi çıkardım ve nüde tonlarda günlük bir göz makyajı yapıp parlak bir glossu¹⁴ dudaklarımda gezdirerek beni gülümsetecek bir görüntü sağladım. Reddedildim, ölümden döndüm *hem de birkaç kere* ama işte buradaydım. Derin bir nefes alıp göğsümü şişirdim ve aynadaki kıza gülümsedim. *Kendine saygın olsun Ahsen, kimsenin seni kullanarak Pars'ı incitmesine izin vermeyecek kadar güçlü ol, yapabilirsin.* Derin ve ağır nefesler alırken gözlerimi yansımamdan çekmedim. *Yapabilirim, yapacağım.* Saçlarımı tepemde atkuyruğu yaptım ve pembe tutamlar gözüme ilişti. Aynanın karşısından kalkıp çıkmak için kapıya yönelirken, kendi sesimi duyacağım bir şekilde tekrar ettim.

“YAPACAĞIM!” Kapının önünde Maze ile burun buruna geldiğimizde neredeyse çarpışıyorduk. “Tarçın’ım.” dedi küçük bir kahkahanın ardından, neşesi bana da bulaşmış yüzümde büyük bir gülümsemeye sebep olmuştu. Omuzlarımı kavrayıp alıcı gözle beni baştan aşağı süzdü. “Harika görünüyorsun.” Canlı bir sesle “Sağol Mazeeee....” dediğimde kollarımı bıraktı ve heyecanla “Ne yapacaksın, bir şey diyordun.” Ellerime baktı, telefonla konuşuyor olduğumu düşünmüştü, kendi kendime konuştuğumu bilmesine gerek olmadığını

¹⁴ Dudak parlaticısı.

düşünerek “Saç boyan var mı?” diye sorduğumda kaşları çatıldı. Atkuyruğumu elime aldım “Pembelerden sıkıldım.” dediğimde gözlerinin ısıdığını fark ettim.

“Siyah boyam var ama.” Saçlarıma baktı ve gülümseyerek ekledi “Zaten akar kendi saçında ısıtılı, güneşten açılmış gibi durur.” Göz kırptı “Hallederiz yani.”

Dudaklarında imalı bir gülümseme belirirken koluma girdi, merdivene doğru ilerliyorduk. “Kadınlar genelde hayatlarında duygusal değişimler olduğunda saçlarıyla oynar Tarçın’ım?” Gülümsedim.

“Erkekleri gözümüzde fazla büyütüyoruz Mazeee...” dediğimde kıkırdadı “İşte bunu erken yaşta fark etmen harika.” Ona katılarak kolumdaki elini sıktım.

Ana kapıdan bahçeye çıktığımızda Pars’ın adamlarının kullandığı siyah sedan bir Volvo bahçeye girdi ve arka kapıyı açtı. Derin, öfkeli bir suratla kapıdan indi, adamlara ters ters baktı ve bize doğru yürümeye başladığında, her hâliyle nasıl bu kadar güzel göründüğünü merak ederek onu izliyordum.

Berrak açık ton bir cildi, ela gözleri, kalkık kibar burnu ve belirgin dudakları ile bir makyaj markasının yüzü olsa muhtemelen şirket avukatlığından daha çok kazanırdı. Doğal koyu kumral saçları dalgalıydı, uzun ince bedenini saran, mini boy açık mavi ceket bir elbise ile üzerinde ustalıkla yürüdüğü sivri burunlu beyaz stiletolar giymişti. Ayakkabıları ile uyumlu beyaz çantası hariç, elinde tuttuğu evrak çantası ile buradan muhtemelen şirkete geçecek gibi duruyordu. Öfkesi hâlâ dinmemiş, burnundan solurken zoraki gülümsedi.

“Bu adam deli.” dedi sesli bir şekilde homurdanarak. Maze, dudaklarında onu gördüğüne sevindiğini belirten gülümsemeyi bozmadan gözlerini devirdi ve kollarını açtı.

“Ben de seni gördüğüme sevindim Sindirella’m.” Maze sevdiği herkese ona yakışan bir lakap takardı. Sevdiği herkes ise

sadece hemcinsleriydi. Pars'ı çok sevdiğini bilsem de ondan bahsederken mütemadiyen kullandığı tek ibare *şerro* oluyordu ki, bazen benim bile ağzıma takılmıyor değildi. Derin çocuksu bir ifadeyle alt dudaklarını büzerek mahcup gözlerini ikimizin arasında gezdirdi ve ona sarıldı. "Özür dilerim Maze ama sınırlarımı bozuyor." dedi. Bana yöneldiğinde sarıldık. Ayrıldığı-mızda gözleri alnımdaki bandı gördü ve anında kaşları çatıldı.

"Ahsen! Bu ne?" diye sorduğunda omuzlarımı silkerek cevapladım.

"Porsche'un canına okudum."

"Boş versene arabayı, sen iyi misin?" diye sordu kaygılı gözleri yüzümde gezerken.

Sırtını sıvazladım, topuklu ile benden biraz uzundu. "Gayet iyiyim, seni neden sinirlendirdi?" diye sorduğumda kafasıyla hâlâ bahçede bekleyen arabayı ve adamları gösterdi.

"Taksideydim, adamın önünü kesip beni Pars Bey'in emri olduğunu söyleyerek indirdiler, üstelik içlerinden biri taksiye bindi ve adamın kafasına silah dayayarak sürmesini söyledi!"

Maze teselli edercesine omzuna dokundu "Bir bildiği vardır bence, dinlediğinde hak verirsin." dediğinde Derin sıkın bir nefes verdi, çantasının düşen askısını yeniden koluna geçirirken "Ben ona hak vermekten yoruldum Maze. Kendi uygun gördüğünde gelmesinden, kendi uygun gördüğünde görüşmekten falan, artık ne yaparsa yapsın." Ela gözleri sulandığında silkelendi ve etrafına bakındı. Pars hakkında konuşmak istemiyordu, bunun onu incittiğini görebiliyordum. Pars'ın onu çok sevdiğini söylemesine gerek yoktu bunu herkes biliyordu ama sanırım sevginin her zaman yeterli olmadığını söyleyenler de haklıydı.

Maze derin bir nefes aldı ve üzerimizdeki negatif bulutları atmak ister gibi eliyle havada bir süpürme hareketi yaparken "Boş verin size gün boyunca şerrolar ve şerro türevleri

hakkında konuşmayı yasaklıyorum.” diye buyurdu. Bu bir ricadan çok emir gibiydi, gülümsedik.

“Ben çok kalamayacağım ama yapmam gereken işler var.” dedi Derin yüzünü yeniden düşürerek. Maze bizi kış bahçesine doğru iterken “Şerro patronun aradı, sen gelmeden önce buradan ayrılmaman gerektiğine dair birkaç ultimatoma verdi.” dediğinde Derin ile göz göze geldik. Ela gözleri kısılırken “Bilmem gereken bir şey var mı?” diye sorduğunda olağanca samimiyetimle başımı salladım. “Benim anlatmam doğru olmaz zaten doğru da anladığımı sanmıyorum, bence Pars’a sor.” dedim.

Burnunu kırıştırarak önüne döndü. “Onunla konuşmuyorum.” dedi sertçe, Maze’in uyaran homurdanması arkamızdan duyulduğunda ikimizde dudaklarımızı bastırıp bahçeye doğru hızla seğirttik.

Kahvaltı boyunca Gül teyze ve Maze’in tatlı atışmalarını izlerken, belli etmeye utansak da oldukça eğlenmiştik. Maze’in söylediği gibi Gül teyzenin sitemi onaydı, yemek boyunca bir Derin’i bir beni *şundan da yesene, bundan da yesene, siz neden böyle dal gibisiniz, hasta olursunuz, çocuğunuz olmaz bak, güzel yiyin, kadının kalçalısı derler ama siz kalçalarınızı elletmeyin* diyerek sıkıştırdı ve yemek sonunda artık neredeyse çatlayacak kadar doymuştuk.

Kahvaltının hemen ardından gelen Türk kahvesi ve yanındaki aperatiflere bakarken iç çektim. Burada üç gün geçirirsem en az on kilo alırdım. Derin hislerime tercüman olursasına aperatif tabağına uzanmadan sadece kahvesini aldı. “Gül teyze sen bize kilo aldıracaksın.” dedi tatlı bir sesle.

“Bence şu an en az bir kilo aldık bile.” diye katıldım Derin’e. Maze bize beğenmez kinayeli bakışlar atıp aperatif tabağından bir kurabiye aldı ve büyük bir keyifle ısırdı.

Gül teyze elinde tuttuğu kahve fincanının üzerinde kıstığı kehribar gözlerle ikimizi birden süzdü ve höpürdeterek büyük bir yudum aldı.

“Bakın yavrularım,” dedi yarı ciddî yarı alaylı bir sesle. “Gençken canının istediğini yemezsen, yaşlandığında kök yer-sin.” dediğinde ikimiz de Gül teyzeye anlamadığımızı gösteren ruhaf bir ifadeyle bakakaldık. Derin boğazını minik bir öksürükle temizlerken “Kök nedir Gül teyze?” diye sorduğunda yaşlı kadın hiç düşünmedi.

“Zıkkımın kökü elbette.” Derin ile göz göze geldik. Kaşlarını kaldırırken dudaklarını birbirine bastırdı. Mesajı açıktı: *Sakın gülme*. Dişlerimi dudaklarına geçirirken Maze’e baktım o da kendisini sıkıdığı için kıpkırmızı kesilmişti.

Gül teyze sinsi bakışlarını tek tek hepimizin yüzünde gezdirdi ve en sonunda dudaklarında memnuniyetsiz bir kıvrılma belirdi. Aklından neler geçtiğini bilmek istiyordum, kahvesini sessizce bitirdi ve yavaşça doğrulurken bastonuna uzanıp bize son kez alttan alttan baktı. Aferatıflere dokunmadığımız için gücenmiş gibiydi.

“Kök yiyin!” dedi ve kıvrak adımlarla eve doğru gözden kaybolduğunda artık hepimiz kendimizi bıraktık ve nefesimiz kesilene kadar ağız dolusu güldük.

Kahkahalarımızı bölen Maze’in telefonuna gelen çağrı oldu. Telefonu suratında geniş bir gülümsemeyle açıp “Ne oldu kulakların çok çınladı bugün değil mi?” diye sordu Maze. İkimizin bakışları da Maze’deydi. Maze her ne duydu ise suratındaki gülümseme aniden silindi ve yerini korkunç derecede ciddi bir ifade alırken “Bir dakika.” dedi. Masadan kalktı ve bize kaçamak bir bakış atıp evin yanından arkaya uzanan diğer bahçeye doğru yürüdü.

“Pars mı?” diye sordu Derin endişeyle. Başımı sallarken Maze’in arkasında kalan dalgın bakışlarımı ağırca ona çevirdim.

"Kulakların mı çınladı dedi, Pars sanırım." diye yanıtladım cılız ve derinlerden gelen kaygılı bir sesle.

Heyecanla "Bir sorun var!" dediğinde, Derin'in ağlamaklı hâline bir tepki veremedim.

"Pars üstesinden gelir." diye teskin etmek istedim ama Derin sanki söylediklerimi duymamışçasına çantasına uzanıp telefonunu çıkardı.

Kendi kendine konuştuğunu düşündüğü bir fısıltıyla "Aramış." dedi. Yutkunduydu, beyaz teninin nasıl renk değiştirdiğini görürken içimde tırmanan endişeyi bastırdım. Abim her zaman üstesinden gelirdi, o Pars Tuna'ydı. Kaburgalarımındaki hasar sızladığında gözlerim bileğimdeki durum takip bilekliğine takıldı. Şimdi üç kere bassam gelir miydi? Derin'in sesiyle ona döndüm. Birini aramıştı.

"Atlas? Benim, bir sorun yok değil mi?" diye sordu titrek bir sesle. Ellerinin de sesi gibi titrediğini fark etmem uzun sürdü.

"Bu gece neden burada kalıyorum, siz neredesiniz, Pars nerede? Sesini duymak istiyorum." dedi yutkunarak. Göğsüme bir ağırlık oturdu, dudaklarımı ısırırken atmosferdeki oksijenin ne kadar yetersiz olduğunu düşünmeye başlayacak kadar ciğerlerim sancıyordu.

Derin'in gözlerinden bir damla yaş süzüldü ama hemen elinin tersi ile yanağını silip "Bana doğru söyle." dediğinde elimi telefonu vermesi için Derin'e uzattım.

"Bana ver." dedim kendimden beklemediğim bir sertlikle. Derin bir an tepkime şaşırsa da telefonu bana verdi.

Kısa bir nefes aldım "Atlas, neredesiniz, neler oluyor?" Karşı taraf kısa bir an sessiz kaldığında "Atlas!" dedim öfkeyle.

Boğazını tuhaf bir hırıltı çıkararak temizledi ve "Ahsen bir sorun yok, Pars şu an telefonda, sadece birkaç gün Mazedan yanından ayrılmamanız gerekiyor." dedi.

Sözlerinden tatmin olmamış bir şekilde çıktım. “Eğer sende onunlarsan şirkette yönetim kurulunu kim idare ediyor?” Uzun bir nefes verirken ekledim “Pars’ın bunu yaptığını daha önce hiç görmedim, şirketi öylece bırakıp gidecek hal”

“Sana bıraktı, imza yetkisi sende, seni arayacaktı ama madem sordun o yüzden söylüyorum.” dedi Atlas. Sertçe yutkundum. Durum sandığımdan ciddiydi. “Ne zaman dönecek?” sorumla tüm o sert çıkışlarım kırılgan sesimle son bulmuştu. Atlas hiç düşünmeden “Mümkün olan en kısa zamanda.” diye yanıtladı beni. Arkadan bir helikopterin pervanelerinin sesi duyulduğunda “Ahsen, kapatmam gerek, kendine dikkat et.” dedi ve bir cevap beklemeden telefonu kapattı.

Derin beklentili gözlerle yüzüme bakıyordu, telefonunu ona uzatırken “Bir sorun olmadığını söylüyor.” dedim.

Derin başını sağa sola sallayarak “Yarın önemli bir toplantı ve atılması gereken imzaları var ve gerçekten çok önemli bir iş.” dedi kaşlarını kaldırarak “Ben onun iki eli kanda olsa işinin başını boş bıraktığını görmedim.”

“Bana bıraktı.” dedim sanki bunu demin öğrenmemişçesine. Derin’i daha fazla panikletmek istemiyordum ve o hâlâ abimin aslında neler yaptığını öğrenmesine rağmen korkularının tırmanmasına mâni olamıyordu. Onu kimse suçlayamazdı, ben içine doğmuştum da ne olmuştu sanki! Maze birden arkamızda belirdiğinde gözleri endişeli yüzlerimizde gezindi, ardından dudağını büzerek ellerini sandalyelerimizin sırtına dayayarak bize doğru eğildi.

“Pars gayet iyi kızlar, onu devirebilecek bir adam daha dünyaya gelmedi.” dediğinde aklıma gelen şey istemsizce dudaklarımdan döküldü.

“Ulter’la işler yolunda gitmemiş mi?” diye sorduğumda Maze’in kaşları çatıldı.

“Sen onu nereden bil-”

“Biliyorum.” diyerek kestim sözünü, gözlerimi gözlerine dikip “Ne olmuş o adamla?” diye sordum.

“Birbirlerine açık açık savaş açmışlar, toplantı esnasında Derin’in bindiği taksiden Pars’ı arayıp onu tehdit etmiş.” dediğinde Derin’in elaları büyüdü, ağzı yarı açıktı ve dehşete düşmüş bir hâlde ikimize bakıyordu.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum, kendimin bile şaşırdığı bir sakinlikle.

“İkisinden biri kaybedecek, Pars’ın müttefiklerinden emin olması gerekiyor ve ayacağının altında gezenleri de tehdit olmaktan çıkarmalı o yüzden birkaç gün sıkın dişinizi.” dedi sanki Pars bir iş gezisine çıkmışçasına rahat konuşması Derin’in canını sıkmış olmalıydı ki “Maze sen birbirlerini öldürmek isteyen iki insandan birinin kazanacağını söylüyorsun, farkında mısın?” diye sordu. Maze başını sallarken demin oturduğu sandalyeye yöneldi ve yavaşça otururken kararlı gözlerle Derin’e baktı. Şu an o Maze değil, kumarhane patroniçesiydi.

“Bak Derin.” dedi kalın ve soğuk bir sesle. “Bu işte ya ölür, ya öldürürsün. O adamın amacı başından beri tüm dünyaya hâkim olmak ve Pars onun için büyük bir engel. Daha önce denedi, yine deneyecek ve Pars onu alt edene kadar da durmayacak.”

“Ya edemezse?” diye sitemkâr bir sesle çıkıştı Derin ama Maze umursamadı, endişelerine hak veriyordu.

“O zaman Allah hepimizin yardımcısı olsun.” Ardından ruh hâli hızla değişti ve yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirip Derin’e göz kırptı.

“Sevgilini küçümseme küçük kız, güçlü adamların elbette güçlü düşmanları olur.”

Sonra bana döndü. “Yarın Pars’ın yerine katılman gereken toplantılar varmış, Picasso ilk toplantının için sana MAM¹⁵’ın özel tasarım takımlarından seçecek.” Saatine baktı ve gülümsedi “Birkaç saate gelir.” *Tüm bunları biz burada can çekişirken mi halletmişlerdi yani.* “Ha bir de.” dedi önemsiz bir durumu sırf haber vermek için anlatıyormuşçasına. “Yarın yakın koruman işinin başına dönüyormuş, ona da aşağıda bir oda hazırlattım.”

Derin bir nefes aldım ve en az benim kadar akılsız olan kalbimin ehliyetsiz hızlanışını belli etmemeye çalıştım.

Picasso, getirdiği özel tasarım takımları bir bir sergilerken, kıyafetleri sanki kendi çizip hazırlamışçasına beklentili ve heyecanlıydı. Saçımın pembe tutamlarına sürdüğü boyayı sarmış, nail art yapmak için getirdiği malzemeleri giriş katın sağında kalan, çalışma odası olarak kullandığı, yüksek ahşap raflarla donatılmış odanın ortasındaki uzun masaya sermişti.

Yirmilerinin başlarında olabilirdi, belki de yaşittük ya da minyon olduğu için yaşını göstermiyordu ama kesinlikle bu parlak mavi gözlü, küçük suratlı sevimli kızın tırnak çekip parmak kopardığını düşlemek bile Pars’ı lolipop yalarken düşlemekten zordu. Kulağı tragusuna¹⁶ kadar küpelerle doluydu ve kısa kahve saçlarıyla oldukça havalı görünüyordu.

“Ee?” dedi çocuksu sesinde belirgin bir hevesle. “Hangisi?” gözlerimi ofis boy elbiselerde memnuniyetsizlikle gezdirirken derin bir iç çektim.

“Hepsi çok...” Nasıl tanımlamam gerektiğini bilmeyerek duraksadım. Derin imdadıma yetişip “Resmî?” dediğinde onaylarcasına başımı salladım.

¹⁵ Bayan giyim markası

¹⁶ Kulaklarımızın kenarlarında bulunan kısmın adıdır.

“O zaman şöyle yapalım...” dedi Picasso. Dizimin hemen altında biteceğini düşündüğüm lacivert yüksek bel kalem bir eteğin üzerine, siyah parlak satenden bir askılı yerleştirdi ve yakaları sivri, tek düğmeli dar kesim lacivert ceketi de askılı siyah satenin üzerine yerleştirdi. Maze’in kitaplığında sallanan kıyafetlere bakarken, Picasso hızla arkasına döndü ve kendisi ile getirttiği kutuları karıştırıp birinden yine saten yüksek bir siteletto çıkarıp eteğin altına tuttu. Gözlerini kısıp yarattığı kombini memnun bir dudak kıvrırma eşliğinde izlerken “Bir de senin üzerinde.” dedi ve uzun bir ıslık çaldığında Derin “Mükemmel olur.” diye tamamladı onu. Şimdiye kadar oluşturulmuş en iyi seçenekti ve diğerlerinin haricinde içinde kendimi kısmen de olsa rahat hissedebileceğim bir sadelikteydi.

“İlk toplantım.” diye inledim ama sonra çok geçmeden hızla başımı sallayarak “Ah hayır ilk yalnız toplantım.” diye düzelttim kendimi. Derin gerginliğimi sesimden ve gözlerimden anlamış olacak ki uzanıp elimi tuttu “Ben de seninle olacağım, yalnız değilsin.” dediğinde ela gözlerine bakıp, kısa bir nefes alarak tebessüm ettim. Hayatıma bu ritüellerin o Selin’le üzerine çok uğraştığımız mezuniyet balosundan sonra gireceğini düşünmüştüm hep. Çok uzak bir tarih olmasa da tesellim henüz o anın gelmemiş olmasıydı nitekim artık beklenen an gelmiş, sanki hiç derdim yokmuş gibi zaten olmayan huzuruma musallat olmuştu.

Pars’ın yönetim kurulu masasında oturan iş insanlarının ne kadar işinin erbabı olduklarını bildiğimden beni büsbütün yetersiz, çömez ve parmakta oynatılır göreceklelerinden neredeyse emindim. Üstelik onları arasına bir de dışarıdan eklenen bir iki yatırımcı olduğunu da düşününce sinirlerim bütünüyle geriliyordu.

“Sen nasıl yapıyorsun?” diye sordum Derin’e.

“Yani o adamların içinde nasıl panik yapmıyorsun?” diye açıkladım. Derin’in dudaklarında keyifli bir gülümseme belirdi.

“Biliyor musun genç olduğum için beni fazlasıyla küçümse-diler hatta abin bile ama ben yıllardır avukatlıklarını yapan ekibin içinden çıkamadıkları bir olaydan beklemedikleri bir profesyonelle kurtuldum.” dedi. Kendisiyle gurur duyuyordu ve sonuna kadar da haklıydı.

Umutsuzca omuzlarımı düşürdüm “Sen işinde en başından beri iyiydin, bense tüm o sorumluluğu ilk kez tek başıma sırtlanacağım.” Derin başını sağa sola salladı.

“Sen o şirketin sahibisin Ahsen, size en uygun yatırımcı ile anlaşıp imza atacaksın, sayısal ve görsel hafızanın çok iyi, yatırımcıların hepsini kıyasla, yönetim kurulundan da fikirlerini al ve en son kararını ver. Tüm bunları yaparken panik yapsan bile gösterme. Patronsun, bunu hissettir.” Alayla gülümserken Onur’un sözleri yeniden çınladı kulaklarımda.

“*Ders iki, patron olarak söz dinletmek istiyorsanız...*” Silkelendim ve anıları zihnimden geldiği hızla defettim.

“Ne kolay söyledin öyle!” diye mırıldandım. Kaşları birbirine yaklaştı ve alt dudağını kıvırdı. “Şöyle düşün bak, bu takımları sen satıyorsun.” dedi Picasso’nun topladığı kıyafetleri göstererek. “Üç tane müşterin geldi. Biri ederinden fazla ödemeyi teklif etti, biri ederinin altında öteki de tam ederinde.” Göz kırptı “Kime satardın?” Kısa bir an düşündüm “Fazla ödeyene satmam kârıma olur ama ederini teklif edene satarım.”

“Neden?” diye sordu güzel bir gülümsemeyle.

“Fazla ödeyen ürüne gereğinden fazla ödeme yaptığında bu benim için haksız kazanç olur ve müşteri üründen eninde sonunda memnun olmaz çünkü çok ödedi, beklentisi büyük ve şikâyet oluşturur, adımı lekeler bu da uzun vadede zarar getirir.” Omuzlarını silkti.

"İşte bu, yarın da buna benzer bir oyun oynayacağız."

Derin bir nefesi dışarı bırakırken "Neyse ki yanımdasın." diye mırıldandım. Elimi sıkıp "Daima." dediğinde Pars'ın ne kadar şanslı bir adam olduğunu düşündüm.

Neredeyse bir aydır araları çok kötüydü, öyle ki Derin en son dayanamayıp istifa etmek istemişti ki Pars elbette buna izin vermemişti. Bu sabah söylediklerinde haklıydı, bir ilişkide daima bir tarafın yaşam biçimine uyulmasını beklemek bencillikti ve ne yazık ki abim asla Derin'in isteklerine uyum sağlayacak bir hayat sürmeyecekti. En basiti canları istediğinde baş başa ıssız bir sahilde el ele yürüyemeyeceklerdi, kafaları istediğinde birkaç günlüğüne bir yerlere kaçamayacaklardı, şu an bile burada kendi isteği dâhilinde değil de abimin isteği dâhilinde kalıyordu. Yine de onu sevdiğini biliyordum, her ne kadar inişli çıkışlı olsa da birbirlerinin varlıklarından güç aldıklarını bildiğim gibi...

Picasso'nun yaptığı yeni tırnaklarım çok hoş olmuşlardı. Silik pembe tırnaklarımın uçlarına doğru ısıtılı tozlar ekleniyordu hem çok doğal hem de oldukça bakımlı görünüyordlardı. Derin'e ise kırmızı çalışmış ve bu ona biraz daha seksilik karmıştı. Picasso yanında sadece bana değil Derin'e de onun vücut ölçülerinde güzel siyah bir takım getirmişti. Muhtemelen kırmızıda ısrarcı olmasının nedeni takımı ile yapacağı güzel uyumu tahmin ettiğindendi ve böylece Maze'in neden ona Picasso dediğini bir kere daha anlamıştım. Derin'in göz dolduran siyah takımını gördüğümdeyse, Pars'ın seçimi olduğunu biliyordum. Nitekim kendisinin de o kumaştan aynı yaka kesiminde çok sevdiği bir takım vardı ve ikisinin arasındaki elektrik beni bile kışkırtıyordu.

Derin yarınki toplantı ile ilgili birkaç telefon görüşmesi yapmak için ayrıldığında Maze'in çalışma odasını donatan

kürüphanesini gezmeye başladım. Bu kadar kitabı okuduğuna inanamayarak kitapların sırtlarını parmaklarımla arşınlarken ağırlıkta okuduğu türlerin klasikler olduğunu gördüğümdeyse şaşkınlığım iyiden iyiye büyüdü. Adını daha önce duyduğum İtalyan bir şairin ismi gözümü ısırdığında kitabı aldım ve tekli uzun deri koltuğa ilerledim.

Francesco Petrarca / Canzoniere aşınmış kapağı ve sararmış kenarlarıyla oldukça eski duruyordu. Herhâangi bir sayfayı açtım ve gözüme çarpan ilk dizeleri okudum.

*çünkü doğar ve ölürken çiçek, çimen ve yaprak,
aydınlık gün olurken ve karanlık gece,
ağlıyorum her an. Yazgım, kadının
ve Aşk'ın elinden çok çekeceğim var.*

"Müjgan'ın kitapları." dedi bir ses. Gül teyze yarı açık kapıdan ağır ağır içeri süzüldü. Siyaha boyadığı saçları gergin bir topuzla toplanmıştı ve üzerinde her zamanki gibi siyah başka bir takım vardı. Yanıma oturdu ve kederli yaşlı gözlerle ellerimin arasındaki kitabı süzdü, ardından gözlerini neredeyse yüzlerce kitabın olduğunu düşündüğüm ahşap raflara kaldırdı.

İç çektiğinde göğsünün titrediğini gördüm "Okumayı se-verdi." dedi ve ben sormadan ekledi. "Maze'in annesi." Derinlerden gelen sesinde bir şey saklıydı, sanki *kızım* demekten daha kolaydı *Maze'in annesi* demek. Ne diyeceğimi bilemeden, çekinceyle "Kıymetli kitaplar, baya da eskiler." dediğinde başını ağır bir hareketle salladı.

"Kitapları bir sığınak gibi görürdün." Dudaklarımı birbirine bastırırken, kısa bir nefes aldım. Bilmediğim bir hikayedeki bu acı dolu gözlerin sahibini nasıl teselli etmem gerektiğini düşünürken Gül teyze, öylece oturmuş rafları izliyordu. Bir an, tekrar elimdeki kitaba döndü.

“O şiirleri ezbere bilirdi.” Acı yüklü bir gülümseme kenarları kırıksık dolgun dudaklarına değdi ve gözlerini bana kaldırmadan “En kötüsü ne biliyor musun, bir yası tek başına tutmak, bir ayıbı tek başına örtmek, oysa ne yas sadece senin yasındır ne de ayıp senin ayıbın.” dediğinde bir cesaretle “Ne oldu ona?” diye sordum. Bir elim yaşlı ellerine gitti ve dokunmama göz kapakları seğirerek karşılık verdi. Ellerini çekmediğinde, parmaklarımla yaşlı ellerini sıktım. Terlemişlerdi.

“Maze on yaşlarındaydı sanırım.” dedi geçmişi yoklayan zihni, alnının kırımasına neden olmuştu. Kaşları dalgalandı. “Kocasıyla kocam zoruyla evlendi, yıllarca Muazzez için o adama katlandı, en sonunda da kızını da beni de arkasında bırakıp bir adamla kaçtı, kocası olacak o adamın kızına ya da bana dokunmayacağını biliyordu ama kaderinden kaçamadı. Bir beladan diğerine kaçmış meğerse, kaçtığında o adamdan hamileymiş, birkaç sene sonra da ölüm haberi geldi.” dedi. Yutkundu “Kimse adını anmaz, mezarının yerini bilmez, o kaçtığı adama ne oldu bilmem.” Yılların içinde paslanmış bir acı da olsa kederinin yükünün ne denli ağır olduğu yüz çizgilerinden bile okunuyordu.

“Muazzez çocuktuk, annesinden onu terk ettiği için nefret etti, genç oldu isyan etti, yetişkin oldu kabullendi sonra.” İç çekti “Aslında annesinin ne kadar aciz olduğunu gördü, babasından da nefret etti, o herifin korkusundan adını bile unuttuk, unuttum ki o da hatırlayıp peşine düşüp onu bulmasını istedim ama nereden bilebilirdim ki başka bir ölümün kucağına bırakmışım.” Gözleri yeniden kitaplığa kalktı, bir damla yaş yüzündeki çizgilere karıştı. “Kocama mâni olamadım o adamla evlendirildi, o adama mâni olamadım eziyetlerinden kurtulmak için başka bir canıye sığındı, ölmesine engel olamadım sandım ki bu sefer aşkı buldu.” Yaşlı gözleri tekrar bana dönerken sordu “Ayıp Müjgan’ın oldu. Onun adını unuttuk, kimse

yediği dayaklardan, uğradığı hakaretlerden bahsetmedi, kimse onun acısını görmedi.” Gözlerinden birkaç sessiz yaş daha döküldü. “Annesi bile kızına merhem olmadı ama ayıp onun oldu, ne döven koca ne de başkasının karısını kaçıran adama kimse bir yakıştırma yapamadı, erkek ya hani!” dedi tiksiniyle. Yurtkundum ve dolan gözlerimi serbest bırakıp, bu acılı kadına sarıldım. Ömrünün yarısını çocuğunun yasıyla geçiren bu kadının acısını hafifletmek için kollarımı sıkıca bedenine sardım. Elini koluma koyduğunda ağırca çekildim, gözyaşları öyle derinlerden bir yerlerden dökülüyor öylesine acı acı parlıyorlardı ki kalbimi sızlattıyorlardı. Ne hıçkırıyor ne de nefes alışverişleri değişiyordu. Çünkü böyle ağlamaya alışmıştı. Kızının ardından ağlaması bile yasaklanmış olsa da o isyanının sesini içine gömerek sessizlikle ağlamakta ustalaşmıştı.

“Hamileydi dediniz, çocuk?” diye sordum güçlkle. Kederle başını sallarken dudaklarını birbirine bastırdı. “Muazzaz çocuğu çok aradı, hiçbir şey bulamadık zaten öğrendiklerimizin acısıyla ikimiz de bu konuyu bir daha açmamak üzere kapattık.”

“Öğrendiklerinizin mi?” diye sordum. Maze’in sesi odayı doldurdu.

“Adam beş parasız, alkoliğin tekiymiş, buradan kaçarken bir sefaletin içine gittiğini bilerek gitmiş.” dediğinde gözlerim kapının eşiğine yaslanmış olan Maze’e kalktı. Yüzünde kabul edilmiş bir acının karanlık gölgesi vardı ve sesinde de geçmişte kalmış ama harı hâlâ canlı bir öfke.

“Babam onun ne durumda olduğunu, nerede olduğunu biliyormuş ama çektiği sefaletin ve o adamın yeterli bir ceza olduğunu düşünmüş ve onu öldürmemiş.” Alaylı bir nefes verdi. “Ne büyük bir lütuf.” Gözleri anneannesini bulduğunda yüzündeki o perde kalktı.

"Gül Sultan!" dedi karşısına yürüyüp dizlerinin üzerine çökerken.

"Hani geçmişti kurcalamıyorduk artık." dediğinde yaşlı kadın sertçe burnunu çekip bastona asıldı.

"Eeeh, çekil şuradan. Canım istedi anlattım sana ne, derdim gelmiş döktüm, anım dürtmüş andım, hesap mı verecem sana eşekoğlueşek." Maze'i savuşturup bastonuna asıldı ve doğrulup kıvrak adımlarla odayı terk ettiğinde Maze ananesinin kalktığı yere oturdu.

"Ben- ben özür dilerim Maze, sadece kitaplara bakıyordum onu üzme istememiştim." dedim suçlulukla. Maze gözlerinde parlayan bir şefkatle bana döndü, dudaklarında buruk bir tebessümle "Tarçın'ım..." dedi sesi yorgundu ama şefkatliydi.

"Aslında anlatsın istiyorum, bu konuları benimle bile konuşmuyor. İlk kez sana anlattı, şaşırdım da sevindim de elimde bir tek o var Tarçın'ım. Bu kederi yaşlı kalbi kaldırmıyor artık."

"Bir psikoterapi falan düşündün mü?" diye sorduğumda gözlerini belertti.

"Sence gider mi gitmez, terapisti de getirdim bastonla kovaladı." Güldüm. "Yapar."

Onu güldürmek için kulağına eğildim "Bizimki de bazen Pars'ı dedem sanıyor, gene o kadının yanından mı geliyor bu diye diye mahvetti bizi, hayır boşamıyor da boşasa rahatlayacağız." Anlattıklarım Maze'e küçük bir kahkaha attırdığında "Ben şu kitabı yerine bırakayım." diye kalkacak oldum ama Maze kolumdan yakalayarak beni durdurdu.

"Sende kalsın, bilmem inanır mısın ama ben ilahi işaretlere inanırım. Eğer o kitap bugün bizimkinin dilini yıllar sonra senin elinde çözdürdüyse sende kalmalı." Başımı salladım ve kitabı gösterdim "Bu değerli Maze, annenin." Maze kafasıyla

kitaplığı gösterdi “Hepsi onun, hiçbirini okumadım.” Omzunu silkti ve kitabın kapağına bakıp dudaklarını buruşturdu, ondan kurtulmak için can atıyor gibi bir hâli vardı “Hele aşk şiirleri, okumamın ihtimali sıfır bile değil, sende kalsın.” dedi ve başını eğip saçlarına baktı.

“Bakalım Picasso neler yapmış, gel şu boyayı yıkayalım.” dediğinde saçlarımdaki koyu renk boyayla sarılı pembe tutamları anımsadım.

Aynadaki yeni ben ile bakiştık, eskiden pembelerin olduğu yerlerde kendi saçımdan bir ton açık tutamlar vardı. Güneşte açılmış bir doğallıktaydı ve aykırı pembelerden eser yoktu. Picasso yine güzel bir iş çıkarmıştı. Hafiflediğimi hissetsem de bir vedanın burukluğunu da duyuyordum. Gülümsedim.

O cümle, söyleyenin sözüyle kulaklarımda çınladı. “Aferin, Pembe Tavşan.”

Maze’in umduğu gibi partilendiğimiz bir gece olmamıştı, ana kumarhanede bir sıkıntı olduğuna dair o telefonu aldığı anda hava yeni kararmıştı. Böylece Derin ve ben geceyi Gül teyzeyle birlikte adını bilmediğimiz bir diziyi, atıştırmalıklarla izleyip odalarımıza çekilmiştik.

Geceden gün ışıyana kadar, gözüme bir damla uyku girmemişti. Yatak fazlasıyla rahattı, oda ferahtı ama her şey öyle yabancıydı ki ne zaman gözümü kapatsam kumaşın tenimi ısırdığını hissederek irkiliyordum. Onur’un ormandaki evini özlediğimi fark ettiğimde ümitsizlikle yatakta doğruldum ve banyoya gittim. Son çare sıcak bir duştı. Kaslarım uyuşana kadar suda kaldım ve bir umut kendimi bornozla beraber yatağın içine bıraktım.

Uyandığımda kuşlar ötmeye, evin içinden sesler duyulmaya başlamıştı. Muhtemelen iki üç saat kadar uyumuştum, baş

ucumdaki telefona uzanıp gelen bir şeyler var mı diye kontrol ettim ve Karan'ın birkaç gündür üst üste cevap alamamasına rağmen atmaktan vazgeçmediği başka bir mesajla karşılaştım.

"Yine bu zavallı biçare mesajı da görmeme ihtimalinin yüzde bir milyon olmasına rağmen Günaydın." Dün gece uykusuzluk anımda çevrim içi ayarlarımı değiştirdiğimi unuttuğumu hatırlatan o mesaj hemen ardından geldi.

"İnanamıyorum ne o GÖRÜLDÜ mü?"

"Dualarım kabul mu oldu yoksa rüya mı görüyorum, Ahsen?"

Şu noktadan sonra mesajlarını görmemezlik yapacağım o yeri çoktan geçtiğimi kabul ederek cevap yazdım.

"Günaydın, rüya görmüyorsun, naber?" Telefonun ekranında bir çağrı belirdi. Gözlerimi kapattım ve bir rüya görüyor olmayı diledim ama avucumun içinde ısrarla titreyen cihaz kendimi kandırmama izin vermiyordu.

"Alo." dedim mahmurlaşmış sesimle. Benim aksime capcanlı bir sesle şakıdı Karan.

"Günaydın... Yani biliyor musun şu sesi duyana kadar acaba varlığın bir hayal miydi diye düşünmeye başlamıştım, kolumdan hâlâ çıkmayan lanet sargılara şükreder hâle geldim, hayır varlığını ispatlayacak bir resmimizin bile olmaması çok acı verici değil mi?" Ardı ardına sıraladığı kelimeleri kafamın içindeki süzgeçten geçirirken "İmmm..." diye bir ses çıkardım ama sonra onu anlamaya çalışmaktan vazgeçerek "O adamın ailesi başıma biraz bela oldu da." dedim isteksiz yorgun bir sesle.

Sıkkın bir nefes verdi. "Biliyorum, piç kuruları, artık geçti ama değil mi?"

"Öyle olmasını umuyorum." dedim ve yataktan yavaşça doğruldum.

“Karan benim kapatmam gerek.” dedim bu sefer ona fırsat vermeden ve hemen ardından ekledim. “Bugün yapmam gereken işler var, görüşürüz.” Telefonun ucundan gizemli ve keyifli bir gülme sesi duyduğumda kaşlarım çatıldı.

“Ah evet benim de işlerim var ve bence yakında görüşeceğiz.” dediğinde söylediklerinin üzerine hiç düşünmeden “Hoşça kal.” dedim ve telefonu kapatıp yeniden komodinin üzerine bıraktım.

Yataktan kalkıp, geniş cama yürüdüm, odayı gölgeleyen güneşliği çektim ve yüzüme çarpan parlak ışıkla gözlerim kamaştı. Görüş alanım kısa bir an ışığın yoğunluğu ile bulanıklaşsa da hızla normale dönerken camı açtım ve uzakta görülen boğazın kokusunu içime çektim. Kötü bir geceye rağmen fena bir sabah sayılmazdı. Çok sıcak bir yaz olacağı belliydi ama yine de kıştan çok daha iyiydi. Gözlerimi kısarak başımı aşağıdaki hareketliliğe eğdim. Range Rover oradaydı ve hemen önünde Pars’ın koleksiyonundan sedan bir Volvo vardı. Porsche’umu özleyeceğimi düşünerek iç çektiğimde, bir his beni başka tarafa bakmaya zorladı. Camımın hemen ilerisinde, yaprakları sık bir ağacın altında onu gördüm. Siyah takımı bana bugün giyeceğim takımı hatırlattı, kravat takmış, sakallarını kısaltmış ve gözlerine onu daha çekici kılan bir güneş gözlüğü takmıştı. Bir eli diğer elinin bileğine sarılmış önündeydi. Gözlerindeki siyah cama rağmen yüzümü güneşten daha çok ısıtan bakışlarını hissedebiliyordum ama yüzümü ifadesiz tutup ne yapacağını bekledim. Onu görmek hem kalbimi kırıyor hem de o kırık kalbimi heyecanlandırıyordu ama bunu bilmesi gerekmiyordu. Başını eğip kaldırarak selam verdi, başımı sallayarak selamını karşıladım ve gözlerimi tekrar arabalara çevirdim, ardından tekrar ona bakmadan hızla içeri girdim. Bunu yapmak çok zordu ama alışacaktım. Aramızda olanlar hiç olmamış gibi yapacak ona diğerlerinden artık bir

farkı olmadığını gösterecektim böylece dediği gibi dikkati dağılmamış olurdu. Ne de olsa benden istediği bu değil miydi?

Aynanın karşısına oturduğumda kapı çaldı ve Maze üzerinde güzel açık mavi bir kumaş pantolon, beyaz bir atlet ile belirdi. Saçları her zamanki gibiydi. "Tarçın'ım gece geciktirm kusura bakma." dedi yüzünde mahcup bir gülümsemeyle. Kapıyı ardından kapatırken "Anneannem canınıza okumadı inşallah." Sorusuna karşılık gülümsedim "Hiç sorun değil, bizim canımıza okumadı ama izlediğimiz dizinin yayıncısına, senaristüne, oyuncularına, kast ekibine baya giydirdi."

Arkama geçip havlunun içinde kurumuş karmaşık saçlarımı ellerinin arasına aldı. "Çok güzel oldu ya." Artık pembe olmayan tutamlara bakıyordu. Sonra aynaya baktı ve göz göze geldik "Seksi bir iş kadını yapacağım bugün seni tüm şerrolar sen ne dersen kafa sallamak zorunda kalacak." dedi eğlenceli bir sesle. Makyaj masasındaki tarağı ona uzattım ve sinsi bir ifadeyle gülümsedim.

"Yap gitsin."

İtiraf etmek gerekirse, kendimi bu tür kıyafetlerin içinde bu denli güzel bulacağım aklımın ucundan geçmezdi. Ereğin yırtmacı iddialıydı ama usturupsuz da değildi. Saten atletin tenimle bu kadar güzel bir uyum yakalaması da hoşuma gitmişti. Dökümlü ön yakası göğüslerimin üzerinde kıvrılıyordu. Maze saçlarımı ısıltı veren yağlarla açmış, doğal bir dalgayla dalgalandırmıştı. Zarif gümüşü pırlanta taşları olan bir kolye, küpe ve bileklik takımı ile de işini bitirmişti. Yaptığı makyaj hafif ve ısıltılıydı. Gözlerimi ön plana çıkaracak gri alt tonlu sedefli bir far ve gözlerimi biraz daha çekik yapan eyeliner ve güzel sürülmüş bir rimelle ben bile kendime şaşırmıştım. Alnımdaki bandı çıkardığımızda, profesyonelce dikilmiş küçük yaramın artık gölgelenmeye ihtiyacı olmadığına karar vererek

alnımı açık bıraktık, zarif çantama kaburgalarımındaki küçük çatlaklar için birkaç ağır kesici attığımda, güne hazırdım.

Maze, birkaç adım geri gitti ve dudaklarının arasından abartılı bir ıslık sesi çıkarıp, bana eliyle etrafında dön işareti yaptı. Dedigini yaptım, etrafımda döndüm ve kollarımı kırıp iki yana açtım.

“Çok güzel oldun insafsız.” dedi Maze. Gözlerindeki hayran bakışlar gururumu okşarken yüzümün al al olduğunu biliyordum.

“Bak bir de utanıyor, utanma bugün sana bunu çok insan diyecek ve kızırırsan çocuksu görünürsün, unutma o şirket senin ve son söz de senin demek.” Omuzlarını silkip gülümsedi “Canın isterse satarsın bile.” Eğlenceli bir kahkahaya koyuverdi. “Pars ne kudurur he!” dediğinde kapı çaldı ve Derin kendi siyah takımının içinde zarif bir kuğu gibi içeri süzüldü. Gözleri beni bulduğunda elaları üzerimde hatırı sayılır bir süre boyunca gezindi.

“Ama sen harika görünüyorsun.” Gördüklerinden duyduğu memnuniyet ifadesinin her kıvrımına yerleşirken çenemle kendisini işaret ettim “Diyene de bakın.” Gerçekten Pars işini biliyordu, seçtiği takım resmen Derin için dikilmişti ve tıpkı bir vitrin mankeni gibi görünüyordu. Saçlarını güzel bir topuz yaparak toplamış, yüzünü açığa çıkarmıştı.

Maze ellerini çırparak iltifatlaşma seremonimizi böldü ve bizi kollarının altına aldı.

“Siktir edin şirketi, toplantıyı, ben sizi kumarhaneye götüreyim, kumarhane işletelim ve sayenizde bir haftada servetimi üçe katlayayım.” dedi ciddiyetle. Biz Derin ile birbirimize bakıp kıkırdarken kapı yeniden çaldı ve Maze’in yardımcılardan biri başı önünde içeri girdi. “Kahvaltıyı bahçeye hazır ettik efendim.”

Bahçeye çıktığımızda üzerimdeki bakışların tenime değindiğini ama en çok da birinin oyalandığını duyumsuyordum. Bir tek onun bakışları değdiği yeri ısıtıp, omuriliğimde hatırı sayılır bir gerilime neden oluyordu. Maze uyarırcasına sertçe öksürdü ve Range Rover'ın yanından geçerken adamlardan birine "Ekip liderin beni bulsun." dedi, adam başını salladı ve hepimizi geçip bahçenin derinliklerine doğru ilerledi. *Tenimi yakan o bakışların geldiği yere doğru...*

Gül teyze yerine oturmuş, yakın gözlüklerini takmış, parmaklarının arasında buruşturduğu gazeteyi okuyordu. Dünkü yerlerimize yerleşirken hepimiz ona tek tek *günaydın* dedik ama hiçbirimizi başını dahi kaldırmadan kuru bir *sana da* ile geçiştirdi.

"Şu güzellere bir bak." dedi Maze anneannesine dönerek. "Nasıl güzel oldular." Gül teyze dudaklarının arasından belli belirsiz homurdandıktan sonra askıları yanaklarında ve boynunda sallanan gözlüğünü çıkarıp önüne bıraktı. Gözleri kısıldı ve Derin ile beni kısa bir bakışla inceleyip omuzlarını silktilti.

"Bu takımlar kaç para?" diye sordu birdenbire. Maze ne cevap vereceğini bilemeyerek "Çoktur." dediğinde anneannesinin bir kaşı kinayeyle havalandı.

"Bunları bana giydirip o boyaları bana sürün ben de baya güzel olurum." Maze anneannesine *o ayıp ama* diyen bakışlarla baktığında dudaklarımda keyifli bir gülümseme belirdi.

"Siz zaten çok güzelsiniz." dedi Derin samimiyetle. Gül teyze Maze'e imalı bir gülüş atıp kaşları ile Derin'i gösterdi. Demek istediği *bak da örnek aldı*.

"O senin güzel gözlerin yavrum benim." dedi Gül teyze abartılı sesi yine Maze'e göndermeydi. Maze iç çekişle kafasını sallarken "Ben sana güzel şeyler söylemiyor muyum aşk olsun?" diye hayıflanırken Onur kış bahçesinin girişinde belirdi.

Gözlüklerini sağ kanadından tutup zarif ama oldukça karizmatik bir hareketle çıkartırken, açığa çıkan parlak kehribarları direkt Maze'in gözlerinin içini hedef alıyordu.

"Beni istemişsiniz efendim." dedi buz gibi sert olsa da tüm bahçeyi dolduran tok bir sesle. Maze başını tabağından kaldırdığında birkaç saniye öylece Onur'a bakakaldı. Yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade gelip geçti. Kaşları çatıldı ve silkelenerek zayıf bir sesle "Adın neydi senin?" diye sorduğunda, onu neyin afallattığını merak ederek Onur'a döndüm ama farklı bir şey göremedim.

"Onur Baran." dedi adının her harfi onun dilinde yeniden bir anlama bürünüyordu. Gül teyze keyifli gözlerle Onur'u süzdü ve Maze'in kolunu dürterek "Bak ben buna güzel derim işte." dediğinde Maze başını sallayarak boğazını temizledi.

"Küçük bir kaza geçirdiğini söylemişlerdi, daha iyi misin?" diye sordu. Onur başını saygı ile eğip kaldırdı. Suratı her zamanki gibi duygudan yoksundu, sert görünüşü ve çatık kaşlarında en ufak bir esneme yoktu.

"İyiyim efendim, teşekkürler." Gül teyze başını hafifçe yana eğdi ve Onur'un yüzünü derin gözleriyle incelerken "Bizimle kahvaltı etsene." dediğinde Maze çarpılmış bakışlarla anneannesine döndü. Bunun nedeninin anneannesini onaylamamak olmadığını bilecek kadar tanıyordum onu. Gül teyze, ilk defa sofralarına yabancı bir adamı davet ediyordu. İkisinin erkeklerle karşı ne kadar katı olduğunu Pars'tan birkaç kere duymuştum ve bu yüzden Maze kadar olmasa da bende şaşkındım ama bunu kendime sakladım.

Maze şaşkınlığını üzerinden güçlkle atarken "Otursana Onur," diyerek döndü Onur'a. Onur tekrar başını eğip kaldırdı "Çok teşekkürler efendim ama biz kahvaltımızı ettik, eğer bana diyeceğiniz bir şey yoksa Ahsen Hanım'ın şirket güzergâhının alternatif yollarının kontrolünü yapmam gerek."

dedi. Adımı onun sesinden duymak tüylerimi diken diken etse de, gözlerimi elimde oynuyormuş gibi yaptığım telefonda tuttum.

Gül teyze Maze'den önce davrandı "O zaman git işini yap gel ve çıkmadan bizimle bir kahve iç." diye buyurduğunda Onur küçük bir tebessümle başını tekrar indirip kaldırdı ve ekibinin yanına döndü.

Onur uzaklaştıktan sonra Gül teyze "Bu çocuk bana neden bu kadar tanıdık geldi, sen tanıyor musun Muazzez?" diye sordu Maze'e dönerek. Maze içini çekerek başını salladı "Tanımıyorum ben ilk gördüğümde öyle düşündüm ama tanımadığıma eminim." diye yanıtladı onu.

Derin kulağıma eğilip sitemkâr bir imayla fısıldayarak "Koruman Porsche'yi pert ettiğinde mi vuruldu?" diye sordu. Ona mahcup bir gülümsemeyle dönerken "Evet arabayı vurduğumda bir de çatışma oldu." dedim. Bana sitemkâr bir bakış atıp yeniden kulağıma eğildiğinde Gül teyze "Ne fingir diyorsunuz siz orada, tabii gördünüz kaymak gibi çocuk onu çekiştiriyorsunuz değil mi?" diye sataştı. Derin, ağzına dolan sözlerini yutarak gerisin geri doğruldu ve kahvaltının sonuna kadar kimse konuşmadı.

Çantama attığım ağır kesicilerden bir tane alıp, hızla toplanmaya başlıyordum ki umduğum gibi olmadı, Gül teyze Onur'a a yaptığı kahve teklifini unutmayarak masayı toplayan hizmetlilerinden onu yanına göndermesini ardından da beş tane Türk kahvesi hazırlamasını istediğinde yenilgiyle, olduğum yere kalkmadan çöktüm.

Gül teyze Onur'u daha görür görmez neşeyle şakıdı "Gel bakalım genç adam." dedi ve hemen karşımdaki boş sandalyeyi gösterdi. Maze'de ondan hiç tanımadığı birine göstereceğini düşünmediğim bir sıcaklıkla anneannesine katıldı "Bana bugünkü programınızın üzerinden kısaca geçin de içim rahat etsin."

Onur tam karşıma yerleşirken gözlerini benimkilerle buluşturmak için anlamlandıramadığım bir gayret sarf ederek kehribarlarını ısrarla yüzümden çekmiyor o esnada da Maze'in istediği gibi günlük planımızı anlatıyordu. Her bir hareketi ile burnuma dokunan kokusu beni o malum geceye geri götürürken hem büyük bir pişmanlık duyuyor hem de kendimi daha büyük pişmanlıklara sürükleyecek başka arzuları bastırmaya çalışıyordum. İçten içe kendime buraya ilk geldiğim günkü hatırlatmaları yapıyordum; *onun sadece ilgisi hoşuma gitmişti ve evet ona karşı duyduğum hoşlantının nedeni de en çaresiz anlarımın kahramanı olarak hayranlığımı kazanmasıydı*. Kahveler tek tek servis edilirken başımı telefonumdan kaldırdım ve göz göze geldik. Maze imdadıma yetişerek sorusuyla Onur'un bakışlarını üzerine aldığı anda burnumdan kısa bir nefes vererek kahvenin yerine su dolu bardağa uzandım.

"Çok yetenekli olduğumu duydum, hep bu işi mi yapıyordun?" diye sordu Maze.

Onur hiç takılmadan cevapladı Maze'i "Evet efendim, kendi güvenlik ekibim var."

"Pars ile ne kadar süreliğine anlaştın?" diye sordu ardından Gül teyze. Onur yine hiç takılmadan "Süre belirlemedik efendim, iki tarafta istediği zaman işi feshedebilir." dedi ve gözleri bir an bana değdi.

"Eh bunlardan sıkılırsan gel beni koru." dedi Gül teyze ve ardından hemen ekledi "Ahsen'in şimdiye kadar seni defedememesi bile bir başarı ona katlandıysan bana haydi haydi katlanırsın." dediğinde Onur'un dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm oluştu. Onunla karşı karşıya oturmak eziyetten başka bir şey değildi. Fincanın kulpunu tutan kalın ve uzun parmaklarının içimdeki hareketlerini anımsadığımda kan sanki hatıraları canlı tutmak adına yeniden bacak arama hücum etmeye başladı. Kahvenin telvesini dudaklarından diliyle

temizlediğindeyse hava neredeyse on derece daha ısınmıştı. O dudaklarının vücudumda gezindiği her yerin terlediğini hissediyor ve bundan nefret ediyordum. Bir an önce buradan kalkmak ve onunla beraber hatıralarını da geride bırakmak istiyordum. *Neden bir hafta kadar falan izin yapmadı ki sanki...*

Gül teyze sıkılıp usanmadan, Onur'a sorular sorup onu sohbe çekmek için ciddi çaba sarf ederken şaşkınlıkla onları izliyordum. Bizden biri ile konuşuyor olsa şimdiye kadar en az on posta fırçalanmış olurduk. Onur ise Gül teyzeye, hiç tereddüt etmeden kısa ve seri cevaplar veriyor, konuşmanın bir sohbet havasına evrilmesini engellerken mütemadiyen üzerimde dolaşan bakışları beni bir yay gibi geriyordu. Derin saate baktığında içten içe *hadi gidelim artık geç kalıyoruz* demesini bekledim ama o hiçbir şey demeyerek kahvesine yöneldiğinde birden ayağa kalktım ve tüm gözler anında bana döndü.

"Odada bir şey unutmuşum." dediğimde Maze "Söylersiz birine getirir." dedi etrafına bakarak ama onu hemen durdurdum. "Hemen gelirim." Çantamı aldım ve oradan kaçarcasına eve ilerledim.

Kendimi banyoya atıp boynumu ve enseme ferahlatırken, gözlerimi sıkı sıkı kapatıp onu düşüncelerimden temizlemeye çalıştım. Sürekli bu kadar yakınımda olması gerekmiyordu, bu bileklik bunun için değil miydi? Bileğimdeki metale öfkeli bakışlar atarak suyu kapattım ve odama dönmek için kapıyı açtığımda burun buruna geldik. Kendimi hızla birkaç adım geri çekerken "Ne yapıyorsun burada?" diye sordum. Gözleri kısıldı ve bakışları kolumdaki bilekliğıme kaydı "Nabızınız hızlı." dedi bir kaşı havalanırken, gözleri bir sıkıntı ararcasına üzerimde geziyordu.

"Merdivenleri hızlı çıktım, ondandır." diye yanıtladım hiç düşünmeden. Başını anladığını gösterircesine sallarken "Gergin misiniz?" diye sordu. Hâli, tavrıma bir neden bulmaya

çalışan ifadesini boşa çıkarmamak için "Toplantıdan dolayı gerginim ama geçer." dedim ve hızla ona doğru yürüdüğümde yana dönüp geçmem için alan açtı. Kolum bedenine değdiğinde nefesimi tuttum. Bu çekim iyi değildi, *hiç iyi değildi!*

Onunla bir yatak odasında yalnız olmak başlı başına büyük bir sorundu. Nefes alışverişlerim dahi bana ait değildi ve bednim onun yakınında olmak için çıldırıyordu. Tenimin altında karıncalanan ve durmadan uyarıcı o yakıcı hissi yok saymaya çalışsam da, ılık ılık burnuma akan kokusu buna izin vermiyordu. Yutkundum ve harekete geçtim. Bir an önce bu odadan çıkmalıydım.

Çantamı yatağımın üzerinden aldım ve aynada son kez kendime bakmak için başımı çevirdiğimde aynadaki bakışlarıyla karşılaştım. Gözleri bana asırlar gibi gelen bir süre boyunca orada oyalandı, ardından koyulaşan sarımtırak hareleri saçlarıma kayd, gözleri yeniden kısıldı.

"Saçlarınızı değiştirmişsiniz?" diye sordu birdenbire. Dudaklarım düz bir çizgi hâlini alırken aynadan gözlerimiz yeniden buluştu.

Beynimi uyuşturan yığınca düşüncenin, mantıksız ve hayâsız isteklerimi bastırmasını umarak derin bir nefes aldım. Kararlı çıkması için uğraştığım bir sesle yanıtladım onu.

"Bana olmuyordu, vazgeçtim."

Sakin olmayan, tartan bakışlarının gözlerimden içime akmasına izin vermeden hızla odadan çıktım. Merdivenleri inerken, zihnim kendi cümlelerimle uğulduyordu.

"Bana olmuyordu." Ve ses ağırlaştı tıpkı kalbimin göğsümde ağırlaşması gibi. "Vazgeçtim."

Önüme ilerleyerek seri bir hareketle arabanın arka kapısını açtığı anda bana yetişmesine şaşırmadım, başımı eğdim ve

güneş gözlüklerimi takarak ona hiç bakmadan direkt araca bindim. Kapıyı kapatırken kulaklığına dokundu.

"Tarçın çıkıyor." Duyduğum şeyle dudaklarımın arasından eğreti bir ses döküldü. Derin ile göz göze geldiğimizde "Kod adıma bak Tarçın!" diye inledim. Kobra sürücü koltuğuna geçerken Onur hemen yanındaki yolcu koltuğuna oturdu. Derin eğlenen bir surat ifadesiyle "Aslında çok mantıklı, düşünsene böylece tüm ekip senin tarçına olan alerjini sürekli olarak hatırlıyor." dediğinde omuzlarımı silkerken homurdanarak başımı cama çevirdim.

"Ne zekice ama!"

Maze arkamızdan bakarken rahattı. Onur'a bu kadar çabuk güvenmesi bir yana bir yabancıya karşı duydukları abartılı ilgi ise kesinlikle can sıkıcıydı. Sevdığım insanlar ondan hoşlanmasa işim daha kolay olmaz mıydı? Araç bahçe kapısından çıktı ve yol boyunca eklenen diğer araçlarla uzun bir kortej oluştu. Onur dikiz aynalarını, yolu ve kulaklığını düzenli aralıklarla takip ediyor, işinde ciddi anlamda oldukça profesyonel görünüyordu.

Kırmızı ışıktaki durduğumuzda yol kenarında bekleyen çocuklar koşarak lüks arabaların etrafında toplandılar. Kobra camı açarak onları savuşturmak istediğinde arka koltuktan "Ne yapıyorsun sen?" diye sordum. Sesim istemsizce sert çıkmıştı. Tereddüt içerisinde önce Onur'a döndüğünde "Burada ben varım, ekip liderin olabilir ama patronun benim." dediğimde başını eğerek "Özür dilerim efendim." dedi.

"Adamlarınıza da söyleyin, çocuklar boş çevrilmeyecek." dediğimde tekrar Onur'a baktı. Onur başını sallayarak onu onayladığında Kobra cüzdanını çıkarıp çocuğa iki yüzlük bir kâğıt para verirken Onur kulaklığından ekibin diğer üyelerine "Çocukları boş çevirmeyin." diye buyurdu. Ardından yavaşça bana döndü ve "Yolun ilerisinde bir kafe var görüyor

musunuz?” diye sordu yumuşakça. Ardındaki camdan dışarı baktım ve kafeyi gördüm. “Hemen dibindeki adamı görüyor musunuz?” diye sordu bu sefer. Başımı salladım, adam tekinsiz görünüyordu ve gözleri pis bakışlarla yoldaki çocukları süzüyordu.

“O çocukları çalıştıran adam o, yani verdiğiniz para o adama gidecek ve artık bu çocuklar ona ne zaman bugünkü verdikleri paradan az miktarda para verseler en iyi ihtimalle bir iki tokat yiyecekler.” dediğinde suçlulukla yutkundum. Gözlerimi kırıştıtırırken boynumu dikleştirdim.

“Nereden biliyorsun ki, belki de bugün iyi kazandıkları için yarın çalıştırmaz onları.” dedim umarcasına. Bana öyle olmayacağını bildiğine dair imalı gözlerle baktığında bu duruma nereden bu kadar hakimiyet sağladığını anladım.

Kendi de bir zamanlar o çocuklar gibi çalıştırılmış, şiddet görmüştü. Göğsüme bir ağırlık yerleştiğinde gözlerimde onun geçmişine dair yakaladığım küçük ipucunu gördü ve kaçarcasına önüne dönüp oturuşunu düzeltti. Gözlerimi arabaların aralarında canlarını tehlikeye atarak gezen çocuklara çevirerek, yakaladığım gerçekten kaçmaya çalışsam da o çocuklara bakmak beni Onur’un gizemli ve belli ki acı olan geçmişini düşünmeye itiyordu. Arkama dönerek Onur’un gösterdiği adama baktım ve gerçekten de bir çocuğu sıkıştırıyordu. Damarlarımdaki kan beynime hücum etti. Telefonumu çıkardım ve Maze’e bir mesaj yazmak için uygulamayı açtım, son görünürlüğüğünün üzerinden çok geçmemişti, Onur’un gösterdiği adamı, nerede olduğunu ve çocukları çalıştırdığına dair bir şeyler yazıp gönderdim. Maze’in çocuklara ve kadınlara karşı olan hassasiyetini biliyordum üstelik konum olarak ne evine ne de kumarhanesine uzak değildi.

Çok geçmeden cevap yazdı.

"Hemen ilgileneceğim Tarçın'ım. Haber verdiğin için teşekkür ederim." dediğinde rahatlamış sayılmasam da hafiflemiş hissediyordum. Gözlerim tekrar Onur'a takılınca Derin'in bakışlarını üzerimde yakaladım ve hızla başımı cama çevirdim,

Şirketin önüne geldiğimizde, soğuk bir ürperti bacaklarımdan omuriliğime oradan da tüm bedenime hızla yayıldı. Yavaş ve derin nefesleri, burnundan al ağzından ver ritüelini kullanarak kendimi teskin etmeye çalışırken Onur kapımı açmış, dışarı çıkmamı bekliyordu. Gerginliğimi anında fark etti ve elini araçtan inerken tutmak için bana uzattı. Teninin tenime değeceği noktada hislerimin daha büyük bir kaosa sürükleneceğini bilerek güneş gözlüklerimi taktım ve sadece parmak uçlarını parmak uçlarımla sırf eli havada kalmasın diye tutarak arabadan indim. Bu bile parmak uçlarımda başlayan bir yangına neden olurken hiç duraksamadan üzerinde koca koca harflerle TUNA HOLDİNG yazan binaya seri adımlarla ilerledim.

Kapılar çoktan açılmıştı, selamlamalar ayaküstü yapılırken, Pars'ın sekreteri Ayda Hanım bana ve Derin'e toplantıdaki katılımcıları ayaküstü rapor ederek, ön bilgileri de aktardı. Maze'in yaşlarında ve oldukça deneyimliydi.

Pars'tan önce babamla çalışmış, şirketin en bilindik demirbaşlarındandı ve muhtemelen artık çok yakında da beraber çalışacaktık. Onur ve kendisiyle beraber üç adamı her adımımızda arkamızdan bize eşlik ederken, sanki orada hiç yoklarmışçasına sessizlerdi ama çalışanların ve özellikle kadınların dikkatini çeken yakın korumam şirkette benden daha fazla ilgiyi üzerime alarak genişçe bir alan kaplıyordu. Öyle ki sanki o varken bu dünya da kimse bir var oluştan söz edilebilecek herhangi bir kütleye sahip değildi. Yarı cam panel olduğu için kısmen içerisi görünen toplantı odasının, yüksek deri

kaplama kapısına geldiğimizde kapı açılmadan hemen önce önüme geçti ve gözlerini gözlerime dikti.

“Bir sorun olursa buradayız.” dedi ve gözleriyle durum takip bilekliğini işaret etti.

Başımı sallarken burnumdan kısa bir nefes vererek, gülümsedim. Bu olabildiğince yapmacık bir gülümseme olsa da Onur’un sert bakışlarını bir anlığına yumuşatmıştı. Kenara çekildi ve Ayda Hanım’ın kapıyı açmasına müsaade ettiğinde son kez birkaç saliselğine de olsa yeniden göz göze geldik. Bakışlarımı aynı hızda ondan çektim ve derin bir nefes alarak Maze’in sözlerini zihnimde kendime hatırlattım.

Bu şirket senin Ahsen...

Zihnimde kendi kendime yarattığım komplo teorilerinin hiçbirisi olmadı. Herkes ama herkes olabildiğince saygılı ve aksine beklemediğim derecede sıcaktı. Bunun dışında yönetim kurulu ekibi gerçekten profesyonel ve öngörülü kişilerden oluşuyordu. Her departmanın yöneticileri kendi departmanlarına öyle hâkimdi ki, çark muazzam bir şekilde aksamadan dönüyordu. Pars gerçekten kendisine çok da bir iş bırakmayacak harika bir ekiple çalışıyordu ve bu demekti ki iş hayatım sandığım kadar komplike geçmeyecekti.

Ön toplantıda yakında başlayacak proje hakkında detaylıca bilgilendirildim, toplamda yedi kadar bilindik yatırımcı bu projeye ortak olmak için teklifte bulunmuşlardı. Yönetim kurulu da bu yedi yatırımcı içinde bir ön elemde bulunmuşlardı ve biz elemenden arta kalanların içinden sadece birini seçecektik. Daha doğrusu ben seçecektim. Yönetim kurulu en mantıklı teklifi sadece üç yatırımcının yaptığı, ikisinin yabancı birinin de Türk olduğunu söylediklerinde aslında son tercihi bana bırakmışlardı ve benim gönlüm daha şimdiden Türk

olandandı. Ülke içinde yapılacak milyon dolarlık bir projenin ggetirileri düşünüldüğünde, en uygun olan onlardı. Derin sataine baktı ve önce kurula ardından bana dönerek

“O zaman görüşme için içeri alalım mı?” diye sordu. Bar-dağımdan bir yudum su alarak kurumuş boğazımı rahatlat-
tıktan sonra başımı sallayarak onu onayladım. Derin, Ayda Hanım’dan kurulda kararlaştırıldığı gibi önce Amerikalı ya-tırımcıları içeri almasını istedi. Beş kişi ve bir tercüman uzun toplantı masasının diğer ucuna yerleşti, sunumlarını yapıp ayrıldıklarında toplam kırk beş dakika sürmüştü. Ardından Asyalı yatırımcılar davet edildi. Onlar üç kişi ve iki tercüman olarak katıldılar ve görüşme yaklaşık elli dakika kadar sürmüştü. Daha iki görüşmede neredeyse tükenmişim ve bacaklarım oturmaktan uyuşmuştu. Nihayet üçüncü görüşmeye sıra gel-diğinde Ayda Hanım yatırımcıları çağırttı.

Kapının önünde onu gördüğümde şaşkınlıkla gülümsedim ve hızlı adımlarla bana uzattığı elini sıktım.

“Karan? Hoş geldin, sizin teklif verdiğiniz bilmiyordum.” dedim arkasındaki orta yaşlardaki adamla da tokalaşırken.

Karan’ın dudaklarındaki o samimi tebessüm gülümsemeye dönüştüğünde gamzeleri belirdi.

“Yanlış anlaşılacak istemediğimiz için bahsetmedim Ahsen Hanım.” dedi sıcak resmiyetine gülümserken, işini arkadaşlı-ğının dışında tutması hoşuma gitmişti.

Elimle yerlerini gösterirken “Siz diğerlerinden azınlıkta-sınız.” dedim koltuğuma yeniden yerleşip ekledim, “Sebebi kendinize olan güveniniz mi?” Bir bacağımı diğerinin üzeri-ne atarak arkama yaslanmışım ki bir çift gözün ağırlığı ile bakışlarım yarısı cam olan duvara çevrildi. Onur gözlerinde nasıl anlamlandıracağımı bilemediğim soğuk bir ifadeyle bana bakıyordu, gözlerimiz buluştuğunda bir kaşı havalandı ve göz-leri yırtmacı neredeyse oldukça yukarı tırmanmış bacaklarıma

kaydı. Onu umursamadan yerimde biraz daha rahat bir pozisyon edinirken gözlerim yeniden Karan'ın gözleriyle buluştu ve yüzümde hatırı sayılır bir gülümseme belirdi. Karan deminki soruma kibar ve özgüvenli bir gülümsemeyle "Hayır sadece ortak dilimize güveniyoruz." dediğinde elimle karşımuştaki projeksiyon perdesini gösterdim.

"Öyleyse buyurun." dedim ve Karan ile beraberinde gelen çalışanı, sunumlarını yapmaya başladılar. Sunum bitene kadar Onur'un bakışlarının ağırlığı salonu doldurmaya yetmişti ama umursanmamanın canını daha fazla sıktığını da hissedebiliyordum. Bu nedensizce bana haz verirken toplantının sonlarına gelmiştik ve tüm kurulun memnun yüz ifadelerinden gördüğüm hepimizin ortak fikri bu işi Türk yatırımcılara vermektir.

Toplantı sonunda Ayda Hanım Karanları da diğer yatırımcılarla kurul kararını beklemeleri için dışarı aldığı kısa bir istişare yapıldı ve sonunda beklediğim gibi ortaklık için Karanların yatırım şirketinin en uygun tercih olduğu konusunda hemfikir olduk.

Herkes önlerindeki kağıtları ve dosyaları toplarken ayağa kalktığımda benimle herkesin ayağa kalkmasını beklemediğim için şaşırmıştım ama bunu kendime saklayarak "Elinize sağlık ve görüşmek üzere." diyerek kurulla vedalaşırken Ayda Hanım kapıyı benim açtı. Onur'un orada olduğunu görüyordum, lakin yüzüne bakmadan koridoru döndüm ve Ayda Hanım, Derin ve itinayla yok saydığım koruma ekibimle asansöre binip yönetim katına çıktık. Asansörün kapısı oldukça geniş bir koridora açıldı ve karşıdaki devasa çift kanatlı kapının ardındaki odanın çok yakında benim olacağını bilerek oraya ilerledim. Onur'un adamlarından biri önümüze geçerek kapıyı açtı. Her şey hatırladığım gibiydi.

Siyah genişçe bir masa, görkemli bir deri koltuk, arkasındaki camların ardında uzanan boğaz, masanın hemen önündeki deri koltuklar ve cam bir sehpa, duvara monte ince uzun siyah bir konsol, konsolun üzerindeki araba maketleri... İleride yaklaşık on kişilik uzunca başka bir toplantı masası, sandalyeler... Pars'a ait olduğu her hâlimden okunan yönetim kurulu başkan odasında birçok değişiklik yapmam gerekecekti, yoksa bu kadar siyahın içinde boğulur giderdim. Neyse ki cam duvarlardan geniş odaya dolan ışık bereketliydi de insanı buhrana sürüklemekten alıkoyuyordu.

Pars'ın koltuğuna yerleşirken Derin "Harikaydın, abîne söyleme ama bence kurul abinden daha çok seviyor seni." diye şakıdığına saçlarımı abartılı bir hareketle geriye atarak, beğenmez bir ifadeyle dudaklarımı büzdüm "Pars mı? Ben dururken onu kim sevsin." dedim arkamı yaslanırken ve kinayeli bakışlarımla Derin'i süzerek ekledim "Tabii sen hariç."

Karşımdaki uzun deri koltuğa yerleşirken gözlerini devirdi.

Ayda Hanım, tombul yüzünde sıcak bir gülümsemeyle "Gerçekten harikaydınız Ahsen Hanım," dedi. "Bu arada Şahin Holding'in CEO'su Karan beye haber vermeleri için yönlendirme yaptım, birazdan gelirler ve imzaları atarsınız. Beklerken bir şey içmek ister misiniz?"

Pars'ın masasını karıştırırken "Karan gelsin beraber içeriz." diye yanıtladım.

Ayda Hanım "Ben evrakları hazırlayayım." dedi ve izin isteyip odadan çıktı. Derin'de ayağa kalktığına "Sen nereye?" diye sordum.

"Abini arayacağım," dedi ve o da hızla beni koca odada bir başıma bırakarak gitti. Burnumdan sıkkın bir nefesi sertçe verip telefonumu çantamdan çıkardım ve Selin'den bir mesaj var mı diye kontrol etmek için açarken bu koltuğa her oturduğumda yaptığım gibi etrafımda dönmeye başladım.

Bir tur, iki tur... Selin'den bir mesaj yoktu, yazmak için adına tıkladım ve dönüşüm sertçe kesildiğinde telefonum elimden halı kaplama zemine fırladı. Ne ara gelmiş ve dibimde bitmişti fark etmemiştim. Başımı kaldırdığımda ışıkla parlayan gözleri görüş alanıma girdi.

"Ne yapıyorsun?" diye çıktığımda, deri koltuğu iki yanından kavrayarak beni olduğum yere kafesledi ve koltuğu sertçe sarstığında, oturduğum koltuğun kurulum aksanında boşluk olduğunu hissettim.

"Aksan yerinden çıkmış, az daha dönerseniz şu cam duvara girersiniz." dedi. Gözlerimi devirerek yerdeki telefona uzanmak istedim.

Keskin bir ağrının kaburgalarıma girmesi aynı anda oldu. Nefesin kesilirken acı bedenimi iki büküm etti ve dudaklarımdan boğuk bir "Ah..." döküldü. Acı kısa bir an görüntümü bulanıklaştırdığında koluma ve sırtıma sarılan iri ellerini tuttum.

"İyi misiniz?" diye sordu, sesindeki endişe ve heyecan yok sayılmayacak kadar belirgindi.

Kısa bir nefesi güçlükle verirken kaburgalarımın etime battığını hissederek bedenimi kastığımda elleri sırtımı yalayıp geçerek göğsümün altına ulaştı. Avuç içini yavaşça bastırırken yüzü boynumdaydı, başımı diğer tarafa eğdiğimde biraz daha sokuldu ve sıcak nefesi tenimi ısırdı.

Parmakları ve avuç içi saten kumaşı tenimin üzerinde kaydırırken "Neden bandaj yok?" diye sordu. Hastaneden çıkıp Maze'in evine geldiğimde onlardan kurtulduğumu anımsadım.

Terslenerek "Çünkü rahatsız ediyor." desem de sesim acıyla boğulmuştu. Burnundan verdiği sert nefes tenime çarptı, eli göğsümün hemen altındayken bir kolu, kolumun altından

geçti ve omzumu kavrayarak beni yavaşça doğrulttuğunda nihayet nefes alabilmiştim.

Bedenimi düzeltirken oldukça ağır hareket ediyordu, nefesi derin bir solumanın ardından tenimden ağır ağır uzaklaştı ama elleri oradan ayrılmak istemiyordusuna bedenimin üzerinde gittikçe ısıniyordu.

“Bir şeyler yemelisiniz, sonra da ağrı kesicilerinizi almanız lazım.” dedi sakın bir sesle ve göğsümün altındaki elini yavaşça bedenimden çekip parmaklarını avucuna kapattı. Diğer eliyle telefonumu yerden alıp masaya bırakırken gözleri hâlâ üzerimdeydi. Bense ona bakmamak için kendimle büyük bir mücadele veriyordum. Masanın karşısına küçük adımlarla ilerlerken “Benden istediğiniz bir şey var mı?” diye sordu, sanki bir şey istememi, ister gibi bakıyordu. “Sen neden gelmiştin?” diye sordum, gözlerimi kısarak.

“Gün için değişen bir plan akışınız var mı diye öğrenmek için gelmiştim.” dedi sanki bunu şimdi uydurmuşçasına. Hiç düşünmeden “Olursa söylerim.” dedim. Tam bu sırada kapı çalındı, içeri Ayda Hanım’la Karan girdiğinde başını onlara bakmadan eğip kaldırdı ve dışarı çıkmak için döndü. Karan, Onur tam yanından geçip gidecekken önüne geçti. Kaşlarını çatarak “Murat’ın kaburgalarını kıran sen miydin?” diye sordu. Bizi yatağa götüren o olayı... Ayağa kalkarak yanlarına doğru ilerlerken korktuğum şey yeni bir gerginlikti ve bu acımın önüne geçiyordu. Onur başını ağırca Karan’ın yüzüne çevirdi ve o ukala bakışlarını takındı.

“Arkadaşınızın kemikleri zayıfmış.” Kayıtsız sesi ve o tehlike çanları çalan gözleri Karan’ın kaşlarının biraz daha çatılmasına neden olurken “Karan.” diye yumuşakça uyardım. Karan dudaklarını aralayıp ağzına dolan kelimeleri içine çektiği havayla yutarken Onur ona kışkırtıcı bakışlarını atmaya devam ediyordu. Kavga ister bir hâli vardı.

“Sen çıkabilirsin Onur.” dediğimde sesim daha sertti, ifadesiz yüzünü hafice döndü, başını düşürüp kaldırdı ve son kez Karan’a o sinsi bakışlarını atarak odadan çıktı. Ayda Hanım’a dönerek “Bize iki Türk kahvesi.” dedim. Ayda Hanım başını salladı ve hızla o da odadan çıktı. Karan hâlâ deminki gerilimin etkisinde dalgın ve öfkeli gözlerle tekli koltuğa yerleşirken ceketinin ön düğmesini açmıştı. Takım elbisenin içinde gerçekten hoş görünse de gerilim ona yakışmıyordu. Karşısına yerleşirken “Murat için üzgünüm, Onur’un görev anlayışı biraz sert.” dedim. Karan başını kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluştuğunda dudaklarımı mahcup bir ifadeyle büzdüm. Yüzündeki ifade anında yumuşadı ve o güzel gülümsemesini takınarak “Murat ukaladır kabul ediyorum, aslında seni beğendiğini öğrendiğimde yediği yumruklar için mutlu bile oldum ama bu adam.” dedi çenesiyle kapıyı göstererek “Yırtıcı gibi, tekinsiz ve herkese potansiyel tehlikeymiş gibi bakıyor.” dediğinde gülümsedim. O da kendisini bizzat böyle tanımlamamış mıydı? *Yırtıcı...*

“Murat nasıl?” diye sorduğumda arkadaşının adını benim sesimden işitmekten rahatsızlık duymuşçasına yerinde kıpırdandı. “Gayet iyi, sadece abartıyor, kırılan bir kaburgası var ama ona sorsan hepsi kırık.” dedi. O gece Onur’un *sadece bir kaburgası* dediğini anımsadım yeniden. *Darp ettiği birinde yarattığı hasarları bilecek kadar planlı mıydı? Lakin buna şaşır-mamam gerekirdi, onun işi buydu, bilmek ve önceden sezmek! Tam da avının peşindeki bir yırtıcı gibi...* Karan’ın neşeli sesi ile derin düşüncelerimden sıyrıldım.

“Kutluyor muyuz?”

“Neyi?” dedim gülümseyerek, burada ne için bulunduğumuzu unutacak kadar Onur’a dalan düşüncelerime öfkelen dim.

“İşi elbette.” dediğinde duvardaki saate baktım ve iç çektim. Acıkmış, yorulmuş ve sıkılmışım.

“Aslına bakarsan şu imzaları atalım ve yemeğe gidelim.” dedim. Sözlerimden sonra yüzündeki gülümseme büyüdü.

“Bunca şey içinde asıl sormam gerekeni soramadım.” Gözlerim yaralı olduğunu bildiğim omzuna kaydı. Bu konuda o kadar suçlu hissediyordum ki sanki bu soruyu sormak suçluluğu perçinliyormuşçasına zorlanıyordum. “Nasıl oldu?” diye solduğumda mahcubiyetim zayıf sesimden akarken bana göz kırıp yaralı omzunu öne çıkardı.

“İyileşiyor ve sen sormadan söyleyeyim abin evi eskisinden de iyi bir hâle getirtti. Artık o geceyi unut gitsin.” Dudaklarındaki gülümseme tebessüme dönerken kaşları havalandı. “Sen sadece o sabah sana yaptığım teklifi unutma olur mu?” Dudaklarımı birbirine bastırırken başımı salladım. O teklifi o sabah söylediklerini anımsıyordum ama Karan’a ne kadar bakarsam bakayım hoş genç bir adamdan ve eğlenceli bir arkadaştan daha fazlasını göremiyordum. Aklımda fikrimde şu an bu odanın kapısının dışındaki o adamdaydı; *tekinsiz, tehlikeli, ukala ve sınır tanımaz olan...*

Derin, Pars’ı aramak için çıktıktan sonra dönmedi, aralarında nasıl bir konuşma geçti bilmiyordum ama bana attığı son mesajdan canının sıkın olduğu belliydi. Kendi evine geçeceğini söyleyerek, benden ısrarcı olmamam konusunda ricada bulunmuş, Maze’e kendisinin haber vereceğini belirterek de mesajı noktalamıştı. Pars artık ne söyledi ise onu yine fena hâlde incitmeyi başarmıştı ve artık bu konuda abimi gerçekten uyarmalıydım. Tuhaf bir şekilde incinen kalplerimiz üzerinden Derin ile kurduğum empati, içten içe abime öfkelenmeme neden oluyordu oysa düne kadar aralarındaki ilişkiyi uzaktan izlerken sinir bozucu derecede kayıtsızdım. Yemekte

Karan ile bana eşlik etmesi için Selin'i de aramıştım ve o da telefonunu açmamıştı. Böylece iş hayatımda ilk ortaklığımızı imzaladığım Karan Şahin ile baş başa kalmıştık.

Holdinge yakın otellerden birinin restoranına geldiğimizde akşam olmak üzereydi. Onur sessiz ve şaşırtıcı derecede itaatkardı. Bize ayrılmış özel locada, arka fonda Farid Farjad çalıyor her zamanki gibi kemanının telleriyle insanın ruhunu dinlendiriyordu. Önümüzde süzülen ışıltılı şehir, görkemli köprüyü bir taç gibi kafasına giymiş, koyu mavi saçlarını da akışına bırakmıştı. Karan garsona özel bir şampanya siparişi verdiğinde göz göze geldik.

"Alkolün bana iyi gelmediğini biliyorsun." dedim uyarıcasına. Masanın üzerine eğilip "Kutlama yapıyoruz, bir bardak iç." dedi. Göz kırptı ve gülümsedi "Ben sana göz kulak olurum."

Onur, locanın hemen önündeydi, profilini hafifçe yandan görüyordum, geniş omuzları ise güven veriyordu. Şampanya kelimesini duyduğunda başı hafifçe bize döndü ve geniş omuzları kasılıp gevşedi. Ne düşündüğünü tahmin ediyordum, ağrı kesicilerimi alkol aldığım için alamayacaktım ve daha bir saat evvel acıdan kıvranıyordum ama şu an Karan'a neden alkol alamayacağımı anlatmak ve o geceye gitmek istemeyecek derece yorgundum. Zihniminse uyuşmaya ihtiyacı vardı. Yemekle beraber gelen şampanya uzun kadehlere köpürtülerek doldurulurken bir bacağımı diğerinin üzerine attım ve arkama yaslandım. Garson hatırı sayılır bir nezaketle bardağı uzattığında uzanıp yavaşça kadehi parmaklarımın arasına aldım ve dudaklarıma götürdüm. Doğrusu Karan'ın seçimi harikaydı. Ağzımın içinde patlayan tatlımsı ama ferah baloncuklar boğazımda rahatlatıcı bir ferahlık bırakarak mideme indiğinde dudaklarımdan "İmmmm..." diye bir ses çıkıverdi.

"Güzel değil mi?" dedi Karan büyük bir yudum alırken. Kadehini masaya bırakırken de ekledi "Çok özel bir ürün, yapım aşaması aylar alıyor ama tadını aldığında-" Koyu gözlerini grilerime odaklayarak "Değer diyorsun." diye tamamladığında, kelimelerinde yatan derin mesajı anlamamazlığa vurarak servisime yaklaştım. Gözlerimi yemeğimden ayırmayarak "Gerçekten güzel bir şampanya." dedim iç çekerek ve iştahla yemeğimi yemeye başladım.

Tüm yemek boyunca Karan'ın eğlenceli Oxford anılarını dinledim. Komik ve enerjikti. İstisnasız söylediği her şeye gülmüştüm öyle ki yanaklarımın acıdığını hissediyordum. Saati-me baktığımda vaktin epey geç olduğunu gördüm ve üçüncü kadehimi dudaklarıma götürürken hâlâ gülüyordum.

"Farkında mısın, bilmiyorum." dedim derinleşip mahmurlaşan sesimle. Baya baya çakırkeyiftim hatta artırıyorum sarhoştum.

"Seninle her işin sonu, benim sarhoşluğumla sonlanıyor, neden?" dedim masaya eğilip kıkırdarken. İçimdeki gülme isteğini durduramıyordum. Karan bunu fark ederek kahkaha attığında gamzeleri derinleşti. "Seni sarhoş etmeyi seviyorum çünkü o kalıpların arasında sıkışmamış olan sen baya baya güzelsin. Bak mesela..." dedi. Arkasına yaslanırken işaret parmağıyla yanaklarımı gösterdi. "Yanakların kızardı ve gözlerinin o baygın bakışı insanı kendinden geçiriyor." dediğinde elimi havada sallayarak arkama yaslandım.

"Bana iltifat etmen için sormadım..." dedim alnımı kırıştırarak. Karan bu sefer daha küçük bir kahkaha attı ve ardından çok keskin bir ifadeyle ciddileşerek masaya eğildi.

"Dudaklarının kendi pembeliği ortaya çıkıyor Ahsen." Gözleri dudaklarımdaydı, istemsizce onları yalayarak ıslattığımda derin bir iç çekti. Bakışlarımı istemsizce ondan kaçırırken Onur'un kalın ve tok sesi locayı doldurdu.

“Geç oldu efendim!” dediğinde Karan Onur’a bakarak gözlerini kısı ve başını hafifçe yana eğdi.

“Ve bundan sana nel” diye sataştığında Onur onu yok sayarak “Efendim?” dedi tekrar. Sesinde ve ifadesinde milyonlarca anlam yatıyor ama hepsini o soğuk duruşuyla derinlere gömüyordu. Başımı sallayarak onu onayladım ve Karan’a döndüm.

“Haklı, geç oldu, Pars işleri bana bıraktığına pişman olmadan gitsem iyi olacak.” diyerek ayağa kalkmaya çalıştığımda sendeledim ve aynı anda Onur beni belimden yakalayarak düzeltti. Elimi hafifçe kaldırarak beni bırakmasını işaret ettiğimde ellerini üzerimden çekse de kolları hâlâ yakınımdaydı. O an Karan’ın da bana yardımcı olmak için ayakta olduğunu görsem de Onur varken kimse ondan daha hızlı olamıyordu ne yazık ki.

Ellerini ceplerine soktu “Peki yine yapalım ama.” dediğinde gülümsedim.

“Seni bırakalım?” diye teklif ettiğimde başını sağa sola salladı.

“Şoför aşağıda bekliyor, ha bu arada.” dedi Karan ve masanın yanından sıyrılıp karşıma geçti. “Mezuniyet balosuna kavalym yok.” dedi eğlenceli bir ifadeyle.

Dudaklarım kıvrırken gözlerim kısıldı, sarhoş ve uzun topuklular üzerinde ayakta kalmak oldukça güçlü ama yine de sendelememeyi başardığımda “Balo için kavalie şart değil.” dedim gözlerimi yumarak, dibimdeki adamın sert nefes alışverişlerini duyuyordum.

“Ah doğru ya organizatör sizdiniz.” dedi ve bu sefer daha flörtöz bir havayla “Ama olsa fena olmaz diye düşünüyorum.” diye ekledi.

Başımı eğerek “Ama benim kavalym var.” dedim ve ifadesinin nasıl solduğunu hissettim. Elimle kolunu sıvazlayarak

"Çiçeğin yok ama ona bir sor." diyerek göz kırptım ve iyi geceler dileyerek ağır adımlarla çıkışa doğru ilerken, hemen arkamdaki yakın korumamın dudaklarındaki tek tarafı o çarpık tebessümün farkındaydım.

Maze'in köşküne geldiğimizde herkes uyumuştı. Onur kapımı açıp elini uzattığında alkol iyice kan dolaşıma nûfuz etmiş beni kontrolü altına almıştı. Elini tuttuğumda parmaklarının elimin etrafındaki tutuşu sertleşti ve beni kendine çekti. Eve yürürken sessizdim ama o bu sessizlikten huzursuz olmuşçasına tereddütle soluyordu. Kapıya yaklaştığımızda Maze'in o artık yüzüne alıştığım hizmetlilerinden biri kapıyı açıp sessizce iyi akşamlar dilediğinde başımı sallayarak gülümsedim. Merdivenleri gördüğümde yüzüm buruştu, belimdeki elini hissettiğimde yönümü ona çevirdim ve burnumun ucu burnuna değdi. Nefeslerimiz derinleşip birbirine karışırken tutuşu sıkılaştı, karanlığın içindeki gözleri alev alevdi. Yutkundum ve başımı tüm gayretimi sarf ederek önüme çevirip ilk basamağa adımımı attım. Merdivenleri çıkmayı bitirdiğimizde elleri belimi bırakmadı ve yine beraber odamın kapısına geldiğimizde belimi kıvrarak ellerinden ayrıldım. Ona tekrar bakmadan "Sağ ol, iyi geceler." dedim ve odamın kapısını hızla açarak kendimi içeriye attığımda, kalbim göğüs kafesim daralmış ve orada sıkışmışçasına sancıyordu. Uzunca bir süre sonra kapının ardından o derin sesini işittim.

"İyi geceler efendim." O son kelimeyi vurgularken tınısında bir şeyler değişmişti. Sanki artık yerini kabul etmiş, itaat etmenin çok da fena bir fikir olduğunu benimsemiş gibiydi. Lakin aslında içten içe öyle olmadığını biliyordum. Bu gece sesinde bir yorgunluk vardı, büyük bir mücadeleyi kaybetmişçesine hissettirdiği bir yenilgi...

Üzerimdekileri çıkarıp banyoya giderken, yaptığım her eylemde aklımda olan oydu. Sesi, kokusu, bedeninin bir mıkna-tıs gibi bedenimi kendine çekişi, teninin tenime değdiği anda başlattığı yangını ve alevler saçan gözleri...

Kendimi suyun merhametine bırakarak gözlerimi yumdum, tenime değen köpüklerin dokunuşu yumuşaktı ve bunca losyona rağmen kokusunu hâlâ duyuyordum. Çünkü buradaydı, varlığı her yeri doldurmuştu. Gözlerimi ağırca araladım ve başımı kaldırdım.

“Ne yapıyorsun burada?” diye sordum yorgun sesim bir fısıltıdan farksızdı. Gözleri koyulaştı, sert ifadesi biraz daha katılaştı.

“Ağrı kesici almayın, alkol aldınız.” dedi derinlerden gelen boğuk bir sesle. Alayla gülerken başımı iyice geriye attım ve gerdanım tamamen açığa çıktı. Göğüslerimi ve bedenimi gizleyen köpükten nefret ettim.

“Çocuk değilim!” Bir kaşı havalandı ve gözleri boynuma kaydı. Bacağımı kendime doğru çektiğimde köpükler bacaklarımdan sıyrılarak suyun içine düştü. Âdem elmasının hareketlendiğinde tekrar “Neden buradasın?” diye sordum.

Sessizce gözlerimin içine baktı, küvetin kenarına otururken ceketinin önünü açtı ve elini yarısı köpük olan ılık suyun içine daldırdı. Bakışları yüzümde ağırlaşırken parmakları bacaklarımdan uyluğuma doğru tırmandı, içimdeki çağlayan alevleri dizginlemeye çalışırken küvetin kenarlarını tutan parmaklarım sıkılaştı. Parmakları uyluğumda oyunbaz bir kedi gibi oyalanırken dudaklarımı birbirine bastırdım, ona direndiğimi gördüğünde dudaklarında yeni bir kıvrım oluştu ve ardından yukarı çıkıp bugün göğsümün altında tuttuğu o bölgeyi buldu. Kaburgalarımın kırıldığı o yeri... Elleri yeniden tenimi kavrarken yüzünü yüzüme eğdi, hızlı nefes alışverişleriyle çarpan nefesi kokusuyla bütünleştğinde tüm bilincimi mantıklı

olmaktan çok uzağa götürüp beni arzularımın bir kölesi hâline getiriyordu.

“Yarın bandajınızı takıyorsunuz.” dedi nefesini dudaklarına üfleyerek. Sesi kısık olmasına rağmen cümlesi emrediyordu. Boynumu dikleştirdim ve aramızda sadece küçük bir ılık huzmesi kalacak kadar mesafe bırakarak “Takmıyorum.” dediğimde burnunu burnuma sürtüp gözlerini kapattı. Nefesimi içiyormuşçasına derince soludu. Çenesinin kasıldığını görebiliyordum. Tenimdeki parmakları nazıkçe derimi okşuyordu, bilmediği şey kendisinin dokunuşlarının en iyi ağrı kesiciden bile daha etkili bir uyuşturucu olduğuydu.

“Kavalyeniz kim?” diye sordu nefesini ağırca verirken. Benim nefesimi içinde tutmayı arzulayan yanının acı çektiğini düşünerek o acıyı biraz daha kanatmak istedim.

“Seni ilgilendirmez.” dedim.

“Güvenliğiniz için bilmem gerek.” diye karşıladı beni.

Alnını alnıma dayadığında gözlerimi kapatmadım, ona bu kadar yakından bakmak zihnime alkolden daha iyi geliyordu.

“Neticede.” dedim bir elim göğsümün altındaki elinin üzerine gitti, elini ağır hareketlerle bacak arama doğru iterken, şehvetle mırıldandım “Her şeyi hizmet için yapıyorsun.” dediğimde çenesi seğirdi. Elimin altındaki eli büyük bir istekle bacaklarımın arasına yerleştğinde dudaklarıma eğildi anında elimi elinin üzerinden çekerek onu sertçe ittim ve sudan çıktım.

Bakışları kısılmıştı ve yüzü ne kadar saklamaya çalışsa da şok içindeydi. Üzerimden damlayan ve süzülen köpüklere bakarken sertçe yutkundu. “Görmediğin şey değil neden şaşıryorsun?” diye sordum sertçe ama cevap vermek yerine aç gözleriyle süzmeye devam etti. Başımla arkasındaki askılıkta asılı olan havluyu işaret ederek “Havluyu ver.” dediğimde başını eğerek derin bir nefes aldı. Yavaşça ayağa kalkarken yüzü gövdeyi yalayarak yüzüme tırmandı, dudaklarında belli belirsiz

bir gülümseme oluştu, ne ara aldığını fark etmediğim havluyu bedenime sararken kollarımı açtım. Beyaz havluyu sardı ve ucunu tam iki göğsümün arasına sıkıştırdı. Yüzünü yeniden yüzüme yaklaştırırken “Hizmet ya da değil bana kimse istemediğim bir şeyi yaptıramaz.” dedi ve ardından dişlerini göstererek gülümsedi.

Dudaklarını boynuma yaklaştırdığında elleri belime yerleşti. “Ahsen Hanım.” dedi hırıltılı yoğun bir sesle ve ardından bir iki adım geriye giderek başını sanki deminki yakıcı teması yaşayan biz değilmişçesine resmiyetle eğip kaldırdı. O odadan çıktığında ciğerlerime sıkıştırdığım nefesleri tek tek dışarı verdim ve titreyen bacaklarıma güvenemeyerek kendimi demin onun kalktığı küvetin kenarına bıraktım.

Dün gecedен kalan uykusuzluk, günün yorgunluğu ve alkolün etkisiyle kendimden geçmişim. Öyle ki üzerimdeki yumuşak örtü sanki kilolarca ağırlıktaydı, uzuvlarım ise kıpırdamayacak kadar güçsüz... Bilincimin derinliklerinde zihnim bana oyunlar oynuyordu. Gerçek olamayacak kadar güzeldi ve o hayal derin uykudayken bile kalp atışlarımı hızlandırmıştı. Onur’un bir ara yatağımın kenarına oturarak eğildiğini, dudaklarımın kenarına küçük bir buse kondurduğunu, saçlarımda eskiden pembe tutamların olduğu yerleri parmaklarına dolayıp kulağıma *sen benim için daima pembe bir tavşansın* diye fısıldadığını sanmışım. Öyle gerçekçiydi ki kokusu ciğerlerime dolmuş, uykudayken bile beni bırakmayan kaosun dindiğini ve huzur bulduğumu sanmışım. Ta ki bir kadın sesinin dışarıdaki bahçeden, yarı açık camımdan içeri dolmasıyla uyanana dek...

Bir an hâlâ sanrı mı görüyorum yoksa rüyalarım bile adrenal peşinde mi diye düşünürken o kadın sesine bir de erkek sesi eklendi. İşte bu sesi çok iyi tanıyordum bana mütemadiyen

yükselmekten kendisini alıkoyamayan kalın tınısı... Pars! Hızla yataktan doğruldum ve bordo geceliğimin takımı olan sabahlığıma üzerime geçirerek merdivenlere yöneldim. Merdivenleri koşarak inip ana kapıdan çıkmak üzereydim ki Maze üzerinde krem rengi sabahlığı, buklelere sarılı saçları ile kolumu yakalayıp beni kenara çekerken işaret parmağını dudaklarına bastırarak “şşşt..” diye bir ses çıkardı. Kocaman açılmış gözlerle onu izlerken başıyla ardındaki salonun büyük camlarını gösterdiğinde gözlerim Gül teyzeyi buldu, karanlığın içinde siyah sabahlığına sarılmış meraklı gözlerle dışarıyı izlediğini gördüm. Çatılmış kaşlarla Maze’i camın kenarına kadar takip ederek bakışlarımı Gül teyzenin baktığı yere çevirdim. Derin üzerinde mini bir gecelik ile Pars’ın karşısında çileden çıkıyor gibi görünüyordu.

“Derin evinde değil miydi?” diye fısıldadığımda Maze “Pars onu buraya getirtti.” dedi fısıldayarak. Ardından her kelimenin üzerine basarak ekledi. “Zorla!” Bakışlarım Maze’i bulduğunda omuzlarını kaldırıp indirdi. Derin tekrar bağırdığında gözlerim yeniden onlara döndü.

“Ben senin taşıyabileceğin bir eşya değilim, aç kapat tuşum da yok, rahat bırak artık beni.” dedi çatlayan öfkeli bir sesle. Gül teyze bize bakmadan fısıldadı, oldukça eğleniyor görünüyordu.

“Kız haklı, hah bir de şöyle vurdu mu...” dediği an Derin kendisine yaklaşmaya çalışan Pars’ın göğsüne ellerini yumruk yapıp sertçe indirdi ve Gül teyze keyifle homurdandı. “Aferin hah vallahi ta ben rahatladım.”

Başımı olan biteni onaylamayarak sağa sola sallarken Pars başını geriye atıp Tanrı’dan medet umar gibi gökyüzüne baktı. Çökmüş omuzlarından, mütemadiyen sinek kaydı olan yüzündeki uzamış koyu sakallarından, kırışmış beyaz gömleğine kadar ne kadar yorgun olduğu her hâinden okunuyordu. Onu

böyle gördüğümde birdenbire tüm yaptıklarını ve söylediklerini unuttum. Bugün onun hayatının bir parçası olan işlerin sadece bir kısmını yapmama rağmen deli gibi yorulmuştum. Oysa Pars'ın görünmeyen duvarların ardında çok daha uğraştığını ve pis işlerle uğraştığını düşündüğümde Derin'e onu affetmesi için ben bile yalvarmaya hazırdım.

"Neden anlamıyorsun?" dedi Pars yorgun ve yılgın bir sesle.

"Neden seni korumama izin vermiyorsun, neden sürekli kafanın dikine gidiyorsun!" Derin başını umutsuzca salladı, arkası bize dönüktü ama sanırım kadınsal içgüdülerimle gözlerinin şu an dolu olduğunu biliyordum.

"Anlamayan sensin." dedi Derin ve elinin tersiyle yüzünü silkti. Pars'ın yüzüne yerleşen keder anbean büyürken kaşları birbirine yaklaştı, büyük bir adımla aralarındaki mesafeyi kapatırken ceketini çıkardı ve Derin'in çıplak omuzlarına sardı. Yüzünü avuçlarının içine alıp gözlerini kendininkilere kaldırdı. "Anlat o zaman." dedi yumuşacık bir sesle. Gül teyze bu sefer keyifsizce homurdandı ve "Eğer öpüşürlerse kusarım." dediğinde Maze'e baktım. Onun dudaklarında ise tatlı bir tebessüm vardı, bende olduğu gibi. Neyse ki ikiye birdik ve eğer coğunluğun istediği olursa aşk kazanmalıydı!

"Kaçak göçek bir ilişki istemiyorum Pars, istediğinde ya da yorgun gördüğünde yanımda olmanı değil, sana aradığımda sığınabilmeyi, ihtiyacım olduğunda sana sığınabilmeyi istiyorum." dediğinde Pars gözlerini kapatarak başını salladı, ona bak veriyordu ama elinden gelmeyen şeylerin onu nasıl çaresiz bıraktığını görmek üzücüydü.

"Neyin olduğumu bile bilmiyorum, hukuk departmanının bünyesindeki kişi olmaktan öte değilim." Pars'ın bileklerini tutarak indirdi ve bir adım geriye giderken "Bununla baş edemiyorum." dedi başını sağa sola sallayarak "Belirsizlik beni korkutuyor Pars, bununla mücadele edecek gücüm yok, istifa

etmek istedim izin vermedin, yanında olmak istedim ona da izin vermedin, şimdi de gelmiş-" Başını sallarken "Neyse" diye soldu ve ekledi "Ama artık kabul etmelisin." dedi boğuk bir sesle. "Ben bu hızlı değişen durumlardan çok sıkıldım. Madem olduramıyoruz o zaman artık bırakmalısın"

Pars şiddetle başını iki yana salladı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

"Şimdiye kadar her şeyden bir milyon kere vazgeçerdim, sırf seninle istediğim gibi bir hayat sürebilmek için sırf kardeşime istediği gibi kaossuz bir hayat verebilmek için ama vazgeçtiğim an olacakları biliyorum." dedi ve sertçe yutkunurken diliyle dudaklarını ıslattı.

"Önce sizi öldürüp bana izletecekler, sonra da sıra bana gelecek." Dudaklarından histerik bir kahkaha döküldü ve yemin eder gibi bir sesle "Ölmek umurumda değil." dedi sözleri birer kanun gibi keskindi. Gözlerimin acıdığını hissettim ve ağzımda oluşan kötü tadı yutmaya çalıştım. Derin'e doğru küçük çekimser bir adım atarken konuşmasını sürdürdü.

"Umurumda olan sizin hayatınız, seni seviyorum, seni köpek gibi seviyorum, ben bu gerçekten kaçmadım, kaçmam! Sana gelemediğim her gün camının önüne geldim ve evinde sağlıklı olduğundan emin oldum, Ahsen'in hayatta olduğundan emin oldum, bir masada oturan en kötü adam oldum." Gözleri kararırken Derin'e doğru bir küçük adım daha attı. "Çünkü en kötülerini olursam onları korkutacağımı biliyordum, bu dünyada elimi kanla yıkamazsam sizin kanınızla sınanacağımı biliyorum."

Koyu harelerinin titrediği karanlık geceye rağmen seçiliyordu. "Şimdi başka bir masada iki kişiyiz ve savaşacağız."

Dudaklarını o savaşın sonucunu bilmediğini gösterircesine büktü. "Sonu belli olmayan bir adamı beklemek istememekte haklısın ama şunu bil, eğer kazanırsam yine gelir seni bulurum"

ve yine sana o soruyu sorarım." dediğinde Maze'e baktım ve bana hınzır bir gülümsemeyle yüzük parmağını gösterdi.

Dudaklarımı hareket ettirerek şaşkınlıkla "Evlenme mi teklif etti?" diye sordum. Maze başını sallarken "Ne zaman?" diye sordum bu sefer. Kolundaki saate baktı ve ardından "Yarım saat önce." diye yanıtladığında tekrar dışarı baktım, neyse ki karanlıkta gözükmiyoruz diye düşünürken Derin'in sesini işittim.

"Mesele seni beklemek değil Pars, mesele işte bu, sana bir şey olacak mı korkusu, bunun ne demek olduğunu biliyor musun?" diye sordu, ağladığı sesinden anlaşılıyordu. Pars Derin'in yüzünü tekrar avuçlarının içine alırken Gül teyze yavaşça sırtını cama dönerek "Bu çok sıkıcı olmaya başladı, yatıyorum ben, kız oğlanı vurursa haberim olsun." dedi ve ağır ağır oradan ayrıldığında onun yerine geçerek kollarımı önümde bağladım.

"Biliyorum." dedi Pars kalın sesi öfkeliydi. "O masada önümde bir tablette seni gördüğümde neler yaşadığımı Allah bilir, ben senden güç alıyorum Derin, o an anladım ki eğer sen olmazsan ve bunun sebebi bu karanlık dünya olursa öyle bir ateş başlatırım ki karanlık en ufak bir yer bırakmam."

"Bana söz ver." dedi Derin titreyen sesiyle.

Pars söyle dercesine Derin'in yüzüne baktı.

"Her zaman bana döneceksin." dedi ve gövdesine vurdu.

"Sapasağlam bir şekilde." diye belirttiğinde Pars dudaklarında beliren bir tebessümle başını salladı. "Ayrıca." dedi Derin. "Bu evlenme teklifi hiç romantik değil, ileride çocuklarıma anlatabileceğim hiçbir yeri yok, sonra bu savaşı bitirdiğinde daha güzel bir şekilde sor." dediğinde Pars daha büyük bir gülümsemeyle başını salladı ve Derin'i belinden yakalayıp kaldırdı. Yüzleri birbirine örterken Maze'e döndüm ve gülümseyerek omuzlarımı silktim.

“Neyse ki uyandığımızıza değdi.” dediğimde Maze başını sallayarak beni onayladı ve yeniden sessizce odalarımıza çıktık.

Tatlı bir mahmurlukla yatağın ucuna çöktüğümde makyaj masasının üzerindeki fincan dikkatimi çekti ve şüpheyle kısılmış gözlerle ağır ağır yerimden kalkıp fincanın içine baktım. Yarı berrak sıvıyı burnuma götürürken fincanın soğumuş olduğunu fark ettim. Kokuyu ise çok iyi tanıyordum, daha önce bu sıvıyla o daha sıcakken kendimi yakmışlığım bile vardı. Sıvıyı dudaklarıma götürdüm ve küçük bir yudum aldım. Artık soğumuş *melisa çayını* yudumlarken, uykumdaki sanrılarımın gerçek olup olmadığını düşünüyordum.

“Uykucu.” diye omzumu dürttüğünde yüzümü biraz daha yastığa gömdüm ve boğuk çıkan iğrenç sesimle “Git başımdan Pars.” diye homurdandım.

Beni umursamadan yatağın kenarına oturdu. Bedenim ağırlığıyla ona doğru kayarken “Pembeler gitmiş.” dedi keyifli bir sesle.

Sinirle hırıldayarak “Rahat bırak, uyuyorum.” dedim. Hâlâ gözlerim kapalıyken onu itmeye çalışarak ama o uyuma çabalarımın hepsini yok sayıyordu.

“Dün herkesi etkilemişsin.” diye sürdürdü kendince başlattığı sohbeti, sesindeki gururla anında yumuşadım ve ağır ağır gözlerimi açıp sırtüstü döndüm. “Ya ne sandın, ayrıca beni senden daha fazla sevdiler.” Gözlerimin ucuyla ona kinayeli bir gülümseme gönderdim ve çenemi kaldırarak “Koltuğun sallanıyor haberin olsun.” dediğimde kıkırdayarak ellerini saçlarıma götürüp onları yüzümün üstüne çekip karıştırmaya başladı. Onu tekmelemeye çalıştım ama yaptığım sadece üzerimdeki örtüyü bacaklarımdan altına toplamak oldu. Kollarına vurup onu itmeye çalışırken, aslanın pençesinin altında kalmış

"Büyük bir tavşan gibi görüldüğüme emindim. "İlk işim seni ceketini kurulundan çıkarmak olacak, ya bırak, zaten zor taşıyor, abiiii!"

"Bu gidip o Karan denen adamla içtiğin içindi." dediğinde saçlarımı nefes nefese yüzümden çekmeye çalışarak "Kim söyledi bunu sana?" diye sorduğumda gözlerini kısıp elini beline yerleştirdi. Bir kaşı *sence kim* diye sorarcasına havalandı. "Benim korumam mı, senin muhbirin mi anlamadım bu adamı." diye hayıflandığımda Pars başını sağa sola salladı.

"O değil, Karan Şahin'in babası söyledi." dediğinde kaşlarım birbirine yaklaştı. Alnımın tam ortasındaki ince çizgi belirginleşti ve "Bunu ne demeye anlatıyor ki." diye soludum sertçe. Omuzları gerildi ve ceketinin kanatları bir kartalın kanatları gibi açıldı.

"Olur da oğluyla evlenirsen diye bana yer yapıyor." dediğinde başımı sağa sola salladım.

"Karan ile sadece arkadaşız." dedim ve bacaklarımı toplayarak aşağı salladım.

Pars duyduklarından memnun bir sesle "Ben de öyle düşünmüştüm, senin tipin değil." dedi.

Hiç düşünmeden "Zaten eski geleneklere göre önce senin evlenmen gerek, ee düğün ne zaman abicim?" dedim bir yandan da karıştırdığı saçlarımı parmaklarımla açmaya çalışıyordum.

Gözleri kısılmış ve alnı kırışmıştı. "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Pis bir sırıtışla "Dün gece bütün ev sizi izledik." derken ifadesinin nasıl çarpıldığını izledim.

Parmaklarıyla burun kökünü sıkarken "Hepsini mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Yumruklanmandan, öpüşmene kadar." diye yanıtladığımda kafasını sertçe sallayarak, anlamadığım şeyler mırıldandı.

Ayağa kalkıp sabahlığımyı üzerime geçirirken koluna vur-
dum "Gül teyze seni kahvaltıda reçel yerine yiyecek." dedim
ve banyoya yürüdüm. Ben içeri girerken Pars eliyle suratını
sıvazlıyordu.

"Gram altın ne kadar oldu Muazzez?" diye sordu Gül teyze.
Maze ağzındaki lokmayı çayından aldığı yudumla yutarken
"Bu ara arttı baya, ne oldu ki?" diye sorduğunda Gül teyze
çenesiyle yan yana oturan Pars ve Derin'i gösterdi.

"Bunlara ne takacağız, çok arttıysa çeyrekten başka bir şey
takmam." dedi ciddiyetle. Maze gülümseyerek Pars ve Derin'e
baktı. Derin'in her an iki büklüm olarak masanın altına gire-
cek gibi bir hâli vardı, Pars ise oldukça eğleniyor görünüyordu.

"Yarımlıktan aşağısı kurtarmaz Gül Sultan." dedi Pars çatı-
lını tabağındaki omletine batırırken. Gül teyze omuzlarını silk-
ti, çatalıyla Maze'i göstererek "Bu, bu yaştan sonra evlenmez, e
benim de ortalarda olan başka torunum yok, geri gelmeyecek
şeyi niye takayım, parayı sokakta mı süpürüyoruz?" diye çı-
kıştığında Maze'in alnı düşünceyle kırıştı "Aslında anneanne,
sokaktan süpürüyoruz." dediğinde Gül teyze masanın altın-
dan Maze'e küçük bir tekme savurdu. Maze acılı bir iniltiyle
bacağını sıvazlarken Gül teyze bana döndü "Sen neden güneş
gözlükleri ile oturuyorsun, paparazziler mi kovalıyor yavrum
seni?" diye sorduğunda yüzümdeki gülümseme anında silindi
ve oturuşumu düzeltirken "Gözlerim şiş." diye mırıldandım.

İmayla "Gecenin köründe sarhoş sarhoş gelersen, gözün de
görün de şiş olur." diye çıkıştığında elimle yüzümü saklaya-
rak tabağıma eğildim. Sarhoş olduğumu gördüyse başka neler

gördü diye redirgin olarak yerimde büzüşmüştüm ki Gül teyze birdenbire Derin'e döndü.

"Bana bak evlenmeden elletme, şimdikiler her boku öncesinde yiyor." dediğinde Derin kıpkırmızı kesildi, Pars ise yüzünde sinsi bir gülümsemeyle kahvaltısını yapıyordu. Maze "Anneanne!" diye uyardı ama Gül teyzenin duracağı yok gibiydi.

"Onur nerede Onur?" diye etrafına bakındığında Pars meraklı gözlerle Gül teyzeye döndü.

"Onur mu?" Gül teyze başını sallarken bahçede bekleyen adamlardan birine elini kaldırıp *gel gel* işareti yaptığında adam koşarak geldi.

"Onur nerede bana o güzel çocuğu bir çağır bakayım." dedi arkasına yaslanırken. Adam "Efendim Onur Bey, koşuya çıkmıştı bir bakayım dönmüş mü?" dedi ve hızla kayboldu. Pars Maze'e bakarak gözleriyle *ne iş?* diye sorduğunda Maze sadece omuzlarını silktilti. Çok geçmeden Onur göğüs kaslarını bile belli eden ince bir yazlık gömlek ile bir lamba cini hızıyla ortada beliriverdi. Siyah takımının ceketini giyerken, bir takım elbisenin reklam filmlerinde oynayan oyuncularını anımsatıyordu. Ona bakmak ağzımın içini kuruttuğunda bardağıma uzandım ve büyük bir yudum suyu güçlkle mideme indirdim.

"Efendim?" dedi gözleri Pars ile Gül teyzenin arasında gidiyordu.

Gül teyze sanki ona bakmak ruhunu bağışlıyormuşçasına iç çekerek gülümsedi. "Kahvaltı ettin mi oğlum?" diye sordu.

Onur başını salladı. "Teşekkürler efendim." dediğinde Pars da arkasına yaslanıp Onur'a döndü. "Gül Sultan herkese sem-pati duymaz, ne yaptın da etkilemeyi başardın Onur?"

Onur sessizce Gül teyzeye baktı o da pek ne yaptığını biliyor gibi görünmüyordu. Gül Teyze "Canım kaynadı, sen anlamazsın." diye terslenerek Maze'e döndü. "Bu çocuğu Pars'tan al bizimle çalışsın."

Pars kollarını önünde bağlayarak "Benimle değil, Ahsen ile çalışıyor." diyerek beni gösterdi ve tüm gözler anında bana döndü. Dilimle dudaklarımı ıslatırken Gül teyze "Duydun mu Ahsen." dediğinde başımı salladım ve yüzüme buruk bir tebessüm yerleştirdim. "Ben korumamdan memnunum." dedim ve gözlüklerimin ardından gözlerine baktım. Aramızda hiçbir engel yokmuşçasına gözlerimi hatta ruhumu gördüğünü düşündüğüm derin bakışlarının içime işlemesine izin vererek ekledim, "Ve ona ihtiyacım var." Yanaklarında bir kas oynadı, başım tekrar Gül teyzeye dönerken "Sana kobrayı verelim istersen." dedim.

Gül teyze hızlı bir reddedişle başını sağa sola salladı. "Eeeh, istemem onu. Neyse oğlum." dedi ve Onur'a bakarak ekledi. "Sen bunlardan memnun kalmazsan istifa et." dedi. Onur dudaklarında küçük bir tebessümle başını eğip kaldırdı ve gitmek için izin istedi.

"Efendim?" Gözleri bana dönmüştü.

Başımı salladığımda Pars'a döndü ona da resmî bir selam verip ekibinin yanına gitmek için oradan hızlı adımlarla ayrılırken ceketinin önü, ardından bir atmacanın kanatları gibi açıldı. Sert ve geniş omuzlarını izlerken neden bu adama olan gardımın yıkılmaya bu denli müsait olduğunu sorguluyordum içimde.

YABANCI

MARCUS...

*R*uhundan şeytana bir parça satanlar, karşılığında onun gücünden bir tutam alırlar. Çünkü hiçbir alışveriş tek taraflı olmaz.

Şeytanın caydırıcılığı da cehennemin harlı ateşlerindendir. O ateşi ise aslında şeytan değil, şeytanı cehennemin kralı yapan ve şeytanın dahi kendinden emin olamadığı en görkemli gardiyanı yakar, büyütür ve ateşten bir dağ yaratır. Ateşi herkes şeytanın sınırdır ama o gardiyanındır ve gardiyan o ateşte bir tek kendini yakmaz.

Çünkü gardiyan, sahibi olduğu ateşi, kendi ruhunu yakarak taratmıştır.

Benim ateşim hiç sönmedi, bedenim ölse bile yarattığım canavarın varlığını yok oluşumdan sonra dahi sürdüreceğini bilecek kadar büyüt müştüm onu. Ve şeytanın gözde gardiyanı herkesin dilinde bilinen görkemli bir isim aldı. Titreten yabancı, görünmeyen hayalet, acımasız infazcı... "7. OĞUL..."

O ateşe dokunmak onu tatmak istiyordu görüyorum, gri gözleriyle kimsenin göremediklerini görüyordu ve onu özel kılan bu parçasının farkında bile değildi. Geçmişimden benim bile silmediğim karanlık bir parçayı bakışlarıyla kazıyarak hiç çaba sarf

etmeden açığa çıkarmıştı. Bu benim için bile yeniydi, korkutucu olacak kadar hem de! Diğerleri gibi olsaydı, geçmişime değen bir geçmiş olmasaydı, o hareketlerinde içimdeki kora benzer korkların kalıntıları olmasaydı ne ölmesi ne de yaşaması umurumda olmazdı. Oysa şimdi o sıcak teninin hep sıcak kalmasını istiyordum, daha fenası ise benim onun tenine, sıcaklığına ve ıslaklığına muhtaç bir şekilde kıvranıyordu.

Parmaklarımla kulak mememi sıvazladığımı fark ettiğimde, elimi hızla yanıma indirdim, omuzlarımı kaldırıp, kaslarımı sıkıp, gevşek bırakırken sertçe silkelendim.

Çık aklımdan!

Arzu ilk defa beni ele geçiriyor gibiydi. Parmaklarımı sıkarak ıslak uzvunun, ona baktıkça ağırlaşan parçamı nasıl sıkıp içine alacağını düşünmeden edemiyordum. Seks benim için hiçbir zaman zorunlu bir ihtiyaç olmamıştı, rutin bir egzersiz, bir doyum ya da bir rahatlama aracıydı. Oysa şimdi birine hem de en olmaması gereken birine karşı duyduğum çekim, beni sürekli ona itiyordu. Dolgun pembe dudaklarını diliyle ıslatırken, dişlerini alt dudağına geçirirken karşısındaki adamlara yaptığı eziyetin de farkında değildi. Hayatımda ilk defa güzel bir kadın gören o kendine hakimiyeti kırılgan keşişlerden de değildim ama onda tarifini yapamadığım bir şey vardı ve bundan nefret ediyordum. Yakın zamanda bu duruma bir çözüm bulmayı kafama koyarak aracın arka kapısını açtığımda kasları çatıldı ve elleri ceplerine gitti.

“Telefonum!” Sonra etrafına bakındı “Ve de saatim oda da kaldı, bekle bir dakika.” dediğinde başımı salladım. Bugün artık eve dönüş vaktiydi ve Pars Tuna, Hikmet Salihoğlu’nun diğer oğlunu rehin almıştı, onunla ne yapacağını tahmin etsem de umursamıyordum. Elbette bunlardan Ahsen Tuna’nın ya da Pars Tuna’nın kız arkadaşının haberi yoktu. Bahçeyi geçti, hızla merdivenleri çıkmaya başladığında kısa şortunun

altından görünen sıkı yuvarlak kalçaları arkamdaki bakışların bir anda oraya dönmesine neden oldu. Hızla arkamı dönerken gözlüklerimi çıkardım ve o korkutucu bakışlarımı savurdum, başlar anında yere inip yönler dışarı dönüldüğünde sert bir nefes alarak, boynumu kütlelettim.

5-10-15 dakika derken, epeyce zaman geçmişti ve hâlâ ortalarda yoktu. Ceketimin kol yakalarını düzelttim ve kendime sabırlar dileyerek eve girdim. Üst kata çıkarken hiç duraksamadım, odasının kapısına iki kere tıklattım ve içeriden bezgin bir ses işittim.

"Gel." Kapıyı yavaşça araladığımda göz göze geldik. İfadesi anında kendini korumaya alırcasına gölgelendi.

"Bir sorun mu var?" diye sorduğumda "Telefonumu bulamıyorum." dedi ellerini iki yana açarak. Ceketimin iç cebinden telefonumu çıkardım ve isminin üzerine gelip arama tuşuna bastım. Bir titreşim sesi, yatağın başlığından gelince oraya ilerledim. Baza ve başlık arasında sıkışan cihazı çıkarıp parmaklarımın arasına alırken gözüm ekrana takıldı. Beni PİÇ KURUSU olarak kaydettiğini gördüğümde dudaklarımın kenarı kıvrılrsa da ifademi yüzümden hızla silip arkamı döndüm.

Telefonu ona uzatırken yüzündeki anbean artan kızarıklığı izlemek eğlenceliydi. Gözlerini benden kaçırarak hızla telefonu alıp arka cebine tıktırdı ve alt dudağını ısırdı. *Yapma bunu!* diye hırladım içimden. Neyse ki yüzüme bakamadığı için gözlerimin dudaklarında olduğunu görmüyordu.

"Gidelim mi?" diye soludu nefes nefese.

Gözlerim bir an banyo kapısına kaydığında, onu oraya çekip dudaklarına yapışmayı, altındaki şorttan kurtulup sırtını duvara yaslamayı ve uzun bacaklarını belime dolamayı düşündüm. Üstelik tüm bunları yaparken bana dün geceki gibi karşı çıkmamasını diledim. Aramıza bu mesafeyi koyan bendim o da

bunu profesyonelce koruyordu. *Yoldan çıkma Marcus, birini bul ve bu hormonlarını yola sok seni serseri...*

Sesi vücut sıcaklığımı artıran düşüncelerden hızla sıyrılmamı sağlarken onun da gözleri bir anlığına banyonun kapısına gitti. Kıstığı bakışlarını bana çevirmeden önce hızlı adımlarla büyük koridora çıktığımda, arkamıdaki kapıyı sessizce kapatıp merdivenlere yöneldi.

Tam ardından gitmek için seğirtirken gün ışığının boydan boya aydınlattığı duvarda asılı yüzlerce fotoğrafın içinden bir resim âdeta tenimi ısırdı. Ve bir mıknaş gibi beni kendisine çekti. Adımlarımı yavaşça o duvara doğru yönlendirirken gözlerim de küçük çerçeveli sararmış resimdeydi. Her adımında eskimiş fotoğraftaki o küçük bedenler netleşti. Nefesim göğsümde sıkışıyordu. Fotoğraf ise neredeyse onlarca yıllıktı. Bir kadın, yanındaki kız çocuğuna sarılmış yanağından öpüyordu. Sesini işitene kadar yanıma geldiğini fark etmemiştim, gözlerini gözlerimi diktiğim resme çevirdiğinde derinlerden gelen bir sesle “Bu kadın kim?” diye sormayı başarabildim. Beynim kafamın içinde ağırlaşıyor, bedenim tüm o gücünü karanlığa gömüyordu.

“Maze’in annesi, Müjgan teyze.” dediğinde çenem kasıldı. sırtımı dikleştirdim, bir elim yine istemsizce kulak mememi sıvazlarken omuzlarımı silkip gözlerimi kapattım. Sonra uzun bir nefes verdim ama bu durumu değiştirmede. Kapalı gözlerimi yeniden araladım ve diğer resimlere baktım. Orta yaşların sonunda bir adamla göz göze geldik.

Avuçlarımın içinde kurumuş bir kanın sızısı bir hayalet olup fısıldadı.

Ellerine bulaşan ilk kanı unutamazsın evlat...

Başımı aşağı eğip gözlerimi orada tuttum, meraklı bakışları üzerimdeydi, gözlerine bakmak istemiyordum, lanet bir şekilde beni okumayı başarıyordu, şu an ne ona ne de kendime

bu saçmalığı açıklayacak durumda değildim. Ona bakmadan arkamı döndüm ve merdivenleri hızla inip dışarı çıkarken, zihnimin içinde yedinci oğulun öfkeli sesi hırıldadı.

Ulter, bu iş için seni seçti Marcus, sana o yarı düzmece kimliği verirken, sen kendi oyununu oynuyorsun sanırken Ulter da oynuyor...

AHSEN...

Onu yıllardır tanımıyor olabilirdim ama biraz önce tüm yüzünü kaplayan o ifadenin ona ait olmadığını biliyordum, zırhının darbe aldığına ve bunun da beklenmedik bir anda beklenmedik bir şekilde olduğu barızdı. Yine de hislerini ustalıkla gizleyip, aklındakileri kör kuyularına kapatmayı başarmış görünüyordu. Bense onu bu kadar dehşete düşürenin ne olduğunu deli gibi merak ediyordum. Maze'in annesini tanıyor olabilir miydi? Onur'un yaşı ile Maze'in annesinin hayatta olduğu tarihleri kıyasladığımda, kadın hayatta iken Onur çok küçük olmalıydı, yani bir yerlerde görse bile hâlâ hafızasında olması ilginç olurdu. Üstelik fotoğraf o kadar eski ve lekeliydi ki, Müjgan Hanım'ın yandan görünen profili sanki suyun altında kalmışçasına bulanıktı. Yol boyu koruduğu sessizliğine alışmam gerekse de üzerinden yayılan gerilimi hissediyordum. Algılarım ona karşı inanılmaz bir duyarlılıktaydı, sanki benim bileğimdeki durum takip bilekliğinden onda da vardı ve sinyali kafamın içine gönderiyordu.

Pars, Derin'i almış, halledilmesi gereken başka işler olduğunu söyleyerek şirkete geçmişlerdi. Her ne kadar Pars benden onlarla gitmemi istese de, bir günlük gördüğüm iş hayatı gözümü korkutmaya yetmişti ve tembelliğe alışmış bünyeme yüklenmek istemiyordum.

Işıklarda durduğumuzda dünkü çocukların ve onları çalıştıran adamın olmadığını fark ettiğimde, küçük bir rahatlama

hissettim. Maze ilgilenmiş olmalıydı, evden ayrılırken vedalaşmış olsak da telefonumu çıkardım ve ona bir mesaj yazdım.

"Sana bahsettiğim çocuklarla ilgilendiğin için teşekkürler Maze, iyi ki varsın." Yazdım ve hoplayan zıplayan bir kalp çıkartması gönderdim. Çok geçmeden ekranda adını görünce, neşeyle yanıtladım çağırımı.

"Mazeee... sen harikasin, o herife dersini verdin demek." dediğinde sıkkın bir nefesi mahcup bir sesle üfleyerek verdi.

"Bebegim ben o konuyu unuttum ya, çok özür dilerim."

"Ama çocuklar burada değil, o adam da yok." diye mırıldandım.

Maze iç çekerek, "Ya duyarlı birilerinin dikkatini çekti demek." dediğinde gözlerim Onur'a kaydı. Dikiz aynasından göz göze geldiğimizde, bakışlarını hızla önünde akan yola çevirdi.

"Öyle oldu sanırım, yine de teşekkür ederim. Her şey için." dedim derinlerden gelen düşünceli bir sesle.

"Ne demek, yine gel olur mu, sayenizde evimiz şenlendi." dedi samimiyetle, gülümsemeye çalışırken tatlı bir veda edip telefonu kapattım. Gözlerim hemen önümdeki yolcu koltuğunda oturan Kobra'ya kaydı. Tıraşlı koyu renk saçları bugün biraz daha uzundu, arabayı neden Onur'un kullandığını merak ederek "Neden sürekli aracı kullanan kişi değişiyor?" diye sordum aksi bir sesle. Şu an tek istediğim Onur ile yalnız olmak ve ona aklımdakileri rahatça sormaktı.

Kobra tereddütle Onur'a baktı ve ardından başını yana çevirip "Ben birazdan size bandaj almak için medikalin önünde ineceğim efendim." dediğinde Onur'a dönüp *sen laftan anlamıyor musun be adamı takmayacağım dedim* demek istesem de açılan ağzımı hızla kapattım. Kobra indiğinde Onur'a aklımdakileri sorup tatmin edici cevaplar almanın hayaliyle arkamı

yaslanıp içimde palazlanmak için kıpırdanıp duran harareti sustururken, arabanın durmasını bekledim.

Yaklaşık sekiz kilometre gidip iki ışığı geçip üç sokak döndükten sonra araba kaldırımın kenarında, arkasındaki sedan siyah araç ile önlü arkalı durdu. Kobra hızla arabadan indi ve seri adımlarla tıbbi malzemeler satan bir medikalciye girdi. Hızlı hareketlerine bakılırsa fazla vaktim yoktu. İçimde sıkışan nefesi ciğerlerimden bırakırken "O adamı ne zaman korkuttun?" diye sordum. Çünkü söz konusu Onur olduğunda aklımda, medeni bir konuşma yapıyor olmasının hayali canlanmıyordu. Yerinden zerrece kıpırdamadan düz bir sesle "Bu sabah." diye yanıtladı. Hemen ardından "O kadını. Müjgan teyzeyi tanıyor musun?" diye sorduğumda yine hiç düşünmeden ve bakışlarını bile onu izlediğim aynaya kaldırmadan "Tanıdığım birine çok benziyordu." diye yanıtladı beni. Pes etmeye niyetim yoktu o yüzden sorumu değiştirdim.

"Tanıdığın biri mi yoksa sadece benziyor mu?" diye şüpheliyle sorduğumda,

Bu konuşmadan sıkılmışçasına kısa bir nefes verdi "Fazlaıyla benzeyen ama asla tanımadığım biri." Kayıtsız sesi canımı sıkıyordu, ifadesini görmüştüm beni kandıramazdı.

"Bana oynama." dedim emredencesine. Derin bir nefes aldı, geniş omuzları biraz daha genişlerken kolunu yanındaki koltuğun sırtına koyup arkasına döndü.

Gözlerindeki karanlık ürperticiydi ama ardında sakladığı şeyin canını sıktığını görmemi engellemiyordu.

"O suratına ne takarsan tak, ardındakini benden saklıyamıyorsun." dedim kaşlarımı kaldırarak. Gözleri kıldı, ifadesi sertleşti.

"Bu yüz özel mi yapıyor?" dedi küçümser, can yakıcı bir ifadeyle dudaklarını kıvrırırken. Tam olarak şu an hilebaz bir adamdı. Koyulaşmış kehribarları yüzümden aşağı doğru

süzülürken, sesinde imalı bir tınıyla “Benimle özel bir bağ kurmak istiyor gibisiniz.” dediğinde gözlerim kısıldı, ona doğru eğildim ve gözlerinin içine baktım. Adam kelimenin tek anlamıyla sinir harbinin vücut bulmuş hâliydi. Bu saygısızlığa daha fazla tahammül etmeyecektim, ne kadar şu an sorularımdan kaçmak için böyle ucuz numaralara başvuruyor olursa olsun...

“Anlık gafletlerimi saymazsak, seninle kafam ayıkken özel hiçbir temas kurmaya niyetimin olmadığını bil.” Onun dudaklarındaki küçümser ifadesinin aynısını takınırken yeniden arkamı yaslandım.

“Tipin iyi olabilir Onur ama senden çok var, ne demiştin...” dedim başparmağımı dudaklarıma götürüp düşünüyor gibi yaptım. “Hah, evet âşık olduğum biriyle beraber olmayım, tıpkı ilk seferinde olduğu gibi.” Bunu söylerken her ne kadar mideme geçmişin hatıralarıyla kramplar girse de Onur’un o ukala ifadesini silip süpürdüğü için sözlerimden memnundum.

Lakin o ifadesinin yerine çok başka bir duyguyu hızla yerleştğinde duraksadım. Yüzünde o güzel gülümsemesiyle gamzeleri belirdi, kolunu koltuğun sırtından çekip önüne dönerken “Buna sevindim, demek ki iyi bir öğrencisiniz ya da ben iyi bir öğretmenim.” Dikiz aynasından yeniden göz göze geldiğimizde “Beni kimsenin tutabileceği bağlarım yok. sizin aksinize Ahsen Hanım her ne kadar, benden çok olsa da umuyorum ki ilk aşkınız sizin için özeldir.” dediğinde içimde birden parlayan öfkenin alevi, üzerine büyük bir dalga yemiş çesine cızırdayarak söndü.

Suskunluğumu yıkacak bir cümlem yoktu, Kobra imdadına yetişip de aracın kapısını açtığında gözlerimi aynadan alıp dışarıya çevirdim, araç tekrar seri bir akışla trafiğe girdiğinde cebimdeki telefonum titredi.

Mesaj Selin’den geliyordu.

“Sanırım onu buldum!” yazmıştı. Clark Monreo denen adamdan bahsediyor olmalıydı.

“Gerçekten mi? Nasıl?”

“Geçenlerde bir bürokrat intihar etmişti, George Hill, onun muhasebecisiymiş.” Mesajı birkaç kere okudum, huzursuzluk bütün uzuvlarımı sinsi bir gerilimle kaplıyordu. Selin yazmaya devam ederken Google girdim ve adamın adını arattım.

ABD'nin gözde bürokratinin trajik intiharı yazıyordu, hemen altında yaşı ellilerde, sık kıvr saçlı, iri yapılı, karizmatik bir adamın aile fotoğrafı vardı. Haber siteleri, olayı dramatik-
leştirmek için ellerinden geleni yapıyor olmalılar diye düşünürken adamın aile üyelerine şöyle bir göz gezdirip fotoğrafın altındaki haber metnine indim.

Senatonun ısrarla yalanladığı belgelerde, George Hill'in yasa dışı örgütlerle iş birliği, Asya'daki kaçakçılık kartellerini finanse ettiği ve adının üzerinde düzinelerce suçlamanın olduğu saygın bürokrat kendisini önce vurup, ardından asit kuyusuna atarak intihar etti...

Son cümleyi kaç kere okudum bilmiyordum. Kelimeler, cümleler zihnimde birbiri ile yarışırken Pars'ın Bulgaristan'a gitmeden hemen önce anlattığı o korkunç iki hikâyenin uyuşmasıyla hızla mesajlaşma uygulamasına geri döndüm. Selin'in açılmamış mesajlarını geride bırakıp Pars'ın adına tıkladım.

“Şu yedinci oğlan dediğin adamın adı neydi?” diye sorduğumda çok geçmeden Pars'ın adı ekranda belirdi. Konuşmasına fırsat vermeden **“Sonra anlatırım bana George Hill ile çalışan muhasebecinin şu meşhur yedinci oğul olduğunu söyleme.”** dedim.

Hiç düşünmeden, **“Evet o. Neler oluyor?”** diye sordu sabırsızca.

"Evet o. Neler oluyor?" diye sordu sabırsızca.

"Adı Clark Monreo'mu?" diye sordum bu sefer. Pars sen bir nefesin ardından "Evet o ama sen bunu nereden öğendin. neler oluyor Ahsen?" diye sordu.

"Erhard adam için benim manevi kardeşim mi, arkadaşımı ne demiş Selin'e, Pars!" dedim ve uzun bir nefes alırken dudaklarımı dilimle ıslattım.

"Erhard denen adam da Ulter'in oğullarından biri miydi?" Pars soruma cevap vermedi, oluşan sessizlik ezici bir sonsuzluk gibi gelse de o sessizliğiyle şüphemi doğruladığını anlamıştım. Boğazımda oluşan acı yumruyu yutarken Pars "Erde bulalım, Atlas'ı da alıp geliyorum." dediğinde derin bir nefes aldım.

"Erhard ya da adı her neyse, öldü mü yaşıyor mı?" diye sorduğumda Pars hiç düşünmeden "Öldü." dedi, sesi sert ve gaddardı.

Düşüncelerim kafamın içinde puslandı, yüreğim göğsümdede acıyla kasılıyordu. Bunca vahşetin içinde zihnimdaki keşmekeşlikten tek bir sesi net bir şekilde işitiyordum. Selin hemileydi ve çocuğunun babası muhtemelen abilerimiz tarafında aslında aramıza sızan bir hain olduğu için öldürülmüştü. Bana Pars ve Atlas'tan önce Selin'e nasıl söyleyeceğimi düşünürken arabanın camını açtım. Yüzüme değan rüzgârın bana bir fikir vermesini dileyerek gözlerimi yumdum... Aklıma gelen her küfrü Ulter denen şerefsiz ve pislik oğullarına yağdırırken arkadaşımı nasıl kurtaracağımı düşünüyordum. Sonra düşüncelerim Erhard'a kayıyordu. Bize ne de güzel oynadığını hatırladıkça benim öfkeyle alev alıyordu.

Alman yatırımcı... Her şeyi ne de güzel kılıfına uydurmuştu ama! ana dili gibi Almanca konuştuğuna yine ana dili gibi İtalyanca konuştuğuna bizzat şahit olmuştum. Türkçeyi de o fena kullanmıyordu, bilgili, kültürlü hatta sanattan dedi anlayan biriydi... İyi adam öldürüp hırslılık yapmak olan birine...

faşlaca donanımlıydı! Özenle yetiştirilmiş bir katil. Peki Pars ya da Atlas artık kim fark etti ise onun ne olduğunu, edilme- se ne olurdu? Ulter'in köprüyü istediğini söylemişti Pars, öyleyse Erhard'ın amacı Pars'ı yok etmekti, ailemizi yok etmekti...

Rüzgârın bir faydası olmadığına karar vererek camı kapattım ve telefonumu yeniden açıp mesaj bölümüne girdim. Selin'den neredeyse okunmamış onlarca mesaj vardı.

"George Hill'in öldüğü gece adam sırta kadem basmış.

Bu saygın bürokratin bir de sevgilisi varmış, adam öldükten sonra ortaya çıkmış.

Adı Julia, genç çıtır ve oldukça seksi bir hatun.

Adamın mal varlıklarının içinden çıkan bir evde kızı görünce anlamış karısı, neyse magazine düşmüş kadın. Bil bakalım Mert var ya hani senin liseden...

Geçenlerde kim ile tanışmış...

Julia ile... Biliyorsundur belki Mert'de New York'da.

Peki Juliacığımız, George'un metresi iken kimle düşüp kalkıyor?

Bizim Clark ile, kızın numarasını alıp aradım ve Türkiye'ye davet ettim.

Kaderin çizdiği çembere bakar mısın sis, çok az kaldı o adamı bulmam demek Erhard'ı bulmam demek!"

Tüm mesajları okuduktan sonra uzunca derin derin nefesler alıp verdim. Mert! İti an çomağı... Kaşlarım kinle çatıldı. Biraz önce Onur'a ilk seksimden ve ilk aşkımdan bahsetmişim değil mi... Hay dilini Ahsen, hay dilini...

Berbat bir hatıra ve ilk deneyimdi. Mert tüm okulun âşık olduğu o serzeri çocuktı ve ben de o zor kız olan masum güzel... Ne kadar da yaz dizilerine konu olacak bir kurgu değil mi? Selin görün ki hikâyenin sonu asla filmlerdeki gibi mutlu olmadı. Gerçekten bana âşık olduğunu sanmıştım, romantik

tavırları ile ayaklarımı yerden kesmişti, sabırlı ve her daim nazikti. O yaşta kim olsa benim gibi aldanırdı diye düşünmek uzunca süre tesellim olsa da o olayın üzerine yaptığım ilk seks girişimde hüsrarla sonuçlanmamış mıydı? Hatırladıkça kafamı kuma sokmak istiyordum, lisenin mezuniyet balosuydu ve beni bir şekilde birlikte olmaya ikna etmişti. Deli gibi heyecanlıydım...

Üzerimizdekileri çıkarıp da yatağa uzandığımızda kısa bir öpüşmenin ardından, ben daha ne olduğunu anlamadan bir anda içime girmişti. Ben acıyla dişlerimi sıkarken sırf onu incitmemek için dayanmış, ertesinde birkaç gün boyunca doğru düzgün oturamamıştım bile ve o bencil piç yeniden birlikte olmak istediğinde reddettiğim için benden ayrılmıştı. Şükürler olsun ki o günden bu yana kendisini görmemiştim. Şimdi ise en olmadık zamanda yırtık dondan çıkarcasına ortaya çıkmıştı işte...

Artık her neyse, tüm o bencil piç kurularının canı cehenneme...

Ne geçmiş kötü hatıralar ne de Selin'in ardı ardına sıraladığı isimleri uzun uzadıya düşünecek hâlde değildim. Daha büyük sorunlarımız vardı. Öğrendiğim berbat gerçeği en yakın arkadaşıma nasıl söyleyeceğimi düşünürken bir yandan da ihanet, kızgın ateşler olup damarlarımda akıyordu. O adamın yüzümüze gülerken, içten içe abimi yok etme planları yaptığı, aklımı geçtim hayalimin dahi ucundan geçmezdi.

Ulter denen şerefsizin, abimi bu denli kendisine hedef kılmasına rağmen, Pars'ın bunu bilerek onunla görüşmeyi kabul etmesi de çılgıncaydı. İçinde olduğumuz dünya gibi...

Biri sizi öldürmek için bir sürü zahmete giriyor ve siz bunu bildiğiniz hâlde o kişi ile masaya oturup pazarlık yapıyordunuz!

Tüm bu düşünceler aklıma, daha dün gece Pars'ın, Derine çaresizce sarf ettiği o sözleri getirdi.

"Umurumda olan sizin hayatınız, seni seviyorum, seni köpek gibi seviyorum, ben bu gerçekten kaçmadım, kaçmam! Sana geleceğimi her gün camının önüne geldim ve evinde sağlıklı olduğundan emin oldum, Ahsen'in hayatta olduğundan emin oldum, masada oturan en kötü adam oldum."

"Çünkü en kötülerini olursam onları korkutacağımı biliyordum, bu dünyada elimi kanla yıkamazsam sizin kanınızla sınamacağımı biliyorum."

Bizi korumak için, kendinden nasıl uzak tuttuğunu düşündüğümde boğazıma sert bir yumru oturdu. En güçlüleri olmak için nelerden vazgeçtiğini ise düşünmek dahi istemedim. Benim vazgeçmediğim, her şeyden o vazgeçmişti. Üzerine şımarık ve bencilce hareket ederek, başındaki belaları da ikiye katlamıştı. Bir an Ulter denen pislik başarılı olsaydı ne olurdu diye sorguladım ve Pars'ın kanlar içindeki görüntüsü hafızamda şekilleniverdi. Boğazımdaki yumru büyüüp nefesimi kestiğinde, gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı gerisin geri savuşturdum. Göğsümün ortasına binen yük acıyordu, annemin ve babamın ölü bedenlerini görmüştüm. Pars'ın ölümüne dayanamazdım.

Araç birden durduğunda öne savruldu. Onur gözlerini önünden ayırmadan "Sen arkadaki araca geç." dediğinde Kobra itiraz etmeden arabadan indi ve arkada bizi yakından takip eden diğer araca geçti. Nereden çıkardığını göremediğim suyu bana uzattığında, titreyen ellerimi ve terlemiş avuçlarımı şortuma bastırıp suya uzandım. Su dudaklarımla buluştuğunda, boğazıma takıldı ve küçük bir öksürükle sarsılırken camım açıldı. Başını arkaya çevirmedi ama gözlerinin aynadan beni izlediğini hissediyordum.

"Biraz yürümek ister misiniz?" resmî tonda sorduğu soruya aldırmadım. Gözlerimi kapattım.

“Sürebilirsin.” diye yanıtladım, kırçılı sesim beni bile rahatsız ettiğinde başımı sağa sola sallayarak sakinliği, kaos dolu körü düşüncelerime çağırıyordum.

Aracı çalıştırdı ve ilk defa müzik açtı. Tanıdık bir melodi aracı doldurdu yine de aramızdaki sessizlik baki gibiydi... Sözler melodiye tutunup zihnime sarılıyordu.

Bu şarkıyı biliyordum...

*Anıl Bektaş'tan, Kim ölü Kim Diri
Güvendim sana hiç bitmeyecekmiş gibi
Tutuldum ama güneşim sen gibi
İzlerim seni gökyüzü gibi
Çırpınıyorum, kanadım kırık gibi
Sen biliyor musun
Kim ölü kim diri
Ben öldürüyorum içimdeki seni...*

Şu gerçektir, müzik insanın ruhuna da zihnine de iyi geliyordu. Yolun geri kalanını daha sakin düşüncelerle geçirirken gözlerimi kapatıp başımı arkaya yasladım ve şunu fark ettim. Sadece Onur varken kendimi daha rahat hissediyordum. Her ne kadar fazlaca yakınlaştığımız anlar olsa da o bir yabancıydı, hakkında tek bildiğim adı, bana üstün körü anlattığı geçmiştirdi ve ben bu yabancıнын yanında kendimi böyle hissetmem gerektiğinin bilinciyle yine de güvende hissediyordum. Hem de tüm sinir bozuculuğuna rağmen...

“Hâlâ bana öfkeli.” dedi Atlas başını sallayarak ve ekledi “Ona bu şerefsiz seni kullandı, demek istemedim.” dedi yeşil gözlerini bana kaldırırken. Üzgün, öfkeli ve bıkkın görünüyordu. “İstemedim çünkü...” Sert bir nefes verdi. “Söylersem bir

daha kimseye güvenemeyecekti. Karşısına ona layık onu seven biri geldiğinde sürekli şüphe duymadan mutlu olabilsin istedim.” Çenesi kasılırken, dilini dudaklarının arasında gezdirdi. Başını umutsuzca sallarken, eğilip gözlerimin içine baktı.

“Hâlâ onu arıyor olmasına inanamıyorum?” diye soludu sorarcasına. Selin’in hamileliğinden onlara bahsedemezdim ve Pars da Atlas da bir şeyler gizlediğimden emin gibilerdi.

Atlas bacaklarını açıp ellerini önünde birleştirdi, aramızdaki sehpayı şükrederek gözlerimi kaçırdım ve çalışma masasının arkasında oturan Pars’a baktığımda onun da kısılmış sorgulayıcı koyu gözlerle beni süzdüğünü gördüm.

“Ne saklıyorsun Ahsen?” diye sordu Pars. Olağanca rahat bir ifadeyle “Bence sizin sakladıklarınız hakkında konuşalım.” dedim düz bir sesle. İkisine birden kaçamak bakışlar atarken arkamı yaslandım. Ne demişler, soruyu soruyla!

“Erhard’ın gerçek adı neydi?” Cevap Pars’tan geldi.

“Yuhan, 1 numara.” dediğinde sorgulamanın tekrar bana dönmemesi için “Numarasını nereden biliyorsunuz?” diye sordum.

Atlas, Pars’taki rahatlığın benzeri bir rahatlıkla “Vücudunda roma rakamı ile bir harfi vardı.” dedi.

En can alıcı sorumu ortaya attım.

“Dövme bu, herkeste olabilir, kim tanıdı, yani nasıl anladınız amacını?”

Pars’ın dudaklarında eğreti bir gülümseme belirdi. Masasının öne doğru eğildi “İnanmayacaksın ama onu Selin ifşa etti.”

“Ne?” diye haykırdım şaşkınlıkla.

Atlas kafasını olumsuz bir hareketle sallarken iç çekti “Bu uzun mesele Ahsen, kardeşimle ilgili bilmem gereken bir şey var mı?” diye sordu.

"Olur da söylemem," dedim boynumu dildeyitirerek. Atlas Pars'a döndü ve bir süre sessizce baktıktan sonra Pars'ın elinden telefonunu çıkarıp birini aradı ve "Onur'u çalışma odama gönderin," diye emrettiğinde kaşlarım çatıldı yine de sessizliğimi bozmadan otururken, bu vaziyetten nasıl kaçabilirim diye düşünmeye başladım.

Onur yaklaşık beş dakika sonra geldi. Duruşu her zamanki gibi özgüvenli ve sertti.

"İfendim?

Pars yeniden arkasına yaslanırken başını hafifçe yana eğdi.

"Ahsen bizden Selin ile ilgili önemli bir şey saklıyor, yakın koruması olarak sen bir şey biliyor musun?" diye sorduğunda Onur ifadesinde zerrece mimik oynamadan "Üzgünüm Pars Bey, yakın korumalığını yaptığım kişi Ahsen Hanım bu soruyu eğer o soruyorsa cevaplayabilirim," dediğinde kalkıp korumamın boynuna sarılmak istedim. Pars'ın bir kaşı sertçe kalktı ve dudaklarını birbirine bastırdı.

"Seni işe ben aldım ama," dedi sakın ama uyaran bir sesle. Onur hiç düşünmeden hatta gözünü kırpmadan ekledi.

"Ahsen Hanım için," dediğinde dudaklarım istemsizce kıvrıldı. Atlas'ın kısılmış bakışlarını gördüğümde omuzlarımı silkelim ve Pars'ın kasılan yüzüne baktım.

"Doğru," dedi sert bir sesle ve bana döndü. "Erhard'ın aslında Ulter'in piçlerinden biri olduğunu Atlas, Selin'e bugün söyleyecek."

"Hayırlı" diye çıktım ve ardından daha sakın bir sesle elimi kaldırdım.

"Zaten hâlâ çok üzgün şimdiki bir de ihanete uğradığının gerçekliği ile yüzleşemez," dedim.

Atlas arkasına yaslanarak "Öğrensin ki artık o iti aramaktan vazgeçsin," dedi. "Onu öldürmediniz mi zaten, bunu nasıl

"Açıklayacaksınız?" dedim imayla. Atlas'ın kaşları çatıldı "Biz söylemedik." derken Pars'a döndü.

"İnemediğimden değil, başka birisi bizden önce davrandı." diye açıkladı Pars. İstemsizce "Kim?" diye sorduğumda Pars "Ulter." diye yanıtladı.

Kaşlarını şüpheyile havalandı "Ulter neden adamını öldür-
dü?"

Atlas "Çünkü ihanet cezasız kalmaz Ahsen, Yuhan babası-na ihanet etti. Kilyos Sahilden bindiği tekne ile kaçmaya ça-
barken denizin ortasında yakaladı çocuklar ama ne oldu bil
bakalım." Bir kaşı çatıldı.

"Tekneyi süren iri yarı kel bir adama Yuhan denen piçin
bağırdığını duymuş çocuklar, Jo mu Joe mi ne diyormuş,
Ulter'in adamlarından biri olduğunu düşünüyorum, bu şeref-
süz şarjörü boşaltmış, Yuhan denizin dibini boylarken çatışma
çıkıyor bizimkilerle bu iri başın arasında zaten sahil güvenlik
de devreye girince herkes toz duman..." Derin bir nefes alırken
gözlerimi kapattım ve parmaklarımla şakalarımı ovdum.

"Bu yedinci oğlan olayı ne?" diye sordum bezgin bir sesle
daha şimdiden kafamın içi ambale olmuştu.

"Ulter'in vârisi o." dedi Atlas yarı alaylı yarı ciddi bir şe-
kilde ve ekledi "Bana kalırsa abartılmış bir efsane." dedi bir
bacığını diğerinin üzerine atarken.

Pars karşı çıkarak "Efsane ya da değil sıradaki görevi benim
ve elbette bir yerlerde beni gözlüyor." dedi.

Heyecanla "Az önce anlattığım Julia denen kadın, onu ta-
mıyormuş... Clark denen adamı." diye atıldım.

Atlas "Kızı ortaya çıkarmamak gerek, 7. Oğul açığa çıka-
cığını anlarsa onu da öldürür." derken Pars'a döndü "Kızı ko-
rumak gerek."

Pars ceketinin cebinden sigara paketini çıkarıp bir dal sigara aldı. Sigarasının ucunu kırdı ve dudağına yerleştirip ateşlerken "Kız korumada zaten." dedi.

Atlas inanmaz gözlerle Pars'a baktı.

"Kadından haberin olduğunu söyleme." Pars'ın bakışlarındaki soğuk gerçeklikle Atlas'a döndü.

"Ben ne bok yiyordum New York'ta kaç zamandır." diye sitem ettiğinde Pars sigarından uzunca bir nefes çekti "Bana Clark Monreo'nun varlığını ispatladın." dedi sakince. Atlas başını sağa sola salladı.

"George Hill'in ne karısında ne de kızında o Clark denen adamın içinde olduğu bir tane resim yoktu, bir halt bulamadım! Eğer Julia'dan haberim olsaydı-" Pars hızla Atlas'ın sözünü kesti. "Her şeyin zamanı var." Soğuk bir gülümsemeyle ekledi. "Oyun alanı daralsın ki hata yapsın."

Atlas sitemkâr bakışlarını Onur'a çevirirken "Kız kardeşimle ilgili benden daha çok şey bilmediğine eminim ama yine de duruşunu takdir ettim doğrusu." dediğinde Onur yüzünü hafifçe eğip kaldırdı ve boş gözlerle karşısındaki duvara bakmaya devam etti.

"Bu arada yaran nasıl?" diye sordu Pars, Onur'un iki omzunda gözlerini gezdirirken. Hangisinden yaralandığını dahi unutmuştu.

"Gayet iyi efendim." diye yanıtladı Onur duygusuzca.

Pars kıkırdarken kaşlarıyla beni göstererek ekledi "Arap Şeyhi korumaktan daha eğlenceli değil mi?" dediğinde Onur "Kesinlikle öyle efendim, son görevim öncekilerden daha eğlenceli." diye resmî ama imalı sözleriyle katıldı, sesi daha yumuşak olmasına rağmen toktu. Kaşlarını çatılırken somurtarak kollarımı önümde bağladım ve ters bakışlarla Onur'a baktım.

"Seni çok yakında kovacağım, inan bana o günün gelmesi senin sabırsızlanıyorum." dediğimde Pars "Gül Sultan ellerini sıvazlayarak bekliyor Ahsen." dedi. Kötü bakışlarımı ona çevirirken çenemi diktim "Eh o benden de eğlenceli olur o zaman." Sertçe ayağa kalktım ve Atlas'a döndüm "Selin'e ben söylerim, uygun bir zamanda! Lütfen sen söyleme." Atlas sıkıcı bir nefes verdi.

"Şimdi arayıp söyleyeceğim." dediğinde gürültüyle derin bir nefes aldım. Lakin ne Pars'ın ne de Atlas'ın bakışlarında ne bir esneme olmadığında zoraki bir gülümseme takındım. "Ben söyleyeceğim dedim, bana biraz zaman ver sadece."

"Peki madem." diye iç çekti Atlas ve ekledi "Yirmi dört saat ve..." Duraksayıp gözlerini gözlerime sabitledi. "Bir şarım var." dediğinde sol kaşım havalandı "Ne?" Sessizce ifadeyi araştırdığında, gözlerimi devirdim. "Balo gecenizin açılış konuşmasını yapmamı isteyen bir rektörünüz var." Başımı anlıyormuşçasına sallarken alayla "Mafya babaları ile mi ilgili?" diye sorduğumda yüzünü kırıştırarak yapmacık bir kahkaha attı. "Hayır canım, iş hayatına dair motive edici birtakım sözler söyleyerek gençlere çalışma alanlarımızda sizlere de yer var diyeceğim." Bıkkınca omuzlarımı düşürdüm "Yani bu sıkıcı konuşmayı senin yerine yapmamı istiyorsan baştan söyleyeyim-" Atlas ayağa kalkarken sözümü kesti "Hayır be, sadece bana eşlik et işte, kavalie muhabbeti." diyerek beklentili gözlerini yüzüme diktiğinde "Kardeşinle gitsene." dedim çenemi dikerek.

Ellerini cebine sokarken "Kız kardeşim yanımdayken açık bedefim, malum bekar yakışıklı ve zengin." Göz kırptığında ona beğenmez bakışlarımı atarak burnumu buruşturdum. "Ve de egolu, kendini beğenmiş." diye ekledim.

Omuzlarını kaldırıp indirdi "Şartım bu, işine gelirse." dediğinde seçenekleri düşündüm. Karan'a kavalie olduğu

konusunda yalan söylemiştim ve yalanım gerçek oluyordu, üstelik Selin'e bu kötü haberi Atlas yerine ben vermeliydim. Eğer bunu o yaparsa Selin'i mahvederek yapardı... İç çektim.

"Tamam olur ama ya siyah ya da lacivert bir takım giy." Gülümsemesi yüzünde genişlerken parmağımı uyarırcasına kaldırdım. "Kırmızı giyiyorum, kırmızı kravat." dediğimde göz kırptı.

"Olmuş bil."

Pars'ın çalışma odasından ayrıldığımda mutfığa inip Yeliz Hanım'a eve ilk geldiğimde sorduğum gibi yeniden babaanne-mi sordum. İlaçların etkisiyle hâlâ uyuyordu bende kendime bir kahve hazırlamaya başladım. Kahve demlenirken telefonumu çıkardım ve Selin'e mesaj yazdım.

"Bana gelebilir misin?" Yaklaşık üç dakika sonra cevap yazdı.

"İz peşindeyim sonra gelsem?"

Alt dudağımı ısırırken "Sana ihtiyacım var, gelsen fena olmaz." diye yazdım. Mesajın sonuna kederli bir yüz ifadesi seçip ekledikten sonra gönderdim.

"Geliyorum, gelirken tatlı almamı da ister misin?" yüzümde acılı bir gülümseme belirdi.

"Olur, çikolatalı ama."

"Tarçınlı alacağım." Kahkaha emojiyi koyduğunda gülümseyerek telefonu arka cebime yerleştirdim ve sıcak kahveyi soğuk köpüklü süt dolu bardağıma boşaltarak tezgâhın üzerindeki cup keklerden birini alıp yemeye başladım. Kahvem ve kekimle havuz başındaki büyük masaya yerleşirken evdeki yeni yardımcılardan biri "Efendim ben yapsaydım." diyerek mahcup bir ifadeyle kahveyi elimden alıp masanın üzerine koydu.

"Ben kahvemi çoğu zaman kendim yaparım." dedim gülümseyerek. "Sen yeni misin?" diye sorduğumda başını sallayarak onayladı.

"Adım Ceren, Yeliz Teyze ile uzaktan akrabayız." Yirmili yaşların başındaydı, kara kuru gençten bir kızdı. Sıska yüzünde kocaman gözleri vardı. Sevimli görünüyordu.

"Okuyor musun?" diye sorduğumda başını eğerek salladı. Oldukça utangaçtı ve koyu tenine rağmen kızardığı belli oluyordu.

"Neden bu kadar utanıyorsun, rahat ol biraz, ne okuyorsun?" dediğimde yüzünde geniş bir gülümseme oluştu.

"Açık öğretimden Türk Dili ve Edebiyatı okuyorum, ikinci sınıfa geçtim."

"Neden öğrenim tercih etmedin?" diye sordum.

"Çalışmam lazımdı, iki kardeşim var biri lisede biri ortaokulda." Anne babasının nerede olduğunu sormak istemedim. Acıklı bir hikâye olduğu belliydi ve şu an bile son sorumdan oldukça rahatsız olmuş görünüyordu.

"Ceren odama çıkan bavullardan birinin içinde bir şiir kitabı vardı, onu getirir misin?" diye sorduğumda gözleri ışıldadı.

"Canzoniere mi?" dedi heyecanla sonra yanlış anlamamam için hemen ardından "Çantalarınızı ben yerleştirdim efendim." diye eklediğinde gülümseyerek başımı salladım.

"Evet o kitap, zahmet olmazsa." dedim. Başını sallayarak yüzündeki kocaman gülümsemeyle arkasını döndüğünde "Ha Ceren, dizüstümü de getir lütfen." diye ekledim. Baçeden hızlı adımlarla içeri girip gözden kayboldu.

Kahvemden büyük bir yudum alırken, telefonumu arkamdan çıkarıp, masaya bıraktım. At kuyruğu yaptığım saçlarımdaki tokayı çıkarıp onu da masaya bırakırken parmaklarımla saç diplerimi karıştırdım. Hava gittikçe ısınıyor, nem

de durmadan artıyordu ama soğuktan iyiydi, kardan çok daha iyiydi...

"Efendim kitabınız ve bilgisayarınız." dedi Ceren sıska kollarıyla bedenine sıkı sıkı yapıştırdığı dizüstünü masaya özenle bırakırken kitabı da bana uzattı.

"Teşekkürler." dedim kitabı alırken. Ceren ağzında dönüp duran ama çekimserliğinden bir türlü çıkaramadığı sözleri en sonunda.

"İlk baskılardan sanırım. Çok ince bir zevkiniz var." dedi. Gözleri kitaptaydı.

Kitabı göstererek "Gerçek sahibini tanıma şansım olmadı ve aslına bakarsan hakkında da çok bir şey bilmiyorum." diye dudaklarımı büktüm.

Ceren'in koyu ince kaşları havalandı. "Anladım efendim, benden arzu ettiğiniz başka bir şey var mıydı?" diye sorduğunda

"Arkadaşım gelecek, adı Selin, ona yiyecek bir şeyler hazırlarsanız iyi olur."

Tatlı bir tebessümle başını sallayarak ayrıldığında elimdeki eski kitabı incelemeye başladım. Eski olmasına rağmen özenle bakılmıştı ve sayfaların kenarlarının sararması dışında çok iyi durumdaydı. Alelade bir sayfa açtım ve neredeyse yüzyıllar önce kaleme alınmış dizelere baktım.

Aşk, hissediyorsun sen, nasıl büyük

Acı ve ağır kaybım, sana yakınıyorum bu yüzden;

Ve biliyorum acı çekiyorsun elemimden,

Daha doğrusu elemememizden, tek kayaya çarpıp parçaladığımız için gemiyi

Ve aynı anda karardığı için güneşimiz.

Francesco PETRARCA-Canzoniere-268

Aşk, bin üç yüzlü yıllarda dahi elemle birleştirilmişti. Acı aşkın bir parçası olmuş, onunla bütünleşmişti. İkisini

yaratıyordunuz bu kitapta ve yine aslında hayatta... Düşün-
 mince rüyallardır verilen mesaj açık değil miydi?; Aşk acı çek-
 meyi gözle alımlar için vardı, cesurklar için, kendi kanından ve
 bedeninden korkmayanlar için...

Akıllı olmasları da kendimiz yaratıyorduk, eğer acıyı gözle
 alabiliyorsak olmazlar umurumuzda olmamalıydı ve sanırım ki
 çok azını acıya gönüllü olmaları.

Üzerime düşen gölge ile başımı kitaptan kaldırdım, ne ara
 güneşin altında kaldığımdan habersizce daldığım düşünceler-
 den üzerime evden uzanan tentenin gölgeliğini hissetmemle
 ayıldım ve gözümü kurma çantayı aktive ettiğini bildiğim me-
 kanizmanın olduğu yere çevirdim.

Oradaydı, her daim bir yerlerde ve gözleri ise her daim üze-
 rimde... Güneşin kızgın sıcaklığını üzerimden aldıktan sonra
 ağır adımlarla yanıma ilerleyip, elinde tuttuğu küçük bez çan-
 tayı masaya bıraktı.

"Kaburgalarınızdaki çatlak için." dedi ve ona diktiğim göz-
 kime bakarak ekledi. "Ateliniz!" Sıkkin bir nefesi gürültüyle
 salarken gözlerimi tekrar kitaba indirdim.

"Takmayacağım." dedim sakinliğini korumaya çalıştığım
 sesimle.

"Takmazsanız abinize arkadaşınızın hamile olduğunu söy-
 lerim." dedi dan diye.

Çenem hayretle göğsüme düştü. Hışım la başımı kaldırıp
 yüzüne baktım. Yüzündeki soğuk tehditkâr ifade ürperticiydi.
 Derin bir nefesle göğsümü şişirip başımı kendi kendime bir
 kaniya varmışçasına usulca sallarken açılan ağzımı kapadım.
 Oturuşumu düzelttim ve etrafa kaçamak bakışlar attıktan son-
 ra kitabımı masaya bıraktım.

"Demek bunu bana kullanmak için onlara söylemedin!" dedim dişlerimin arasından, omuzlarını silktiler, dudaklarında sinsî bir gülümseme belirip kayboldu.

"Bende diyorum ki ne onurlu bir çalışan." Eğreti sesim ve imalı sözlerime karşın omuzlarını kaldırıp indirdi ve ceketinin altından uzanan kol yakalarını düzeltti. Ne sitemim ne de hayal kırıklığım umurunda değildi.

"Seni ciddi kovacağım günü sabırsızlıkla bekliyorum." dediğimde bir kaşı havalandı, güneş gözlüğünü burnuna doğru indirip başını eğdi ve gözlerimin içine o yakıcı kehribarlarıyla bakarken masaya doğru eğildi, gözlerini gözlerimden ayırmadan, bez çantayı aldı ve hemen önüme bıraktı.

"Kovmadan önce bunu taktığınıza emin olacağım." diye eklediğinde başımı arkaya atıp yukarıya sabır dilenircesine baktım. Sertçe ayağa kalktığımda sandalyem sürünerek geriye gitti. Öfkeyle yüzüne karşı solurken sertçe masadaki küçük çantayı aldım ve ona yakın bir sandalyeye ayağımla vurarak ona doğru ittim.

Odama yönelirken sırtımdaki delici bakışlarını ayak bileklerime kadar hissediyordum.

Lanet olası bandajlar pembeydi, adım kadar emindim ki bu ürünleri hususi bulmuştu. Göğsümün altında bandajı yapıştırıp, küfrederek üzerimdeki cropu beyaz düşük omuzlu bol bir tişört ile değiştirip yeniden aşağı indiğimde, onu bıraktığım yerde kitabımı incelerken buldum. Kaşları çatılmış, ifadesi sanki mümkünmüş gibi biraz daha sertleşmişti. Yerime otururken "Bir şiir kitabının insanı ya üzmesi ya da mutlu etmesi gerekmez mi, seni neden öfkелendirdi?" dedim aksi bir sesle söylemek istesem de ifadesinden çekindiğim için yumuşak bir dil kullanmıştım. Kitabı kapatıp tam önüme aldığı

vere koyarken "Aşka inanmıyorum." dedi buz gibi bir sesle. "En azından kendi adıma." diye eklediğinde bir kaşım havalandı. Sakin bir ifadeyle kahveme uzandım "Doğru sen sadece etkilenirsin." diye kendi kendime söylendiğimi düşünürken sözlerimi ona duyuracak kadar mırıldanmış olmalıydım ki yüzündeki ciddiyet buharlaşıp uçtu. Alt dudağımı istemsizce dişlerimin arasına aldığımı gözleri dudaklarıma kayınca anladım ve dudaklarımı içeri çekerek onları dilimle ıslattım. Bu adam yakınlardayken sıcaklık on kat daha mı artıyordu ne?

Konuyu değiştirmek için alnımı kırıştıtarak başımı kaldırdım. "Selin'in durumundan nasıl haberin oldu?" diye sordum.

Düz bir sesle "Sizin yakınınızda olan biten her şeyden habirim var." dediğinde sadece yutkunabildim. Yaklaşan adet döngümü bile takip ediyor olması tüylerimi diken diken ediyordu.

Yüzümü inceleyen bakışlarını aldırmamaya çalışarak "Bu seni rahatlatıyor değil mi?" Parmağımla havada bir daire çizerek "Hakimiyet kurmak." dediğimde dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu.

"Beni okumaya bu kadar istekli olmanız gururumu okşuyor." dedi. Sözlerinde samimiyet yoktu. Hayır gururu falan okşanmıyor aksine rahatsız oluyordu. Bakışlarımı küçülterek masaya eğildim.

"Gururunu okşamadığını biliyorum, seni bu dünyada memnun edecek çok bir şey olmadığına da eminim." dediğinde başını yana eğdi ve dudaklarını diliyle ıslattı.

Tanrım ağzına bakma Ahsen!

"Aslında beni memnun eden şeyler var." dediğinde alaycı bir sırıtışla arkama yaslandım.

"Ah dur tahmin edeyim, birilerini yumruklamak, birilerini vurmak falan falan..." Yüzünde geniş bir gülümseme belirince, nefesim sığılaşıp ısındı. *Çok güzel gülüyordu ve ah o gamzeler,*

onlara dokunmak istiyordum. Çenesini kapalı tutup sadece gülümseme daha revmli olabilir diye düşünürken, "hadiiii!" diye sordu. Tiftiği kaldırıp ona gözümün altını gösterdiğim gibi çıkık adam olmasının kalkıp indiğini gördüm. Telefonu çaldığında yerimde doğruldum ve telefona uzandım. Kapatılmayan bir yurt dışı hattıydı. Kaşlarım itmemiye çalırken temkinli bir sesle çağırışı karşıladım.

"Alo?" Kulağıma ilk gelen ses arkadaki yükecek müzik oldu.

"Hiiii! Ahşen nasılsın?" diye bağırdı Mert. Cözlerini kapatıp derin bir nefes alırken üst dişlerimin hepsini alt dudaklarıma geçirdim.

"Çıkaramadım?" dedim, gerçek olmasını umduğum bu yalanla.

"Gerçekten mi?" dedi sesindeki kırgınlık hoşuma gitti ve yalanımı sürdürmeye karar verdim.

"Kusura bakmayın lütfen, inanın çıkaramadım." dediğimde sanırım Mert daha sakın bir yere geçmiş olacak ki arkadaki müziğin sesi azalarak yok oldu.

Cesaretini toplamak için uzunca bir nefesi içine çektiğini duyarken bu gereksiz konuşmayı neden yaptığımı ve numaramı nereden bulduğunu düşünüyordum.

"Mert ben, liseden, hani şu serseri ruhlu adam." dediğinde bana lisedeyken ona son söylediğim sözlerin altını çiziyordu. Serseri ruhlu pişin birisin kendine kendin gibi birilerini bul! Üzerinden yıllar geçmiş olabilirdi ama bazı anılar özellikle travmatik olanlar unutulmuyordu. Lakin onun bu hatıralarının hâlâ capcanlı olduğunu bilmesine gerek yoktu.

"Ah, şu liseden." dediğimde sesim tam da istediğim gibi kayıtsızdı.

"Adına bakarsan Selin ile konuştuk, mezuniyet balonu-
nu davet etti beni, hâlâ çok zarif bir kız." dediğinde içimden
Selin'e kûfürler etsem de gülümsemeye çalıştım.

"Selin zariftir evet." Kısa bir duraksamanın ardından de-
vama ettim. "Yanlış anlama Mert ama numaramı nereden bul-
duğun ve beni arama sebebin nedir bilmiyorum lakin kapatmam
gerek, çünkü halletmem gereken işlerim var."

"Ah örür dilerim şey aslına bakarsan numaran bayadır var
ama bende arayacak cesaret yoktu. Selin ile konuşmak beni
cesaretlendirdi sanırım. Seni rahatsız etmek istemem sadece
geldiğimde bir kahve içer miyiz acaba..."

Sözünü süratle kestim. "Mert sesini duymak güzeldi." de-
dim samimiyetten en uzak buz gibi bir sesle ve ekledim. "Üz-
günüm ama oldukça yoğunum, kahve teklifin için teşekkür-
ler." dediğimde o lisedeyken öz güveni üzerinden akan çocuğu
anımsadım.

"Anladım." dedi solgun bir sesle. "Baloda görüşürüz o zaman."

"Hoşça kal." dedim ve telefonu kapatıp derin bir nefes ala-
rak yeniden kahveme uzandım. Gittiğini düşündüğüm ama
kısalımış bakışlarla ve gergin omuzlarla beni izleyen korumamı
gördüğümde irkildim. Mert'in beni arıyor olması ve sesini ye-
niden işitmek afallatmıştı.

"Neden hâlâ buradasın?" dediğimde dudakları düz bir çizgi
hâlini aldı.

"Numaranızı değiştirmemi ister misiniz?" dedi bir sorudan
çok emreder bir ifadeyle. Başımı sağa sola sallarken "Çok zah-
metli, ardından bir sürü yerde güncelleme yapmak gerekiyor."
dediğimde hiç düşünmeden "Ben hallederim." dedi. Başımı
yana eğerek yüzünü inceledim.

"Neden böyle bir zahmete giresin?"

"Görevim!" Sesi aksiydi, gülümsedim.

“Değil!” Kahvemden bir yudum daha alıp dudaklarımı olabildiğince ağır bir hareketle yaladığımda bakışlarını süratle başka bir yere çevirip kulak memesini sıvazladı.

“Belki de onunla bir kahve içirim.” dedim el artırarak “Ne de olsa ilkler ve ne diyorsun sen özel olmalı.” Göz kırptım. Güneş gözlüklerinin ardındaki gözlerinin alev aldığını görebiliyordum.

“Bir daha denenebilir aslında.” derken masadan ağırca doğrulmuştum. Tüm kasları kasıldı, kıyafetlerinin içine sıkışırken dişlerini sıkıyordu. Etrafıma bakındım kimse yoktu. Ona doğru birkaç adım attım ve aramızdaki mesafeyi sıfırlayıp parmaklarımın ucunda kulağına yükseldim. Kokusu muazzamdı ve insanın damarına en şehvetli duyguları zerk ediyordu. Dudaklarımı tenine bastırmamak için kendimle yoğun bir mücadele veriyordum.

Nefesimi tenine üfleyerek “Kapıda nöbet tutarsın sen de.” dediğimde başını ağırca bana çevirdi, tüm tüylerimi diken diken edecek bakışlarıyla ürpererek dudaklarımı birbirine bastırdım. Sıcak ve sert nefesi tenimi yalarken “Anlık gafletlerinizi saymazsak, benimle kafanız ayıkken özel hiçbir temas kurmaya niyetiniz olmadığını biliyorum.” Sözlerimi bir bir suratıma çarptığında dudaklarımı kıvırdım, hınzırca parıldayan gözleri dudaklarımdaydı.

“Yine de sizi temin ederim, kafanız ayıkken ya da değilken benim kapısının önünde durduğum bir odanın içinde size kimse dokunamaz.” Boynundaki damarları belirginleştğinde sözleriyle kaşlarım çatıldı.

“Bu ne demek?” diye soluduğumda yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. Kaşları havalandı ve “Bu şu demek.” Kulağıma eğildi ve dudakları tenime değerken fısıldadı.

Nefesi teşvik edici derecede arzu uyandırıyor, bedenimi ona bastırmak, başımı geriye atmak ve onu hissetmek için yapışıp tutuşuyordum.

“Sadece benim tenimin altında eriyebilirsiniz ve o tatlı mırıltıları sizden sadece ben koparabilirim.” Sesi ve kokusuyla mayhoşlaşan sesimle fısıldadım.

“Bana hükmetmiyorsun, ben sana hükmediyorum ve sana ait değilim, sen bana aitsin.” dedim. Başını hafifçe çekip gözlerime baktı. Göğsümün altında, atelin üzerinde hissettiğim parmakları cüretkâr ama kibardı. Dudakları kıvrıldı.

“Kim kime ait Pembe Tavşan?” Yutkundum ve gözlerimi kırıştırdım.

“Olmaz diyen sendin.” dedim sitemkâr bir ifadeyle. Yüzünde silik bir gülümseme belirdi ve gözlerinde adını koyamadığım bir karanlık vardı. Arada kalan bir ruh hâli içindeydi. Kendisiyle mücadele ettiğini görebiliyordum çünkü o duyguyu iyi tanıyordum. Ben de kendimle bir mücadele içinde değil miydim? Ne zaman bir adım yaklaşırsa on adım uzağa giden oydu ve bunu yaparken kalbimi kırmaktan çekinmiyordu. Yüzüne baktım ve iç çektim. Bu ifade de ruhumu incitiyordu ama yine de bedenimi onun tesirinden kurtaracak kadar güçlü değildim.

“Olmaz.” dedi tekrar ve gözlerimin içine baktı “Olsun istemediğimden değil, olmaması gerektiğinden.” Gözlerimi kırıştırdım. Kalbim ondan değen sıcaklıkla eriyordu. Sesi umulmadık bir biçimde yumuşak ve hâlâ oldukça karizmatikti.

Kısa bir nefesi içime çekerek sancıyan ciğerlerimi rahat bıraktım “Dikkatini dağıttığım için mi?” diye sordum sessizce. O gece hastane odasında sarf ettiği cümleleri harfi harfine anımsıyordum.

Başını onaylarcasına salladı “Yine de...” derken, dudakları düz bir çizgi hâlini aldı, gözleri kısıldı “Sizi sadece ben

koruyabilirim ve..." Yeniden kulağına eğilip "Sadece ben dokunabilirim." diye fısıldadı. Tam anlamıyla kalbini teklediği hissederken karnının ortasında beliren tatlı ısı ağağına doğru inivere başladı.

"Bunu bir hizmet gibi mi düşünmeliyim?" diye güçlükle sorduğunda ise sessiz kaldı. Tam cevap vermek için geri çekilmişti ki Selin'in evin içinden yükselen neşeli sesini duydum.

"Süüüscüğim, bak sana ne getirdim?"

Bakkan bir nefesle gözlerimi devirdiğimde birkaç adım geri gitti ve bana samimi bir gülümsemeyle selam verip bahçeden hızlı adımlarla ilerleyip ortadan kaybolurken Selin çoktan yanıma gelmişti. Gözlerimin olduğu yere başını çevirdi.

"Şu karizmatik koruman değil mi o?"

Gözlerimi ayırmadan iç çektim. "Evet o."

"Hâlâ sinir bozucu mu?" diye sordu.

Başımı salladım. "Tahmin bile edemezsin."

Selin'le tüm geçmiş araştırmalarının üzerinden geçerken, aklımda bugün Pars ve Atlas ile yaptığımız son konuşmadaydı. Öğrendiğim yakıcı gerçekliği arkadaşıma nasıl söyleyeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu, hele ki bebeğin kalp atışlarını bana dinletip, ultrason resimlerini Erhard'ı bulana kadar biriktireceğini anlatana kadar. Lakin Atlas'ın bu konuda sabırlı davranmayacağına da emindim.

"Ya Erhard bebeği istemezse?" diye sorduğumda başını sertçe sallayarak getirdiği pastadan koca bir dilim alıp ağzına attı. Doktorunun verdiği bulantı ilaçları işe yaramış görünüyordu.

"Günün birinde baba olmak istediğini biliyorum. Bilet aldım, yarın akşam New York'a gidip o adamı bulacağım." dediğinde sikkın bir nefesi yavaşça verip "Selin." dedim, vaktimin olmadığını anlamak elimi kolumu bağlıyordu, yeşil gözlerini anında bana çevirdi, ifademde gördüğü şeyle gözleri kısıldı.

"Nasıl bir karanlığın var Absen," dediğinde başımı salladım.
 "Çünkü Absen'in kim olduğunu buldum," dedim. Göz-

"Sana hiç Ulter denen birinden bahsetti mi?"

"Evet," dedim. "Şu infazcılar olan adam mı?" dediğinde başı-

"Çünkü Absen o adamın infazcılarında biriymiş," dedim.

Bir dakikamla onu izliyordum. Bir süre sessizce yüzüme
 bakıyordu. Gözleri anbean değişti. İdrak etmesi zaman almıştı, uzun
 bir süre kırılganlığını kırıp atmışken yutkundu.

"Nasıl öğrendin?" Sesi solmuş, neşesi kaçmıştı ve bunu
 anlatmak, onu bu kedere sürüklemek beni mahvediyordu. Ka-
 rancı denemeye çalışarak kendime şunu hatırlattım. *Şimdi sen
 yaparsan, Selin'in New York'a gideneğini duyduğunda bunu
 nasıl yaparsın!*

"Paz bir süredir Ulter denen adamın peşindeymiş," diye
 yavaşça açıklamaya başladım. Başımı salladı ve öfkeyle çıkıştı
 "Ez"

"Erhard, Selin," dedim yumuşak bir sesle ve kendimi zorla-
 yarak "Erhard da..." Birden ayağa fırladı, yüzü kızarmış gözleri
 dolmuştu.

"Saçmalama, Erhard kimsenin adamı değil!" dedi, bir yan-
 dan da kafasında anbean oturan parçalarla dalgınlaşıyor, zih-
 ninde derinlere gömülüyor ve girdiği karanlığın ürkütücülüğü
 ile karışlıyordu. Yavaşça ayağa kalkıp ona doğru bir adım attım
 "da benden uzağa, geriye doğru başka bir adım. Acının onu
 kapladığını ve yutmaya hazırlandığını bilerek ellerimi kaldır-
 dım. Kelimeleri özenle seçiyordum. "Bunu tahmin edemezdik
 Selin, Erhard'ın tüm tuhafıklarını şimdi bu durum açıklıyor."
 Sesim yorgun ve hüzünlüydü. Koluna girerek onu sandalye-
 ne çektim. Kalktığı yere çökerken şok içindeydi, gözlerinde

biriken yaşlar ondan izinsiz süzülüyor, göğsü sertçe inip kalktı bir süre sonra nefes bile almıyormuşçasına hareketsizleşti. Boşlukta öylesine yığılı ellerini avuçlarının içine alıp sıkarken gözleri geçmişi izliyormuşçasına dalgındı. Teni buz gibiydi uzuvları ise kontrolünün dışında süzülüyordu. Ağzındaki acı himi yutarken gözlerimi kırpıptırdım ve derin bir nefes alarak kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. İçimden kendime *sabın ağılama, ona destek olmalısın* diye tembîhlesem de gözlerimden fışır eden o bir damla yaş, yanağımı omzuma silerek bertaraf ettim.

"Bana bak." dedim ellerini yeniden sıkarken. Yeşil gözleri hâlâ çok uzaklardaydı.

"Selin." Sesim yalvarmaktan farksızdı, gözleri ağırca bana döndü.

"Ne olursa olsun." dedim yemin eden bir sesle. Kararlılığı-mı görmesi için gözlerimi gözlerine diktim. "Neye karar verir-sen ver, ne yapmak istersen yap, hepsinde yanında olacağım. Bir babası olmayabilir ama ben varım ve seni..." Yutkundum "Sizi asla yalnız bırakmam, şimdi lütfen en azından bebek için artık onu düşünmeyi bırak." dedim. Biçimli kaşları birbirine yaklaştı. Sertçe yutkundu öyle ki boğazındaki kasların oynadığını görebilmiştim.

"O öldü mü?" diye sorduğunda sesi fısıltıdan ibaretti. Yüzü acıyla kırışmıştı ve benim buna verecek bir cevabım yoktu. İhanetinden, yalanlarından, kandırılmışlıktan daha yakıcı bir gerçek vardı. Selin'i gerçekten yıkacak tek bir gerçek. O da Erhard'ın ölmüş olmasıydı. Yüzünü yüzüme doğru eğdi ve gözlerimin içine baktı. Onu hiç bu kadar çaresiz ve acılı görmemiştim. Öyle ki gözlerinden içime akan keder beni bile boğarken onu öldürüyordu. Ve gözlerimde gördüğü cevapla nefesi yeniden kesildi!

Gözlerindeki yaşlar ondan izinsiz süzölmeye devam ederken çenesi kasıldı. Alnı kırıştı ve gözlerini sıkıca yumup derin bir nefes almaya çabaladığında tüm yüzü acıyla buruştu. Sanki bir parçası ondan koparılmış, her yanı kan içindeydi de ben o kanı göremiyordum. Selin kadar olmasa da hissettiğim çaresizliğe öfkelenerek, ellerimi ellerinden çekip doğruldum ve ona sarıldım.

En yakın arkadaşım, aramızda kan bağı olmayan kardeşim kollarıma sarılarak hıçkırıklara boğuluyor ve ellerimin altında bir mum misali eriyordu. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kalbim onun bedeni sarsılıp, gözlerinden düşen her bir damla yaşla parçalara ayrılıyordu.

Evde olan hiç kimse yanıma yaklaşmaya cesaret edemezken, bir süre sonra Selin sakinleşti. Ve iç çekerek yavaşça doğrulduğunda yüzümü silerek hemen yanına çöktüm.

“Pars nerede?” diye sordu.

“Atlas ile evin arka tarafındaki çalışma odasındalar.” dedim. Hışımla ayağa kalkıp eve girdiğinde şaşkınlıkla ardından seldim “Selin, hey! Dursana.” Ama beni dinlemedi.

Merdivenleri üçer beşer çıktı ve Pars’ın odasına daldı.

“Onu hanginiz öldürdü?” diye nefretle bağırdı.

“Selin?” dedim yatıştırıcı olmasını umduğum yumuşak ve en şefkatli sesimle. Elini kaldırdı ve kızarmış ıslak yüzüyle bana döndü.

“Bunları ne zaman öğrendin?” dediğinde Atlas araya girerek “Ahsen biraz önce öğrendi ve eğer ona sana söylemezse benim söyleyeceğimi söyledim.” dedi sesi duygusuz ve insanı öfkeliendirecek kadar soğuktu. Ona inanamaz gözlerle bakarken Pars masasının arkasında yavaşça doğruldu. “Otursana Selin, iyi görünmüyorsun.” dediğinde Atlas’tan daha merhametli görünüyordu.

Selin duyduklarının hiçbirini kulağına almadan yeniden bağırdı “Onu kim öldürdü?” diye sordu kelimelerin üstüne bastıra bastıra. Atlas öfkeyle ayağa fırladı.

“Adam şerefsiz, yalancı itin biri ve sen onun bunca pislüğünün ardından hâlâ kimin onun hakkından geldiğini mi merak ediyorsun?” Selin başını sağa sola sallarken at kuyruğu yaptığı sarı saçları dağıldı.

Dudaklarını Atlas’tan tiksindiğini gösterircesine büzerken “Neyi biliyorum biliyor musun?” dedi boynunu dikerken parmağını ona doğrulttu. “Senin sevgiden de, merhametten de zerrece anlamadığını biliyorum, yapacağı şeyden benim için vazgeçtiğini bilecek kadar onu tanıdığımı biliyorum.” Omuzlarını silerken gözyaşları yeniden süzölmeye başladı ama ağladığını sesine yansıtmadan “Adını, nereden geldiğini amacını bilmiyorum evet.” Alnı kırıştı “Ama beni gerçekten sevdiğini biliyordum.” Alt dudağı titrerken gözlerini yeniden kırıştırdı.

“Onu kim öldürdü?” diye sordu yeniden. Atlas’ın yüzünde büyük bir hayal kırıklığı ve yadsınamaz bir öfke vardı. Hırsla “Ben yaptım.” dedi bastıra bastıra.

Uyarırcasına “Atlas!” dedim ama beni umursamadı. Selin’e doğru tehditkâr bir adım attı. “O şerefsiz haini çok büyük bir zevkle geberттіm.” dediğinde Pars araya girdi.

“Atlas, tamam yeter.”

“Yetmez!” diye bağırdı “Ben de neyi biliyorum, biliyor musun sevgili kardeşim.” dedi. Selin yüzünü abisine kaldırdı. Omuzları çökmüştü. Yenilgiyi kabullenmiş onurlu bir asker gibiydi. Gözlerim dolsa da onları geri savuşturdum. Atlas acımasızca “Çok büyük bir hayal kırıklığı olduğunu.” dediğinde ağzım bir karış açık kalmıştı. Atlas’ın sözleri benim bile kalbimi kırarken “Bu haksızlık ama.” diye çıkıştım sertçe.

Atlas’ın yüzü bana dönerken ona çarpılmış bakışlarla bakıyordum. Şu an bu odada hayal kırıklığı olan biri varsa o da

du ve yüz ifademini bunu ona haykırdığını bilerek öfkeli bakışlarımı üzerine sabitledim. Selin dudaklarında acılı bir tebessümle "Kardeşinin sevdiği adamı öldürmek de çok onurlu bir davranış." dedi. Omuzlarını silktilti "Ya da kaçakçılara aracılık etmek, karanlık masalarda el arttırmak da çok onurlu ve insanlık adına faydalı." Yorgun sesinde alay olmasa da, sözleri birer tokat etkisi bırakmayı başarıyordu. Başını anlıyormuşçasına sallarken kapıya doğru hızlı adımlarla yürüyüp beni arkada bıraktı.

Eli tam kapının kulpundayken arkasına döndü. Pars ve Atlas'a o hepinizden iğreniyorum bakışlarını atıp "Neyse ki cehennem çok büyük, hepimize yeter." dedi ve kapıyı sertçe kapatıp odadan çıktığında Atlas'a döndüm.

"Sen ne halt ediyorsun?" ifadesi bir kez daha çarpıldı ve yüzünün renk attığını gördüm. Ağzını bir şey söylemek için açtığında Selin'e yetişebilmek için kapıyı açtım ve koşarak koridora çıkıp oradan da merdivenleri inmeye başladım.

Ana kapıya yetiştiğimde kırmızı Lamborghini'sinin motorunun ön bahçeyi dolduran sesini duydum, yine de pes etmeyerek bahçeye koşturdum, hâlâ açılmakta olan çift kanatlı kapının kanatlarını sıyrarak süratle yola atıldığında, yapabildiğim sadece nefes nefese bir hâlde ardından bakmak olmuştu.

Küçükken dedemden çok korkardım. Öyle ki yüzünün güldüğünü hatırlamıyorum. Özellikle de ailemin ölümünden sonra! Ve senelerce içten içe beni suçladığını hissederek beni İngiltere'ye gönderene kadar bu koca arazinin içinde saklanarak yaşadım. Yıllanmış köklü ağaçların aralarında gezerken, geniş gövdeli bir çınar bulmuştum kendime ve zaman zaman saklanmak istesem gelip o ağacı buluyordum. Tıpkı şimdi olduğu gibi... Evden neredeyse beş yüz metre kadar

uzaktaydı, yürüyüş parıkasının uzağındaydı ve diğer ağaçların gölgelenen bir zemini vardı.

Ne Atlas'ı ne Pars'ı ne de başka birini görmek istiyordum. Şu an görmek istediğim tek insan Selin'di ve bin kere arama ma rağmen ne açmış ne de attığım onlarca mesajdan birine dönmüyü. Atlas'ın tehdidine boyun eğdiğim için kendimden de nefret ediyordum, Selin'in son hâli gözlerimin önünden gitmiyordu. Anın içinde sıkışıp kalmıştım ve yapabileceğim hiçbir şey olmaması canımı sıkıyordu. Ulter'i ve infazcılarını ellerimle öldürmek istiyordum, Atlas'ı ise parçalamak...

Yıllanmış bir kütüğün üzerinde oturmuş kurumuş kabuklarını sertçe çekip koparıırken, zihnimde kanlı görüntüler oynatıyor ve bunu gerçekten arzuluyordum. Hikmet denen şerefsizin de ve onun gibi olan her şerefsizin de belasını dilerken, gözlerimden süzülen yaşlardan da nefret ediyordum.

Omzumdaki eli hissetmem ile yüzümü diğer tarafa çevirip yanaklarımı sildim. Burnumu sertçe çekerken o dokunuşun kime ait olduğunu bilerek son yakaladığım kabuğu da çekerek kopardım.

Omzumun üzerinden beyaz bir mendil uzattığında "Gerek yok," diye homurdandım. Kendi sesim beni bile rahatsız edecek kadar zavallı çıkmıştı. Bir bacağı kütüğün üzerinden atıp yüzüme bakmadan yanıma oturduğunda bacağı bacağıma süründü. Dirseklerini baldırlarının üzerinde kırıp öne doğru eğilirken, gözleri ileride özensiz bir sırayla serpilen ağaçların gövdelerini geziyordu.

"Siz iyi bir arkadaşsınız," dediğinde dudaklarım alayla бүкүldü. Gözleri gözlerimi bulduğunda, yüzünde beliren şefkat sıcaktı ve o sıcaklığa sığınmak istiyordum.

"İyi bir arkadaş, arkadaşı ile ağlayabilendir, onunla gülebilen ve acısına ortak olabilen." Sesinde o nadir duyduğum bir yumuşaklık vardı. Gözlerimi kırıştıtırırken "O görmüyorken

bile onun için gözyaşı dökmektir, iyi arkadaşlık.” Eli yanağını kavradığında gözlerimi kapatıp başımı eğdim. Avucu sıcacıktı ve tenimi okşayan o sıcaklığa sığınan bir damla gözyaşı daha süzüldüğünde başparmağı ile onu yakalayıp tenimi okşadı.

“Siz doğru olanı yaptınız.” dediğinde dudaklarım acıyla kıvrıldı. Gözlerimi aralarken başımı hafifçe doğrulttum ve yanağım avuçlarının sıcaklığından ayrıldığında üşüdüğümü hissederek titredim. Ceketini anında sırtından çıkarıp omuzlarıma sardığında, yaklaşan bedeninin sıcaklığı ve yayılan kokusuyla iç çektim. Şu an ona sarılmaya deli gibi ihtiyacım vardı ama aramızda olanlardan ötürü cesaret edemeyerek oturduğum yerde büzüştüm.

Gözlerimi güçlkle başka bir noktaya çekerek “Telefonlarımı açmıyor ve şu an o berbat ruh hâli ile ne yapıyor bilmiyorum.” dedim çatlayan sesimle.

“Yalnız kalmak istemesine anlayış göstermelisiniz.” dediğinde başımı salladım.

“İçimde kötü bir his var.” dedim elimi kalbimin üzerine götürerek.

Kısa bir nefes alıp dudaklarını birbirine bastırdı.

“Eğer isterseniz konumunu öğrenebilirim.” dedi. Başımı hızla ona çevirdim. Bu kadar yakında olduğunu bilmeyerek yutkundum. Nefesi tenime değince yanlış bir şey yapmamak için hemen geri çekildim.

“Çok sevinirim.” dediğinde cebinden telefonunu çıkarıp birini aradı.

“Selin Alsoy’un konum bilgileri.” dedi sert bir sesle ve telefonu kapattığında buruk bir gülümsemeyle “Teşekkürler.” diye fısıldadım. Başını sallarken büzüşen bedenime baktı.

“Biraz odanızda dinlenin ben haber alınca size söylerim.” dedi. Ayağa kalktı ve elini bana uzattı. Elimini eline bırakıp

doğrulurken, teninden tenime bulaşan bir his tüm vücuduma yayılıp beni ona çekiyordu ki, kalktığım kısa bir an karşımda iki tane Onur gördüm ve birden üç olduklarında sendeledim. Kolu anında sırtıma sarıldı ve beni çekip kendisine yasladığında, yüzündeki o telaşlı ifadeyle gözlerimi kırptırdım. Bir eli yüzüme gidip parmakları yanağıma okşadı.

“İyi misiniz?” Sesi boğazından geliyordu. Gözlerimi kapatıp “İyiyim.” dedim. Otomatik bir cevaptı. Yüzü biraz daha yüzüme eğildiğinde dudaklarıma çarpan nefesiyle gözlerimi araladım. “Size ağlamayı yasaklamalıyım.” Sesindeki öfke cümlesindeki yumuşaklığa sarılıyordu.

“Aşka iyi ki inanmıyorsun, Selin’in geldiği noktayı düşünürce senin için seviniyorum.” deyiverdim ve Onur’un dudaklarında beliren o acılı tebessümü seyrettim.

“Bazen inanmazsın.” dedi kaşları çatılırken ve ekledi. “Ama inanmamakla varlığı yok olmaz, aslında çoktan oradadır ve görmezden gelmek için kendine inanmadığını söylersin.” dediğinde başımı yana yatırarak yüzünü inceledim.

“Seni anlamıyorum.” Mırıldanmam onu gülümsetti ve gözleri dudaklarıma düştü.

“Ben de anlamıyorum.” dediğinde dudaklarına baktım. Hiçbir şey bu kadar cezbedici olmamalıydı. Gözlerimi kapattım ve dudaklarının arasından dudaklarıma değen havayı içime çektim.

“Bu da kendimi iyi hissetmem için bir tür hizmet mi?” diye sordum. Çünkü ne zaman beni ağlarken görse sonunda tuhaf biçimde yakınlaşıyorduk.

Dudaklarıma doğru güldüğünde nefesi tenimi yaktı. Ne ara onu bu kadar arzular olmuştum bilmiyordum ama bu his gittikçe dayanılmaz oluyordu.

“Söylediğim her şeye neden inanıyorsunuz.” Fısıltılı sesinden akan şehvet hücrelerime sarılıyor olsa da vadettiği tehlikeyi görmezden gelemezdim.

“Ne de olsa yalanlar da söylüyor olduğunu inkâr etmemişken.” diye tamamladığımda geri çekilmek için hareketlendim ama o tam tersini yaparak beni kendisine çekti ve dudaklarıyla dudaklarımı örttü. Ellerim kollarından ayrılıp boynuna dolandı ve büyük bir açlıkla onu kendime çektiğimde belimdeki elinin tutuşu sertleşti.

Saçlarına dokunmak için hareketlendiğimde o geceki sözlerini anımsadım *saçlarıma dokunmak yok* kendimi dizginleyerek, parmaklarımı ensesinde gezdirmeye başladım. Dudakları ağır ağır beni istila ederken, dilinin tadıma baktığını hissedebiliyordum. Dudaklarımı araladım ve ona daha çok alan tanıdım. Öpüşü derinleşirken o gecekinden çok daha nazik ve araştıran dudakları anın tadını çıkarıyor gibiydi. Kalbim çoktan kontrolden çıkmıştı. Kanımdaki sıcaklık dudaklarımdaki hisle artıyor ve tüm bedenimde tek bir nokta toplanıp sızlıyordu. Onu her şeyiyle istiyordum, vücudum onun ihtiyacı ile eriyordu ve ondan yayılan ısıyla buna sadece benim ihtiyacım olmadığına emin oluyordum. Her ne kadar romantik bir öpüşme olsa da mantıklı bir yanım anı bozmak için zihnimi dürtüyordu.

Ya bu da yalansa?

Oysa çok güzel öpüşüyordu, her dokunuşunda milyonlarca anlam, dilinin her tenime değişinde milyonlarca arzu yatıyor gibiydi. Hayatımda ilk kez bir erkeğe karşı istek duyuyordum. Mert, bir gençlik aşkı mıydı yoksa yaşımın verdiği meraktan dolayı çıkılmış yanlışı bir keşif yolculuğu muydu bilemesem de şu anda hissettiğim şey kadar yoğun olmadığı kesindi.

Boğazımdan tırmanan tatlı bir iniltiyle, boğazının gerisinden hırladığını duydum. Sesim, vücudumun verdiği tepkiler

onu etkiliyordu. Bunun farkına varmamla ağzının içine doğru inledim ve karşılığında dilini sertçe ağzımın içine sokmasına izin verdim.

Belimdeki eli kalçama indi ve parmakları etimi kavradı. Bir elimi göğsüne indirip tam kalbinin üzerine koydum ve avucumun altında huzlanan kalp atışlarıyla, bedenimi bedenine bastırmasına izin vererek serbest bıraktım. Aramızdaki kumaş katmanlarına rağmen hissettiğim ısıya sokularak kendimden geçerken, telefonu çalmaya başladı.

Onur'un bu öpüşmeyi sonlandırmaya isteği yoktu ama Selin aklıma geldiğinde kendimi dudaklarından güçlükle kurtararak soludum. "Onur, Selin?" Gözlerimiz hâlâ kapalıyken alnını alnıma dayayarak derin nefesler alıp verdi. Kollarını sıkarak "Hadi?" diye inledim. İç çekerek gözlerini açarken bir eli boynumdaydı ve parmakları tenimi ağır ağır okşuyordu. Gözlerinde gördüğüm en can alıcı alevlerle gözlerime bakarken cebindeki telefonu çıkarıp, ekranına bakmadan açtı ve telefonu kulağına götürdü.

"Hemen söylüyorsun!"

Kaşları çatılırken, ifadesine tuhaf bir karanlık düştü. Pembeleşmiş belirgin dudaklarına bakarken çenesindeki bir iki kaşın seğirdiğini gördüm ve o kötü his yeniden tüm benliğimi kaplamaya başladığında Onur "Tamam." dedikten sonra telefonu kapattı.

İfademden anlamış olacak ki "Sakin ol." diye diğer elini koluma yerleştirdiğinde, titreyen sesimle "Ne?" diye soludum.

"Öncelikle sakın ol." dedi kaşlarını kaldırarak. Bir adım geri giderek boynumdaki elini boşa düşürdüm. Yüzünde endişeli gerginlikle bana doğru büyükçe bir adım atıp mesafemizi yeniden sıfırladığında yalvaran gözlerimi, gözlerine kaldırdım.

"Ne? Söyle!" Korkum soluklarımdan akarken yutkundu. Ellerini kollarıma yerleştirdiğinde kaşları çatıldı.

“Selin Hanım bir kaza geçirmiş, yarım saat önce.”

Bazı çaresizlikler vardı ki; dünyanın dönüşünü, zamanın akışını kesiyor, sizi derin bir acıyla cansız bir beden içinde ruhunuza işkenceler çektiriyordu. Gözlerimden akan yaşlar ne kadar hoyratlaşsa da çektiğim ızdırap hücrelerime kadar acıtsa da, akıp giden zaman geri gelmiyordu. Sahi ne derlerdi olan oldu, ölen öldü mü? Oysa ne çok kendine güvenen ve yarına cahilce inanan canlılardık. Her şeyin bir anlık olduğunu her seferinde nasıl da görmezden gelmeyi başarıyorduk.

Eğer zihnimde o birleştirmeyi yapıp Pars'a, Clark Monroe'dan bahsetmeseydim diye düşünüyordum ya da Atlas'ın tehdidine boyun eğerek Selin'i eve çağırmasaydım. Belki de ona yetişip arabasına binmesine engel olabilseydim... İhtimaller denizinde sessizce boğulurken bitap düşmüştüm. Pişmanlığım ise yakıcı derecece faydasızdı.

Etrafımızda koşturan insanlar vardı, Pars zaman zaman telefonda birileri ile konuşuyordu. Onur defalarca içecek yiyecek bir şeyler getirmişti hiçbirine gözümün ucuyla dahi bakmamıştım...

Bilincim yanına aldığı tüm yetilerimle beraber karanlığa gömülmüştü. Öyle bir noktaya gelmişim ki düşünemiyor, konuşamıyor hatta ağlayamıyordum bile. Belki de gözyaşlarım bitmiş ve beynim kendi kendine infilak etmişti. Tamamen sok içinde miydim bilmiyorum ama içimde anbean katlanarak büyüyen bir acı duyuyordum. O acı o kadar gerçek ve yakıcıydı ki, beni tüketiyor ve bunu yaparken de görünmez kablolarla bedenimi sararak onu kontrolüm dışı bırakıyordu.

Başım gövdem üzerinde kaldıramayacağım kadar ağırlaştığında gözlerimi kapattım, arkama yaslandım ama başımı ardundaki duvara değmedi. Saçlarımın arasına sızan sıcaklığını

attım. Parlak beyaz zemine yansıyan silüete bakmasam da kokusunu derince solurken, acılarıma teskin olmasını diliyordum. Arkamda hareketlendi, elini omzumun üzerine koyup parmaklarını sıktığında, gözlerimi yeniden kapatarak onun dokunuşuyla sakince soludum. Teninden yayılan ısı, pişmanlığın ve acının keskin soğuğu ile titreyen ruhuma sarılıyordu. Sığındığım görkemli bir limandı. Başımı kaldırıp üzerimde olan gözlerine baktım. Gözlerini beni teskin etmek istercesine yumup açtığı anda yanaklarım seğirdi. Başparmağı yanağıma değdi ve orada şefkatli bir dokunuş bıraktı.

“O iyi olacak.” dedi fısıltıyla. Kimsenin bilmediği bir sırı benimle paylaşıyormuşçasına özgüvenliydi. Sözleri bir nebze de olsa içimi rahatlatırken “Ona söylemeseydim-” dediğimde kaşları çatıldı.

“Senin suçun değil.” Sert ve doğruluğuna keskin bir inançla söylediği sözlerle içimi çektim. Başımı eline dayamamak için mücadele verirken ameliyathanenin kapısı açıldı ve Selin’in ameliyatını gerçekleştiren cerrah dışarı çıktı. Ben hızla ayaklanırken Atlas da koridorun diğer ucundan çıkageldiğinde onu umursamadan atıldım.

“Nasıl?” diye soludum umutlu bir heyecanla.

Cerrah açık mavi scrubunun ¹⁷üzerine maskesini indirip, kare gözlüklerini düzeltti. Ketum ifadesini bozmadan önce Atlas’a sonra bana baktı.

“İç kanaması yırtılan dalak yüzünden çok fazlaydı, dalağı aldık. 4 ünite kadar kan taktık. 0 negatif bulması zor, siz verdiniz sanırım içeride sizi gördüm.” dedi. Doktorun bakışlarının yöneldiği tarafa döndüm. Onur başını salladığında dudaklarımda minnet dolu bir büzülme oldu.

¹⁷ Tıbbi bone

“Şu an nasıl?” diye sordu Atlas. Doktor iç çekerek dudaklarını birbirine bastırdı.

“Şu an stabil, ameliyat çok başarılı geçti, iki cerrah arkadaşım da üniversite hastanesinden gelip ameliyata katıldılar ama ne yazık ki bebeği kaybettik.” dediğinde Atlas’ın yeşil bakışları birden bana döndü. Onu görmezden gelmeye devam ederek yüzümü doktora çevirdim.

“Ne zaman görebiliriz?”

“Muhtemelen yarın. Bugün yoğun bakıma alacağız ve yirmi dört saat uyutacağız, omurgasındaki travmanın boyutunu da uyandırdığımızda değerlendireceğiz ama zor olan ilk etabı atlattığımızı bilin.”

Atlas duruşunu ve şaşkın ifadesini düzelterek “Teşekkürler Doktor Bey.” dediğinde cerrah başını sallayarak “Görevimiz, geçmiş olsun.” diyerek ameliyathaneye döndü. Yavaşça arkamı dönüp Onur’a baktım.

“Teşekkürler.” Yumuşak sesime hafif bir tebessümle başını sallarken Atlas’ın gergin sesi aramıza girdi.

“Bunu nasıl saklarsınız?” Gözlerindeki hayal kırıklığı bariz olsa da sesi çekimserdi.

Başımı ağırca ona çevirirken “Seninle şu an bunu mu tartışalım, gerçekten mi?” Başımı sağa sola sallarken alt dudağımı öfkeyle ısıırıyordum.

“Ah sen bak bu-” Sözümlü sertçe kestim.

“Seni bugün hepimiz yeterince dinledik Atlas, Nilay teyzeye haber verdin mi?” Gözlerini bezgin bir ifadeyle devirdi.

“Annem Japonya’da uçağı yarın iniyor.” dedi. Aklına o an gelmişçesine Onur’a döndü.

“Sağ ol, sana borçlandım.”

Onur “Lafı olmaz.” diyerek kestirip attı ve bana döndü. “İsterseniz eve gidelim biraz dinlenin.” Teklifini hızla reddettim.

“Ev ile burasının arası saatler sürer.”

“Buraya beş dakikalık bir mesafede koruma evlerinden biri var.” Umutlu bakışlarla yüzümü süzdü. Bitkin göründüğümü biliyordum ama Selin’i burada bırakmak içime sinmiyordu. Tereddütüm sürünce Atlas koluma dokundu.

“Ben buradayım, bir şey olursa ararım.” dediğinde yüzüne ve kolumdaki eline baktım. Ona hâlâ öfkeli olsam da yeşil gözlerindeki kızarıklıklar ve ifadesindeki ağır keder göğsümün sıkışmasına neden oluyordu. Gözlerimde yeniden biriken yaşları savuşturdum ve beklenmedik bir şekilde ona sarıldığımda Atlas sanki ihtiyacı olan buymuşçasına kollarını sırtıma doladı. Yüzünü boynuma doğru gömerken sesi titriyordu “Ben çok üzgünüm, böyle olsun istemezdim.” diye fısıldadı. Sırtını sıvazlarken “Biliyorum, özür dilerim.” dediğimde tutuşu sıklaştı “Hayır sen haklıydın.” dedi ve beni biraz daha kendine çekerken derin bir nefesi içine çekerek yavaşça ayrıldı. Kolumdaki ellerini çekmeden gözlerini gözlerime dikti.

Selin senin gibi bir arkadaşı olduğu için çok şanslı.” dediğinde başımı salladım.

“O benim kardeşim.” Dudaklarında buruk ama samimi bir tebessüm belirdi.

Başıyla koridoru işaret ederek “Git hadi buradayım ben.” dediğinde ona son bir bakış attım.

Gözlerinde, anlaşılmaz bir duygu yeşil harelerinde cılızca parlarken, güven verici şekilde gülümsedi ve ben ilerlerken gözlerini kapatıp açarak kendi dilinde hissedilir şekilde güven vadetti. Dudaklarımı güçlkle kıvrırırken ardımda bıraktığım iki kardeşi düşünüyordum. Aslında birbirlerine ne kadar muhtaç olduklarını...

Babalarını erken yaşta kaybetmişlerdi ve anneleri ilgisiz, kendi eğlencesinin peşinde, sadece camia içinde hakkında nasıl konuşulduğunu merak ederek yaşayan biriydi. Evlatlarını

elbette seviyordu ama kendisini herkesten çok seviyordu. Şimdi sorarsanız bu onu itici mi yapıyordu? Asla! Sosyetenin en gözdelerinden biriydi ve eğer Nilay Hanım bir davete icabet ediyorsa o davete dair fotoğraflar dergilere boy boy konu ediliyordu. Taklit ve gıpta edilen bir kadındı. Çocuklarına gen geçişiyle kendi güzelliğinden verse de ilgisinden mahrum bırakmıştı. Yarın kızını hasta yatağında gördüğünde onun da vicdanı biraz olsun sızlar mıydı merak ediyordum.

Araca binerken arkaya değil de hemen onun yanına oturmak için sağ ön koltuğa yöneldiğimde itiraz etmeden kapımı açtı. Hastanenin kapalı garajından çıkarken hava kararmıştı. Trafik yoğun ve sıkıştı. Dışarıyı izlerken sessizdim, araçların lambaları gözümü alıyordu ve korna sesleri zaten inceden başlayan baş ağrımı daha kötü bir hâle getirmeye başladığında, hava almak için açtığım camı gerisin geri kapatarak arkama yaslandım.

“Daha iyi misiniz?” diyerek sessizliği bozan Onur oldu.

“Bilmem, iyi miyim kötü müyüm anlamıyorum.” dedim. Sesim boğulmaktan son anda kurtulmuş birinin sesi gibiydi. Yorgun ve arafta.

Onur omzunun üzerinden bana baktığında gözlerim önümüzde sıkışan trafikteydi.

“Ne garip değil mi?” diye sordum gözlerim iyice dalıp giderken.

“Garip olan ne?”

“Birileri için bir yerlerde hayat dursa da dünya umursamazca dönmeye devam ediyor.”

Keyifsiz bir nefesi usulca verirken onun da gözleri sıkışan trafikte gezindi. Sonra tam sol şeridimizde bir ambulans

sirenlerini açarak hızla geçerken ikimizin de gözleri ambulansın geçiği yarıp geçen çakarlarına kaydı.

"Yaşayan herkes için bir gün dünya duracak." dedi Onur.

"Hiç sonunun nasıl olacağını düşündün mü?" diye sordum bu sefer ve dudakları anında kıvrıldı.

"Böyle giderse sizi korurken olacak gibi duruyor." dediğinde burnumu buruşturarak homurdandım.

"Daha bugün beni korumanın ne kadar eğlenceli olduğunu söylemiyor muydun?" diye sitem etsem de Onur'un beni ya da bir başkasını korurken zarar görmesi fikrine katlanamadığımı fark ettim. Öyle ki sözleri kalbimi yeniden sıkıştırmaya yetmişti.

"Sözlerimde samimiydim." dedi, aracın gaz pedalına hafifçe dokundu ve anca birkaç metre kadar gitmiştik ki trafik yeniden durdu.

"Bugün istemsizce bir araba kazasında ölmenin bizim için ne kadar sıradan olacağını düşündüm." dedim birdenbire ve Onur'un gözleri bana döndü. Aklımdan geçenleri okumak istiyormuşçasına dikkatli bakıyordu ve bu sözlerimi açıklama istediği uyandırdığında "Yani ne bileyim Selin'in öfkeli de olsa karnında bebeği varken kontrolsüzce araba kullanacağına ihtimal vermiyorum ve Ulter'in oğullarını düşününce, aklıma, vurulmak, bıçaklanmak ya da kuyuya atılmak geliyor." diye açıkladım.

Onur'un gözleri kısıldı.

"O ya da bir başkası ben varken size zarar veremez." dedi yemin edercesine.

"Yine de." dedim iç çekerek "Bir gün beni koruma pahasına bile olsa kendi canını tehlikeye atmanı istemiyorum." dedim. Arkadan ani korna sesleri yükselmeye başladı ve Onur önüne dönerek gaza bastı. Trafikteki insanların gerginliğinin,

yüksek voltajlı enerji hatlarında olmadığına emin olarak dışarı baktım çok gitmemiştik ki trafik yine aniden durdu.

Onur'un gözleri araçların sıkışıklık durumunu kısaca tartıp bana döndüğünde sarı hareleri araç ışıklarının yansımalarıyla titriyordu.

"Bunu bir kere söyleyeceğim ve bu gerçek değişmese de bir daha benden bunu duymayacaksınız." Sesi sertti. İfadesinde ve düşüncesinde esnekliğe yer olmadığı okunuyordu. "Sizin için kurşun yemem gerekiyorsa yerim."

Başımı sallarken şansımı denedim.

"Tamam bu senin işin netice de ama..."

Bıçak gibi kesti sözümü.

"Bunun artık işle bir ilgisi olmadığını anlamış olmalısın."

"Ama..."

"Bir kere söyleyeceğim demiştim!" dedi ve hızla önünde dönüp gaza yüklenirken aracın dörtlülerini yakıp direksiyonu sertçe sol şeride kırdığında, Onur'un bahsettiği eve gidene kadar tekrar konuşmadık.

"Gerçekten mi?" diye soludum hayretle. Koca koca olmuş gözlerimle bir plazanın en üst katını gezerken ağzım yarı açıldı. Daha biraz önce kapısının önünde beklediğimiz ameliyathane kadar steril görünüyordu. Boydan boya cam duvarlardan görünen büyük şehir bu kadar yukarıdan o kadar da heybetli değildi.

Gri koltuk takımının karşı iki çaprazında siyah tekli koltuklar vardı ve ortasında yine siyah camdan devasa bir sehpa bulunuyordu. Duvarda dev ekran bir televizyon vardı. Salonun ardında sürgülü kapısı açık büyük bir mutfak hemen salonun ardındaydı. Kapının hemen yanından duvara bitişik maundan yapılmış merdiven ayakları ise üst kata çıkıyordu.

Mutfığa doğru ilerlerken ceketini çıkarıp camın önünde boydan boya uzanan masanın siyah deri kaplamalı sandalyelerinden birinin üzerine bıraktı. Kollarını sıvarken dudaklarında şaşkın ifademden memnun bir kıvrılmayla “Beğenmediniz mi?” diye sordu. Gözlerimi çevreyi taramadan hâlâ alıkoyamışken “Yani bu pek sorulası bir soru değil ama, burası senin mi?” diye sordum elimle evi göstererek.

Başını sallarken mutfığa yöneldi ve buzdolabını açtı. Arkasından seğirtirken “Yani yanlış anlama, maddi durumun baya iyi görünüyor, sen neden bu işi yapıyorsun ki...” diye sorularım dilimin ucunda sıralanıyorken, dişlerimi dudaklarıma geçirip onu izlemeye başladım. Üzerine geçirdiği mutfak önlüğü bana orman evini anımsatınca boğazım kurumaya başlamıştı ve Onur çıkardığı etleri çok ciddi bir iş yapıyormuşçasına takdir edilesi bir özenle doğrarken üzerindeki gözlerimin farkında değil gibiydi.

“Aslında yapmayacaktım, yakın korumanız Kobra olacaktı.” dediğinde kaşlarım çatıldı. Hafızamda Maze’in evinde onlara güvenlik şirketim var dediği gün canlandığında ellerimi önümde bağlayarak arkama yaslandım ve gözümü kalçalarına indirmemek için kendimle büyük bir mücadele içine girdim.

“Ee?”

“Sonraaa...” diye uzattı cümlesini, sesi tınısına dokunmak isteyeceğim kadar çekiciydi.

“Pars Tuna reddedemeyeceğim bir meblağ önerdi.” Kaşları ciddi bir şekilde havalanırken dönüp bana baktı. Kıstığım bakışlarıma eğlenen bir ifadeyle karşılık veriyordu. “Ama ben onu da reddettim.”

“Peki sonunda nasıl kabul ettin?” diye sordum çenemi dikerek.

“Bu meblağı öğrenmek istediğimden emin değilim.” dediğimde gülerek önüne döndü ve etleri doğramaya devam etti.

Başını yana eğdi ve gözlerimin içine baktı. "Daha büyük bir meblağ önerdi." dedi kati bir ifadeyle.

Dudaklarımı bükerken gözlerimi etrafta gezdirdim. "Bu meblağı öğrenmek istediğimden emin değilim." dedim. Gülererek önüne döndü ve etleri doğramaya devam etti. "Sana yardım edebilirim." dediğimde omzunun üzerinden kinayeli kısa bir bakış attı.

"Ne? Beceriksiz mi sanıyorsun beni?" Çıkışıma karşılık tekrar baktı ve bakışlarındaki cevap canımı sıktı. Kollarımı çözecek tezgâha yürüdüm.

"Ne yapılacak?"

"Mantar ve soğanları yakabilirsiniz." dediğinde gözlerimi devirerek alaycı yapmacık bir kahkaha attım. Gülümsemem her ne kadar yapmacık olsa da ona da bulaştı ve yanağındaki derin gamzeler belirdi.

"Sağ alt dolapta gri bir kâse olacak verebilir misiniz?" dediğinde dolaplara yöneldim. İlk açtığım dolapta bulduğum şey alnımın kırışmasına neden oldu. Üst üste yığılmış rengârenk (pembe hariç) pamuk şekerlerini gördüğümde mavi olanı alıp dışarı çıkardım.

Masum bir ifadeyle "Tatlımız da varmış." dedim şekerleri salarken. Yüzümdeki gülümsemenin o dudaklarıma bakana dek farkında değildim.

"Ben daha tatlı başka bir şey biliyorum." Şaşkınlıkla kalmıştım. Vücut ısım birdenbire tırmandı ve tenimi kurumuş çöl toprakları kadar ısıttı. İstemsizce dudaklarımı yaladığımda yutkundu ve küçük bir silkelenmeyle önüne dönerken "Gri kâse?" diye soludu. Dolaplara dönüp iç içe geçmiş kaseleri bulduğumda birisini alıp önüne koyarken ellerimin titremediğini umuyordum. Julyen doğradığı etleri kaba koydu ve sensörlü muslukta ellerini yıkamaya başladığında buzdolabına yöneldim.

Bilmiş bir ifadeyle “Ever şefim ne istiyorsunuz?” diye sorduğumda daha önce hiç görmediğim parlak bir gülümsemeyle tezgâha yaslanıp “Yoğurt, beyaz olan.” diye sataştı.

“Ah öyle mi?” Dolabı açtım ve cam şişedeki sütü alıp ona uzattım. Gözlerinde muzır bir pırıltıyla işaret parmağını dudaklarında gezdirdi.

“Oyun mu oynamak istiyorsun Pembe Tavşan?” dediğinde omuzlarımı silktim, sözleri o okşayan sesi ile birleştiğinde karnımın fokurdamasına neden oluyordu. Küçük bir çocuk gibi dudaklarımı kıvırdım.

“Sen istedin ben de eşlik ediyorum.” Gülümsemesi büyürken tezgâhtan doğruldu ve dolaba doğru ilerlemeye başladı. “Hep el artırıyorsun.”

Boynumu dikleştirirken sütü dolaba koymak için döndüm.

“Asla altta kalmam.” dediğimde arkamdan dolaba uzanıyordu. Boynumdan ayak parmaklarıma kadar uzanan bir titremeyle derince iç çektim. Kolu koluma değerken biraz daha yaklaştı, nefesinin sıcaklığı boynumdan karnıma inip tüm sinir uçlarımin uyarılmasına neden oldu. Gövdesinin sıcaklığı sırtımı kapladığında dudaklarını kulağıma sürttü, yeniden iç çektim.

“Emin misin?” Yaramaz ve imalı sesine gülmeye çalışarak bedeninin kapanından kurtulmak için hareketlendiğimde iri elini karnıma bastırıp beni biraz daha kendisine yapıştırdı.

“Bak” dedi dolaptan çıkardığı paketi gözlerimin önüne getirirken. Dudakları hâlâ kulağımdaydı ve sesi, tenime çarpan nefesinin sıcaklığı... Yutkundum.

“Yoğurt bu.” Fısıldaması midemdeki ateş böceklerini uyardı ve hepsi takla atmaya başladı. Kulağıma temas eden dudaklarına doğru döndüm ve muzipçe fısıldadım.

"Evet süreni yapıyor." Tam o anda dudaklarıyla buluşma-
nı umuyordum ki pis sinsî küçük bir kahkahanın ardından
elini kurtarılmadan çekti ve tezgâha geri döndü. Neyse ki ayakta
kalmayı başarmış, geriye doğru düşmemiştim.

Bes içimde fokurdayan arzularla allak bullak olmuşken
o siri hareketler ile çekmecedden çıkardığı baharatların yar-
damıyla eti marina etmeye başlamıştı. Sesimi etkilendiğimi
söylamaya çalışarak güçlü çıkarmayı umuyordum. Boğazımı
temizledim.

"Burada da benzer minyatür bir odam var mı?" Ve evet is-
tediğim kadar olmasa da içimdeki o tuhaf coşkuyu yansıtmayı
başarmıştım.

Gözlerini içinden ayırmadan cevapladı. "Elbette var, üst
katta."

"Üzerimi değiştiremem iyi olacak." diyerek dolabın kapağı-
nı kapatmak için döndüğümde, yüzünde sinsî bir gülümseme
gördüm.

"Eminim iyi olacak." diye mırıldandı. Sözlerindeki imayı
tuhaf karşılasam da bunu umursamadan merdivenlere yönel-
dim ve hızlı adımlarla yukarı çıktım.

Üst katta devasa büyüklükte üç tane yatak odası vardı. Bi-
rinde sadece kocaman yuvarlak bir yatak varken diğer ikisi
daha fazla eşya ile döşeliydi ve elbette Onur'un bana tahsis et-
tiği odayı bulmam hiç zor olmadı. Orman evindekinden daha
büyük bir odaydı ama eşyalar yine birebir aynıydı. Bu hem
iç gıcıklayan bir tarzda hoş hem de ürpertici derecede tuhaf
bessettiriyordu. *Birbirinin aynı odalar...*

Boydan boya cam olan duvar uzun ve kalın bir perdeyle
kapatılmıştı. Köşedeki banyo kapısını görünce dudaklarımda
bilmiş bir kıvrılma oluştu. Buranın mimarisine göre odamdaki

banyonun konumunu tutturamamıştı. Banyoya girmeden önce dolaba ilerledim ve kapaklarını açtığımda, asıl şok dalgasıyla karşılaştım. Yarım düzine parlak ve gösterişli gece elbisesiyle göz göze geldik. Hepsi parlayıp ısıldayarak bana alayla göz kırpıyordu. Biraz önce aşağıdaki sinsî sırıtış bir anlama kavuşurken dolabın geri kalan kapaklarını açtım.

Toplantıda giydiğim takımın örnekleri ve o renklere uygun stiletolar yerli yerindeydi. İç çekerek daha spor kıyafetler aradım ama dar birkaç kot pantolon ve o gün takımın içine giydiğim saten atlet çeşitlerinden başka bir seçeneğim olmadığını anladığımda karın kaslarım inceden sızlayarak buruldu. Hızla çekmecelere yöneldim ve dantelli ultra seksi iç çamaşırlarını bir karış açık kalmış ağzım ve kocaman olmuş gözlerimle inceleyerek yatağın üzerine bıraktım.

"Bu da ne sikim demek." diye kendi kendime hırıldarken aralık kapı ağır bir hareketle açıldı. Kapı eşiğinde tırabzana dayanmış, kollarını önünde bağlamıştı ve gözlerinde değişik ruhaf bir parıldama, dudaklarında da imalı bir gülümsemeyle öylece dikiliyordu.

"Madem artık bir iş kadını oldunuz ve toplantılarınızda derin yırtmaçlı kıyafetler tercih ediyorsunuz, e o zaman tarzınızda değişikliğe gittiğinizi düşündüm." dedi omuzlarını silkerek.

Dişlerimi dudaklarıma geçirirken bezgin bir nefesi burnumdan sertçe verdim.

"Neyin intikamı bu?" diye sordum başımı yana yatırarak. İfadesi ölümcül derecede ifadesizleştğinde "İntikam mı?" Yaslandığı tırabzandan ayrıldı ve kollarını iki yanda salıp loş odanın içine doğru adımladı. Gözleri bir an yatağın üzerindeki dantelli parçalara kaydığında utançla kızardımı, *oysa beni bütünüyle çıplak görmemiş miydi?*

"Cık, cık, cık..." Uzanıp kırmızı bir parçayı ellerinin arasında buruşturdu.

“İmmim, balodaki kıyafetinizin renginde mi?” İşte şimdi olmuştu, dudaklarımı kıvrırırken “Evet, neredeyse birebir aynı.” diye masumca mırıldandım.

Elindeki geceliği kaldırıp gözlerime soktu. “Eğer kavaleniz bu renk mendil bulamazsa aklınızda olsun.”

Geri adım atmayacaktım. Samimiyetten uzak bir gülümseme takınırken ona doğru cesur adımlarla yürüdüm ve geceliğe şöyle bir göz ucuyla baktım.

“Aklımda olsun.” Boğazının gerisinden hırlarken gözlerinin kenarı buruştu ve sarı hareleri kıvılcımlanan bir ateşle öylece yüzüme bakakaldı.

Onu geçtim ve banyoya girip suyu açtım.

Sıcak su tenime nüfuz ederken düşündüğüm sadece Selin'di. Ne yatağın üzerindeki ne de dolabın içindeki mesaj içeren kıyafetler ya da aşağıda kalbimi deli gibi attıran, nabızlarımı kulağımda uğuldatan adamın varlığı baş başa kaldığım acının yükünü hafifletmiyordu. Onur'un varlığı teselli ediciydi ama yalnızken düşüncelerim kimseye tutunamıyordu. Vücudumdan akan damlalara karışan gözyaşlarımı korkmadan çekinmeden akıtırken biraz olsun rahatlama hissetsem de tüm suratımın ödem topladığını bilecek kadar kendimi tanıyordum.

Saçlarımı öylesine kuruttuğumda dipleri hâlâ nemliydi. Siyah dantelli iç çamaşırlarını yorgun vücuduma geçirirken aklıma gelen şeyle yüzümde hissiz bir tebessüm belirdi. Kuru bir havluya sarıldım ve Onur'un kaldığı odaya gidip dolabını açtım. Siyah bir gömlek ve boxer bulup odama döndüm. Boxer kısa bir şort gibi kalçalarımın altında bitse de boldu o yüzden lastiğini kendi iç çamaşırlarıma geçirip üzerimde sabitledim. Gömleğin kollarını kıvrırırken köşedeki boy aynasında kendime baktım. Dolaptakileri üzerimde göremediğindeki

suratının o hâlini hayal ettikçe yorgun kaslarım âdeta rahatlıyordu. Komodinin üzerindeki telefonumun titremesiyle heyecanla gelen çağrıya koştum ama ekranda gördüğüm isimle heyecanım yükseldiği gibi birden söndü.

“Pars.”

“Pek memnun olmadın galiba. Nasılsın?” Sesini kontrol ettiği belliydi.

“İyiyim, seni Atlas sandım.” dediğimde iç çekti.

“Biraz önce konuştuk, durumu stabil dedi.” Yutkundum ve yeniden dolan gözlerimi kırıştırdım. Öyle ki artık göz kapaklarım bile sızlamaya başlamıştı.

“Selin inatçı kızdır, bunu da atlatacak.” dediğinde titreyen nefesimi duyduğunu biliyordum. Yeniden ıslanan yüzümü elimin tersi ile sildim ve derince bir nefesi içime çektim.

“Atlatacağına inanıyorum. Pars?”

“Efendim canım?” dedi şefkatle.

“O adamın icabına bak ama öncesinde canının yandığına emin ol lütfen.” dediğimde ikimiz de kimi kastettiğimi biliyorduk.

“Hiç şüphelen olmasın bebeğim, kendine dikkat et ve Onur’u yanından ayırma.” diye tembihlediğinde yatağın üzerindeki çamaşırlara bakarak yanağımın içini ısırdım.

“Merak etme.”

Merdivenden inerken burnuma dolan kokularla boş midem kasıldı. Masayı iki kişilik hazırladığını gördüğümdeyse gülümsedim. Kadehlere su dolduruyordu, geldiğimi fark ettiğini anladığımda “Su yerine sert bir şeyler içsek.” diye mırıldandım. Gülümsedi.

“Aç karnına çarpar ama yemekten sonrası için votkaları dolaba koydum.” Tam bir beyefendi gibi sandalyeyi çektiğinde başını yüzüme çevirdi ve gözlerim anında karardı.

"İyi misiniz?" Sesi sertleşmişti. Başımı *evet* dercesine sallarken, yürüyüp sandalyeye oturdum. Ağladığım için kızaran gözlerim aksini söylese de, Onur daha çok açlık durumumla ilgileniyor gibiydi.

Yerine yerleşirken araştıran gözleri üzerimdeki kıyafetlerine kaydı.

"Yakışmış." derken sesi gözlerinin aksine temkinli ve soğuktu. Bardağıma uzanıp büyük bir yudum suyu hızlıca yuttum ve yemeğime yöneldim.

İkimiz de sessizce yemeklerimizi yedik. Toplamasına yardım etmek istesem de tabakları hızlıca makineye yerleştirdi ve bana keyfime bakmamı söylediğinde gri koltuklardan birine yerleşip siyah bir yastığı karnımla dizimin arasına yerleştirip büzüştüm. Telefonumu elime aldım, Atlas'ın adına tıkladım ve bir mesaj yazdım.

"Bir gelişme var mı?" Beş dakika sonra cevap geldi.

"Demin hemşirelerden biri daha iyi olduğunu, hayati bulgularının normal seyrettiğini söyledi." Gözlerimi kapatıp yaratana teşekkür ettim ve başka bir mesaj daha yazdım.

"Sen nasılsın peki?"

Yazıp yazıp sildi, en sonunda, **"Karışık."** diye cevap verdi ve hemen ardından bir mesaj daha geldi. **"Sen peki?"**

Kısa bir an düşündüm. **"Daha iyiyim sanırım, kamyonun sürücüsü tutuklandı mı?"** Adamı en son nezarete aldıklarını duymuştum.

"Hayır, hata yüzde yüz Selin'de tali yoldan ana yola fırlamış."

Bunu yazarken yüzündeki ifadeyi hayal edebiliyordum. Öfkeliydi! Yine de ben tüm iddialara rağmen arkadaşımın o denli gözü döndüğüne bir türlü inanamıyordum yine de düşüncelerimi kendime sakladım.

“Âşık olduğu adamın ihanetiyle bir anda yüzleşti, ardından da öldüğünü! Hesap sormak istese soramaz bile. Ne kadar sarsıldığını hayal bile edemeyiz.”

“Öyle, ben de üzerine gittim, neden o orospu çocuğuna âşık oldu ki anlamıyorum.” Başımı kaldırıp yemek masasını özenle silen Onur’a baktım. Yaptığı her işte öyle dikkatliydi ki hayranlık uyandırıyor ve ardından Atlas’a cevap yazdım.

“Âşık olacağımız insanları seçemiyoruz ve sanırım bir anda oluyor.”

“Rica ediyorum sen seç lütfen ve seçerken de çok dikkatli ol.” Mesajına okuyunca güldüm ve kısa bir cevap yazdım.

“Dedi müzmin bekâr!”

“Doğru zamanı bekleyen doğru bir adam demeni tercih ederim.” Yazdığı anda elleriyle yüzünü kapatan bir maymun göndererek konuşmayı bitirdim ve açılmamış mesajlarıma yöneldim. Birkaçı Karan’dandı.

“Selam patroniçe, nasılsın?”

“Yine kayıplardasın...”

“İş yemeği?”

Birkaç mesaj da Çiçek’dendi.

“Selam Ahseeenn... Balo elbisem nasıl sence?”

Görsele tıkladım.

Pespembe bir elbise göz yorucu derecede şatafatlıydı.

Mesajları kapatıp Instagrama ve Facebook’a baktım. Pars, Selin ile ilgili haberleri engellemeyi başarmıştı. Öyle ki tüm o beraber takıldığımız arkadaşlarımızdan henüz en ufak bir ses çıkmamıştı, *Şükürler olsun*.

Votka bardaklarını ve şişesini önümdeki sehpa koyduğunda telefonu yanıma bırakarak öne doğru eğildim. Bardağı doldururken “Yarın sabah bana küfredeceksin ama ağlayarak

uyumaktan iyidir.” dediğinde başımı kararlılıkla salladım. “Yine de sana sabah küfredeceğim.” Güldü.

Küçük shot bardağına uzandım ve hızla kafama diktim. Keskin bir tat dilimi ve boğazımı yakarken yüzümü buruşturarak boş bardağımyı sehpaıa bıraktım. Bardağı yeniden doldururken “Gömleğime kusarsan-” Hızla sözünü keserken yeniden bardağıa uzandım “Öderim.” Yeniden güldü. Bardağımyı tekrar tekrar uzattığımda en son şişeyi eline alarak yanıma oturdu ve yüzünü bana çevirdi. Gözlerinde tatlı bir ikaz vardı.

“Bu hoşuma gitmiyor.” Omuzlarımı silktim ve elindeki şişeye uzanmak için atıldım. Ufaktan sersemlemeye başlamışım. Şişeyi diğer tarafa doğru benden uzağıa kaldırdığında dizlerimin üzerine doğruldum.

“Sana şimdi de söylebilirim, ver şu sikik şişeyi!” diye carladığımda bir kolu ile beni uzağıa itip şişeyi ağızına dayayarak tepesine dikti. Ona küfreden gözlerle bakarken şişeyi yere bıraktı ve hâlâ dizlerimin üzerinde dikilen bedenimi çekip, üzerine oturttu. Bir eli boynuma diğeri belime yerleşirken birdenbire yer değiştirdik. Bedenim bedeninin altında küçücüktü. Parmakları yanaklarımı kavradı ve dudaklarım O şeklinde açıldığında ağızının içindeki votkayı ağızıma akıttı. *İşte bu aklımyı başımdan almaya yetti. Alkol ince bir sızı olup ağızımyın içine yayıldı ve usulca boğazıma indi. Üzerine alevler almış gibi içimi yaktı. Yutkunurken gözleri gözlerimdeydi.*

“Bakın şu Pembe Tavşan'a ağızı da bozuk.” diye fısıldadığımda nefesindeki alkolün kokusundan benden çok önce birkaç bardak devirdiğini anlayarak gözlerine baktım. Sarhoşluktan bir şey yoktu oysa ben bir iki bardakta mayışmıştım. *Doğrusu onunla üç, dört miydi ah belki de beş... Siktir et!*

“Beni rahatlatmak için bu çaban takdire şayan.” Gözlerine baktım. Ben karanlık kısa sürdü.

“Bunu asla unutmayacaksın değil mi?” diye dudaklarıma bakarak fısıldadığında kollarımı boynuna dolayarak gözlerimi kapattım. Başımın içinde tonlarca ağırlıktaki düşünceler ve kalbimi yoran binlerce acının zihnimi çektiği karanlığa hapsolmek üzereydim. Bu uyku gibi tatlı değildi, bu bambaşka ve korkutucu bir şeydi...

“Unutmak istemediğimden değil.” dedim dilim dolanarak. “Unutamıyorum.” Yavaşça dudaklarıma üfleyerek “Unutturabilirim.” dediğinde iç çekerek başımı salladım.

“Benden ne istiyorsun Onur Baran.” Üzerimdeki vücudu kaskatı kesildi. Bilincimin bulanıklığına rağmen sarsıldığını hissederek gözlerimi açmaya zorladım. Aralıklı gözlerimden belirsiz duyguların gezdiği ifadesini gördüm. Adını ona ilk kez söylemiyordum ama şoka uğramış gibiydi. Sertçe yutkundu. Alnım derin çizgilerle kırıştı.

“Seni, Ahsen Tuna, son nefesime kadar korumak istiyorum, kendimden bile...” Ardından söylediklerini ise ne kadar duyularımı açık tutmaya çalışsam da duyamadım, kaslarım bir bir hızla gevşerken ifadem yüzümden silindi, kollarım boynundan düşerken beni hızlıca göğsüne yaslayıp kollarına alıp havaya kaldırması içinde olduğumuz ana dair fark ettiğim son şey oldu.

Vücudumu saran yapış yapış iğrenç bir sıcaklık hissiyle uyandığımda oda zifiri karanlıktı. Başımın içinde büyüyen ağrı göz bebeklerime hücum ediyordu. Ağzımın içindeki acı kuruluk nefes alışverişleri zorlaştırıyor, tüm sindirim sistemi mi etkiliyordu öyle ki midem kaynıyor, karnımın içinde kıvrılıp durarak muhtemelen bana küfürler ediyordu. Ne tesadüf! *Ben de kendime ediyordum.*

Bedenimi yana çevirip dirseğimin üzerinde doğruldum ve komodinin üzerindeki telefonumu el yordamıyla buldum. Telefonun ışığı dışarı akmak için zonklayan gözlerime birer hançer gibi saplandığında gözlerimi kapattım ve tiz sesimle sağlam bir küfür savurdum.

"Ağzımı siksinler bir daha içersem!" Gözlerimi kısarak görüntüsü nemden dolayı bulanık gördüğüm ekrana baktım.

03:31

Homurdanarak sırtımın üzerine dönerken parmaklarımla gözlerimi ve yüzümü sıvazlıyordum. Yatakta tümüyle doğrulup sırtımı başlığa dayadım ve baş ucu lambasını yakıp komodinin üzerindeki büyük bardağı içimdeki harareti bir an önce dizginlemesi umuduyla hızla dudaklarıma götürdüm.

İşe yaramıştı ve daha fazlasına hatta daha soğuk olanına ihtiyacım olduğuna karar vererek üzerimdeki örtüyü attım ve kapıya yöneldim. Üzerimdeki gömlek ve boxer yerli yerindeydi. Dudaklarımda tüm bedbahadlığımın rağmen ufak bir tebesüm belirirken gözlerim Onur'un odasının kapısına takıldı.

Uyurken nasıl göründüğünü merak etsem de ayaklarımı merdivene yönlendirip tırabzanlara tutuna tutuna güç de olsa alt kata inmeyi başarmıştım. Dolabı açtım ve soğuk suyu çıkarıp şişesinin kapağını tezgâha attım. Su şifalı ve büyümlü bir sıvı gibi içime akarken baş ağrım daha baş edilir duruma gelmişti.

Buzdolabından yüzüme ve boynuma çarpan soğukluk tepesinde hararetlenen lanet alkolün yan etkilerini ehlileştiriyordu. Buzdolabının içinden parlayan ışık arkamdaki uzun masanın aydınlanıyor, mavi pamuk şekeri bana imalı bir şekilde göz kırptıyordu. Suyu tezgâha bırakıp dolabın kapısını kapattım ve pamuk şekerine yönelip dışındaki poşeti çıkardım.

Küçük bir parçayı parmaklarımin arasında kısıtıp dudaklarıma gövürdüm. Bir tıy gibi ağzımın içinde eriyen şekerim tade davetkardı. Yansı yenmiş şekerle şehri gören tekli

koltuklardan birine yerleşirken yanıma hâlâ bir kısmı dolu soğuk su şişesini de aldım ve koltuğa tam anlamıyla bir baykuş gibi tünedim.

Şehir hâlâ ıslıl ışıldı, asla uyumayan, dinlenmeye ihtiyaç duymayan ama göz alıcı derecede güzel bir vampir olduğunu düşündüm İstanbul'un. Bir vampirdi çünkü insanın kanını emen bir yanı vardı. Hem çok kalabalık hem de yalnız bir şehirdi. Öfkeli, hırçın ve tapılası derecede bağımlılık yapan türdendi. İngiltere'deyken dedeme rağmen burayı hep çok özliyordum, öldüğünü duyduğumda sadece bir anlığına ufak bir hüzne kapılmıştım çünkü anılarım bana olan soğuk ve mesafeli bakışlarının ötesine geçmiyordu. Belki bu beni kötü bir insan yapardı ama içten içe ölümüyle rahatlamış hissediyordum.

Sükûnet ve manzara birbiri içinde büyürken, insan doğası sanırım günlük koşturmanın içinde aklımızın ucundan geçmeyen her saklı düşüncenin kendini açık etmesini sağlıyordu. Bu sessizlik içinde önümde uzanan şehri seyrederken aslında kendimin de büyük ve hatırı sayılır bir yalnızlık içine düştüğümü biliyordum.

Selin ile son zamanlar birden patlayan olaylar yüzünden eskisi kadar içli dışlı olamasak da *ki ben onun hayatına hâlâ tüm detayları ile hakimdim*, o benim bu hayattaki tek dostum, sırdaşım ve kan bağıımız olmamasına rağmen kardeşimdi. Burada o hasta yatağında yatarken rahat bir şekilde oturabiliyor olmak bile vicdanımı rahatsız ediyordu. Hastanede kalmamın da güvenilir olmadığını ve elimden hiçbir şey gelmeyeceğini bilsem de orada olmak istiyordum. Bu inadımın yine başımıza açabileceği olayları düşünürken, aslında *korumamın* hayatını da önemsiyor, düşünmemem gerekmesine rağmen, onun da hayatı için kaygılanıyordum. Doğru değildi, bunu Onur en başında kendisi dile getirmişti, dikkatinin dağıldığını tüm dürüstlüğü ile itiraf etmiş ama yine de kendi de o sözünü

çiğnemişti. İşine engel olmak derdinde değildim ama gün gibi ortadaydı ki bu aramızdaki kuvvetli çekime ikimiz de karşı koyamıyorduk.

Yine de dikkati ne kadar dağılırsa dağılsın beni gözü kapalıyken bile koruyacağına inanıyordum. Beni korkutan şeyse başkaydı, ona karşı hissettiğim şey sadece arzu değildi bunu içren içe biliyordum. Adını koyamadığım bir şey vardı ve bunu sadece hormonlara yoramazdım. Aramızda, pas tutmuş bir kilit ile onu açabilecek tek anahtarın olduğu gibi bir bağlantı olduğunu düşünüyordum. O kalın soğuk duvarın ardındaki ateşi hissediyordum ve o ateşi tanımak istiyordum. O ateşin içimdeki kışı bitireceğine dair kuvvetli bir inancım vardı.

Yine o inancım üzerinde karabasan gibi vaktini bekleyen başka bir duygu vardı. Korkuyordum, o ateşle tanıştıktan sonra beni harap edecek yokluğu ile karşılaşmaktan...

Bulanık bilincimle işittiğim sözlerin bir kısmı hâlâ o arkamdaki uzun koltuktaydı.

"Seni, Ahsen Tuna, son nefesime kadar korumak istiyorum, kendimden bile..."

Yakıcı sesi, buram buram arzu dolu nefesi ve ondan beklenmedik yoğun kısılmış bakışları... Kalbim onu saran dizginlerinden ayrılıp dörtmala ayaklanırken yanımdaki tekli koltuğa kendini bırakmasıyla sıçradım.

Nefes nefese "Ödümü patlattın." diye solurken uykulu bakışlarını karanlığın içinden bana çevirdi.

Derin ve uykulu bir sesle mırıldandı. "Pamuk şeker için iyi bir saat değil, vücudunun metabolik saatinin içine edersin." Uyandığı için mutlu değildi, pamuk şeker içinse hiç değildi. Gözleri elimdeki çıplak çubuğa kayıp yeniden gözlerime kalktı.

Dağılmış saçlarından birkaç tutam kavisli kaşlarının kenarına düşüyordu, üzerine yapışan V yaka beyaz bir tişört ve

kalçalarından her an düşecek gibi duran gri eşofmanıyla gözlerim üzerinde, karanlıktan aldığı cesaretle dönüp duruyordu.

“Yatarken de takım giymemi beklemiyorsunuz umarım.” dediğinde yakalandığımı anlayarak gözlerimi hemen kaçırdım, tenim tekrar alev alevdi. Omuzlarımı önemsiz bir durumdan bahsediyormuşçasına silktim.

“Ne giyersen giy, istersen giyinme, beni ilgilendirmez.” Güldüğünü hissettiğimde yerimde rahatsızca kıpırdandım.

Boğuk bir sesle “Giymiyorum.” dedi ve ardından ekledi. “Yatarken o boxerlardan giyiyorum sadece.” Şaşkınlıkla ona döndüm, bakışları uzun bacaklarımın üzerindeki iç çamaşırında olduğunu görünce sertçe soludum.

“Gidip yatsana.”

Cık cıkladı ve işaret parmağının boğumlarıyla alt dudağını gezerken gözleri gözlerimdeydi.

Başını koltuğa yaslayıp bacak bacak üzerine attı.

“Sen uyuyamadan uyuyamam.” dediğinde kaşlarım çatıldı.

“Nedenmiş o?”

“Görev tanımı!” Gözlerimi devirdim ve dudaklarımın arasında bir “Ah!” firar etti.

Bu hareketimle gözlerinde tuhaf bir parıltı belirdi.

“Seni uykularından yoksun bıraktığım için kusura bakma.” diye mırıldandım alayla.

“Normalde de uyku ile pek aram yok, günde iki ya da üç saat ama bu işe başladığımdan beri-” Duraksadı ve beğeni haykıran bakışlarıyla beni baştan aşağı süzdü.

“O iki saati bile rahat uyuyamıyorum.” Gözlerim kısılrken dudaklarım imayla büzüldü.

“İşinden memnun değilsen?” Elimle kendimi gösterdim.

"Maze'in ananesi sana talip." Bakışlarına hızlı bir karanlık çökerken sözlerimin birer şakadan ibaret olduğunu anlamadığımı düşündüm. Oturuşu hızlıca değişti ve bacağına bacağının üzerinden indirirken de gözlerini manzaraya çevirdi.

"Şakaydı." dediğimde kaşları havalandı, çenesi kasılırken huzursuzluğu okunuyordu.

Ellerimi teslim olurcasına kaldırdım. Sesim solgundu.

"Gerçekten şakaydı."

Kısa bir nefes aldı ve hızla doğruldu. Gözlerini bana değiştirmemek için çaba sarf ediyordu. "Melisa çayı yapıyorum size?" Resmî hâline keskin dönüşü omuzlarımı düşürmeme neden oldu. Onu gücendirmiş olabileceğimi düşünerek bakışlarımı yüzüne diktim. Mutfığa yöneldiği an ise panikle onu durdurdum.

"Onur?" Yavaşça doğrulurken derin bir nefes aldım.

Geniş kaslı sırtı bana dönüktü, karanlıktan görünen yan profili bile öyle sert görünüyordu ki ürperdim.

"Bu konu seni rahatsız ediyorsa, şakasını dahi tekrarlamam." Zayıf çıkan sesime aldırmadan içimdeki isteği dinledim ve ellerimi tereddütle sırtına koydum. Avuç içlerime değen sert kasları seğirdi ama kıpırdamadı.

Sessizliği canımı yakmaya başlayınca "Özür dilerim." diye fısıldadım.

"Ben... Ben sadece..." Hızla döndü ve güçlü kollarıyla belime sarılıp beni kendine çekti. Karanlıkta çatık kaşlarının altında yeniden parlayan bal gözleri yüzümde santim santim gezip gözlerimde durdu.

"Sakın, başkalarının suçları için özür dileme." Titrek bir nefesi verirken gözlerimi kapattım.

"Seni incittim..." Sert bir fısıltıyla kesti.

“Eğer gerçekten beni bir gün incitmek istersen sana silahımı veririm.” Elimi tutup kalbinin üzerine koydu. Dudaklarında tuhaf bir tebessüm belirdi, kalbimi sızlatan bir ifadeyle gözlerime baktı.

“Bir gün.” dedi tok sesiyle.

“Bir gün beni öldürmek isteyeceksin o zaman hiç tereddüt etme.” dediğinde yutkundum ve başımı sertçe salladım. Gözlerim yeniden dolmaya başlayınca, kirpiklerimi kırıştırdım.

“Ben seni...” öldüremem diyemedim. Onun yerine, “İncitemem,” diye fısıldadım. “Bunu hiçbir şekilde yapmak istemiyorum.” Başparmağı yanağıma gezerken yutkundu. Gözlerini kapattı ve alnını alnıma dayadı.

“Gözleriniz her dolduğunda inciniyorum ve onlardan süzülen her bir damlada ağır ağır ölüyorum.” Sert nefesi dudaklarıma çarptı. Kalbim tatlı bir sıcaklıkla erirken “Beni sonsuza dek bir tek sen koruyabilirsin.” diye fısıldadım ve beni bile şaşırtan bir inançla ekledim. “Her türlü kederden sana sığınabilirim.” Sertçe yutkundu çenesindeki kaslar oynarken göz kenarları kırıştı.

“Yine en büyük kederleri ben yaratabilirim.” Sözlerinin tam aksine inanan kalbimle gülümsedim ve gözlerimi kaparken “Yine onlardan da seninle kurtulabilirim.” dediğimde kapalı gözlerime rağmen güldüğünü duyunca yeniden gülümsedim.

“Hiç şüphelen olmasın, seni sonsuza dek koruyabilirim.” dedi ve aslında o an ki sesinden kendine bir yemin ediyor olduğunu düşündüm. Nefesimi hücrelerine kadar derince soludu ve ardından yine nefeslerimizin arasındaki boşluğu doldurdu.

Nasıl oluyordu bilmiyorum ama her seferinde sanki onu ilk kez öpüyormuşçasına heyecanlanıp, titriyordum. Göğsümün tam ortasında güzel ve gösterişli bir kelebek kanatlarını açıp dalgalandırarak çırpıyordu. Kaburgalarım kelebeğin

kanatlarıyla kabarıp genişliyor, tenim parmak uçlarıma kadar karıncalanıyordu.

Sıkı dudakları, hızlanan nefes alışverişleri, avuçlarımda altında gümbürdeyen kalbinin sert vuruşlarıyla o da aynı hisler içindeydi. Araştıran ve arzulayan dudaklarıyla dudaklarımı kendi ıslaklığına bularken, belime ve boynuma yayılan elleriyle bedenlerimizi ayrılmaksızın birbirine mühürlüyordu.

Hem çıldırtacak kadar yoğun hem de tereddütlü sayılacak kadar çekimser bir öpüşmeydi. Akışı bana bırakmak istediğini fark etsem de karnımın altında hissettiğim sertlik, aslında onun da bu sefer tam bir birliktelik istediğinin bir beyanıydı. Dudaklarımı hafifçe çekerek soluklandım. Başımı geriye atıp araştıran gözlerle yüzüne baktım.

Gözlerini araladı, tekrar göz göze geldiğimizde harelerindeki sıcak ifadeyle midemde bir şeyler pır pır etmeye başladı.

“Yorgunsun ve eğer buna başlarsak ne bu gece ne de sonraki geceler durabileceğimi sanmıyorum.” Parmakları ile çenemi kavrayıp dudaklarımda kenarına sıcak bir buse kondurdu.

“Melisa çayı?” Başımı geriye atıp kıkırdadım ve bedenimi bedenine bastırdım.

“Tanrımmmm...” diye inledi. Boynundaki kollarıma asılırken belimdeki eliyle beni yeniden kendine çekti. Yüzündeki eğlenceli ifade nefes alışverişlerimi güçleştiriyordu.

Bir kaşını uyarırcasına kaldırdı. “Beni kışkırtma.” Onu taklit ederek ben de bir kaşımı kaldırdım.

“Sen de beni kışkırtma!” Dudakları pis bir sırıtışla yana kıvrıldı ve birkaç gamze ışıyarak belirdi.

Belimdeki eli yukarı doğru çıktı, parmaklarını saçlarımda arasına sokup ellerini başımın yanlarına dayadı ve saç dipleri-me yumuşak dokunuşlarla masaj yapmaya başladı.

O an oraya yığılabiliyordum. Resmen sihirli dokunuşlarla uyuyuyordum. Dudaklarımın arasından "Immm..." diye bi inleme dökülürken başımı yeniden geriye doğru atıp gözlerimi kapattım. Tam boynumun ortasına ıslak bir öpücük kondurduğunda sertçe alt dudagımı ısırdım.

"Bu ses sakın bir daha çıkarma ve lütfen dişlerini dudaktan çıkar mısın?" Sesindeki o yalvaran tını ve eziyet çeken soluklanmaları hoşuma gidince tekrar "Immmmm..." dedim. Beni hızla doğrulttu, eli kalçalarımın altına kaydı ve bir anda bacaklarım belinde, sırtım duvardaydı.

"Yapma dedim." diye hırladığında gözlerim kısıldı. Açılmış burun kanatları ve hızla inip kalkan göğsüne bakarken bacaklarımı sıkıca beline doladım ve alt dudagımı dişledim. Kalçamdaki parmaklarını sıktı ve bacaklarımın arasına hücum eden boğuk, kalın ve istekli bir sesle "Emin mısın?" diye sordu.

"Seni istediğimden mi?" diye fısıldadım dudaklarına doğru. Başını salladı.

"Immmmm...." Gözlerini devirirken boynundaki damarlar bir bir kabardı. Sesimi aynı şehvetli tınıda dolaştırdım. "Bilmemmmmm, istiyor muyum?" Bir kaşı sertçe havalandığında birden ciddiyete büründüm. "Rolleri değişelim. Sen beni istiyor musun?" Bu sefer absürt bir şey söylemişim gibi diğer kaşı da havalandı ve kalçamdaki parmakları daha derinlere gömülürken sertliğini bacaklarımın arasındaki o kuytu yere bastırdı.

Boğazının derinliklerinden gelen hırlamayla boynundaki kollarımı sıktım. "Seni istemek mi?" Alaycı bir kahkaha attı. "Bana neler yaptığından haberin yok." Dudaklarımın üzerine eğildiğinde başımı yana çevirdim.

"Duymak istiyorum." Hiç tereddüt etmedi. Dudakları sert ve sıcak nefesleriyle beraber tenimi tırmanıp kulağıma çıktı.

"SENİ İSTİYORUM."

“Bir şartla.” dedim ifademde şeytani sabırsız bir parıltıyla. Soran gözleri bakışlarımı yakaladığında gözlerim saçlarına kaydı. İsteğimi anladığında başını sertçe salladı.

Sesi keskin ve sertti. “Olmaz.”

Kaşlarım çatıldı. “Neden?” Gözlerindeki alevlere yoğun bir duman çökerken bedenimi saran elleri gevşedi ve hafifçe geri çekilip yüzüme baktı.

“Şansını zorluyorsun.” Başımı hafifçe yana eğerken pişmanlıkla yutkundum.

“Sınırların neler?” diye sordum birdenbire. Belindeki bacaklarımı çözerken o da bir elini duvara dayamış eğdiği başı ile yüzüme bakıyordu. İfadesindeki hayal kırıklığıyla içimde bir soğukluk yayıldı.

“Kimseyle uyumam.” Omzumu önemsiz bir şeymişçesine silktim ama canım sıkılmıştı.

“Başka?”

“Kendi yatağımnda sevişmem, korunmasız sevişmem, saçbırma dokundurtmam.” Son sözleri bastırarak söylediğinde içimde burulan iğrenç hissi görmezden geldim.

“Öyle ise benimle nasıl sevişecektin yanında sürekli prezervatif mi taşıyorsun?” O an yanında başka birliktelikler için prezervatif bulundurup bulundurmadığını düşündüm ve öfkem kanımdaki sıcaklığı alıp götürdü. Soğuk bakışlarıma kısa bir an şöyle göz gezdirip gülümseyince gözleri kısıldı.

“Polikistik¹⁸ yüzünden düzensiz adet görüyordun ve doktorun da sana bunun için doğum kontrol hapı yazdı değil mi?” Şakınlıkla açılan ağızma bakarken gülümsemesi büyüdü.

“Her öğlen o küçük haplardan aldığını biliyorum yani o yüzden prezervatif...” Dudaklarımı birbirine basıyıp, omzuna vurduğumda sözleri bıçak gibi kesilerek havada kaldı.

¹⁸Kadınlarda yumurtalıklarda bulunan iyi huylu bir kist.

"Sınırların ve diğerleriyle sana iyi eğlenceler." Ağzını açtı ama bir şey söylemesine fırsat vermeden arkamı dönüp merdivenlere yöneldim. Mahremiyeti geçtim aramızdaki çekimi sözleriyle sıradanlaştırıp küçük görmesi fena hâlde canımı sıkmıştı. Sessiz adımlarla arkamdan geldiğini fark etmeyerek "Piç kurusu." diye söylendiğim an sıcaklığını sırtımda hissettim.

Sözlerimi duymazdan geldi. "Gidip uyuyun." Sesi o eski mesafeli ve soğuk hâline geri dönmüştü. Bu ani mesafe kıymaları ise demin sarf ettiği saçmalığın yanında daha az rahatsız ediciydi.

"Uyuyamıyorum, yalnızken sürekli Selin'i düşünüyorum." dediğimde üst kata çıkmıştık. Rahatsız rahatsız etrafına bakındı ve sonunda "Siz uyuyana kadar yanınızda beklerim." dediğinde çenemi dikip odama yöneldim.

"İyi geceler Onur Baran." dedim ve kapımı sertçe çarpıp içeri girdim.

Dakikalarca tavanı izledim ama ne düşüncelerimi Selin'den uzaklaştırabilirdim ne de kendi kendimi teskin edebildim. Zihnimde sürekli ve sürekli zamanı geriye sarıyor, ona anlattığım şeylerin her bir kelimesinden nefret ediyordum.

Atlas'ı arayıp durumunu sormak istiyordum ama çok geçti. Uyanmış mıydı, ağrısı var mıydı, bebeği kaybettiğini öğrenmiş miydi?

Kalbim göğsümün içinde sıkıştı ve nefes almak güçleştiğinde kapım usulca açıldı. Onur ağır ama kendinden emin adımlarla yatağıma doğru yürürken olabildiğince sessizdi.

Yatağımın kenarına tünedi ve uzun kalın parmaklarıyla aşağıdaki gibi saç diplerime masaj yapmaya başladı. Odaya girdiğimde sırf aşağıda canımı sıktığı için üzerimdeki gömleğini ve yine ona ait boxeri çıkarıp sadece iç çamaşırlarıyla

yatağa girmiştim. Gözleri bir an odanın bir köşesindeki çamaşırlarına takılsa da ifadesi öyle belirsizdi ki ne düşündüğünü kestiremiyordum. Belimin altında kalan yorganın örtemediği renime baktı.

"Neden atelinizi takmadınız?" Başımı yastığa biraz daha gömdüm.

"Rahatsız ediyor." dedim düz bir sesle.

"Artık o bandaj konusunda ısrar etmeyeceğim." dediğinde "İyi." diye mırıldandım. Dokunuşları yumuşayıp durduğunda gözlerimi araladım. Ay ışığı vuran yüzüne dokunmak istesem de elimi yastığın altında tutmaya devam ettim. Her yerde ve her şekilde mesafeleri vardı. Ne yaparsam yapayım aşmama zeda izin vermiyordu. Yorgundum ve artık bununla mücadele etmek istemiyordum.

Düşüncelerimi okumuşçasına "O sınırların her birinin bir nedeni var." dedi yumuşak bir sesle.

"Emnim vardır." Sesimde alay yoktu.

"Küçükken bir yatağım yoktu, nerde bulursam orada uyurdum." Duraksadı, kendi söylediklerini işitmekten rahatsız oluyor gibiydi. Adem elması sertçe inip kalktı ve saç diplerime masaj yapmaya devam ederken "Başka birinin sıcaklığı rahatsız ediyor, korunmasız bir ilişkiye girmem ve kendi yatağım da sevişmem çünkü bazı hijyenik takıntılarım var." Kaşlarım çatıldı.

"Öyleyse prezervatif kullanmalısın, doğum kontrol hapları seni beklenmedik bir bebekten korur." Dudakları kıvrıldı.

"Senin temiz olduğunu biliyorum."

"Ah evet hakkımda her boku bildiğin gibi." Ukala bir hahşetle başını salladı. Tereddüt ve merakla "Ya saçların?" diye sordum. Parmakları dundu, eğer bu soruya cevap verince geri

dönülmez bir yola gireceğini bilerek omuzlarını dikleştirdi. Eli yanağıma kaydı.

“Ben çok fazla zorbalığa maruz kaldım, saçlarım hep gürdü ve tutulması hep kolaydı. Biri ne zaman beni hırpalamak istese önce saçlarıma hücum ediyordu. Bir süre sonra onları kazıdım. 6 yaşındaydım sanırım hatırlamıyorum her yerimi kestiğimi hatırlıyorum ama.” Acılı bir gülümseme o güzel yüzüne yerleşip derinleşti. Gözleri uzağa dalmıştı ama ifadesi kahrından ölmeyi istetecek kadar dokunaklıydı. Yutkundum, boğazımda acılı bir yumru sızladı. Derince soludu ve başını sağa sola yatırıp boynunu esnetti.

“Dışarıdan nasıl görüldüğünü biliyorum, aciz ve zavallı acınası bir çocuk.” Dudaklarında ölüm saçan tehditkâr bir gülümseme belirdiğinde gözleri çok uzaktaydı.

“Ben o çocuğu öldürdüm ama yaşanmışlıklarına da saygı duydum.” Gözlerini ağırca gözlerime çevirdi.

“Ben de masumiyetten en ufak bir iz bulamazsın arama, ben aklına gelebilecek kötülüklerin vücut bulmuş hâliyim. Senin adına olan servetten daha büyük bir servetim var ve hiçbirini düzgün yollardan kazanmadım.” Gülümsediğinde gözleri ifademi araştırıyordu ama hiçbir iz bulamadı.

“İyi kız kötü çocuk klişelerine girmiyorum, gördüğüm en güzel şeysin ve senin yanında istesem de duvarlarımdan ardında kalamıyorum.” Avucunu yanağıma bastırdı ve başını eğip gözlerini gözlerime dikti.

“Nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama görüyorsun ve bu korkutuyor.” Dudakları eğreti bir şekilde kırıştı. “Oysa ben korkmam.” Duraksadı ve gözlerinden kararlı bir gölge geçti. “Korku benim!”

“Sınırlarınla kendine devasa bir duvar örmüşsün, o duvarı aşmak ve seni görmek istiyorum, sana saygı duyuyorum ama

ben duvarın bu tarafıyla yetinemem.” Yutkundum ve yorgun gözlerimi beklentiyle kırıştırdım.

“Sen o duvarları geçmeme izin verecek misin?” diğer elini de diğer yanağıma koydu.

“Sen o duvarı geçmiyorsun, sen beni ardında durduğum duvardan kendi tarafına geçiriyorsun” Gözleri gözlerimi aradı.

Sesi yoğun ve duyguluydu. Bakışları ağırlaştı, göğsümde acılı bir hüznün dalgalandı. “Bir gün şüpheyi düşersen bu geceyi unutma olur mu?” diye sorduğunda ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Gözlerim dolu doluydu. Başımı sallarken “Bana sarılır mısın?” diye fısıldadım.

Şefkatli bir tebessümle yüzü aydınlanırken başını salladı ve yanıma uzanıp beni kollarıyla sardı. Göğsüne yüzümü gömüp kokusunu içime çektim ve bir damla yaş gözlerimden süzülüp tişörtüne bulaştı.

Güneş ışığının tenimde süzüldüğünü hissedince kırırdandım. Karanlıkta kaybolmuş bilincim, ilk defa kafamın içindeki kaosun susmuş olduğu güzel, dinlendirici ve tatlı bir uykudan uyanıyordu. Aydınlığa çekilen bilincime eşlik eden bedenim uyanırken, gözlerimi ağırca ve istemeyerek araladım. Gözlerim aydınlıkla kamaşırken altımdaki sert sıcaklıkla alnım kırıştı, koku tanıdık ve harikaydı... Öyle harikaydı ki derin derin o kokuyu içime çekip orada kalmasını istedim. Ve şu an kollarında olduğum adam belki bilmiyor olsa da ben de ilk defa bir erkekle uyanmıştım. Usulca inip kalkan geniş göğsün üzerinden başımı kaldırdım.

Onur bir kolunu sırtıma dayamış, iri eliyle belime sarılmıştı, öbür kolunu ise katlayarak başının altına yerleştirmişti. Hâlâ derin bir uykudaydı. Kaslarının etrafında dolanan mavi

damarlar irileşip belirginleşmişti. Hem yenilmez bir savaşçı hem de şaşırtıcı derecede savunmasızdı. Onu uyandırmamak için hafifçe doğruldum ve bedenimi yukarı çektim. Uyuyan yüzü, bakışlarımın altında öyle kusursuzdu ki... Göğsümün altında ince bir sızı belirdi.

Kavisli kaşları çatık değildi, biçimli sakalları biraz daha uzamıştı ve belirgin dudaklarını çevreleyerek insana eziyet eden çekici bir görsellik ortaya koyuyordu. Bakışlarım çizgilerin artık oturduğu alnının dibinde başlayan gür ve sık saçlarına kayınca yutkundum ve dünkü anlattıkları kulaklarımda yeniden çınladı.

Onur'u savunmasız ve hırpalanan bir çocuk olarak hayal etmek güçtü ama bugün bu adamı bu kadar yenilmez yapan geçmiş travmaları olduğunu önceden düşünmemiş değildim. Yine Maze'in evinden şirkete gittiğimiz yolda yaşadığımız başka küçücük bir hatıra, kafamın içini tırmaladığında göğsümün içindeki ince sızı büyüdü.

Saçlarına dokunmak istedim ama yapmadım. Sınırlarını küçük de olsa geçtiğinin farkındaydım ve bu karnımın içindeki kelekleri arsızca uçuşturup ciğerlerimi gıdıklamalarına neden oluyordu. Dudaklarımda mutlu bir gülümseme belirdi ve avucumu sert kasların sarıldığı karnından çekip yanağına koydum. Sonunda biriyle uyuyabilmişti ve o bendim... Belki bundan gurur duymamam gerekirdi ya da bir zafer kazandığımı düşünmemeliydim lakin içimde tarifini yapamadığım coşkulu hazla yüzümdeki gülümseme büyüdü.

Yüzünde en ufak bir mimik belirmedi ama dudakları oynadı.

"Aklından bile geçirme." Sesi uykusundan yeni uyanmış olmasına rağmen dinç ve keskindi. Saçlarından bahsettiğini anladığımda sert bir nefesi alayla verdim. Yüzümdeki gülümseme hızla solduğunda, kinayeli sesimle gözlerimi belerttim.

"Bu romantik tavırlarının çekici olduğunu söyleyemeyeceğim." Tam kalkmak için yeltenmişim ki kastediği koluyla beni yerimde tuttu. Dudağının kenarı yukarı doğru kıvrılırken belimdeki koluyla beni kendine çekti, aramızda küçücük bir hava boşluğu kaldığında gözlerini açtı.

Yanan, ışıltılı ve mahmur bakışlar... Bu lanet adam neden her seferinde bu kadar güzel görünmeliydi ki...

Tembel bakışları yüzümde gezdi ve ifademden eğlenen hâlini saklamaya gerek duymadan fısıldadı.

"Gerçek olanı süslemeye gerek yoktur."

Bakışlarımın yumuşamasına izin vermedim. "Bu ne demek pek anlamış değilim." diye homurdandığımda sesini dudaklarıma üfleterek "Romantik olmadan da kadınları etkilediğimi biliyorum demek."

Aynı şekilde fısıldadım. "Ben etkilendiğimi söyleyemeyeceğim ve şu an seni öpmeyeceğim."

Gülümsedi. "Ama ben öpeceğim." Elini boynuma koyup dudaklarımı dudaklarına yapıştırdı. Öpüşüne karşılık vermediğimde de nezaketini bozmadan usul usul dudaklarımı çekip dilini gezdirdi. Buna karşı koymak öyle zordu ki rüm kaslarım kasılmaktan ağrıyordu. Midem alev alevdi ve dudaklarım onları bu güzellikten mahrum bıraktığım için bana sızlayarak isyan ediyordu. İnadımı kıramadığını anladığında kıkırdayarak boynumdaki tutuşunu gevşetip ondan ayrılmama izin verdi.

"Hayatımda gördüğüm hem en kolay hem de en zor şeyin." Bir kaşım sertçe havalandı.

"Ve bu bir iltifat değil!" Alayla kıkırdarken başını bana doğru çevirdi.

"Ne söylememi istersin?" Dudaklarımı birbirine bastırarak düşünürken mırıldandım ve o sesimle gözlerinde şeytani

şeyler parıldadığını gördüğümde “Şu an aklından geçenler mesela, dürüstçe?” Bedenini bana doğru döndürüp başını kolunu bükerek yumruğuna yasladı.

“Bir daha o sesi çıkarırsan mekân ya da zaman dinlemeyip sana yapacaklarımı düşünüyorum.” Dudaklarım imayla kıvrılırken ben de onu taklit ederek başımı yumruğuma dayadım.

“Bir sınırı daha geçtin sanırım.” dediğimde ifadesi durgundu.

“Ve çok kolay oldu, beklenmedik şekilde iyi uyudum.” dedi.

“Ben de.” diye mırıldandım. Diğer elini yüzüme koydu ve parmaklarını usulca yanağımda gezdirirken ağırlaşan bakışlarla gözlerimi izliyordu.

“Senden bir şey isteyebilir miyim?” diye sorduğunda kaşlarım şaşkınlıkla havalandı çünkü sesi de sözleri gibi son derece ricacıydı. Usulca başımı salladım.

“Bugün arkadaşını göreceksin ve gördüklerin pek de görmek isteyeceğin şeyler olmayacak.” Yutkundum ve sözlerine devam etmesini bekledim.

“Ama iyileşecek, ona her baktığında bunu düşünmeni istiyorum, güçlü durmalısın ki senden güç alsın.” Güçlülkle gülümsedim.

Yüzünde ciddi bir ifade belirdi.

“O yüzden hastaneden ayrılmamız gerektiğinde, bana itiraz etmeni istemiyorum.” Sıkıntıyla iç çektiğimde yüzümdeki gülümseme hızla soldu. Yanağımdaki parmakları duraksadı ve gözlerini gözlerime yaklaştırıp Bu önemli, o adam hâlâ bulunamadı.” dedi.

“Ulter denen şerefsiz onu korumuyor mu, ne kadar daha böyle yaşayabilirim?” diye kırık bir sesle isyan ettiğimde gözlerini kıstı.

Tehlikeli soğuk bir rüzgâr anında içeri doldu.

“Onu ben halledeceğim.” dedi.

Hiç düşünmeden “Onunla ilgilenen Pars değil mi?” diye sordum.

Dudaklarında gururlu bir kıvrılma oluştu. “Sen beni küçümsüyor musun Pembe Tavşan?” Eğlenen hâli içimi ısıtsa da belli etmedim ve gözlerimi devirdim.

“Elbette hayır.”

“Ben birilerini bulmada iyiyim.” diye açıkladığında detay vermek istemediğini fark ederek “Pars için başka bir iş yapacaksın yani.” dedim. Gözleri kısıldığında ifademde beliren aydınlanmanın sebebini bekliyordu. Kısa bir bakışmanın ardından “Birini daha benim için bulabilir misin?”

“Kimi?” diye karşılık verdi anında lakin ifadesi meraktan çok uzaktı.

Yüzüm kin ve öfke ile kırıştı.

“Ulter’in 7. Oğlunu.”

GEÇMİŞ-NEW YORK CLARK MONREO

*GEORGE'UN İNFAZINDAN
BİR HAFTA ÖNCE*

MARCUS...

George'un evinde klasik bir akşam yemeği öncesi işleri biraz renklendirmiş olabilirdim. Karısının aklına dolaylı yollardan soktuğum aldatılma fikri tam da umduğum gibi kadını delirtmiş, kapıdan girdiğimiz anda George'u üst kattaki yatak odalarına çağırtmıştı.

Böylece masada sadece ben ve Amelia bir de servis için bekleyen garson giyinimli hizmetçilerden başka kimse yoktu.

Şatafatlı masa da evin geri kalanı gibi buram buram zenginlik kokuyordu. Özel tasarım yemek servisi, soy isimlerinin işlenmiş olduğu mendiller, bir servetin ödendiği tarihi şamdanlar...

Elbette George'un bunları ne yollardan kazandığını biliyorken, bir kere daha onun o son andaki ifadesini izleyecek olmanın heyecanı tenimi ısıttı.

Kurbanın ailesine yakın olmak ve onların zevklerine, sırlarına hâkim olmak oynadığım oyunda elimi daima güçlendiriyordu. Büründüğüm kimliğe ve görselliğime duydukları sempati ise işleri benim adıma kolaylaştırmıştı.

Tıpkı bu genç kızın platonik ve gerçek olduğunu sandığı birine duyduğu normal duygular gibi...

Sohbetimiz anbean kahkahalara dönerken zaman oldukça ilerlemişti.

Büyümeye can atan o çelimsiz sesiyle kıkırdadı Amelia. "Clark, biliyor musun bence sen aslında görüldüğünden daha ilginçsin." Tespitine şaşırmış gibi yaparak gülümsedim ve akşam yemeği için donatılmış masalarının üzerindeki ellerimi havaya kaldırdım. "Teslim oluyorum leydim, ben aslında zeki bir muhasebeci değil, azılı bir katilim." Yeniden kıkırdadı ve flörtöz bir şekilde saçını kulağının ardına attı. Başını sağa sola sallayarak hâlâ ebeveynlerinin doldurmadığı -muhtemelen üst kattaki yatak odalarında kavga ediyorlardı- masaya şöyle bir bakıp bana doğru eğildi. "Sen olsan olsan süper kahraman olursun." Dudaklarım kıvrıldı. Arkama yaslanırken onu, onun hoşuna gittiği gibi ilgili bakışlarla süzdüm.

"Mesela hangisi? Dr. Strange¹⁹ favorim." dedim samimiyetle. *Tamamen yalan.* Strange onun favorisiydi. Yüzünde genişleyen bir gülümsemeyle "Ondaki sadakat ve Superman'deki güç." dedi. Gözleri kaslı bedenimde beğeniyle gezdiğinde, hayatının geri kalanında çok daha iyi bir gözlemci olmasını diledim. Yoksa bu masum genç kadını çok üzerlerdi.

"Benim sihirli güçlerim yok." Oyunu sürdürürken üst katta bir vazo parçalandı ve Amelia utançla başını sallayarak silkelendi.

"Süper güçlerin olsa ne yapardın?" diye sordu ama dikkati üst kata kaymıştı. Bu sorunun cevabını cidden düşündüm. Acaba ne yapardım? Aklımdaki ihtimallerden en ağır basanını ilk defa ona dürüstçe söylemeye karar verdim.

¹⁹ Kurgusal süper kahraman

“Zamanda geriye gidip boyut değiştirirdim.” Dikkatini yeniden bana d6nd6.

“Boyut mu?” Işıldayan g6zlerine bakıp başımı onaylarcasına salladım.

“Havva’nın yasak elmayı kopardığı ağacı keserdim.” dediğimde g6zleri b6y6d6. Araştıran g6zlerle baktı.

Masum ifadesini fazla safça bulduğumu s6ylemeliyim.

“şeytanın işini bozardın.” dedi sesinde onaylamayan bir tınıyla.

Sırıttım ve o bu ifademi ilk kez g6rd6. Bu gece ona karşı fazla d6r6stt6m ama zaten vedalar yaklaşırken kurbanlarımın yakınlarına b6yle k66k hediyeler verirdim. Aslında olduğum kişiye dair ipuçları...

İfadesindeki şaşkınlık b6y6rken g6l6msemesi solmaya başladı.

Kolumu yanımdaki boş sandalyenin sırtına attım ve g6zlerinin derinliklerine baktım.

İrkildi.

“şeytanın işini yapmak da, bozmak da benim işim.”

MATRUŞKA

*Her zamankinden daha güzel, daha alımlı
dönüyor zihnimde o güzel,
onu görmenin zevk olduğunu bildiği yere,
bu bir sütunu hayatımın;
öteki, onun aydınlık adı,
çınlayan yüreğimde öyle tatlılıkla.
ama bir daha hatırlayınca öldüğünü umudumun
-canlıydı o güzel filizlenirken-
Aşk biliyor ne hâle geldiğimi ve (umarım)
görüyor bunu o güzel, şimdi gerçeğe böyle yakın olan.*

Francesco Petrarca

CANZONIERE-268/50

MARCUS...

Bahçede kahvesini yudumlarken kavurucu güneşin altında dalgınlıkla okuduğu parçanın kesiti olan dizeleri bir okuyuşta ezberledim. Kitabın sahibi ise manidardı ve o düşünmem gereken son şey bile değildi. Beyin kıvrımlarımdaki elektriksel akımları tetikleyen tek şey oydu, bu da benim lane-rimdi işte, ona dair her işareti aklıma geri döndürülemez şekilde kazımak. Öyle ki artık orada olmamasına rağmen saçındaki hangi tellerin eskiden pembe olduğuna kadar işlemişti hafızama. Zamanı geldiğinde hepsinden kurtulmam gerekiyordu, görevim, kimliğim şu an ya da eskiden ne olduğum hepsi ama

hepsi tek bir sonuca çıkıyordu. Vakti geldiğinde buna bir son verecektik.

İstesek de istemesek del

Geldiğimiz noktada henüz bir haftayı yeni geçmiş sayılırdık ve durum benim açımdan hiç de iç açıcı değildi. Planlarım tıkır tıkır işliyordu, akışta bir sorun yoktu ama beklenmedik karşılaşmalar başka bir ışığı zihnime yakmıştı bu da matruşkanın birinin içini açmama sebep oldu.

Bu bir oyundu. Herkes ustaca kendi matruşka bebeklerini sırası geldikçe bir diğerinin içinden çıkarıyordu. Ulter, Pars Tuna ve 7. Oğul... Hepimizin ceplerinde sırasını bekleyen başka gizli planları vardı.

Ulter'in günün birinde infazcı birliğinden kurtulacağını hep içten içe biliyordum, ne de olsa gardiyanlar şeytanlarını tanırdı! Lakin bilmediği onun aksine ben olsam bana güvenmezdim. Bugün onu taşıdığım noktadan alıp aşağılara atacak zemini çoktan hazırlamıştım. Edindiğim hiçbir bilgi havuzunu doğrudan önüne sermedim, asla haberinin olmadığı bir düzine kimlik ve bir kısmı hariç haberi olmadığı devasa serveti yine asla gün yüzüne çıkarmadım. Bir Türk atasözü var, şahsen ben çok severim.

Boynuz daima kulağı geçer.

Hepsi beni yenmek için planlar yaparken ben herkesi yenecektim. Bilmedikleri şey beni yenebilecek tek bir insan vardı ve onun bunu yapması için silah kullanmasına gerek yoktu.

Gözleri yetiyordu.

Takımımın yakalarını ve kollarını düzeltirken, ona seçtiğim saten siyah bir atlet, dar koyu jean ve dünkü spor ayakkabıları ile arkamda belirdi. Önümdeki boy aynasından göz göze geldiğimizde memnuniyetsiz ifadesine bakıp gözlerimi kıstım.

“Sana Pars’tan daha çok ödeme yaparım yeter ki o adamı bana bul.” Cevap vermeyince huysuzca mırıldandı.

“Onur?” Yavaşça arkamı döndüm ve gözlerine baktım.

“Ne yapacaksın 7. Oğul’la?” diye sordum düz, soğuk ve isteksiz bir sesle.

Alayla “Evleneceğim.” dediğinde kaşlarım havalandı.

Bunu beni kızdırmak için ya da bir refleks görebilmek için yaptığını bilerek başımı yana eğdim ve doğrudan gözlerinin içine baktım.

“Ö seninle evlenmek istiyor mu?” Bir kaşı sertçe havalandı ve boynunu dikleştirdi.

“Neden istemesin?” Dudaklarımı büktüm ve alaycılığına karşılık verdim.

“Belki tipi değilsindir!”

“Hah!” dedi sinirli bir gülümsemeyle ve bir elini ince beline yerleştirdi. Ben de aynısı yapıp elimi beline yerleştirip onu kendime çekmek ardından da hiç beklemeden dudaklarına kapanmak istedim. *Neyse...*

“Hedefi abim.”

“O zaman abime geçmiş olsun.” dedim umursamazca, gözleri dehşetle açıldı.

“O benim abim!” dedi sinirle bağırarak, o an *evet canım ben-de infazcısıyım* dememek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Omuzlarımı silktim ve kayıtsızca “Benim sorumluluğum sensin.” dediğimde bana inanmaz bakışlarıyla baktı.

Omuzlarını silkip dudaklarını kıvırdı.

“O zaman ben de başka birini bulurum onu bulması için.” Kahkaha atmamak için başımı salladım ve ona dişlerimi göstererek gülümsedim.

“Sana iyi şanslar, bulursan haber ver.” dedim ve tekrar arkama dönüp saçlarımı son kez düzelttim. Ayaklarımı yere vurarak kapıya doğru seğirttiğinde arkasından bakım.

O lanet jeanı almamalıydım, yuvarlak ve sıkı kalçaları bütününüyle ortadaydı. *Sikerler yapacağın işi Marcus...*

Arkadaşı iyiydi ama omurilikteki zedelenme yüzünden bir süre fizik tedavi görmeliydi. İyi olmayan berbat ruh hâliydi. Görünen o ki sadece fizik tedavi değil üstüne bir de sağlam bir psikiyatri desteği alması gerekiyordu. Ölü gözlerinde zerrece bir yaşam ışığı olmasa da Ahsen Tuna'nın varlığının ona iyi geldiğini görebiliyordum.

Özel odadan tıpkı Selin Alsoy'un birkaç yaş büyük hâli görünümünde bir kadın çıktığında kim olduğunu anlamam uzun sürmedi. Yeşil gözleri kötü bir kederi geride bırakmışçasına yorgundu. Gözleri beni buldu ve beğeniyle baştan aşağı süzerken bunu fark etmiş olmamdan çekinmeyerek bakışlarını yüzüme kaldırdı.

“Siz kimsiniz?” *Başlıyoruz hadi bakalım.*

Kobra benden önce davrandı.

“Ahsen Hanım'ın korumalarıyız efendim, bir şeye mi ihtiyacınız var?” Kobra'ya göz ucuyla bakıp bana döndü.

Hoş bir sesle “Bana bir kahve alır mısın, sade?” diye sorduğunda boş bakışlarımı kadının yüzünden ayırmadan “Kobra!” dedim ve Kobra başını eğip “Tamam efendim.” dedikten sonra seri adımlarla yanımdan geçip gitti. Kadın dövme olduğundan emin olduğum bir kaşını havaya kaldırırken soran gözlerle sitemkâr bir şekilde soludu. “Senden istemiştım.” Boynumu dikleştirdim ve ona küçümser bir bakış attım.

“Görev tanımımda Ahsen Hanım'ın arkadaşlarının annele-
rine kahve almak gibi şeyler ekli değil.”

Yüzünü buruşturup "Peki ya nezaket?" diye sordu.

"Bende bulunan meziyetlerden değil." dedim hiç düşünmeden ve kadının gözlerinde o sakladığı şeytani ateşler belirdi. Bu ifadeyi çok iyi tanıyordum, birçoğunu farklı gözlerde yakından görmüştüm.

Parmağıyla koridorda sıralı birkaç adamımı gösterdi.

"Sen bunların lideri falan mısın?"

"Öyleyim." dedim buzdan örme bir sesle.

"Saatlik ücret mi, haftalık mı?" diye sorduğunda onun da amacı beni aşağılamak, gülümsedim ve bunun onu nasıl alabora ettiğini izledim.

"Size ne lazım?" Davetkârca dudaklarını kıvrırdı.

"Bir gece mesela." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Immm..." Onu baştan aşağı süzerken vücudunun belli yerlerinde bilerek oyalandım ve bunu görmesini sağladım. İnce kumaşın altında sertleşen kasları ile gözlerimi yeniden gözlerine kaldırdım.

Heyecanlı yeşil harelerinde yeni ergenliğe girmiş bir kızın taze keşiflerinin parıltısı vardı.

Bir adım ona doğru attım ve bakışlarımı derinleştirdim. Yüzüme o kendine has tehlike saçan ifadeyi yerleştirdiğimde irkildi.

"Hangi gece tehlikeli?" diye sordum, sessizce yutkundu. İfadeyi açık ve net bir şekilde okuduğundan emin oldum, geri çekilmeye hazırdı. Tam ağzını açmıştı ki oğlunun uyarıcı sesi koridorun ucundan yankılandı.

"Anne?" Kadın panikle toparlanıp oğluna dönerken eski yerime geriledim ve bakışlarımı kayıtsız suratımla Ahsen Tuna'nın içerisinde olduğu kapının üzerine diktim.

Atlas Alsoy'a bakmasam da yırtıcı ve rahatsız bakışlarının üzerimde gezindiğini bilerek onları dinlemeye devam ettim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu başıyla beni işaret ederek.

“Kim olduklarını sordum.” Kadının sesi kendinden emin ve recrübeli olsa da oğlu inanmış gibi değildi. Sıkkin bir nefesi sertçe verdi.

“Selin nasıl?”

“Daha iyi, benimle de konuşmuyor sadece Ahsen’i görünce ona sarılıp ağlamaya başladı.” Başıyla kapıyı işaret etti.

“Konuşuyorlar şimdi.” Atlas Alsoy omuzlarını düşürdü, berbat görünüyordu, gece uyuyamamış olduğu her hâlden belli olsa da üzerindeki tişört ve kot yeniydi.

İlk defa dar ve spor kıyafetlerleydi, düzenli spor ve boks yaptığı vücudunda gelişen belli başlı kaslar sayesinde anlaşılıyordu. Kumrallarla karışık sarı saçları dağılmıştı ama üzerinde başka bir panik süzülüyordu ve bu beni rahatsız etti.

Beyaz skraplı bir hemşire çatık kaşlarla hepimizi süzdü, tepside yığınla iğne ve takılmayı bekleyen hazır bir serumla önümüzden geçerken gergindi.

Nilay Alsoy’a hitaben “Hastamız çorbasını içti mi?” diye sordu. Kadın omuzlarını silkip “Demin arkadaşının zoruyla bir iki kaşık içti.” dediğinde hemşire başını sallayarak “Zorlamayın ve üzerine gitmeyin.” diye uyardıktan sonra kapıyı tıklatıp samimi bir gülümsemeyi hastası için yüzüne yerleştirerek içeri girdi.

Yaklaşık yedi dakika on iki saniye sonra Ahsen Tuna şişmiş gözler ve rahatlamış bir ifadeyle dışarı çıktı. Göz göze geldiğimizde bakışlarım kısıldı. Ağladığını bilmek sinir bozucuydu, gerçekleri öğrendikten sonra içerideki arkadaşından daha beter olma ihtimali ise daha da sinir bozucuydu.

Atlas Alsoy koluna dokununca gözlerini benden ona çevirdi.

“Sen iyi misin canım?” diye sordu fırsatçı adam. Ahsen Tuna başını *iyiyim* dercesine salladı ve Nilay Alsoy’a döndü.

“Sağlam bir psikoterapist ve yine iyi bir fizyoterapiye ihtiyacı var.” diye mırıldandı. Sesindeki keder herkese yerleşirken bakışlarımı ondan çekemiyordum.

Nilay Alsoy başını sallarken sarı saçları da onunla sallandı.

“Onu Londra’ya götüreceğim.” dedi hiç düşünmeden. Atlas Alsoy “Kime sordun?” diye soludu aksi bir sesle ve beklediğim gibi Ahsen Tuna araya girdi.

Yumuşak ve iç ısıtan sesiyle Atlas Alsoy’un eline dokundu. Gözlerimi hızla başka tarafa çevirdim.

“Burada kalmak ona iyi gelmeyecek ve o da gitmek istiyor Atlas.”

“Bana kızgın o yüzden gitmek istiyor.” dedi hiç düşünmeden. Ahsen anlayışlı gözlerle Atlas Alsoy’a baktığında sırtımdaki kaslar istemim dışı gerilmeye başladı. Uzanıp teselli edercesine koluna dokunduğunda Atlas Alsoy hızla uzanıp elini onun elinin üzerine koydu.

Hadi bakalım!

“Kırgın, bırak da toparlansın, bebek için ayrıca üzgün ve dikkatsizliği yüzünden kendini suçluyor Atlas.” Duraksadı, derin bir nefes aldığını duydum ardından sol kulağımdaki kulaklıktan Kobra’nın sesini işittim.

“Kobra’dan Atmaca’ya hastane yolunda Salihoğlu perakendeğe kayıtlı bir transit var, şu anki mesafesi bulunduğumuz konuma 15 km.”

Kulaklığıma dokundum ve sakin bir sesle konuştum.

“Atmaca’dan, Kobra’ya hastanenin sekizinci kapısı, ayrılış için hazırlansın, çıkıyoruz.”

“Anlaşıldı atmaca, 14km.”

Hızla ama sakin bir ifadeyle Ahsen Tuna’ya döndüm. Anne oğulun arasındaki tartışmada mantıklı arabuluculuğa devam ediyordu.

"Ahsen Hanım hastaneden ayrılmalıyız." Bana bakmadı bile. Anne ve oğlu tartışmaya devam ederken hâlâ arayı bulmaya çalışıyordu.

Sinirleniyordum.

"Daha geveli iki saat olmadı ve şu an önemli bir konu tartışıyoruz bize izin verir misin?" dediğinde dişlerimi sıkım ve Kobra'nın sesi kulaklıktan tekrar yankılandı.

"Araç hız sınırını aştı, 11 km." Sert bir nefes aldım.

"Ahsen Hanım bunu konuşmuştuk, hastaneden ayrılmalıyız." dediğimde umursamadan ikilinin arasındaki yükselen hararete dâhil olmaya devam etti.

"Kobra'dan Atmaca'ya 8 km, hemen oradan çıkın!"

"Atmaca, bir araç daha var."

Kobraya bir cevap vermeden önce kafamın içindeki alternatif çıkış yollarını taradım.

Kulaklığıma dokunurken, Ahsen Tuna'nın koluna sarıldım ve onu sertçe kendime doğru çektim. Öfke ateşi ile parlayan gözleri ondan daha öfkeli olan gözlerimle karşılaştığı an söndü.

Gözlerimi gözlerinden çekmedim. İfademin onu dehşete düşürmesi an meselesiydi ama sesim demiri kesercesine hastanenin soğuk koridoruna düştüğünde, az sonra cehennemin görkemli gardiyanı ile tanışacağını anladı.

"Atmaca'dan tüm ekibe kırmızı alarm!"

AHSEN...

İçime işleyen havayı ciğerlerimden çekip alan bakışlarıyla olduğum yere çivilendim. Ama korkunun dehşetine o ölümün çağırısı gibi yükselen sesinin çerçevelediği sözlerle düştüm. Bacaklarım taş kesildi ve kalbim göğsümün içinde ağırlaştı. Yakın korumamın ifadesinden akan öfke tüm koridoru buz kesti. Kulaklığına başparmağı dokundu. Ne duydu bilmiyorum ama

omuzları sanki bir çelik bir kalkan gibi genişlerken kolundaki pazılarını saran ceketin kumaşı gerildi.

Sesi de gözleri gibi zihnimde panik yaratıyordu.

Atlas, Onur'un kolumu saran bileğini kavradı. Gözleri Onur'daydı ve bakışlarından tuhaf yersiz bir öfke akıyordu.

"Neler oluyor?" Onur kulaklığını dinlemeye devam ederken Atlas'a bakmadı bile. Kolumdaki tutuşu sertleşti.

"Tarçın çıkıyor." dedi ve gözlerini korkmuş yüzümde gezdirdiğinde ifadesi yumuşadı, bal rengi harelerinde titreyen şefkat içimi ısıtırken "Çıkıyoruz." diye buyurdu. Atlas hışımınla Onur'un kolunu çekti ama zerrece bir hareketlilik olmadı.

Aksi sesiyle "Sana diyorum, bana cevap ver." dediğinde Onur bir atmacanın avını gördüğündeki gibi kısılmış tehlike saçan bakışlarını ona çevirdi.

"Sana cevap vermek zorunda değilim, Ahsen Hanım buradan şimdi çıkıyor." Diğer eliyle Atlas'ın bileğini tuttu ve sertçe itti. İki adamın arasındaki gerginlik büyürken "Atlas gitmem gerek ama yine geleceğim." dedim hızlanmış soluklarımı dizginlemeye çalışarak. Atlas'ın yeşil gözlerine keskin bir karanlık indi. Boynunu dikleştirdi "Gitmiyorsun!" Onur alaycı ama öfkeli bir kahkaha atıp kolumu bıraktı. Atlas'ı omzundan kavrayıp arkasındaki duvara yasladı ve kulağına eğilip fısıldarken Nilay teyze yanıma sokuldu.

"Bu ne demek Ahsen, neler oluyor?"

Ona söyleyeceğim herhâangi bir şeyin yaratacağı panik dalgasının arkamdaki odada harap olmuş arkadaşşıma yapacaklarını düşünerek "Bilmiyorum, güvenlik prosedürleri sanırım." Sesim titrek ve zavallıcaydı.

Nilay teyze "Güvenlik prosedürleri?" diye tekrarladı inanamayarak. Cevap vermedim. Atlas'ın ateşli öfkesi sönerken büyüyen bakışları Onur'un üzerinden beni buldu. Yerinde doğruldu ve "Hemen gidin." dedi yüksek bir sesle. Onur hızla

“Bu arada.” Cebinden lastik bir toka çıkarıp uzattı. Benim tokamdı, kalbim bu karmaşanın içinde bile tekledi.

“Saçlarını böyle sevsem de toplaman gerek.” Gözlerim önümde dikilen iki adama kaydığında ifadesinde eğlenceli birer pırıltı belirdi. Aklımdan geçenleri elbette okumuştun.

“Onlar bana çalışıyor, abine değil.” Tokayı aldım ve saçlarımı ensemden birbirinin içinden geçirerek topladım.

Asansörün içinde eksi birinci kata geldiğimizi söyleyen bir sesle birlikte ince tiz bir sinyal yayıldı. Adamlar kapıyı bastıkları tuşla kapalı tutarken Onur “Susturucuları takın, gürültü çıkmasın.” dedi ve adamlar ceketlerinin altında arka bellerinde duran silahlarına uzanıp ceplerindeki susturucuları taktılar. İçlerinden birisi omzunun üzerinden arkasına baktı.

“Açıyoruz?”

“Açın!” dedi Onur ve çelik kapılar ıssız bir koridora sürünerek açıldı.

Morgun olduğu kata geldiğimizi, tepedeki soğuk ledli yeşil panelden okuduğumda ürperdim. Önümüzde ağzına mermilerin sürülmüş olduğu silahlarını iki elleriyle sıkıca kavrayıp bir çatışmaya hazır bir hâlde ilerleyen adamları izlerken elleri ellerimdeydi. Onur birden durdu birkaç adım sonra da adamları olduğu yerde kaldı. Başını ağırca bana çevirdi ve sakin olmamı istediğini belli edercesine gülümsedi. Onun dilinde artık bu gülümseme şeklinin *sorun yok* demek olduğunu öyle böyle öğrenmiştim.

Diğer eli ceketinin içine gitti ve silahın emniyetini açarak kolunu yanına indirdi.

Bezgin bir nefes verip başını önce havaya kaldırdı ve gözlerini kapatıp bu defa başını yana yatırdı.

“Elbette!” Sesindeki alaycı tını ilk kez sinir bozmak yerine korkutmuştu. Bir anda belime sarılan koluyla beni havalandırıp döndürdü. Gözlerim göğsünde kapalıyken kolunu

göremediğim bir istikamete dimdik doğrulttuğunda kaslarındaki gerilimi yüzümde hissediyordum ve silahın namlusundan çıkan kurşunun sesi, havada vızıldarken bedenimdeki kolu beni daha da kendine bastırdı ve bir el daha ateş etti. Susuruculara rağmen silahlar oldukça gürültülüydü. Uzunca bir kışın dibine çekildim, sırtımı soğuk duvara yasladım, bedenim bedenimin kalkanyken çenemi kavrayıp yüzümü yüzüne kaldırdı. Cenazelerin geçirildiği koridorda harareti yüksek çatışmanın sesleri işitiliyordu.

“Bu adamlar tavşan avına çıkmış.” Dudakları kıvrıldı, yanakları kırıştı ve gözleri ışıldadı.

“Lakin tavşan cesur ve kıvrak olursa avcılarını atlatılabilir.” Soluk soluğa kalmış vaziyette yarı açık dudaklarıma baktı ve başparmağını orada gezdirdi. Gözleri buyurgandı.

Silahını yanına indirmişti ve bacaklarım titrediğinde sırtım duvarda kaydı ve yere oturdum. O da benimle yere çömeldi ve kendime çektiğim bacaklarımın üzerine silahı tuttuğu kolunu koyup bana doğru eğildi. Teninden yayılan ateş duymayı arzuladığım einsten değildi.

“Silah kullanmayı bildiğini biliyorum.” dedi ve boştaki elini beline doğru ceketinin altına geçirdi, çıkardığı küçük bir tabancayı uzatıp bana verdi.

“Arkanda kalabilirim ve eğer öyle olursa hiç düşünmeden koşup, çıkışta seni bekleyen arabalara bineceksin.” Başımı hayır dercesine sallarken gözlerim dolu doluydu.

Nefesim titrediğinde gözlerimin ardı yanıyordu “Sensiz gitmem.” dedim parçalanmış kelimelerim neyse ki anlaşılıyordu. Elini yüzüme koydu ve parmağıyla kazada hafifçe açılan saç diplerimi gezdi.

“Bir daha asla kanın akmayacak. Şimdi Pembe Tavşan...” Kaşları sertçe havalandı. “Ders üç neydi?”

Dudaklarımı ısırdım ve bezgince soludum. Kelimeler ağzımdan güçlkle ve bölük pörçük döküldü. "Sana itiraz etmeyecektim."

Takdir eden bir hareketle başını salladı. "Güzel." Başıyla ileride anbean büyüyen kırışleri gösterdiği sırada adamlarının biri kolundan vuruldu. Ama Onur bunu umursamadan silaı elime tutuşurdu.

"Oraya doğru koşacağız, önüne çıkanı vur gitsin." dediğinde yutkundum.

"Ben daha önce kimseyi vurmadım." derken bacaklarım titriyordu. Dudakları kıvrıldı ve başını yana eğip gözlerimin ta içine baktı. Cesaret veriyordu, salya sümük ağlayıp bir köşede sinerek ölmeyi beklemiyorsam onun sayesindeydi.

"Vurmadığını biliyorum tavşanım ama ben vurdum." Gözlerini yumup açarken başını salladı. "İnan bana çok eğlenceli." Ve bir anda ayağa kalkıp beni hızla yukarı çekti.

Sonra dediğini yaptım ve koştuk. Arkamızdaki boğuk bağırılmalar ve bizi takip eden ayak seslerini geride bıraktığımızı düşünürken yaklaşık on metre kadar sonra önümüz hastane personeli şeklinde giyinmiş adamlar tarafından kesildi. Onur hızla beni iki kırışın arasına iterken üçünü seri atışlarla yaralamıştı, o saniyenin binde biri olan zaman diliminde fark ettiğim adamları omuzlarından ya da bacaklarından vurduğu oldu. Öldürmekten çekindiğini sanmıyordum ve bağırtılara eklenen acılı homurdanmaların diğerlerini bocalattığını anladığımda içimde bir hayranlık belirdi.

Adamlardan biri, "Ahbap şu kızı ver biz de seni rahat bırakalım." diye bağırdığında karşılarındaki adamla baş edemeyeceklerini düşünüyor olmalıydı. Onur, bezgin ve alaycı bir sesle sırtını kırışe dayarken silahının şarjörünü çıkarıp kısa bir bakış attı. Kaç mermisi kaldığını sayıyordu.

“Neden şöyle yapmıyoruz? Mesela sen adamlarınla birlikte buradan siktirip daha fazla zayılat vermeden gitmiyorsun!” Dudaklarını yalarken silahını kaldırdı.

Bana döndü ve parmağı ile ilerideki koridorda süzülen gün ışığını gösterdi ardında da geniş başka bir kirişi. Kirişin ilerisinde siyah bir Volvo vardı. Aracı kaos dolu anın içinde mantıklı kalmaya çalışan zihnime rağmen hemen tanıdım. Sonra da iki parmağı ile koş işareti yaptı ardından yine parmakları ile üç sayısını gösterdi. Kulaklığına üç kere dokundu ve en son basıp karşı taraftaki adamlarına “Kod 7.” diye fısıldadı. Bana baktı ve “Bir.” dedi sertçe ardından silahıyla koridora atladı. O hızla etrafında dönüp karşıya geçerken birkaç silah sesi ve akabinde yükselen acılı çığlıklar duydum, her hareketi ölçülü, takdir edilesi derecede de cesurdu, sıkıdığı her kurşunun birine değdiğine ben bile görmediğim hâlde emin olmuştum ve Onur hemen karşımdaki kirişe dayadığı omzunun üzerinden bana bakıp tekrar bağırdı “İKİ!” Sırtımı kirişe sürterek ayaklandım. Bacaklarıma titrememeleri için komutlar gönderirken derin bir nefes aldım. Ardından göz göze geldik yeniden gülümsedi ve dudakları ile “ÜÇ! ŞİMDİ” dediğinde Kobra az önce işaret ettiği yerden arkasındaki birkaç adamla içeri doğru koşmaya başladılar, böylece arkamızdan bizi takip eden adamları onlar bulduğumuz yere gelemeden yakaladılar, o noktada bambaşka bir kaos başladı ve istemesem de Onur’un dediğini yaparak gösterdiği yöne doğru koşmaya başladım. Koşuyordum ama uzuvlarım sanki bana ait değildi, bedenim hayatta kalma refleksiyle hareket ediyordu.

İşaret ettiği kirişin arkasına atladığımda dizlerim yere çarptı, parlak zeminde kaydım. Nabzım uğulduyor kalbim midemi bulandıracak kadar şiddetle gürlüyordu. Tam bir kuytuluktum, geniş sütunların arasındaydım, mermiler bedenimden çok uzaktaydı. Güçlkle nefes alıyordum ve panik anbean beni ele

geçiriyordu. Bacaklarım tir tir titriyordu ve elimde tuttuğum silahı terleyen avuçlarım yüzünden kavrayamıyordum bile. Volvo'ya baktım, camları simsiyahtı, içi görünmüyordu.

Bakışlarım Onur'u bıraktığım noktaya kaydı, yüzü o sinir bozucu alaycılığıyla hasmını tahrik ediyordu, karşısında ondan daha iri bir adamla birbirlerine meydan okuyan bakışlar atarken birtakım sözler de mırıldanıyorlardı. O kadar yoğun bir gürültünün içinde söylediklerini duyamasam da geride kıvranan adamları tek tük seçebiliyordum. Arkalarda bir yerde bir transitin kapısı açıldı ve birkaç adam daha elinde sopalar ve uzun göz dolduran satırlarla açığa çıktı. Onur ve karşısındaki iri yarı dazlak adama baktım.

Adam üzerindeki kıyafeti çıkarıp attı, belindeki kalın kemer ve onu donatan uzun bıçaklar parladı. Birini çıkarıp elinde çevirdi ve Onur'a doğru pozisyon aldı. Zaten güçlkle aldığım nefes boğazıma takıldı. Lakin Onur olabildiğince sakin ceketinin yakalarını düzeltti ve başını yana yatııp alayla kıkırdadı.

O an Volvo'nun hemen yanına son model gri bir Audi acı bir fren yapıp durdu ve görüşümü kapattı. Korku kalbimin içinde başka bir boyutta titredi. Arabadan inen kişiyi gördüğümde dudaklarımın arasından kısa bir nefesi verip yutkundum.

Atlas elinde hazır tuttuğu silahıyla etrafına öfkeli bakışlar atıp yanıma koştu. Beni kollarıyla sarıp kendine yapıştırdı. Bedenim kendini bırakıp titrerken ne kollarımı kaldırabildim ne de elimdeki silahı bırakabildim.

"Geçti hayatım, geçti güzelim, buradayım." dediğinde hıçkırdım ve kollarını biraz daha sıkıp yüzümü boynuna gömdüm, bir elini başımın ardına koyup, reskin edencesine saçlarımı okşadı.

Ardından eli omzuma, koluma ve bileğime kaydı. Avucumda eğretti duran soğuk metali çekip almaya çalıştı ama kilitlenen parmaklarım ona izin vermedi.

Yumuşak bir sesle "Bırak canım." dedi küçük bir isyani hiç kırık boğazımı kesti.

"Hadi güzelim." dedi ve silahı terli avuçlarımdan kaydırıp aldı. Vücudunun hareketinden onu beline yerleştirdiğini anladım ve derin bir nefes aldım.

"Buradan çıkaralım seni, hadi." dedi ve başını kaldırıp aracının ardında birbiriyle boğuşan adamlara baktı.

"Hadi." dedi yeniden sabırsızca ve elleriyle bedenimi sarıp ayağa kaldırdı. Başımı eliyle kapatıp beni aracının arkasına bindirip kapıyı hızla kapattı. Ben aracın arka koltuğuna yığılırken, Atlas hızla direksiyona geçti ve arabayı çalıştırıp gaza yüklenirken yukarı tırmanıp arka camdan ona baktım.

Atlas aracı çıkışa götürürken arabanın hızını kesen kırımlar yüzünden ara ara sert frenlerle direksiyonu kırıyordu.

"Aracın içine yat Ahsen." dediğini duydum ama umursamadan Onur'u izlemeye devam ettim. Başına bir şey gelme ihtimali, aracın arka camına saplanacak kurşun ihtimalinden daha korkutucuydu.

Adam hırs ve nefretle bilmem kaçınıcı kez ona doğru atılıyordu, Onur birkaç adım geri gitti ve adamın hareket alanını boşa düşürdü. Adam hızını ayarlayamayıp onun arkasına düştüğünde, Onur yan dönüp ona doğru koşan adamlara baktı. Korku ve endişe birbirine karışırken ağlamaya başladım. Kolundaki saate baktı ve gözleri kısa bir an bana değdi. Gülümsedi. *Tanrım...*

Adamın ona yeniden savurduğu bıçağı bileğini tutup çevirerek elinden alırken adamın bacaklarının arkasına sert bir tekme atıp adamı dizlerinin üzerine düşürüp boynunu geriye

doğru kanırttı ve bıçağı adamın açığa çıkan kalın boğazına dayadı. Ona doğru koşan adamlar tereddütle durdu. Onur, elinin altında kıvranan adamı ustalıkla kontrol altında tutarken karşısındaki adamlara bakıp kışkırtıcı bir şekilde gülümsedi ve o an elinin altındaki adam her ne söyledi ise Onur'un ifadesi o ölümcül hâline döndü.

Hiç tereddüt etmeden bıçakla adamın boğazını kestiğinde kan fişkırlarak dağıldı, bacaklarım kontrolünü yitirdi ve dehşetle koltuğa çöktüm. Tekrar bakmaya cesaret edemedim ama anbean yükselen sesler bir yerde hafifledi.

Araba durmuştu, kanım damarlarımda çekilmiş, ellerim buz kesmiş, soluklarım sığlaşmıştı.

Kobra, Atlas'ın yolcu kapısını açtığı anda, donuk gözlerle bakıyordum ama algılayamıyordum. "Çıkış artık temiz." dediğinde Atlas aracı yeniden çalıştırdı. Titreyerek tekrar koltukta doğruldum ve arka cama yaklaştım. Gözlerim tüm vahşetin parsel parsel yayıldığı onca yerin içinde sadece Onur'un olduğu yere kaydı. Yanında birkaç adamı ile yerdeki kan yığının arasında hasar tespiti yapan duygusuz bakışlarla adamları süzüyordu. Elimdeki metal parçasının hatırasıyla tiksinti içinde avuçlarımı pantolonuma sildim. Atlas aracı çıkışa sürerken yeniden başımı kaldırıp ona baktım. Onur cebindeki kumandayı çıkarıp uzaktan Volvo'nun kapılarını açtı ve seri adımlarla ilerleyip aracın şoför koltuğuna bindi. Olağanca sakın yüzü içimdeki dehşet çanlarını yeniden titretti ve polis araçlarının sirenleri arkamızda birikirken oradan ayrıldık.

On beş dakika bile sürmemişti. Tüm o vahşetin kanlı bir zirveye tırmanması bir anda oluvermişti ve ben her şeyi anbean izlemiştim. Atlas bir şişe su uzattığında sadece başımı sallayarak reddettim onu, kalbim göğsümde ağırlaşmıştı. Dün gece kollarında uyuduğum, ellerini tenimde hissederken

kendimden geçtiğim adamın o ellerle bir adamın boğazını kestiğini görmüştüm.

Ve hiç tereddüt etmemişti. Soğuk kanlı bir infazcı gibi!

Atlas evimin geniş bahçesine girip ve kapının hemen önünde durduğunda, gördüklerim yüzünden çıldırmak üzereydim.

MARCUS...

Bir celladın rüyasının kan olduğunu düşünür herkes.

Yanlış!

Bir celladın rüyası, bıçağının altındaki sıcaklığın soğuğu hak ettiğini bilerek ona son vermektir.

Tıpkı o şerefsizin hak ettiği gibi. Cümlelerini pis nefesiyle sarf etmeden öncesine kadar onu öldürmek aklımda yoktu. Hâlâ kulaklarımda çınlıyor onu tekrar tekrar diriltip farklı şekillerde gebertmek istiyordum.

“O orospu eninde sonunda abimizin kanının bedelini ödeyecek, hem de her şekilde.”

Onu o şekilde öldürmeyeceğime dair kendine güveniyordu, çünkü adamlarını püskürtmem için kendisini rehin aldığım konusunda haklıydı. Düşünemediği o şekilde öldürülmesi adamlarının birkaçının kaçmasına diğerlerinin de tereddüt etmesine neden olmuştu.

Yani yine her şekilde başarılı ve işe yarar bir infaz olmuştu.

Öldürmek istedikleri tavşanı bile ürkütecek cinsten!

Arabadan indi ve âdeta fırlayarak eve koştu. Beni izlediğini biliyordum ve gördüğü kişi onun yakın koruması değil o bulmak istediği infazcıydı. Dün kollarında uyuduğu infazcı... Atlas Alsoy'un aksi sesiyle gözlerimi demin girdiği geniş kapıdan çekip ona çevirdim.

“Eline bir silah mı verdin?” Başımı sözlerini onaylayarak salladım.

Gözlerimi daha keskin bir şekilde hınçla parlayan yeşil gözlerine kilitledim.

“Kesinlikle bir silah verdim.” İfademdeki tehlikeyi sezdi ve kaşları çatıldı.

“Onun birini vurabileceğine inandın yani!” dedi.

Hayret içeren öfkeyle bezgin bir nefesi usulca verdim. Dilimle dudaklarımı ıslattım ve ona doğru adım attım. “İnanın ya da inanmayın hayatta kalma refleksi ile yapardı.” dedim.

Elini beline koyarak sertçe başını salladı. Açık açık benden nefret ediyor, tarzımı onaylamıyordu ve bu hoşuma gitti.

“Senin işin onu buna mecbur etmemek.” Sataşan sesini umursamadım.

Onun aksine sakindim, hem de her manada. *İlk defa birinin boğazını kesmemiştim.*

“Eğer beni yukarıda oyalamasaydınız buna gerek kalmazdı.” dedim ve gol. Kasları anında şok dalgasıyla gevşedi. Omuzları hafiften çökse de ifadesini bozmadı. Elbette bir korumaya *aslında içten içe kıskandığı adama* yenilgi bayrağını gösterecek değildi.

Tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki telefonu çaldı ve aynı anda saatim titredi.

Tavşancığımın nabızı yine hızlanmıştı. Tekrar Atlas Alsoy’a bakmadan Kobra’ya döndüm.

“Arkada iz bırakmadığımızdan emin ol!”

Hızla eve girdim ve odasına çıktım.

AHSEN...

Kapımın açılmasına fırsat vermeden arabadan dışarı çıktım. Hızla merdivenlere yöneldim ve arkamdaki adamların

hiçbirine bakmadan içeri koşup odama çıktım. Tuvalete gir-
dim ve defalarca ağız dolusu kustum.

Bir el yüzüme düşen dağılmış ve terden nemlenmiş saç-
larımı çekti, onu itmeye çalıştım ama gitmeye niyeti yoktu.
Klozete tutunup doğruldum ve lavaboya geçip suyu sonuna
kadar açtım. Ellerim titriyordu, ağzımı çalkaladım ve yüzümü
yıkadım. Hâlâ arkamdaydı ve şu an yüzüne bakmak istemi-
yordum. Güçlkle doğruldum ve perişan hâlimle aynada beni
inceleyen gözlerine baktım.

Daralmış boğazımdan güçlükle çıkardığım kelimeler taraz-
lı olsa da umurumda değildi.

“Nesin sen?” diye sordum. Cevap vermeden öylece gözle-
rime bakıyordu.

“Bir kurtarıcı mısın yoksa cellat mı?” Gözleri kısıldı ona
doğru döndüm ve başımı geriye atıp yüzüne baktım. Bana de-
ğil hâlâ aynaya bakıyordu.

“Cevap ver!” diye inledim ağlamamak için dudaklarımı
birbirine bastırarak. Suskunluğu sinir bozucuydu, omzuna
vurdum. Kıpırdamadı. Taşa vurmaktan farkı yoktu, göğsünü
yumruklamaya başladığımda bağıırıyordum da...

“Gözlerimin önünde o adamın boğazını kestin.”

“Öldürmek zorunda değildin!”

“Neden yaptın?”

“Neden, neden, nesin sen nesin?”

“Yüzünde lanet olası en ufak bir ifade yoktu?”

“Ruhun nerede senin!”

“Merhametin nerede?”

Bileklerimi tuttu ve yüzümü göğsüne bastırduğında kont-
rolden çıkan hıçkırıkları banyoyu doldurdu.

Kollarım yanıma düştü, oysa ona sarılmak istiyordum ama o lanet görüntüler elimi kolumu kontrolümün dışında bırakıyordu.

Başımın üzerinde dudaklarını hissettim “İyi tarafta olduğuma sen kendini inandırdın ben değil.” dedi sakın bir sesle. Kalbim çatırdadı ve şiddetli bir ağrı bırakarak parçalanmaya başladı.

“Ben sana seni korumaktan başka bir şey vadetmedim.” dediğindeyse kalbim tuzla buz oldu. Hıçkırıklarım geçmese de hafıflemişti, başımı ve bedenimi göğsünden ayırırken hissettiğim soğukluk yaşamı hücrelerimden çekip alıyordu. Yüzüne baktım, soğuk ve kayıtsız bakışlarına...

“Bu mu?” dedim sesimden yansıyan hayal kırıklığı ile ve ekledim.

“Hep böyle soğuk ve ruhsuz bir katilsen benimle dün gece uyuyan, o sert sınırlarını geçen adam kimdi? Kaç kişisin ve hangisi gerçek?” Dalgınlaştı ve bakışları derinlere gömüldü. Hem buradaydı hem de değildi. Kısa süre sonra elleri yüzüme tırmanırken bakışları artık tamamen karanlıkla örülmüştü. Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve gözlerini gözlerime sabitledi.

“İkisiyle de hiç tanışmamalıydın. Ne dün gece uyuduğun adamla ne de gördüğün cellatla!” Sesi boğazını sıyırmıştı. Yüzüm acıyla buruştu ve birkaç damla yaş usulca yanaklarımdan parmaklarına süzüldüğünde kaşları çatıldı.

“O adamı bulacağım, o adamı öldürdüğüm gibi gideceğim, ondan sonra da benimle işiniz sonsuza dek bitecek.” Tüm hücrelerim yasa ve öfkeye boğuldu. Kollarını sertçe ittim ve geriye çekildim. Burnumu çektim ağlamayacaktım artık, karşısında onun için olduğu şey için ezilmeyecektim.

“O zaman çabuk yap.” dedim ve banyonun kapısını açıp bakışlarımı jakuziye çevirdim. Ona bakarsam yeniden gözyaşı

ve hıçkırıklara boğulacağımı bilerek sertçe yutkundum. Dudaklarımı titrememesi için birbirine bastırıırken kendi kendime onun cani bir katil olduğunu fısıldadım. Ceketini düzeltti ve o da bana bakmadan banyodan çıkıp gitti. O anbean uzaklaşırken yokluğu ile boşluğa düşüyordum. Yine de dimdik durdum ve dişlerimi kenetledim. Kapıyı ardından çarparak kapattığımda küçük bir çatırdama sesi geldi, gidip jakuzinin suyunu sonuna kadar açtım ve biriken gözyaşlarımı serbest bıraktım.

○ akşam haberlerde hastane morgunda iki düşman grubun yoğun bakımdaki akrabalarının ölmesi haberi üzerine birbirlerine bıçaklarla ve sopalarla saldırdığına dair bir haber geçti. Birkaç ölü, birkaç yaralı... Neyse ki polisin müdahalesi ile kavga daha fazla zayıt vermeden ayrılmıştı. Dudaklarımda acılı ve alaycı bir gülümsemeyle haberleri izledikten sonra uzunca bir süre televizyonu açmamaya karar verdim. Her yer yalan ve kanla doluydu.

Günler günleri kovaladı. Selin hastaneden eve çıktı ve gördüğü psikoterapi ile ruh sağlığı da beden sağlığı gibi kısmen daha iyimser bir hâl aldı. Arada bir şirkete uğradım ve Maze'i kumarhanesinde ziyaret edip poker oynadım. Babaannemin hatıralarında rollere büründüm ve onunla daha çok zaman geçirdim. Pars ve Derin ile akşam yemekleri yedim. Selin'i her gün ziyaret ettim.

Lakin hiçbir şey daha iyi hissettirmedi. Onur tüm bu süreç boyunca evde herhâangi bir çalışandan farksızdı. Gözlerini gözlerimle özenli bir çabayla asla buluşturmadı ve bir kol mesafesinden daha fazla yaklaşmadı. Öyle ki sesini bile işitmiyordum bir hayalet gibi çevremde dolanıp duruyordu ve aşılmaz

derecede ciddi idi. Resmiyetini ifadesinden bir an bile esnetmedi ve içip kafayı bulacak olduğumda müdahale etmedi.

En başından beri istediğim yakın koruma profili buydu ama mesafeli duruşu canımı yakıyordu. Onu özliyordum, sesini, kokusunu, dudaklarını... Kalbim yokluğu ile sızladığında gördüklerimi görmemiş olmayı diliyor o günden bir gün önceye dönmeyi deli gibi istiyordum. Lakin ne zamanı geri alacak kudretim vardı ne de ona bir adım atabilecek cesaretim. İki hafta sonra Selin annesi ile fizik tedavi için Londra'ya gitti ve gitmeden önce ona mezuniyet balosuna katılıp ikimizin yerine de eğleneceğime dair söz verdim. Kendi yaşadığım çetrefilli durumların hiçbirini arkadaşşıma anlatmasam da bir şeyler olduğunu biliyordu ve şükür ki anlatmam için beni zorlamıyordu. Selin'in gitmesiyle bütünüyle derin bir yalnızlığa gömülsem de daha iyi olacağını bildiğim için onun adına mutluydum. Onu üzen her güzel ya da kötü anıdan uzaklaşacak ve iyileşecekti.

Selin gibi uzaklaşmaya benim de ihtiyacım vardı ve keşke şu an beraber olabilseydik diye düşünüyordum. Ama ne yazık ki hâlâ alt edilememiş düşmanlar elimi kolumu bağıyordu. Kendime tüm bu saçmalıklar bittiğinde uzakta bir adada tatil yapma sözü vererek silkelendim. Beklenen güne sadece sayılı gün kalmıştı ve organizasyonunu bizzat yaptığımız balo için benim dışımda herkes çok heyecanlıydı. Kep atma törenine katılmamıştım, diplomamı bile almamıştım ve bunun sebebi güvenlik risklerinden falan değildi. Kesinlikle istemiyordum, tek arzum yorganımın altına girip doya doya bunalıma girmekti. Ama lanet sorumluluklar ona bile izin vermiyordu.

Tembel adımlarla merdivenlerden inip, geniş salona geçtim. Babaannem her zamanki yerinde ilgili gözlerle dev ekran plazmayı izliyordu. Ceren de hemen yanı başına oturmuş ona

eşlik ediyordu. Son zamanlarda bu tatlı yüzlü sıska kız babaannemin en sevdiği insan olup çıkıvermişti.

“Baban geldi mi Ahsen?” diye sordu babaannem, evet yine halam olan Ahsen’den bahsediyorduk. Rollerim üzerime yapışmıştı, arkama yaslandım ve televizyona baktım.

“Henüz gelmedi.”

“Yine o kadının yanında.” dedi babaannem öfkeyle. Ceren ile göz göze geldiğimizde kız dudaklarını birbirine bastırarak başını önüne eğdi.

“Nereden biliyorsun anne?” diye soruverdim birdenbire. Evet babaannem ileri derece Alzheimer olabilirdi ama ilk kez bir konu üzerinde oldukça ısrarcıydı, dönüp dolaşıyor mevzu hep dedeme ve gayrimeşru ilişkisine geliyordu.

Sesim istemedenden de olsa kızgın çıkmıştı. Hemen pişman olsam da çok geçti. Gözlerini kısıp bana çevirdi ve daha da aksileşen bir sesle “Yarın o kadının veledi mirası üçe bölelim diye geldiğinde anlarsın nereden bildiğimi.” dedi. Bastonunu yere vurup doğruldu ve ağır adımlarla yürümeye başladı, girişte Onur’un belirmesiyle aralarında birkaç adım kalmışken durup başını kaldırdı.

“Hah geldin mi? Al götür gezdir şu nişanlıyı biraz, kaç gündür suratı sirke satıyor.” dediğinde günler sonra Onur ile ilk defa göz göze geldik ama anında bakışlarını babaanneme çevirdi. Gözlerimi devirip, yaşadığım hüsrana sakladım.

“Olur efendim gezdiririm.” dediğinde babaannem keyifli sesiyle onu takdir etti. “Aferin efendi çocuk.” Ardından omuzlarının üzerinde ters bakışlarla bana baktı.

“Örnek al nişanlıyı.” diye ekledi ve homurdanarak çıkıp gitti.

“Elbise provası için gelenler var, kontrol edildiler.” dedi Onur buzdan sıcak olmayan bir sesle. Gözleri bir an tekrar

bana değdi ama gözlerime bakmamış yüzümde herhâangi bir yere bakmıştı. Ceren'e döndüm.

"Odama hazırlasınlar çıkıyorum birazdan."

Ceren başını sallayıp "Tamam efendim." dedi ve hızla salondan çıkıp bizi Onur'la baş başa bıraktı. Bakışlarımı tekrar gözlerine kaldırdım ama o işe başladığı ilk günkü gibi ifadesiz bakışlarla herhangi bir yere odaklanmıştı. Ancak gidemiyor gibiydi de. Kalbim göğsümün içinde sıkıştı.

Onur arkasını dönüp ve benden kaçıp gitmek için hareketlendiğinde bir cesaretle ayağa kalkıp onu durdurdum.

"Hikmet Salihoglu'nu bulabildin mi?" diye sordum sert çıkmasını umduğum sesimle. Bana bakmak ona eziyet ediyormuşçasına dönmedi, omzunun üzerinden yan dönmüş profilini görüyordum sadece.

"Az kaldı."

"Ne kadar az?" dedim sataşarak. Omuzları genişledi. Yüzünde bir iki kasın oynadığını gördüm.

"Çok az."

Sert sesiyle birlikte aramızda soğuk bir rüzgâr estirdiğinde ürperdim. Ardına dönmedi, gözünün ucuyla dahi bakmadı. Ben onun ardından bakarken, aramızda gittikçe büyüyen mesafe göğsümde kötücül bir ağrıya dönmeye başladığında gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

Başımdaki beladan kurtulduğumda hayatımdan tamamen çıkacağı gerçeği, içten içe o bela ile yüzleşmek istememe neden oluyordu. Belki bencilce ve yine çok aptalcaydı...

Odama çıktım ve elbise provam yapılırken Çiçek'i aradım. Bu sabah her zamanki arkadaş grubumuzla yeni bir mekânda balo öncesi küçük bir kutlama yapmak için plan yaptıklarını yazarak beni de davet etmişti. *Tabii ki aslında görmeyi umduğunun ben olmadığını biliyordum.* Yine de provam bittiğinde

ona katılacağımı çoktan haber vermiştim. Sonra aşağı inmeden cep telefonum ile Onur'u aradım. İlk çalışta açtı.

"Efendim?"

"Arabamı hazırlasınlar çıkacağım?" Kısa bir an cevap gelmedi ama sonra "Nereye gidiyoruz efendim?" diye sorduğunda direkt mekânın adını söyledim. Nefes alışverişlerinden memnuniyetsizliği okunuyordu.

"Bir saate aşağıda olurum." dediğimde Onur "Peki efendim." diyerek telefonu suratıma kapattı. Yüzümde geniş bir gülümsemeyle dolabıma ilerledim ve olabilecek en seksi kıyafetlerimi aramaya başladım.

Gri paletli, hem göğüs dekoltesi hem de sırt dekoltesi oldukça cüretkâr olan boğazdan bağlamalı ultra mini elbisemin altına giydiğim yüksek kırmızı tabanlı siyah stiletto larımla Onur'un boyunu yakalamayı hedeflediğimi kendime bile itiraf etmedim. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptım ve dumanlı bir göz makyajı ile gözlerimi ortaya çıkarıp, renksiz bir parlaticıyla da dudaklarımı öne çıkardım. Durum takip bilekliğimin üzerine taktığım saat, birkaç yüzük ve gösterişli küpelerimle tamamdım. Pars bu gece Derin'leydi ve o yüzden mücadelemiz kısa mesajlaşmalar ve benim galibiyetim ile sonuçlandı. gında saat çoktan dokuz buçuğa geliyordu.

Ayakkabımın takımı olan çantama taktığım taşlı askıyı koluma geçirip kapıya yöneldim ve kapıyı açtığım an karşı duvara yasladığı sırtını doğrultup ellerini yeniden önünde birleştirmeden önce olduğu yerde kısa bir süre donakalışını seyrettim. Gözleri yüzümde oyalanıp göğüslerimin arasındaki büyük pencereye oradan da çoğu açıkta olan bacaklarıma indiğinde âdem elması sertçe inip kalktı. Sonra hızla doğruldu ve başını öne eğerken "Hazır mısınız?" diye sorduğunda koridora

yürüyerek “Hazırım.” dedim. Merdivenlerde hemen arkamda benimle aşağı inerken “Üzerinize bir şey almayacak mısınız?” diye sorduğunda dudaklarım gülümseme isteğiyle kıvrılıyordu ki kendime engel olup ifademi kırmadan “Hayır!” diyerek keskince yanıtladım onu.

Ana kapıya geldiğimizde yanımdan kolumu gövdesiyle sıyırarak önüme geçti ve o özlem duyduğum kokusunu duyduğumda kalbim kontrolü bırakarak göğsümün altında gümbürdemeye başladı.

Hava serindi ama sırf sözümü yutmamak için arabaya kadar seri adımlar ve dik bir duruşla yürürken kendi kendime saydırıyordum.

Kobra aracı sürerken Onur’un sağ koltuğa oturması hayallerimi bir tık kırsa da gecenin uzunluğuna güvenerek gözlerimi yola çevirmiştim ki telefonum çantamın içinde titremeye başladı.

“Efendim.”

Çiçek “Ahsen plan değişti, bu midesizlerin canı midye çekmiş, sana konum atıyorum sahilde midye kokoreç gömeceğiz.” diye kelimeleri ardı ardına sıraladığında gözlerimi yumarak dilimi ısırdım. Eve geri dönemezdim, bu gece Onur ile aramızdaki bu yıkıcı soğukluğa öyle ya da böyle bir çözüm bulmalıydım. O yüzden hiç düşünmeden “Tamam konum at.” dedim ve Çiçek’in attığı konumu Onur’a atarken “Sana konum atıyorum Onur, sahile gidiyoruz.” dediğimde Onur burnundan sert bir nefes verip ceketinin iç cebindeki telefonu çıkarıp ona attığım konuma göz ucuyla bakıp telefonu tekrar yerine koydu. Hafifçe arkasına dönüp “Açık alan, kalabalık ve kontrol etmesi güç, sizi oraya en az iki saat önceden plan yapmadan götüremem.” dedi.

“Orada çok kalmayacağız, sana söylediğim mekâna geçeceğiz.” dedim.

Onur “O zaman biz direkt mekâna geçiyoruz.” dediğinde “Beni arkadaşlarımın yanına götürüyorsun, canım midye yemek istiyor.” diye çıktım. Onur bıkkın bir iç çekişle başını salladı.

“Size midye alırım ama arabada yersiniz.” dediğinde inatçı bakışlarımı gözlerine çenemi de havaya diktim “Tek başına tadı çıkmıyor” diye itiraz ettim bu sefer ve ekledim. “Arkadaş grubuyla yarışmadan yenen midyenin tadı çıkmaz!” sözlerim komik olsa da sesim ciddiydi. Kobra oturduğu yerde hafifçe kapırdadı ve Onur’un sıkıdığı çenesine şöyle bir bakıp “Ahsen Hanım haklı patron.” diye mırıldanmıştı ki Onur’un haşın bakışlarının kendisine dönmesiyle olduğu yerde sinerek önüne döndü. Dudaklarındaki gülümsemeyi bastırıp başıyla Kobra’yı işaret ettim.

“Neyse ki ekibinde hayattan zevk almayı bilenler de var.” dedim. Onur gözlerini kapattı ve derin bir nefes alarak yeniden önüne dönerken ceketinin iç cebine bıraktığı telefonunu yeninden eline alarak bir yeri aradı.

“Ekibi topla.” dedi sertçe. “Hep beraber midye yemeye gidiyoruz.” Sesindeki alaycı öfkeyle bu sefer gülümsememe mâni olamadım ve telefonumu alıp Çiçek’e onlara katılamayacağımı söylediğim bir mesaj attım.

Onur’un güvenliği ve hijyeninden emin olduğu yarısı büfe yarısı restoran olan bir yerde önlü arkalı koca üç siyah araç olarak durduğumuzda büfenin önündeki herkesin meraklı gözleri kurşun geçirmez arabalara döndü. Gri paletleri ıslıl ıslıl dayan ultra seksi gece elbisem ve on kişilik iri yarı siyah takım elbise giyen silahlı adamlarla midye yemeye geldiğimi söylesem muhtemelen bizi bir filmin henüz parlamamış oyuncularını falan sanırlardı, oysa gerçek trajik derecede komikti.

Onur aracın kapısını açtığı anda arabadan hızla inip, onun iri gövdesine sığınarak restorana girdiğimde içerisinin bomboş

olduğunu görerek derin bir nefes aldım. Muhtemelen biz henüz yoldayken ayarlamıştı her şeyi.

Restoranın sahibi olduğunu düşündüğüm koca göbekli orta boylarda oldukça güleç yüzlü bir bey, kısa bacakları ile seri adımlar atarak bizi karşıladı. Elini önüme doğru uzatmış hayran hayran gözlerini baştan aşağı üzerimde gezdirdiyordu ki Onur adamın elini ben tutamadan havada yakalayıp onu kendine doğru çekti ve adamın gözleri anında ona döndü.

“Hoş geldiniz.” dedi adam heyecanla.

“Hoş bulduk, hoş bulduk. Çocuklar haber verdi sanırım, biz çıkana kadar kimseyi içeri almıyorsunuz, bu gecenin tüm kazancının ödemesini bizzat yapacağım.” dediğinde adam neşeyle başını eğdi ve bizi devasa yuvarlak bir masaya yönlendirdi. Koca bir kova midye, kokoreç, ayranlar ve sodalarla beraber masayı donatırken hava inceden soğumaya başlamıştı. Kollarım istemsizce birbirine dolandığında Onur eliyle garsonlardan birine bir işaret verdi ve gençten bir çocuk az sonra elinde tuttuğu kırmızı şalı omuzlarıma kapamak için arımda belirdiğinde Onur çocuğun elindeki şalı alıp sırtıma örterken elleri ellerime değdi ve tenimi ürperten soğuk o an sihirli bir şekilde yok olmuş gibiydi. Şalı bana bırakıp hızla yerine dönerken bana bakmamak için gösterdiği çaba canımı sıksa da Onur’un ekibinin aslında ne kadar eğlenceli olduğunu keşfetmemle rahatlamış hissediyordum. Yine de patronlarının gözünün önünde oldukça dikkatli ve bana karşı çok saygılıydılar. Midye yerken yarışıyorduk ve sanki yıllardır tanışıyormuşçasına uyumluyduk. Bana bilerek yenilmelerini ise Onur’un tembihlediğine emindim. Neredeyse yirmiye yakın midye ve yarım kokoreç yemiştım. Midem tıka basa dolmuştu ama oturduğu yerde put gibi duran Onur ne midyenin ne de kokorecin tadına bakmamıştı bile. Kobra “Patron biz de seninle yarışalım mı?” diye Onur’a döndüğünde Onur onu ters

bakışlarıyla yerine mihladığında önümde hâlâ yarısı dolu olan kovaya uzanıp bir midye açtım ve üzerine limonu boca edip dirseğimle Onur'a vurdum.

"Tarçın'dan Atmaca'ya."

Tüm gözler bir anda bize döndüğünde Onur katı tutmaya çalıştığı bakışlarıyla bir parmaklarımın arasındaki midyeye bir de beklentiyle parlayan gözlerime bakıyordu.

Herkes katı patronuna merakla bakarken gözlerimi açıp kaşlarımı kaldırdım.

"E hadi ama, ağzını aç."

Onur burnunu kırıştırarak "Teşekkürler efendim ama ben öyle şeyler yemem." dediğinde gözlerimi kıstım.

"İnsanlar arkadaşlarının hatırına çiğ tavuk bile yiyor efendim." dedi mekânın sahibi tombul adam kıs kıs gülerek kucağındaki midye dolu yeni kovaları masamıza bırakırken. Onur adama ters ters bakıp yeniden bana döndüğünde memnuniyetsizce uzanıp ağzını açtı.

Midyeyi Onur'un dişlerinin arasına bırakırken parmağıma değen dudaklarıyla gözlerimiz buluştu. Dudaklarının sıcaklığı damarlarımdaki kana bulaşmıştı ki elimi çektiğimde, Onur bileğimi tutup diliyle parmağıma dokundu. Kıpırmızı olduğuma emindim ve masadaki dokuz adam dudaklarında çarpık bir gülümseme ve kocaman gözlerle bizi izlerken Onur şaşır-mış bir ifadeyle kaşlarını çatarken bileğimi yavaşça bıraktı.

"Fena sayılmaz." dediğinde havada kalan elimi ve boş midye kabuğunu aşağı indirmeyi akıl edebilmişim.

Omuzlarımı silkerek, kirpiklerimi kırptıştırırken bakışlarımı hızla masaya doğru kaçırdım.

İmdadına Kobra yetişti.

"Ee şimdi masanın kazananı ve kaybedenine bakalım." dedi ve herkes önündeki kabukları saymaya başladığında Onur'un

üzerimdeki gözlerinin ağırlığıyla oturduğum yerde kıpırdanarak omuzlarımdaki şala sarıldım. Bana doğru yaklaştı “Üşüdünüz mü?”

“Biraz.” dediğimde ceketini çıkardı ve şalın üzerinden omuzlarıma bıraktı.

“Teşekkürler.” diye mırıldandım.

“Bu geceden memnun kaldınız mı?” diye sordu. Masadaki adamlarına baktım herkes yanındakine kendi galibiyetini ispat etmeye çalışırken gözler bizim üzerimizde değildi. Bacaklarımı Onur’a doğru çevirdim ve hafifçe ona doğru eğilip gözlerine baktım.

“Henüz değil.”

Gözleri kısıldı, dudakları dümdüzdü ama ne demek istediğimi anladığına emindim.

Kobra “İşte!” diye bağırdı.

“Kazanan yirmi midyeyle Ahsen Hanım.” Onur’un adamları beni alkışlarken bir yıldız gibi hepsine abartılı bir gülümseme eşliğinde el sallıyordum. Kobra, Onur’a döndü.

“Üzgünüm patron ama kaybeden sensin.”

Onur omuzlarını dikleştirip kolunu masaya koydu.

“Bu mümkün değil.”

Kobra bir tane kabuğu havaya kaldırdı.

“Sadece bir patron.”

Onur ağzını açıp itiraz etmeden masayı toplamaya gelen genç garson araya girdi.

“Kaybeden, kazananın bir isteğini yerine getirecek, mızıkçılık yapmak yok.”

Tüm gözler bir anda bana dönerken Onur yavaşça başını çevirip gözlerime ne istediğimi sorarcasına baktığında ellerimi sırpıp hızla ayağa kalktım.

“Dilek hakkımı saklı tutacağım ve Atmaca hesaplar sende.” dediğimde Onur’un tüm ekibini bana tezahürat yapmaya başladı, artık ona ait olan ekibi kendi arkama almışçasına güçlü hissederek hâlâ oturmakta olan korumama imalı bir bakış attığımda günler sonra ilk kez dudağının küçücük de olsa kıvrıldığını gördüm.

Eve döndüğümüzde vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Evde çıt çıkmıyordu. Merdivenleri çıkarken sadece adım seslerimizi duyuyordum. Odamın önüne geldiğimizde kapıyı açmadan arkama döndüm, bu gece bir alacağım vardı.

“Ödülümü alabilir miyim?” diye sorduğumda loş koridor da kimse yoktu ve sesim sadece onun duyabileceği kadar alçaktı. Aramızdaki mesafeyi bozmadan “Ne istiyorsunuz?” diye sorduğunda gözlerimi dudaklarında, gecenin içinde dahi parlayan kehribarlarına kaldırdım.

“Aramızın düzelmesini.” dediğimde kaşları birbirine yaklaşıp havalandı. Sözlerimi anlamadığını düşünerek “Bu küslük canımı sıkıyor.” diye fısıldadım yakarırcasına. Onur’un gözleri koridorun diğer ucuna kaydı ve o an bana bakmanın onu rahatsız ettiğini düşünmüştüm ki iç çekerek tekrar bana döndüğünde ifadesi rahatsız etmekten çok kalbimi kıracak kadar soğuktu.

“Küs değiliz.”

Çok iyi anlamamı istiyormuşçasına bir kaşını havalandırdı ve bana doğru küçük bir adım atıp gözlerimin ta içine baktı.

“Her şey tam da olması gerektiği gibi.” dediğinde omuzlarım düştü ve bu sefer gözlerini kaçırıp ben oldum.

“Kalbini kırmak istememiştim.” dedim titrek bir sesle derin bir nefesi güçlükle içime çekerken.

Alayla güldü.

“Kalp kırmak mı?” Sonra tekrar güldü. Sertçe başını sallarken karşısında laftan anlamayan küçük bir çocuğa bakarcasına yılgın gözlerle bakıyordu.

“Cellatların kalbi olmaz, Prens.” diye fısıldadı yakıcı sesiyle. Gözlerimin dolmasına mâni olamadım, dudaklarımı birbirine bastırırken beyaz gömleğine baktım ve işaret parmağımı sert göğsüne bastırdım.

“Olduğunu biliyorum, sesini duydum.” diye fısıldadım, tekrar gözlerine baktığımda sinirliydi, burun delikleri hafiften genişlemiş, alın çizgileri belirginleşmişti.

“Yakında.” dedi harflerin üzerine basa basa “Gideceğim ve sizi tüm sıkıntılarınızdan kurtaracağım.” dedi.

Ona doğru küçük bir adım attım ve bu sefer ben gözlerimi gözlerine çiviledim. Bir damla yaş usulca yanağımdan süzülürken “Git.” dedim ve ekledim. “Ama şunu da bil, eğer gidersen seni asla affetmem.”

Sersem adımlarla gerilediğinde gözlerinde tuhaf bir ifade vardı. Gözleri ıslak gözlerimdeyken yutkundu, çenesi kasıldı ve yanındaki yumruklarını sıkıttığını gördüm. Sanki bana bakmak ona ızdırap yüklüyormuşçasına başını hızla yere eğdi.

“İyi geceler efendim.” dedi sesi kırık ve yorgundu. Bana bir daha bakmadan karanlığın içine doğru hızlı adımlarla kaybolduğunda atmayı unutmuş bir kalp ve sancıyan ruhumla bir başıma kaldığım gecenin içinde üşüyordum.

Giydiğim o gece elbisenin yüzünden yediğim gece ayazından değil de, Onur’un ardında bıraktığı rüzgarın ruhumu üşütmesinden hastalandığıma emindim ama gelin görün ki bunu bilime ispatlayamazdım.

Yine de gecenin bir vakti, bulanık bakışlarıma rağmen odamda onu gördüğüme emindim. Elini başıma koyup ateşimi fark ettiğinde homurdandığını duymuştum. O gittikten

hemen sonra ise Yeliz Hanım yanında aile doktorumuzla odama gelmiş, sanmıyarak bir sıvıdan oluşan serumu, koluma takıldan iğneye bağlamış, koca bir bardak suyla üç kere öğürdüm beyaz uzun hapi zorla da olsa yutturmuşlardı. Sabahına gözümü tüm odamı kokusunun hükmüne almış kemik suyuyla yapılmış tarhana çorbasıyla açmıştım ve gün binbir ortalaynlatılmış ve limonla sulandırılmış sıvılarla devam ederken Onur odama bir daha uğramamıştı.

Araz bir umutla hâlâ onu beklediğim için kendime de öfkeliydim, hastalığın getirdiği duygusallık ve boğazımın arkasından tutan korkunç ağrı şükür ki akşama doğru hafiflemişti.

Tam iki gün boyunca hayatımı odamda devam ettirirken buhranımı Pars'ın ziyaretleri esnasında ondan çıkarıyordum ve sevgili abim tüm aksiliğime rağmen ısrarcı bir misafir olmaktan vazgeçmediğinde Derin'e onu başımdan alması için dram dolu bir mesaj atmıştım.

Balo günü gelene kadar kurtulmayı umduğum iki şey vardı.

Birincisi beni aniden ele geçiren soğuk algınlığı, ikincisi ise yine beni aniden ele geçiren karmaşık duygularımdı.

O gün geldiğinde sadece birincisinden kurtulmayı başarmıştım.

Pars, balo gecesinin sabahı odama geldiğinde hâlâ örtünün altında uyanmanmak için can çekişiyordum ve beni başlamayı hiç istemediğim bugüne hazırlanmam için gelen herkesi bir şekilde defetmeyi başarmıştım. Sabahlara kadar dizi film izlemek son zamanlarımda en iyi aktivitesiydi tek kötü tarafı lanet sabahlar oluyordu.

"Çidden organize ettiğin baloya pijamalarla gitmeyi düşünüyorsan yatamaya devam et, Picasso koca bir ekiple seni bekliyor." dedi Pars.

“Karabasanlardan Pars.” dedim eğreti bir homurdanmayla. Dün gece beni uykusuz bırakan film karabasan konulu bir korku filmiydi.

Yatağımın kenarına tünediğini kenara doğru kayan vücudumdan anladım ama yine de kafama kadar çektiğim örtüyü indirmedim.

Pars canının sıkın olduğunu belli eden bir ses çıkardı.

“Son olanlardan sonra iyi değilsin Ahsen, psikoterapi görmelisin.” dediğinde örtünün altından boğuk bir kahkaha attım. *Hepimiz terapi görmeliyiz; sen, ben, babaannem hatta Onur evet en çok da o.*

“Ciddiyim, hâlinin farkındayım ve Selin gittiğinden beri daha kötüsün.” Kahkaham hızla solduğunda, örtüyü burnuma kadar indirip ona baktım. Gerçekten endişeliydi.

Gözlerimi tatlı tatlı kırıştırdım ve ifadesi biraz olsun rahatladı.

“Her genç kadın belli günler daha gergin olabilir Pars.” dedim şu anki gerginliğim reglinden kaynaklı olmasa da payı vardı. Bikkın bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

“Bir ay sürmüyor ya Ahsen.” Yeniden gözlerimi kırıştırdım.

“Derin’inki ne kadar sürüyor?” Bıngı, ifadesi şaşkınlıkla çarpıldı ve yüzümü kapatan örtüyü tamamen indirip gülmüştüm.

“Allah aşkına!” dedi kaçarcasına kalkarken.

“Hey! Sevgilinin regl günlerini bilmelisin ve o günlerde Derin ne derse sadece başını sallayıp ona çikolata filan almalısın bu kadınların hoşuna gider.” Sırtımı başlığa dayadığımda Pars’ın ten rengini değiştirmiş, elleri belindeki yerini bulmuş, karşı hamle yapmak için hazırlanıyordu.

“Bilmiyor musun?” diye sordum havalıymış kaşlarla.

“Hadi canım hadi!” diyerek üzerimdeki yorganı çekip kenara attığında bacaklarımı kendime çekip kollarımı da onlara doladım.

“Gitmekten vazgeçsem Atlas’a ayıp olur mu?”

Pars başını salladı ve kalın parmaklarını koluma sarıp beni çekiştirirken “Selin’e de söz verdin.” diye hatırlattı.

İç çekerek dudaklarımı büzerken artık ayaktaydım.

“Sen bu akşam ne yapacaksın?” diye sordum odanın diğer tarafına seğırtirken.

“Bu gece yatta Derin ile baş başa yemek yiyeceğiz.” dediğinde odama geldiğinden beri belli belirsiz üzerinde gezinen heyecan açığa kavuşmuştu.

“Kendini hazır hissediyor musun?” diye sordum alayla ardından imalı gözlerimi üzerinde gezdirip göz kırptığımda, yastıklardan birine uzatıp sertçe bana attı. Bedenimi hızla kaydırıp yastıktan kurtulurken, banyoya ulaşmaya çalışıyordum.

“Ne yani sadece kuru kuru yemek mi?” diye kıkırdarken “Ahsen!” diye uyardı ciddiyetsiz bir sesle. O başka bir yastığı kapmadan banyoya girmiştim.

Kapının ardından sesi içeriye doldu.

“Balo kalabalık olacak Ahsen, Onur’u yanından ayırma.” Yüzümdeki gülümse tuzla buz oldu ve ağzımın içinde acı bir tat belirdi. Tarazlı bir sesle yanıtladım onu.

“Merak etme.”

“Yüzünüzü kaldırır mısınız?” dedi makyöz kıvrıcık saçlı kibar çocuk. Dediğini yaptım ve yüzümü kaldırdım. Nemli fırça tenimde gezinmeye başladı. Picasso da saçlarımı maşalamaya başladığı sırada dudaklarım kıvrıldı. Dokunuşları bile çok zarıftı, Maze’e teşekkür etmeyi hafızama yazarak, elimi

tırnaklarımı yapan kızın insafına bıraktım. Picasso yanımdayken hiçbir şeyi kontrol etmeme gerek yoktu.

Son dokunuşlardan önce odamın kapısı çalındı. Ceren ellerinde tam da elbisemin renginde kocaman bir buket kırmızı güllerle girdiğinde, odanın içindeki herkesin dudaklarından hayranlık belirtisi sesler döküldü.

"Efendim Atlas Bey'den." dediğinde odadaki kıkırdamalar büyüdü. Gözlerimi devirerek ortaya "O öyle bir şey değil." dedim ve dudaklarımda hatırı sayılır gülümsememle buketi kabul ettim.

Picasso üzerimdeki çiçeğe eğildi "Çok hoşlar." Parıldayan gözlerini çiçeğin üzerinde gezdirirken "Ve kocaman." diye ekledi kıkırdayarak. Gülümsemem büyürken başımı salladım.

"Kesinlikle öyle."

"Üzerinde not falan var mı?" diye sorduğunda siyah aranjmanı kaldırıp çiçeğin sağına soluna baktım.

"Yok, zaten kimden geldiğini biliyoruz değil mi?" diye aynadan tekrar saçlarıma dönen Picasso'ya göz kırptım. Dudaklarında imalı bir gülümsemeyle "Seni böyle daha önce görmemiş olsaydı asla o çiçeği boş göndermezdi." dediğinde, kendimden emin bir şekilde sözlerimi yineledim.

"Bu öyle bir şey değil." Kulağıma eğildi ve "Bu aynen öyle bir şey." diye neşeli sesiyle fısıldadığında gülerек başımı sağa sola salladım ve bana kaşlarını kaldırıp o "Görüşüm." başlığını attığında da Picasso'nun imasını ciddiye almadım. Aynanın önündeki telefonum mesaj bildirimiyle ömü. Bükücü Picasso'nun yardımcılarından biri alıp kucaklarını tuttuğunda da uzanıp telefonumu aldım. Mesajı gönderen kişinin ismini görünce dudaklarım yeniden kıvrıldı.

Selin "Bana son hâlini at." lı geçirerek cevapla bölümüne tıkladım.

"Keşke burada olsaydın da beraber hazırlansaydık, bana bir kız gecesi borçlusun sisciğim." Anında göz kırpan bir emoji gönderdi.

"Merak etme o iş bende, kavalyenin dans esnasında ayaklarını ezmeyi unutma." Gülümsemem genişlerken aynadan yansımamı fotoğraflayıp gönderdim. Ve hemen altına ekledim.

"Ayaklarını parçalayacağımdan şüphen olmasın."

"Ohaaaa, kızım bu ne bu ne..." Mesajının hemen ardından görüntülü yaptığı aramanın çağrısı ekrana düştü. Cevapladığım an Selin'in çığlığı odaya doldu.

"Kızım efsaaaneceeee olmuşsun!" dedi bağırdı. Onu ilk defa bu kadar uzun zamandır görmemiştim ve gözlerimin arkası yanmaya başladığında yutkunarak derin bir nefes aldım.

"Teşekkürler hayatım sen de görmeyeli kilo almışsın." Dilini çıkarıp burnunu kırıştırdı.

"Atlas geldi mi?" diye sorduğunda ifadesinden hâlâ ona kırgın olduğunu okuyabiliyordum. Telefonun kamerasını devasa gül buketine kaldırdım.

"Çiçekler ondan, aşağıda olmalı." İmalı bir ıslık çaldı.

"Sen şu hayvanımsı abime de bak, içinde bir yerde kelebeklerde varmış demek." dedi.

"Arayı yumuşatmaya çalışıyor." diye açıkladım. Çünkü ben de ona Selin kadar olmasa da tepkiliydim.

Neyse ki benim aksi tavırlarımı ve sivri sataşmalarımı güzel tolere edebiliyordu.

"Bana bak Ahsen güllerle yumuşayıp ayaklarına basmayı ihmal etme." dediğinde sesli bir şekilde güldüm.

"İnan onu ezceğim." dediğimde rahatlarcasına bir nefes verip arkasına yaslandı. Gerçekten yüzü yuvarlaklaşmaya başlamıştı kilo aldığını söylerken yanıldığımı sanıyordum.

“Sen iyi misin, saat orada kaç? Uyuman gerekmiyor muydu?” diye sorduğumda başını salladı ve gözleri başka bir yere döndü. Konuşmayı sessize alıp karşısındakine tatlı tatlı gülümseyerek bir şeyler anlattı. Onu çok iyi tanıyordum ve bu hâli bana birine cilve yaptığını âdeta haykırıyordu.

“Şey evet o yüzden ben kaçıyorum, bana resim at.” dediğinde “Senin yanında kim var?” diye sordum kuşkuyla. Kısa bir an duraksadı ve “Annem.” diye yanıtladığında bir kaşım sertçe havalandı. Sesinin o tınısını ve o bocalamayı da çok iyi biliyordum. *Yalan söylüyordu.*

“Yakışıklı bir terapist buldun ve bana söylemiyorsun!” Sitemime alayla kıkırdadığında gözleri yeniden başka bir noktaya kaydı.

“Keşkeee...” dedi alaycı bir ifadeyle. “Seni seviyorum harika olmuşsun bebeğim, bana bol bol resim at.” dedi ve öpücük atıp telefonu kapattığında boş ekranla bir süre baktık.

Bu da neydi böyle. Selin’in ne kadardır İngiltere’de olduğunu düşündüm, şu an orada saatin kaç olduğunu anlamak için saatime baktım. Kazadan beri yaşam koçunun tavsiyesi ile saat 22:00’de uyumuş oluyordu ve şu an saat burada 19:30’dü. Yani bu demek ki Londra’da saat 22:30’dü. Geceydi ama aradığı yer oldukça aydınlıktı. Hadi odasının ışıkları olağanca yeterli olsun diyelim o zaman neden hâlâ ayaktaydı. Gideli ne kadar olmuştu da bir erkek arkadaş bulmuştu.

Aklımda dönüp duran tuhaf birbirinden bağımsız ilerleyen sesleri Picasso böldü.

“Ve finitoooo!”

Aynadan göz göze geldik. Silkelenerek yersiz şüphelerimden arındım ve ona gülümseyerek ayağa kalkıp boy aynasının karşısına ilerledim.

nihayetinden güçlükle de olsa merdivenlerden bana doğru sabırsızlığını güçlükle dizginleyen adımların sahibine çevirdim.

“Ahsen’e ne yaptınız hanımefendi?” diye sordu Atlas, nefesi kesilmi  esine. Onu bile  aşırtmı   olmanın gururuyla omuzlarımı dikle tirdim ve biraz önce kayberttiğim sesimi bulma umuduyla başımla demin indiğim üst katı gösterdim. “Orada bıraktım sanıyorum.” dediğimde yeşil gözlerini kısıp, siyah özel dikim takımının papyonunu d zelitti ve eliyle göğsünün üzerindeki cebinde parlayan kırmızı mendile vurdu.

“İsteğiniz gibi mi hanımefendi?” diye sorduğunda kırmızı dudaklarımı alayla kıvırdım.

“Eğer istediğim gibi olmasaydı başka bir seçeneğim daha vardı.” dediğimde Onur’un olduğu yerde duruşunu sertle tirdiğini hissettim.

Mesaj alınmıştı demek. Bana o gecelikleri Atlas’a bir seçenek olarak sunulabileceğinden kendi bahsetmi ken ve top ayağıma kadar gelmişken kaleye sallamamak ayıp olurdu.

Atlas elini bana birkaç merdiven aşağıda durduğu yerden davetk rca uzattı.

“Senin için en doğru seçeneği bizzat benim yaratacağımdan hiç   phen olmasın.” Ka larım hafifçe havalandı ve dudaklarıma yerleştirme bir tebessüm takarak elimi Atlas’ın eline bıraktım. Derin manalı sözlerine kafa yormayarak yönünü diğer tarafa dönmüş Onur’a baktım.  zerinden  ağlayan gerilimi bir tek ben mi hissediyordum? Bir iki merdivenden sonra kolumu Atlas’ın koluna geçirirken onu tekrar süzdüm, gerçekten ben buradayım diye bağırıyordu üstelik ruhaf ve hoş biçimde uyumluyduk, gören alı veri imizi beraber yaptığımıza inanacaktı. Bir  ift defilesinin yıldızları gibi g r nd ğ m z  düşünüyordum. Pars kollarını önünde kovu turmu , bir ka ı havada inceleyen bakışlarla bizi süzerken tam önüne indik.

“Kardeşimle dans etmek isteyen hıyarlara izin verersen seni öldürürüm.” dedi Pars yarı şaka yarı ciddi bir ifadeyle. Atlas hiç tereddüt etmeden “Ben de buna yeltenenleri.” dediğinde sesli bir şekilde nefesimi verip “Şakalarınız bile kötü.” diyerek isyan ettiğimde Pars çatık kaşlarla bezediği bakışlarını bana çevirdi.

“Şaka yaptığımızı kim söyledi.” Dudaklarımın arasında tehditkâr bir “Hımmm...” Dökülüverdiğinden Pars beni tutup başımın üzerine küçük bir öpücük bıraktı.

Kulağıma eğilip “Eğlenmene bak.” diye fısıldadı ve geri çekilip tatlı bir şekilde göz kırptığında gülümsedim.

“Aynını senin için diliyorum.” Pars’ın surat ifadesi anında değişirken Atlas’ı kapıya doğru çektiirdim.

“Geç kalıyoruz bay konuşmacı...”

Atlas balo gecesinin eğlenceli kısmını başlatan konuşmayı herkesi kendisine hayran bırakacak bir şekilde açtığı anda etrafı birazdan salonu kendi arzuları ile hızlıca terk edecek okulun üst düzey yöneticileri tarafından kuşatıldı.

Öyle ki açık sarı baloncuklu şampanyalardan birini parmaklarımla bardağının içinde çevirirken Çiçek’in mest olmuş cümlelerini büyük bir buhran içinde dinliyordum. Gözleri arkamda benden birkaç adım ötedeki Onur’daydı. Ne usul usul çalan müzik ne de etrafta dönüp duran onlarca yeni çift umurunda değildi.

“Sence beni beğendi mi?” diye bilmem kaçınca kez sorduğunda bakışlarımı yeniden Atlas’ın olduğu yere kaldırdım ve göz göze geldik. Dudaklarını birbirine basıncı çaresizce omuzlarını silktiğinde iç çekerek Çiçek’e döndüm. Pembe elbisesine şöyle bir bakıp “Kesinlikle beğendi.” diye söyledim.

lakin samimiyetten uzak sesim Çiçek'in suratının asılmasına neden oldu.

"Hiç bu tarafa bakmıyor, senin koruman değil mi? Gözlerinin üzerinde olması gerek." dediğinde sinirli bir nefes aldım.

Etrafımız bir dolup bir boşalıyor ama Çiçek yanımdan bir an olsun ayrılmıyordu. Sebebi ise gün gibi ortadaydı. Onur ile iletişim kurabilmesinin tek çıkar yolu bendim ve şu an bundan nefret ediyordum. İçten içe kurtuluş duaları ederken hemen omzumun üzerinden gelen ses irkilmeme neden oldu.

"Selin'in abisinin kavalien olduğunu söyleseydin eğer günlerce karnıma ağrılar girmezdi." Arkama döndüğüm an neredeyse ona çarpıyordum. Karan siyah simokini içinde oldukça şaşırtıcı görünse de fikrimi kendime saklayarak zoraki bir gülümseme takındım.

"Korkuttum mu?" diye sordu inceleyen gözlerini üzerimden ayırmadan.

"Bu birden ortaya çıkmalarına son vermelisin." Kıkırdarken omzumun üzerinden Atlas'a bakıp ellerini cebine soktu.

"Kavalien meşgul ve eğer biraz daha burada böyle yalnız dikilmeye devam edersen eninde sonunda biri cesaret edip o ilk dansını çalacak." Derin bir iç çekip etrafa düşmanca bakışlar atarken ellerini cebinden çıkardı ve bana doğru uzattı.

"Bence o neden ben olmayayım?" Gülümsedim ve ısıltılı gecenin içinde üzerimde koyulaşan gözlerine baktım. Karan'ı bir daha iş dışında göreceğimi düşünmüyordum, tatlı bir hoşça kal diyebilirdim. Çiçek'i atlatma fikri ise tüm bu düşüncelerimin üzerindeydi.

Yine de içimde beliren yersiz huzursuzluğa bir mazeret bulamayıp yerimde kıpırdandım. Görünmeyen bir el omuzlarımdan tutuyordu sanki.

Karan davetini geri çevireceğimden endişelenerek başını yüzüme doğru eğdi “Hadi ama!” diyerek tatlı ve aceleci bir çocuk gibi mızırdandı. Gözlerimi kırıştıtararak boynumu dikleştirdim ve kaygıyı defettim, elimi avucunun içine bırakırken gülümsemeye çalıştım. Dans pistine ilerlerken bakışlarımı bir an üzerimde yeni yeni hissettiğim delici bakışlara çevirdim. Onur kısılmış alev alev yanan kehribarları ile Karan’ın parmakları ile çevrelediği elime bakıyordu. Ardından gözleri gözlerime değdi ve tehlike çanları içimde titredi. Sırtımı gözlerinden kaçarcasına ona döndüm ve bir elimi Karan’ın geniş omzuna koydum. Elime bakıp gülümsedi ve kolumu boynuna doğru çekip bedenlerimizi birbirine yaklaştırdı.

“Balonun en güzel kızıyla dans ediyorum.” dedi kendisiyle gurur duyarak. Burnumdan gülerek bir nefes verip etrafıma bakındım. Bence herkes zaten harika görünüyordu, pembeleştirine rağmen Çiçek bile.

Ne söylemem gerektiğini bilemeden mırıldandım. “Teşekkürler, sen de çok hoş görünüyorsun.” İnanmaz ama sıcak küçük bir kahkaha atıp “Zoraki de olsa iltifatın için teşekkürler.” Mahcup gülümsemem ile gözleri ışıdı.

“Selin gittiğinden beri ortalarda yoksun.” dedi Karan anında keyifsizleşen bir sesle. Haklıydı ama ortalarda olmamamın en büyük nedeni en yakın arkadaşımın uzakta olması değildi.

“Buralardaydım aslında, bilirsın balo hazırlıkları falan.” Gözlerime baktı, ifadesi belirsiz olsa da yalan söylediğimi biliyordu.

“Depresyona girmek için fazla güzelsin.” dediğinde istemsizce gözlerimi devirdim.

“Sen de Pars gibi başlama.” Sitemkâr sesime kaşlarını çattı.

“Ben buradayım tamam belki Selin ile yaptığınız gibi tırnaklarınıza oje sürdüğünüz bir kız gecesi yapamayız ama bilirsın işte...” Uzun bir nefesi dudaklarının arasından üfleyip

lakin samimiyetten uzak sesim Çiçek'in suratının asılmasına neden oldu.

"Hiç bu tarafa bakmıyor, senin koruman değil mi? Gözlerinin üzerinde olması gerek." dediğinde sinirli bir nefes aldım.

Etrafımız bir dolup bir boşalıyor ama Çiçek yanımdan bir an olsun ayrılmıyordu. Sebebi ise gün gibi ortadaydı. Onur ile iletişim kurabilmesinin tek çıkar yolu bendim ve şu an bundan nefret ediyordum. İçten içe kurtuluş duaları ederken hemen omzumun üzerinden gelen ses irkilmeme neden oldu.

"Selin'in abisinin kavalien olduğunu söyleseydin eğer günlerce karnıma ağırlar girmezdi." Arkama döndüğüm an neredeyse ona çarpıyordum. Karan siyah simokini içinde oldukça şaşırtıcı görünse de fikrimi kendime saklayarak zoraki bir gülümseme takındım.

"Korkuttum mu?" diye sordu inceleyen gözlerini üzerimden ayırmadan.

"Bu birden ortaya çıkmalarına son vermelisin." Kıkırdarken omzumun üzerinden Atlas'a bakıp ellerini cebine soktu.

"Kavalien meşgul ve eğer biraz daha burada böyle yalnız dikilmeye devam edersen eninde sonunda biri cesaret edip o ilk dansını çalacak." Derin bir iç çekip etrafa düşmanca bakışlar atarken ellerini cebinden çıkardı ve bana doğru uzattı.

"Bence o neden ben olmayayım?" Gülümsedim ve ısıltılı gecenin içinde üzerimde koyulaşan gözlerine baktım. Karan'ı bir daha iş dışında göreceğimi düşünmüyordum, tatlı bir hoşça kal diyebilirdim. Çiçek'i atlatma fikri ise tüm bu düşüncelerimin üzerindeydi.

Yine de içimde beliren yersiz huzursuzluğa bir mazeret bulamamaya yerimde kıpırdandım. Görünmeyen bir el omuzlarımdan tutuyordu sanki.

Karan davetini geri çevireceğimden endişelenerek başını yüzüme doğru eğdi "Hadi ama!" diyerek tatlı ve aceleci bir çocuk gibi mızırdandı. Gözlerimi kırıştıtarak boynumu dikleştirdim ve kaygıyı defettim, elimi avucunun içine bırakırken gülümsemeye çalıştım. Dans pistine ilerlerken bakışlarımı bir an üzerimde yeni yeni hissettiğim delici bakışlara çevirdim. Onur kısılmış alev alev yanan kehribarları ile Karan'ın parmakları ile çevrelediği elime bakıyordu. Ardından gözleri gözlerime değdi ve tehlike çanları içimde titredi. Sırtımı gözlerinden kaçarcasına ona döndüm ve bir elimi Karan'ın geniş omzuna koydum. Elime bakıp gülümsedi ve kolumu boynuna doğru çekip bedenlerimizi birbirine yaklaştırdı.

"Balonun en güzel kızıyla dans ediyorum." dedi kendisiyle gurur duyarak. Burnumdan gülerek bir nefes verip etrafıma bakındım. Bence herkes zaten harika görünüyordu, pembele-rine rağmen Çiçek bile.

Ne söylemem gerektiğini bilemeden mırıldandım. "Teşekkürler, sen de çok hoş görünüyorsun." İnanmaz ama sıcak küçük bir kahkaha atıp "Zoraki de olsa iltifatın için teşekkürler." Mahcup gülümsemem ile gözleri ışıdı.

"Selin gittiğinden beri ortalarda yoksun." dedi Karan anında keyifsizleşen bir sesle. Haklıydı ama ortalarda olmamamın en büyük nedeni en yakın arkadaşımın uzakta olması değildi.

"Buralardaydım aslında, bilirsin balo hazırlıkları falan." Gözlerime baktı, ifadesi belirsiz olsa da yalan söylediğimi biliyordu.

"Depresyona girmek için fazla güzelsin." dediğinde istemsizce gözlerimi devirdim.

"Sen de Pars gibi başlama." Sitemkâr sesime kaşlarını çatı.

"Ben buradayım tamam belki Selin ile yaptığınız gibi tırnaklarımıza oje sürdüğünüz bir kız gecesi yapamayız ama bilirsin işte..." Uzun bir nefesi dudaklarının arasından üfleyip

devam etti. “Yanında olurum, seni ne mutlu ederse beni de edeceğinden eminim.” Başımı eğip kollarının arasında sallanırken belimdeki elinin tutuşu daha baskın bir hâl aldı. Bir zamanlar beni etkileyen gamzeleri seğiriyordu.

Kaslarım bir bir gerildi, teması ve bakışları yoğunlaştıkça içimde beliren kaçma hissini bastırdım.

“Aslına bakarsan okul bitti ve bundan sonra çok sık görüşebileceğimizi düşünmüyordum.” dediğimde rebessümü hızla soldu elleri bir an gevşese de hızla eskisinden daha sahiplenici sert dokunuşa evirildi.

Gözlerine yerleşen hüznle dudaklarımdan dökülen her bir harf için pişman olmuşum.

Kırılgan ve soluk sesiyle “Neden?” diye sordu. “Bir yere mi gidiyorsun?”

Dudaklarımı bilmediğimi gösterircesine büküm. “Yakında başımdaki belalar sıfırlanırsa eğer uzun süren bir tatile çıkmayı planlıyorum.”

“Tatilinde eşlik edebilirim ama sanıyorum ki yalnız olmak istiyorsun.” Yalvaran ifadesine karşılık özür dilercesine dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım.

Müzik bittiğinde beni bırakmadı ve gözlerini gözlerime kilitleyip ondan uzaklaşmamı engelledi. Koyu harelerine inen tuhaf bir ifade göğsümün tam ortasına yük misali bindi.

“Ahsen.” Sesi pürüzlü, yoğun ve saf dışı bırakıcıydı. Kaslarım birbirine yaklaşıırken “Efendim.” diye soludum ve diğer müzik başladı ama biz dans etmiyor öylece dikiliyorduk.

“Bu konuşmayı zihnimde milyonlarca kere tekrarladım ama görüyorum ki bunları söylemek için başka şansım olmayabilir. Önceleri gelir geçer bir hoşlanıtı olduğunu düşünsem de bambaşka bir gerçek beni yiyip bitiriyor.” Yutkundu ve dilile dudaklarını ıslattı. Avuçlarının tenimin altında terlediğini

hissediordum ama gözlerine ışık tutulmuş bir tavşan gibiydim. Öylece Karan'ın yüzüne bakarken içimi tırmalayan huzursuzluğum büyüyordu.

"Sana aşığım." dedi ve sert bir nefesi içime çekti, Karan ise rahatlamış görünüyordu.

Bakışlarındaki yumuşak ve beklentisiz ifade canımı yakıyordu, sessizliğimin şaşkınlıktan dolayı olmadığını bilecek kadar beni tanıdığı için başını yana eğdi ve tebessüm etti.

"Sende bir karşılığı olmadığını biliyorum, belki bir zamanlar beğendiğin bir çocuk olabilirim ama bence bana... Bize ufacak bir şans verirsen..."

"Çok özür dileyerek..." diye araya girdi Atlas ikimizin yanında belirerek.

Keskin sesi ilk defa ondan duyduğum sert bir tınıda Karan'a çarptığında yarattığı etkiden dolayı memnun bir şekilde gülümsedi ve devam etti.

"Küçük hanımın bana bir dans borcu vardı." dediğinde yutkundum. Konuşulanları duymuş ve bundan ölümüne rahatsızlık duymuş görünüyordu. Pars'la sadece şakalaştıklarına inanmaya çalışarak kaybolan sesimi aradım.

Karan, Atlas'a meydan okurcasına omuzlarını dikleştirdi ve elimi bırakıp belimdeki koluyla beni kendine doğru çekti.

"Önemli bir konu konuşuyorduk bence -küçük hanım-" dedi üzerine bastırarak. "Borcunu illa ki bu gece ödeyecektir."

Hadi bakalım!

Atlas'ın dudaklarında tehlike saçan bir gülümseme belirdi, yeşil gözleri kısıldı ve burun delikleri genişledi. Beyaz teni kolaylaşırken bir elini ensesine götürdü.

"Karan!" dedim sesimin üç yaşındaki bir çocuk gibi çıkmasına engel olamayarak. "Sonra konuşalım olur mu?" Bakışlar bir anda bana dönünce duruşumu dikleştirdim.

"Sonra konuşalım olur mu?" Bakışlar bir anda bana dönünce duruşumu dikleştirdim.

Karan'a dönüp samimiyetle gülümsedim ve içten içe bu gülümsemeyi yanlış yorumlamamasını diledim.

"Lütfen." Bakışları bir an gölgelense de ifadesi yumuşadı ve birden eğilip yanağıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Hah!" Ter sırtımdan bacaklarıma kadar süzüldü. Atlas'ın kas kütleleri bir bir genişleyip kabardı. Karan'ın kolundan ayrılıp ikisinin arasına girdim ve parmaklarımı Atlas'ın koluna doladım. Takınabileceğim en şirin ifadeyi takınarak "Seni biriyle tanıştıracam." dedim ve onu kalabalığın dışına doğru çekti.

Büyük balo salonunun üst katına çıkan merdivenlerin altına doğru ilerlediğimizde derin bir nefesi sonunda serbest bıraktım.

Arkamı döndüğüm an Atlas'ın çatılmış kaşlarıyla karşılaştım.

"Gerçekten mi?" diye sordum başımı sallayarak. "Pars ile şakalaştığınızı düşünmüştüm!" İfadesindeki ciddiyeti zerre esnetmeden omuzlarını kaldırdı.

"O heriften hoşlanmadım." Kocaman açtığım gözlerle yüzüne baktım.

Ciddiydi, sanki bu kadar korumanın haricinde bana göz kulak olmasına ihtiyacım varmış gibi bir de Atlas çıkmıştı başıma. öfke damarlarımı yaktı.

"Selin gitti diye canın sıkılıyor senin." dedim kaşlarımı kaldırarak.

Çenesini dikip "Canım sıkılıyor evet." diye ukala bir şekilde onayladı. Soğuk çıkışı ürpertici olsa da aynı şekilde bende çenemi dikleştirdim.

"Kendine benim dışımda bir uğraş bul Atlas o zaman." dedim ve yanından geçip gitmek için yürüdüm. Koluma yapışan

elleriyle olduğum yere çakıldım. Tutuşu sert değildi ama beklenmedikti.

"Ne cevap verecektin o çocuğa?" diye sordu boğuk bir sesle. Kolumu sertçe çektim ve eli boşa düştü "Bu seni hiç ilgilendirmez." Sıkkin bir nefesi gözlerini kapatıp ağırca verdi ve bana döndü.

Bakışları insanın yüzünü yakacak cinstendi.

"Amacım seni incitmek değil." Dudaklarımı sıkıp başımı sağa sola salladım.

"Senin ve Pars'ın sorunu ne biliyor musun, kendiniz dışında olan herkesi çok aciz sanıyorsunuz." dedim tükürürcesine.

"Başının çaresine bakamayacak, duygularını ya da isteklerini açıkça ifade edemeyecek kadar aciz sanıyorsunuz bizi." dedim sinirle kızaran tenim ve muhtemelen ateş saçan gözlerim Atlas'ı geri püskürttü.

O sert ifadesi kınıldı ve yerine anlayışlı yumuşak hâli döndü. Lakin sayesinde edindiğim öfke hâlâ damarlarımda dolaşıyordu.

"Ahsen." Bana doğru temkinli adımla geriledim. Bu hareketimle dudaklarını birbirine bastırıp etrafına bakındı. Pişmanlık onu kuşatırken "O çocuğun bir adı var ve iyi biri, reddilmeyi de olay hâline getirmeyeceğini düşündüğüm biri." dedim kelimelerin üzerine bastıra bastıra. Son sözlerimin içinde yakaladığı bir gerçek Atlas'ın gergin omuzlarını gevşetip düşürmesine neden oldu. Aşırı tepkisi bana bu akşamüzeri Picasso'nun büyük gül demetine bakarak ima ettiği cümleleri düşündürüyordu. İnceleyen bakışlarımı yüzünde gezdirirken "Selin incindi diye korkuyorsun, abilik içgüdün-" diye içten içe o düşüncüyü yalanlayacak olan sözlerimi bıçak gibi kesti.

"Yaptığım bu değil." dedi birdenbire, doğru cümleleri seçmekte zorlanıyor gibiydi. Nefesim boğazımda kaldı.

Sözlerimden incinmişe benziyordu.

“İçgüdüsel mi? Belki!” dedi omuzlarını silkerek ve yeşil hanelerini gözlerime dikip büyük bir adım attı. Aramızda merdiven altına uzaktan esen gürültünün sesini yutan bir mesafe bıraktı.

“Bana bir dans borçlusun.” dedi usulca ve elini uzattı.

Sertçe yutkundum ve bakışlarımdan Atlas onun gizli duygularının artık farkında olduğumu anladı. Gözlerimi kaçırıp başımı sakince salladım ve elini tuttum. Parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi ve dans pistine geri döndük.

Müziğin sesini başka bir ses bastırdı.

Dışarıda gök gürüldedi ve yağmur çiselemeye başladı.

Ürperten bir soğukluk kalabalık salona yayıldı ve bir tek benim bedenimi titretti.

Derin yoklukla iliklerime kadar üşüdüğümü hissettim.

Sonra aklımda yine bir gece, karanlığın içinden duyduğum o boğuk pürüzsüz ses fısıldadı.

“Biliyor musun, yağmurlu havalardan, pembeden ve kaldırım kenarlarından nefret ediyorum ama sana bakınca.”

“Saçlarına dokununca pembelerine bile! o öfke bana uğramıyor, o rengi bile bir tek sende kabul edebiliyorum.”

Atlas'ın kollarında müziğin ritminde dans ederken gözlerim büyük camlara vuran yağmur tanelerine kaydı. Ardından büyük bir istek ve ihtiyaçla gözlerim Onur'u aradı.

Hiçbir yerde yoktu! Panikleyen hâlimi gizlemeye saklamaya çalışsam da, Atlas “Bir sorun mu var?” diye sorduğunda “Özür dilerim.” diyerek dansı durdurdum.

Gözlerim hâlâ etrafta panikle onu ararken “Birazdan dönerim.” dedim ve Atlas'ı dans pistinin tam ortasında bırakıp onu aramaya başladım. Onur'u bulamadığım her dakika kalp atışlarım göğsümü deliyordu. Salonun arka bahçeye

açılan kapısına yöneldim. Yağmurdan dolayı kapı kapalıydı ve ardımdaki salonda yükselen pop şarkıya eğlenen sesler ekleniyor, salon gürültüyle dolup taşıyordu. Kapıyı hışımla açıp kendimi dışarı attım, dolan gözlerim, ağrıyan kalbim ve sıkışan ciğerlerimle bahçeye inen tırabzanlara tutunup derin bir nefes almaya çalıştım. Onur'un sözleri zihnimde çağlıyordu.

O adamı öldürüp, hayatımdan çekip gidecekti. Belki de çoktan gitmişti, bir veda bile etmeden! Ona son kez baktığımı bilme bile izin vermeden, bir anda... Sorumsuz, ukala, piç kurusu!

O an bileğimdeki durum takip bilekliği gözlerime takıldı. Üç kere demişti!

Kendinizi tehlikede hissettiğinizde, bu tuşa üç kere basın!

Üç kere bastım ama umutsuzdum, yağmur bedenimi ıslatırken birkaç basamak inip merdivenlere çöktüm.

Gitmişti! Hıçkurdım, bir yerlerde karanlık gök yüzünde bir ışık huzmesi dalgalanarak patladı, yıldırımın sesi içerideki müziğin sesini bastırdığında bir çift ayakkabı tam önümde, merdivenlerin başladığı yerde durdu. Başımı ağırca kaldırırken, ayakkabıların sahibi merdivenleri çıkmaya başladı. Ceketini çıkarırken belindeki silah gözlerime ilişti. Başımı kaldırdım, en az benim kadar ıslaktı. Cepkeni ve beyaz gömleği üzerine yapışmıştı. Saçlarından düşen bir damla yanaklarıma ulaştığında alev almış gözleri beni ele geçirdi. Ceketini omuzlarına sarıp, kolunu belime geçirip beni kaldırırken gözleri hâlâ gözlerimdeydi.

"Gittin sandım." dedim.

Başını sallayarak sözlerimi onayladığında gözyaşlarım da yağmurlar bir olup yağmaya başladı.

Hızla göğsüne vurup onu ittim.

"Bir veda bile etmeden mi?" Karanlık geceye yüksek camlardan süzülen ışıktaki bile can yakacak kadar güzel olan yüzü acıyla kırıştı.

"Veda etsem gitmeme izin vermezdin." dediğinde hayal kırıklığı tüm yüzüme yerleşmişti.

"O zaman neden geri döndün, geri gelmemeliydin. Madem gideceksin-"

Beni hızla kendine çekti ve bedenimi döndürüp sırtımı duvara yasladığında binanın balkonunun altında kaldığımız için artık yağmurun altında ıslanmasak da zaten ikimizde sırlıslıklamdık.

Sıcak nefesini dudaklarıma üfleyerek "Gidemedim." dediğinde yeniden hıçkırdım ve dudakları dudaklarımı örtüp parmaklarını tenime geçirdiğinde hâlâ ağlıyor, yağmurdan değilse de Onur'un saçlarından akan yağmur taneleri ve gözyaşlarımla ıslanmaya devam ediyorduk. Dudakları sıcak, sahipleniciydi. Prangalarından onları kırarak kurtulmuş, kuraklığın esaretini yenip hasret olduğu suya kavuşmuşçasına öpüyordu. Yüzümdeki avucu, saçlarıma uzanan parmaklarının altında ısınan tenimle, ona olan özlemin ağırlığı beni ele geçiriyordu. Parmaklarım saçlarına dolandığında kısa bir an durdu ama daha sonra çok daha büyük bir açlıkla dudaklarıma kapanırken, gür saçlarına dolanan parmaklarımla tüm bedenimi bedenine mühürledim.

İtiraz etmedi, durmadı ve engel olmadı. Bir sınırını daha beraber geçerken gök tekrar gürlledi ve arkamdaki balo salonunun ışıkları kapandı. Şehir karanlığa gömülse de gözlerimi açtığımda yüzümü aydınlatan alevler vardı. Dudakları hâlâ dudaklarımın üzerindeyken elini kalbimin üzerine koyup hafifçe çekildi.

"Seni bırakmayacağım." Sakin ve sıcak fısıltısı kulaklarımı sarıp damarlarıma akarken gülümsedim, deliren kalp atışlarım

göğsümün üzerinde duran tenine dokunduğunda bakışlarını elinin durduğu yerden ağırca gözlerime kaldırdı.

“Sen Pembe Tavşan, bu celladı ininden çıkardın. Şimdi onunla baş edebilecek misin?”

Yüzünü ellerimin arasına alırken başımı salladım.

Dudakları kederli ama mutlu bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Hiç şüpheden olmasın.” dedim ve dudaklarına kapandım.

Onur’un telefonunun sesi ısrarla aramıza girmek istese de, ellerini belimden çekmedi, dudakları çeneme kayarken inledim ve eli eteğimin yırtmacından içeri kayarken, Kobra’nın sesiyle homurdanarak usulca dudaklarını tenimden çekti.

“Patron, Ahsen Hanım buradasınız!” Kobra’nın sesindeki bir şey ürpermeme neden olsa da Onur’un yanımda oluşu korkumu önlüyordu.

Onur elbisemin eteğini çekiştirerek açılan uyluklarımı örterken başını hafifçe çevirip merdivenlerin aşağısındaki Kobra’ya baktı.

“Hemen söyle!” diye buyurdu Onur sertçe. Yağmur hızını kesmemişti ve Kobra’nın ıslak takımından anladığım uzun zamandır dışarıda bizi arıyor oluşuydu. Gözleri benimle Onur arasında gidip gelirken, söyleyeceklerinin hoş şeyler olmadığını anlamıştım.

“Tuna Holding’e ait yat,-“ dediğinde Onur’un parmakları koluma sarıldı.

“Beykoz açıklarında havaya uçmuş.”

Dizlerimin bağının çözülmesiyle Onur’un kolu belimi kavrayıp beni yakaladı.

“Abi... Abim...” diye inledim nefes nefese. “Abim Derin’le birlikte yattaydı. Onur? Nefesim kesiliyor, sesim tüm uzuvlarımla beraber titriyordu.

Onur'un ifadesi anlık çarpılsa da sükûneti yerindeydi. Soğukkanlılıkla bana baktı.

"Sakin ol." dedi güven verici bakışlarla.

Kobra aceleci tavrını bozmadan yeniden araya girdi.

"Hemen buradan gitmeliyiz." dediğinde gök yeniden gürledi, yağmur gökyüzünden boşalırcasına yağarken, arkamızdaki salondan bir el ateş sesi yükseldi ve çığlıklarla birlikte amansız bir kaos, etrafımızda hızla tırmanırken, gökyüzüyle yarışıyordu.

Onur beni belimden destekledi ve merdivenlerden hızla indirirken Kobra'ya duyduğum ama anlamakta güçlük çektiğim ültimatolar yağdırıyordu. Kobra kulaklığına dokundu, bağıra çağıra bir şeyler söyledi. Çığlıklar yükselirken silah seslerinin ardı arkası kesilmiyordu. Onur kolunu belimden çekmeden belindeki silahı çıkardı ve ayakkabısının topuğu ile sürgüsünü çektiğinde, siyah bir Volvo yarım sıfır çizip az ilerimizde durduğunda, topuklu ayakkabılarım sıvılaşmış zemine takıldı ve öne doğru sendelediğimde Onur beni yakalayıp kendine yasladı. Önüme çöküp aceleyle ayakkabıları ayağımdan çıkarırken bileğime dokunup "İyi misin?" diye sorduğunda hızla başımı salladım. Kobra aracın arka kapısını açarken "Hadi!" diye bağırdı.

Onur doğrulurken elimi tuttu ve o güven veren gözleriyle bakıp "Hadi." dediğinde ardında onunla beraber araca doğru koşmaya başladım.

Sonra bir şey oldu, Kobra "Patron!" diye bağırdı ve karanlıkta bir yere ateş etmeye başladığında Onur silahını doğrultup, önüme geçerken Kobra'nın arkasında bir yere bir el ateş edip, bedenini hızla bana çevirdiğinde dünya kendini ağır çekime almıştı. Birkaç gece önce beraber midye yediğimiz çocuklardan biri siyah Volvo'nun yanında hareketsizce yatıyordu. Az ileride Onur'un ekibinden birileri kendilerine sipir

edindikleri araçlarının üzerinden yine tanımadığım birilerine ateş ediyordu. Dışarıda her şey kontrol edilemez bir hızla can bulurken algılarım bu hıza ayak uyduramayarak infilak etmiş gibiydi. Kalbimin sesini, kanımın damarlarımdaki vızıltısını duyuyordum. Başka bir kurşunun yakından yankılanan sesiyle olduğum yerde, kalakaldım. Onur bana doğru sendeledi, Kobra hızla arkasını dönüp silahını yeniden ateşlerken, Atlas ve adamlarının birileriyle çatıştığını görmüştüm ki Onur ile yere yığıldım.

Hemen üzerimdeydi, yüzü boynumdaydı, nefesi kesik kesik ve sertti. Yüzünü güçlkle kaldırırken boğazının gerisinden homurdandı.

“İyi misin?” diye sordu güçlkle çıkardığı sesiyle beraber gözleriyle yüzümü ve vücudumu araştırıyordu.

“Ben iyiyim.” diye mırıldandım ama kalbimdeki kötücül sancı âdeta onun iyi olmadığını haykırıyordu. Boynu hafifçe titredi ve başı sallandığında inleyerek “Onur?” dedim ama duymamış gibiydi. Kobra koşup Onur’a doğru atıldı ve onu dizlerine çekip yüzüstü çevirirken, panikle doğrulup ona baktım. Beyaz gömleği hızla kıvrıla boyanırken, kalın boynu kendi kanıyla lekelenmişti.

“Onur!” diye inledim.

Kobra “Arabayı getirin!” diye bağırdı ve Onur’un nabzına bakıp “Sakin uyuma patron!” diye omzunu sıktı.

“Hayır, hayır Onur!”

Çılgılımla beraber kalbime tarifsiz bir acı saplandı. Gözyaşlarım yüzümü yalayıp geçerken yağmur dinmişti, hızla ona doğru tırmanıp ellerimle yüzünü yakaladım. Teni hızla soğuyordu ve gözleri kapanmak üzereydi.

“Bana bak, bana bak.” diye sarstım onu. Alnı kırıştı ve gözlerini bana çevirdiğinde acıyla inledim.

"Sakin uyuyayım deme Annacı." dediğim an kendi sözlerini anımsadı ve dudakları hafifçe kıvrıldı. Arabayla ağacı girdiğim gece söylediği sözler hâlâ kulaklarımdaydı.

"Çirkin ve kaba deve ne oldu?" diye sordu güçlkle. Gözleri kapanmak ile kapanmamak arasında gidip geliyordu. Uyanacak gibi olduğunda yüzüne doğru eğildim ve gözyaşım tene mi sıyrıp burnuna damladı.

Kobra yeniden bağırdı.

"Nerede bu sikiğimin arabası!"

"Bana beni bırakmayacağını söyledin!" diye isyan ettim, sesim boğazımı sıyrıyor, gözyaşlarının çoğu içime akıyor ve aktığı her yeri aleve veriyordu. Gözleri hâlâ kapalıydı ama bir kaşı hafifçe oynadığında onu hafifçe sarstım.

"Bana söz verdin, beni bırakamazsın." En ufak bir mimikçe dair bir şey aradım yüzünde ama ifadesi öyle yoksundu ki... Hıçkığım boğazımdan koparken alnımı alnına dayadım.

"Lütfen..." Yalvarışım yakıcı bir isyana dönmeden önce kulağıma dolan fısıltısı tüm ruhumu alabora etmeye yetmişti.

"Özür dilerim, Pembe Tavşan!"

DEVAM EDECEK...

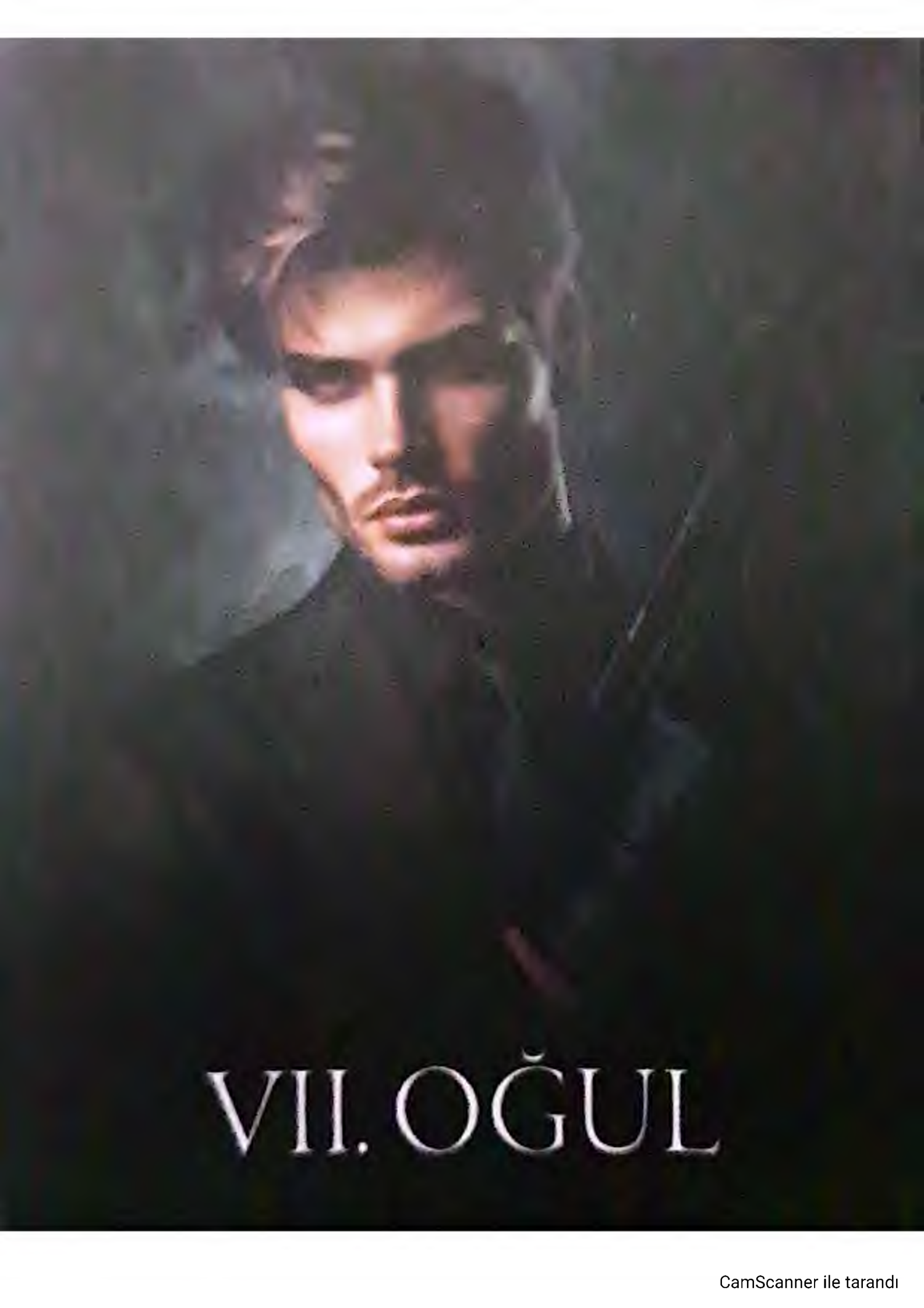
Gece ve ayın birbirlerine ait olduklarını düşünürdüm.
Ta ki gecenin amacının ayı yutmak olduğunu fark edene dek!
Kim derdi ki gece aslında ona ışık veren aya düşman!

Birimiz karanlığın diğercimiz de aydınlığın varisiydik.
Onun görevinin beni yok etmek olduğunu öğrenene kadar
hayatımı çoktan ellerine teslim etmiştim, asıl amacını
öğrendiğimdeyse, artık sadece hayatım değil
ruhum da onun ellerinin arasındaydı.
Ben bir arafta değildim. Araf demek cenneti de
bir ihtimal kılmak demekti çünkü.
Ben cehennemdeydim ve cehennemin en görkemli
gardiyanı ile bir kumar oynuyorduk ve ikimizde biliyorduk!

İkimizden birinin bu oyunu kazanması imkânsız!

*Öyleyse bahisler açılsın, kalpler ortaya silahlar
hemen yanına konulsun..
Şimdi şeytanlarla dans zamanı...*

VII. OĞUL

VÂRİS

“ İnterpol’ü bile hayrete düşüren bir suikastçı olabilirdim ve kötü haber! Hayrete düşme sırası artık bendeydi! Benim sınırlarımı geçmiyordu, beni sınırlarımın dışına çıkarıyordu. Neye bulaştığını bilse silahı belimden alır ve kalbime tek bir el ateş ederdi. İşte buna karşı çıkamazdım.”

|OLLA|

Gece ve ayın birbirlerine ait olduklarını düşünürdüm.
Ta ki gecenin amacının ayı yutmak olduğunu fark edene dek!
Kim derdi ki gece aslında ona ışık veren aya düşman!

[OLLA]

VARIS

LOLLA